C:\Users\Plazma\Desktop\300\Thorpe G. - Warhammer 40000 - Poslední šance 1 - Třináctá legie.pdb

PDB Name: Warhammer_40000-Gav Thorpe-Trin
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.7.2007
Modification Date: 23.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

GAV THORPE
TŘINÁCTÁ LEGIE
(13th LEGION)

Games Workshop, the Games Workshop logo and Warhammer are trademarks of Games Workshop Ltd., registered in the UK and other countries around the world. The Black Library and the Black Library logo are trademarks of Games Workshop Ltd.
Games Workshop, loga Games Workshop a Warhammer jsou ochranné známky Games Workshop Ltd., registrované ve Velké Británii a v jiných zemích světa. Black Library a logo Black Library jsou ochranné známky Games Workshop Ltd.
Copyright © 2000 by Games Workshop Limited
All Rights Reserved
Translation © 2004 by Games Workshop Limited, přeložil Martin Novák
Cover illustration by Kenson Low
ISBN 80-7332-052-5

Místnost hučela a vibrovala energií, která se šířila tlustými kabely taženými pod nízkým stropem. Z dálky sem doléhal monotónní hukot pracujících strojů. Osvětlovací koule, které byly rozmístěny v metrových rozestupech na kovových stěnách čtvercové místnosti, vyplňovaly prostor mihotavým žlutým světlem. Kolo zámku na dveřích se začalo se skřípotem otáčet; silné kovové tyče se pomalu vysunuly ze svých zrezivělých západek po obou stranách dveří, ty se pomalu otevřely a do místnosti vstoupila podivná postava, zahalená v plášti s límcem zakrývajícím jí obličej. Když muž vystoupil ze tmy, dodalo mu žlutavé osvětlení dopadající na jeho pohublou tvář zsinalý nádech. Než vykročil dál do místnosti, zkontroloval svýma tmavýma očima prostor za svými zády a dveře pak za sebou pomalu zavřel.

Náhle se zastavil. Jeho pozornost upoutal předmět uprostřed místnosti. Podobal se stojící rakvi. Z jeho útrob trčela změť drátů, které byly původně uchyceny do konektorů narychlo připevněných ke kabeláži u stropu. Střepy skleněného víka rakve byly roztroušeny všude kolem. Po tom, co se mělo nacházet uvnitř, nebylo nikde ani stopy. Když se muž vzpamatoval z počátečního šoku, začal záhadný sarkofág prozkoumávat. Svým neohrabaným prstem přejížděl čísla, která byla vyryta do jeho stěn. O krok poodstoupil a začal si rukou v černé sametové rukavici zamyšleně hladit krátkou bradku. Obočí měl svraštěné soustředěním a cosi si pro sebe mumlal.

„Zatracená stáze," bručel si, když se znovu rozhlížel kolem sebe. „Měl jsem ji nechat vysvětit technoknězem."

Když rakev obcházel, padl jeho pohled na tmavší stín v horním rohu protější stěny. Přišel blíž a zjistil, že se jedná o ventilační šachtu. Její zkorodovaná krycí mříž byla odtržena a ohnuta k jedné straně. Vytáhl se na špičky, aby mohl nahlédnout do otvoru: slabé světlo z místnosti ozařovalo asi metr úzké šachty, která se prudce zvedala a mizela z dohledu. Seskočil zpátky na zem a vzteky nad svou bezmocností se udeřil pěstí do stehna. Pak si stáhl z pravé ruky rukavici a z hluboké vnitřní kapsy svého pláště vylovil jakýsi přístroj velikosti zaťaté pěsti. Jak mačkal tlačítko na jeho povrchu, ve světle se zaleskl zlatý prsten na jeho ukazováčku. Prsten měl tvar šklebící se lebky s vyraženým písmenem ‚I'.

Zvedl přístroj k ústům a začal mluvit.

„Třetí den Euphistlea. Vrátil jsem se ke stázovému generátoru, který se, jak se zdá, porouchal. Exemplář uprchl. Neprodleně zahajuji pátrání za účelem jeho odchycení či eliminace. Modlím se k Císaři, aby se mi tu stvůru podařilo opět odchytit. Za tuto chybu bychom mohli draze zaplatit."

JEDNA
ODLET Z ODPUŠTĚNÍ

+Jak pokračuje operace Sklizeň?+

+Operace Sklizeň se nachází dle plánu na počátku druhé etapy.+

STRÁŽCŮV NOS explodoval po mém zásahu pěstí mezi oči krví. Vzápětí jsem ho udeřil levačkou do tváře, až zavrávoral a couvl o krok zpět. Jak se přikrčil před další ránou, z rozbitých úst mu vystříkla krev. V nose jsem cítil směsici starého potu a čerstvé krve, pot vyvolaný žárem žhnoucího slunce mi stékal po tváři a krku. Všude kolem sebe jsem slyšel skandování a povzbuzování.

„Zakruť mu tím jeho zatraceným krkem!“ rozpoznal jsem Jorretův hlas.

„Roztrhej toho orčího syna na kusy!“ To křičel Franx.

Gardisté z Choreku rovněž povzbuzovali svého muže, jejich zarudlé tváře byly v prudkém kontrastu se šedobílou barvou jejich uniforem.

Můj soupeř se pokusil o výpad, tvář měl zbrocenou krví a uniformu potřísněnou rudými skvrnami. Bez potíží jsem se vyhnul jeho hřmotné postavě a zasadil jsem mu prudkou ránu kolenem do břicha, až jsem ucítil praskot jeho žeber. Zlomil se v pase, ve tváři výraz bolesti, ale to ještě nebyl konec. Oběma rukama jsem jej uchopil za týl a vrazil jsem mu koleno do obličeje. Zaslechl jsem, jak jeho lícní kost nebo čelist s puknutím praskla. Svalil se na stranu. Jak padal, zasadil jsem mu další úder vyztuženou špičkou standardní bory do brady, až třískl hlavou o tvrdou podlahu. Chystal jsem se v započatém díle pokračovat, když tu jsem si najednou uvědomil, že kolem mne vše ztichlo. Ztěžka oddechuje jsem zvedl hlavu, abych zjistil, co se to zatraceně děje.

Choreckými jednotkami si razil cestu mohutný svalovec. Na modrém rukávu jeho tuniky zářilo označení vrchního seržanta. Přes levé rameno měl jako plášť připevněnou černou kožešinu jakéhosi chlupatého stvoření. Oči upíral na mne; byla v nich vražda. V ruce svíral šedesáticentimetrovou přehlídkovou hůl, jejíž jeden konec byl obsypán červenými drahokamy. Když došel ke mně, vrazil mi ji do břicha tak silně, že mi vyrazil dech a já jsem klesl na kolena.

„Ty parchante z trestanecké legie!“ zařval vrchní seržant. „Teď ti ukážu, co s tebou měli udělat!“

Mocně se rozpřáhl, aby mi mohl zasadit co nejsilnější úder. Jeho pěst se však v polovině dráhy náhle zastavila. Jen to zkus, pomyslel jsem si, už jsem zabil tvrdší chlapy, než jsi ty. Byl jsem ještě rozpálený z boje a připravený okamžitě se vrhnout na toho novopečeného důstojnického tyrana. Dostaneš přesně to, co před chvílí dostal tvůj muž. Svalovec pohlédl za mne a vzápětí na mě dopadl stín. V zátylku jsem ucítil mravenčení, které se mi jako jemné mrazení rozeběhlo po páteři. Opatrně jsem se ohlédl přes rameno, s rukou stále přitisknutou na bolavé břicho. Za mnou stál ON. Plukovník. Plukovník Schaeffer, velící důstojník Třínácté trestanecké legie, známé mezi těmi, kteří měli tu pochybnou čest být jejími členy, jako Poslední šance. Za jeho zády zapadalo slunce - slunce se vždycky zdálo být za jeho zády. Vždy, když se s ním setkáte, vidíte pouze jeho stín nebo siluetu, jako by pro to měl zvláštní talent. Zahlédl jsem ledový třpyt jeho modrých oči upřených nikoliv na mne, ale na vrchního seržanta. Byl jsem opravdu rád, protože jeho obličej byl jako vytesaný z kamene, což je neklamným znamením toho, že se nachází ve špatném rozpoložení.

„To by stačilo, vrchní seržante,“ řekl plukovník klidným hlasem a jeho levá ruka bezděčně spočinula na rukojeti energetického meče.

„Ten muž musí být potrestán,“ odpověděl Chorečan s rukou stále napřaženou k úderu. Vypadá to, že je dost hloupý, aby se mě pokusil udeřit znovu. Tajně jsem doufal, že to udělá. Už jen proto, abych viděl, co s ním plukovník provede.

„Odveďte své jednotky z přistávací plochy,“ přikázal plukovník vrchnímu seržantovi, „a ty moje vám brzy zmizí z cesty.“

Chvíli se zdálo, že se chorecký důstojník bude chtít přít, ale pak jsem si všiml, že se dopustil osudové chyby a jeho pohled se na okamžik setkal s plukovníkovým. Neubránil jsem se úsměvu, když jsem spatřil, jak před jeho chladným pohledem couvl. Každý v těch modrých očích vidí něco jiného, ale ve všech vždy vyvolávají představu něčeho hodně bolestivého a nepříjemného. Zatímco vrchní seržant odváděl své muže za občasného použití tyče, když se některý z nich pokusil ohlédnout, plukovník se nehýbal ani nepromluvil. Seržant přikázal dvěma mužům, aby odnesli vojáka, kterého jsem vyřídil, přičemž po mně ještě jednou vrhl vražedný pohled. Znám tyhle typy; je to samolibý tyran a za jeho ponížení budou Chorečané po návratu do svého tábora tvrdě pykat.

„Postavte se, Kagei!“ vyštěkl na mne plukovník, který stále nepohnul jediným svalem. Přes bolest vystřelující z břicha jsem začal mátožně vstávat. Nepodíval jsem se mu do očí, jen jsem napjatě očekával, až mi to jaksepatří nandá.

„Vysvětlete svoje chování, poručíku,“ řekl klidně a založil si ruce na prsou jako nějaký vychovatel.

„Ten chorecký parchant řekl, že jsme všichni měli na Odpuštění chcípnout, pane,“ odpověděl jsem mu. „Řekl, že si nezasloužíme žít. Víte, pane, právě se vracím z pohřbu téměř sto padesáti členů naší jednotky a nedokázal jsem se ovládnout.“

„A vy si myslíte, že takový odpad jako vy si zaslouží žít?“ zeptal se tiše plukovník.

„Já jenom vím, že jsme bojovali stejně tvrdě jako kterýkoli zatracený chorecký gardista, spíš ještě tvrději,“ odpověděl jsem a poprvé v životě se mu zpříma podíval do očí. Zdálo se, že se plukovník zamyslel, než strnule přikývl.

„Dobře,“ řekl a mně překvapením poklesla brada. „Naloďte se se svými muži do raketoplánu - bez dalších rvaček, poručíku Kagei,“ rozkázal plukovník. Bez dalšího slova se otočil na podpatku a odkráčel směrem ke kolonii Odpuštění.

Udiveně jsem se rozhlédl po ostatních členech naší jednotky, kteří stáli kolem mne. Viděl jsem jen pozvednutá obočí a krčení ramen. Pokoušel jsem se uklidnit a nemyslet na to, co to zatraceně mělo všechno znamenat. Naučil jsem se, že

někdy je lepší nesnažit se plukovníka pochopit, člověk by si tím mohl zauzlovat mozkové závity.

„Dobrá, vy podřadná, zbytečná sebranko!“ vyštěkl jsem na zbytky své čety, „slyšeli jste plukovníka. Pohněte sebou a koukejte nalézt do toho raketoplánu!“

Jak jsem běžel k mohutnému trupu raketoplánu, přidal se ke mně zleva Franx. Snažil jsem se obrovitého seržanta ignorovat. Ještě stále jsem mu nezapomněl, jak mne před několika málo dny málem dostal do těžkých problémů s plukovníkem.

„Kagei,“ oslovil mne a shlížel na mě přitom z výšky přes svůj klenutý hrudník. „Neměl jsem příležitost s tebou mluvit od chvíle... No, od chvíle, co nás napadli tyranidi.“

„Myslíš, než ses pokusil odvést zbytek čety do džungle při tom stupidním pokusu o útěk?“ odsekl jsem záměrně tvrdým hlasem. Z toho se jen tak lehce nevykroutí, i když je mezi námi určité přátelství. Přátelství, které dohnal až na samou mez, když se pokusil za mými zády vyvolat vzpouru.

„Kagei, nemůžeš mi to vyčítat,“ opáčil se slabým náznakem fňukání v hlase, které mě ještě více rozvzteklilo. „Všichni bychom tam chcípli. A ty to víš.“

„Já jsem naživu a vím, že kdybych tě nechal provést, co jsi zamýšlel, už bych nebyl,“ odpověděl jsem, aniž bych se namáhal na něho pohlédnout. „Kdybych tě nechal jít, zabil by mne plukovník dřív, než by k tomu dostali příležitost tyranidi.“

„Ano, já vím, já vím...“ zamumlal Franx omluvně.

„Podívej,“ řekl jsem a konečně jsem se mu podíval do očí. „Nemůžu ti vyčítat, že ses chtěl dostat pryč. Císař ví, že to chceme všichni. Ale musíš být chytřejší. Vyber si vhodnější okamžik, a ne takový, abys mě dostal do potíží.“

„Rozumím. Kagei,“ přikývl Franx horlivě a konečně zmlkl. Když jsme dorazili k nástupní rampě, jeden ze členů posádky v modrobílé námořnické uniformě nás začal počítat. Vypadal nervózně a vrhal po nás zasmušilé pohledy; dával nám jasně najevo, že by si přál, aby nás zde mohl nechat. Uvnitř raketoplánu, který se pomalu pekl v prudkém žáru slunce, bylo horko jako v pecí. Viděl jsem, že ostatní už začali obsazovat místa na třech lavicích na palubě a zapínat si bezpečnostní pásy visící z nosníků podél celé deset metrů dlouhé stěny nákladového prostoru raketoplánu. Když jsem se usadil a připoutal i já, posadil se vedle mne Franx.

„Jak se má Kronin?“ zeptal se, zatímco nemotorně zápasil s kovovou přezkou a snažil se utáhnout si kožený popruh kolem sudovitého hrudníku.

„Neviděl jsem ho. Byl v prvním raketoplánu,“ odpověděl jsem a rozhlédl jsem se, abych se ujistil, že všichni ostatní jsou zajištěni. Všichni, kdo z mé čety přežili, seděli důkladně připoutaní, a tak jsem dal signál námořníkovi, který čekal na konci sedadlového oddílu. Ten zmizel za přepážkou a vzápětí červená žárovka startu třikrát za sebou varovně blikla.

„Ještě jsem o Kroninovi neslyšel všechno,“ řekl jsem Franxovi a opřel jsem se o tvrdý kov lavice, abych se lépe usadil. Franx se právě chystal odpovědět, když se ozvalo burácení vzletových trysek a trup raketoplánu se rozvibroval. Hřmot postupně sílil v řev a já jsem cítil, jak mě rostoucí přetížení mačká do lavice. Se stoupající rychlostí se celý raketoplán začal divoce otřásat, až nakonec vyrazil vzhůru vstříc obloze nad osadou Odpuštění. Boty na roštové podlaze mi vibrovaly a má záda se postupně sunula po kovovém opěradle lavičky do strany. Stále ještě jsem cítil tupou bolest v břiše, a když se raketoplán při změně kurzu ostře nahnul, žaludek mi nadskočil. Akcelerace mi překrvila končetiny a deseticentimetrová rána ve stehně začala pulzovat bolestí. Zaťal jsem zuby a snažil jsem se bolest ignorovat. Skrze okénko proti mně jsem pozoroval mizející povrch planety. Zhruba kilometr nad hradbou kolonie Odpuštění se vznášela jakoby nahodilá změť raketoplánů a nákladních lodí. Vlastní osada se velice rychle zmenšovala, až jsem dokázal rozeznat jen linii ochranných hradeb a blok ústřední pevnosti. Pak jsme vstoupili do mraků a vše zbělelo.

Když jsme opustili atmosféru, přešly motory do jemného vrnění a modrou oblohu za výhledem z raketoplánu nahradil výhled na roztroušené hvězdy. Franx se ke mně naklonil.

„Kronin se prý zbláznil,“ řekl a poklepal si prstem na čelo, aby svoje prohlášení zdůraznil.

„Je to zatraceně divné, to ti povím,“ odpověděl jsem. „Něco se mu stalo, když byl v kapli.“

„V kapli?“ zeptal se Franx a začal se zuřivě drbat v porostu hnědých kučer na hlavě.

„Co jsi slyšel?“ zeptal jsem se, zvědavý, jaké řeči se začaly šířit už den po bitvě s tyranidy. Klábosení není jen normální reakce na proběhlou bitvu, ale i dobrý ukazatel stavu morálky mužstva. Samozřejmě, jelikož jsme doživotně uvězněni v trestanecké legii, nemůžeme být nikdy zcela šťastní, ale někdy jsou někteří členové naší jednotky deprimováni více než obvykle. Boj s nepřátelskými tyranidy u misionářské kolonie byl strašný; bitvy s těmi stvůrami jsou zlé vždycky. Chtěl jsem vědět, na co teď moji muži myslí.

„Nic, vážně,“ řekl Franx a neúspěšně se v těsném sevření bezpečnostních pásů pokusil pokrčit rameny. „Lidé říkají, že zešílel.“

„Podle toho, co jsem slyšel, se spolu se zbytkem druhé čety vrátil do kaple,“ řekl jsem. „Byla tam spousta tyranidů, kteří se tam dostali přes východní zeď. Většina z nich byli velcí bojovníci. Drápy rozsekali dveře chrámu na kusy a dostali se dovnitř. Další tam vnikli okny. Nebylo kam utéci; ti mimozemští parchanti rozsekali na kusy všechno, co jim přišlo do cesty. Ztratili jsme celou četu, až na Kronina. Museli ho pokládat za mrtvého, protože ho plukovník objevil pod hromadou mrtvých těl.“

„To je spolehlivý způsob, jak se zbláznit,“ řekl Franx zamyšleně, masité rty prohnuté v náznaku úsměvu.

„Každopádně,“ pokračoval jsem, „Kronin se zbláznil, jak jsi sám řekl. Pořád plácá nějaké nesmysly, neustále mele něco o věcech, které nikdo není schopen pochopit.“

„Už jsem se s takovými případy setkal,“ vložil se do hovoru Poal, který seděl vedle Franxe. Na své protáhlé a ostře řezané tváři měl masku zasvěcence, mudrce zdrženlivě distribujícího moudrost dávných věků. „Znal jsem jednoho

seržanta, kterému mina na planetě Gaulis II utrhla nohu. Neustále opakoval jméno svého bratra, pořád dokola, minutu za minutou, den za dnem. Nakonec se sám podřezal lékařským skalpelem."

Na okamžik se kolem rozhostilo ticho, jak se všichni zamysleli nad tímto řešením. Rychle jsem začal mluvit, abych z jejich hlav vyhnal myšlenky na sebevraždu.

„Jo, to je zlé," řekl jsem, „ale Kroninův případ je ještě divnější. Zjistilo se, že neomílá dokola nějaké staré věci, kdepak. On cituje Písmo. Nathaniel, kněz z Odpuštění, ho zaslechl, jak odříkává řádky z Litanie víry. Něco jako: ‚A netvor povstal z pekla i se svými přisluhovači a zničil svými pařáty služebníky Císařovy.' Něco takového."

„Ať se propadnu, jestli jsem kdy viděl Kronina s nějakou zatracenou modlitební knihou. Ani jednou během těch zatracených dvou let, co bojujeme pod orckým sluncem," vložil se do diskuse Jorett, který seděl na lavici uprostřed raketoplánu a rozhlížel se kolem. Ztlumený hukot motorů nás už nepřehlušoval a všichni pozorně naslouchali. Čtyřicet párů očí se ke mně upíralo v očekávání, že uslyší pointu příběhu.

„Přesně tak!" prohlásil jsem s teatrálním přikývnutím. Začal jsem tak trochu hrát pro diváky. Líbí se mi, když můžu pro změnu vyprávět nějaký nový příběh, kterým bych upoutal jejich pozornost a zabránil tak vzájemným půtkám, k nimž obvykle dochází při návratech z dokončených misí.

„Zatímco jsme pohřbívali mrtvé, Nathaniel s ním měl několikahodinové sezení," pokračoval jsem a rozhlédl jsem se po těch, co mne mohli vidět. „Slyšel jsem, když pak mluvil s plukovníkem. Zdá se, že zatímco Kronin ležel polomrtvý v kapli, navštívil ho sám Císař. Říkal, že mu bylo dáno božské vědění. Samozřejmě to neřekl takhle, ale citoval odpovídající řádky z Litanií jako: ‚A Císař se zjevil se třpytivou gloriolou a promluvil ke Svému lidu na Gathalamoru.' A jak říkáš, jak by u všech rohatých mohl znát takové věci?"

„Na tom není nic mystického," odpověděl Gappo, který seděl v zadní části raketoplánu. Zdálo se, že se skoro všichni začínali nudit. Až na pár chlapů, kteří byli zvědaví, jak to bylo dál. Osobně mám Gappa docela rád - není to taková skopová hlava jako většina ostatních.

„O, moudrý kazateli," řekl Poal se sarkastickým úšklebkem, „podělte se s námi o svou bezmeznou moudrost."

„Neříkej mi ‚kazateli'!" zamračil se Gappo. „Víš dobře, že jsem toho lhaní a klamání už dávno nechal."

„Jak si přejete, pane Gappo," odpověděl Poal s opovržlivým výrazem.

„Je to docela jednoduché, vážně," vrátil se Gappo k původnímu tématu a Poala úplně ignoroval. „Všichni jste se přece účastnili bohoslužeb, stovek, možná tisíců. A ať už si je pamatujete, nebo ne, určitě jste slyšeli celé Litanie víry a každý řádek z Knihy svatých minimálně dvakrát. Kroninovo trauma ovlivnilo jeho paměť tak, že si dokáže vzpomenout jenom na ty citáty a na nic jiného. Je to to jediné, o čem dokáže mluvit."

Někteří přikyvovali a já jsem pochopil, co se Gappo snažil říct. Podle mých zkušeností jsou lidé beztak napůl blázni. Co já vím, není třeba mnoho, aby se křehká rovnováha zvrátila. Sám Císař ví, kolikrát jsem já sám balancoval na samé hranici propasti šílenství. Naštěstí jsem dost houževnatý, takže to na mně zatím nezanechalo žádné stopy. Alespoň mi to nikdo nedal najevo.

„No, myslím si, že to dává větší smysl než ta povídačka o Císaři, který mu seslal Svého svatého ducha," ozval se Mallory, šlachovitý ulejvák s řídnoucí kšticí, který seděl vedle Poala. „Každopádně si nemyslím, že by byl Císař příliš potěšen naším poručíkem Kroninem, zvlášť když se dostal do Poslední šance za vydrancování a zapálení chrámu."

„Samozřejmě to dává smysl," řekl Gappo a snížil hlas ve spiklenecký šepot. „Možná ani žádný Císař neexistuje!"

„Zavři tu svou nevymáchanou hubu, Gappo Elfinzo!" odplivl si Poal a pravou rukou provedl na prsou znak ochranného orla. „Vraždil jsem ženy a děti a vím, že nejsem nic než bezcenný kus orčího trusu, ale stejně si myslím, že bych neměl být nucen sedět v jedné místnosti se zatraceným kacířem!"

Poal se pokusil odepnout si bezpečnostní pásy, ale dělalo mu to určité potíže, protože měl místo levé paže železný hák. Pomyslel jsem si, že by se mi situace mohla vymknout z ruky.

„To stačí!" křikl jsem. „Všichni jsme na tom stejně. Nezáleží na tom, kdo co provedl, teď patříme všichni k plukovníkovým odsouzencům, všichni jsme členy Poslední šance. Takže dokud nepřistaneme, nechci už slyšet ani slovo."

Ozvalo se několik zabručení, ale nikdo se neodvážil protestovat nahlas. Pár už jich za odmlouvání rozkazům zaplatilo rozbitým obličejem nebo hlavou. Nejsem žádný tyran, ale nemám moc velkou trpělivost a nesnáším, když mí muži ztrácejí respekt. Brzy se všichni uklidnili, a tak jsem zavřel oči a pokusil se na chvíli usnout; do přistání zbývaly ještě další dvě hodiny.

Kolem duněly kroky vysokých bot dozorčích, kteří nás vedli zpátky do našich cel. Z levé i pravé strany zdánlivě nekonečné chodby vybíhaly klenuté průchody vedoucí k nákladním dokům, upraveným k přepravě lidských nákladů pod maximálním zabezpečením. Celkem je zde dvacet masivních cel. Původně v každé z nich bydlelo dvě stě mužů, ale po třiceti měsících téměř nepřetržitého boje je většina z nich prázdná. A po zbytek cesty budou ještě prázdnější; obranu kolonie Odpuštění nás přežilo přibližně dvě stě padesát. Stráže si kolem nás nadutě vykračovaly, zbraně zlehka sevřené v těžkých rukavicích nebo pověšené přes rameno. Jejich obličeje zakrývaly helmy vysokozátěžových pracovních obleků s tmavými průzory chránícími před ozářením. Pouze jmenovky prozrazovaly, že se jedná o týchž deset mužů, kteří eskortovali mou četu po celých dva a půl roku.

Vepředu jsem zahlédl plukovníka. Někdo stál vedle něho. Když jsme se dostali blíž, zjistil jsem, že je to Kronin. Byl shrbený, jakoby pod vahou nějakého obrovského neviditelného břemene. Jeho oči neklidně těkaly ze strany na stranu a pátraly ve stínech po něčem, co jsme nemohli vidět. Když jsem předstoupil před Schaeffera a zasalutoval jsem, Kronin přede mnou bázlivě ucouvl.

„Poručík Kronin je jediný ze třetí čety, kdo přežil," řekl plukovník a pokynul strážím, aby ostatní odvedly dovnitř. „Takže ho přiděluji k vám. Vlastně už vás je tak málo, že od nynějška budete tvořit jediný útvar. Vy budete jeho

velitelem; Green byl zabit při obraně Odpuštění.

„Jak, pane?“ zeptal jsem se. Zajímalo mě, co se stalo druhému veliteli, jednomu z těch sto padesáti, kteří byli ještě před dvěma dny naživu a nyní jsou potravou pro masožravé mravence na bezejmenné planetě kdesi pod námi.

„Zachytila ho škrtící síť,“ řekl plukovník chladně, bez jakékoli známky emoce. Uvnitř mě to vřelo - cítil jsem se jako hromada napjatých svalů, která se nutně potřebuje vybít, nejlépe nějakým násilím. Když o tom přemýšlím, nikdy jsem nebyl příznivcem jemných způsobů.

„Zbytek nechávám na vás. Zorganizujte muže do čet a rozdělte zvláštní úkoly,“ pokračoval plukovník. Obešel mě a nevzrušeně odcházel. Poskok z ústředí, navlečený v příliš velkém hnědém hábitu, pospíchal za nim s vysokým stohem papírů a vzápětí oba zmizeli v přítmí chodby. „Dovnitř,“ štěkl dozorčí za mými zády: podle jmenovky se jednalo o rotmistra Hopkinssona.

Masivní dveře cely se za mnou s třeskem zavřely a byl jsem zamčen v místnosti spolu s hrdlořezy, zloději, násilníky, kacíři, pleniteli, lenochy, vykradači hrobů, nekrofily, maniaky, vzpurnými rouhači a jinou podobnou chamradí. Nicméně, vždycky je o čem si povídat.

„Dobře!“ zařval jsem a můj hlas se ozvěnou odrazil od vysokého kovového stropu a stěn. „Všichni seržanti ke mně!“

Pozoroval jsem svou malou jednotku slézající se z koutů cely. Zbývalo jich už jen několik stovek. Seděli a leželi roztroušení po kovové podlaze místnosti, zalezlí ve stínech. Vzduch plnilo jejich tiché bručení, hluše se rozléhající v příliš velkém prostoru, a zápach jejich zaschlého potu; několikadenní pobyt na vyprahlé planetě udělal své. Kolem mne se shromáždilo osm mužů. Jeden z nich však nebyl v naší skupince vítán.

„Kdo z tebe udělal seržanta, Rollisi?“ zeptal jsem se a postavil jsem se tak, abych stál přímo před jeho opuchlým obličejem. Upřeně jsem zíral do jeho černých prasečích oček.

„Poručík Green,“ odpověděl vyzývavě a opětoval můj pohled.

„Vážně? Tak teď je z tebe zase řadový vojín, ty šmejde,“ odsekl jsem a odstrčil jsem ho od sebe. „Zmiz mi z očí, ty zatracený zrádce.“

„To nemůžeš udělat!“ vykřikl vztekle a vykročil proti mně s napůl napřaženou pěstí. Bleskově jsem trhl loktem a zasáhl ho do krku. Rollis se s chroptěním skácel k zemi.

„Nemůžu?“ zavrčel jsem. „Řekl bych, že můžu udělat i tohle.“ Nakopl jsem ho do žeber. Vrazi mě nechávají chladným, ale z notorických zrádců se mi chce zvracet. Rollis se se zuřivým výrazem v obličeji zvedl na ruce a kolena a rychle se plazil z mého dosahu.

„Dobrá,“ řekl jsem, pak jsem se obrátil k ostatním a na toho šmejda zapomněl. „Kde jsme to skončili?“

Jekot poplašných sirén se rozléhá všude kolem, pronikavý řev, ze kterého vstávají člověku vlasy na hlavě. V rukách svírám pneumatickou sbíječku, její motor poklidně blafe a z výfukových ventilů unikají obláčky mastného kouře.

„Pospěš si, rozbij to!“ křičí někdo za mnou. Slyším zvuk řezaného potrubí a drceného elektrického vedení. Přede mnou je panel s číselníky; přikládám k němu hrot sbíječky a nastavuji otáčky na maximum. Vzduchem létají skleněné střepy a úlomky trhaného kovu. Jiskry dopadají na mou těžkou pracovní kombinézu a na rukavicích po sobě zanechávají drobné vypálené skvrny. Utočím sbíječkou na mohutný řetězový mechanismus, který se skrývá za rozbitou deskou. Ozubená kola rachotí u mých nohou a pak mi kolem hlavy prolétá těžký řetěz.

„Už jdou!“ slyším opět čísi hlas znějící přes rachot krouceného kovu a tříštícího se skla. Ohlížím se přes rameno a vidím skupinku strážců vbíhajících do klenutého průchodu po mé levici. Na tmavě rudých hradních pancířích mají symboly pokrouceného řetězu s pronikavě žlutým okem společnosti Harpikon Union. Všichni jsou vyzbrojeni nebezpečné vyhlížejícími brokovnicemi z černého, hrozivě se lesknoucího kovu. Lidé se derou kolem mě a vrážejí do mne. Nevidím jim ale do tváří, jako kdyby byly v mlze nebo co. Na okamžik jsem zahlédl napůl zetlelou lebku, která mi připomněla muže zvaného Snowton. Samozřejmě vím, že Snowton zemřel před rokem při bojích s piráty na Zandisově pásu. A to už se kolem mne ženou další tváře; tváře mužů, kteří jsou dávno mrtví, poletují kolem mne. Pak se ozve hromový rachot a všichni se dají na útěk. Harpikonské stráže zahájily palbu. Kulky létají všude kolem mě, odrážejí se od stroje a trhají těla mužů kolem mne. Nejraději bych utekl, ale nohy mi vypověděly službu. Zoufale se rozhlížím po něčem, kde bych se mohl ukrýt. Nic takového tu není. Jsem tu jen já a deset strážců, jejichž kouřící hlavně míří přímo na mě. Potom se zablesklo a ozvalo se hřmění střelby.

Probudil jsem se ze snu zděšeně lapaje po dechu; i přes chlad rozlehlé cely jsem celý zbrocený potem. Odhodil jsem tenkou deku, která tvoří mou postel, a posadil jsem se. Ruce jsem přitiskl dlaněmi proti chladné podlaze, abych se vzpamatoval ze závratě vyvolané prudkým pohybem. Namáhavě jsem polykal a rozhlížel jsem se kolem sebe. Cela byla naplněna obvyklými nočními zvuky - mumlání a vzdechy spáčů, podivná šeptaná modlitba další nešťastné duše zachvácené démony spánku. Každou noc je to stejné.

Touhle noční můrou trpím každou noc strávenou ve warpu už tři roky, od doby, kdy jsem se stal vojákem Imperiální gardy. Pokaždé mě vrací zpátky do úlu na Olympu a provádím sabotáž v konkurenční továrně. Někdy jde o Harpikon Union jako dnes, jindy o Jorean Consuls, a někdy dokonce o šlechtu Osvícených, ačkoli o něco takového jsme se ve skutečnosti nikdy nepokusili. Vždy se tam setkám se zástupem mrtvých. Lidé z mé minulosti přicházejí, aby mne pronásledovali: lidé, které jsem zabil, přátelé, kteří zemřeli, má rodina, ti všichni se mi zjevují v nočních můrách. Časem jsem zjistil, že jich po každé bitvě neustále přibývá, jak se další padlí vkrádají do mého snu. Také vždycky zemřu, což je možná na celé věci to nejhorší. Někdy rozstřílen na kusy, někdy přeťat sekerou nebo energetickým mečem, jindy zaživa usmažen plamenomety. Někteří lidé se mi pokoušeli vysvětlit, že se můj sen neodehrává v reálném čase, ale mísí se v něm obrazy z mé minulosti a budoucnosti v podivné směsici. Na vykládání snuje specialista Lammax, který je bývalým členem ústředí. Slyšel jsem, že ho do trestanecké legie poslali za rouhání; nabízel totiž vyložení snů majorovi, který byl

proviantním důstojníkem. Lammax mi říkal, že za mým snem se skrývá strach ze smrti.

Náhle se z opačného konce nákladního prostoru, kde jsme byli vězněni, z místa s porouchaným osvětlením, jehož nepravidelné blikání vyvolávalo bolesti hlavy, začal ozývat šílený křik. Už celé měsíce tam nikdo nespal. Určitě ne od doby, kdy začalo být dost volného místa. Někdo si tam nejspíš zalezl poté, co nás všechny nahnali do jedné cely. Vyskočil jsem a naboso jsem si nazul boty. Zatímco jsem kráčel za křikem, masíroval jsem si rukou holou hruď a snažil se tak setřít stékající pot. Celé tělo se mi chvělo bizarním pocitem energie, mapy jizev na kůži se mi zdály na dotyk podivně horké. Podíval jsem se na sebe v částečném očekávání, že moje staré rány začaly žhnout. Nic takového se samozřejmě nestalo.

Když jsem vešel do světla, většina mužů na mě upírala svůj zrak. Křik byl dostatečně silný, aby vzbudil posádku, která přebývala o patro výše. Chápal jsem jejich podezíravost a morbidní zvědavost. Někdy totiž, když chlap začne ve vesmíru řvát, nemusí být ve skutečnosti sám sebou. Naštěstí se to nikdy nestalo nikomu, koho bych znal. Všichni ale znají historky o mužích, kteří byli posedlí stvůrami z hyperprostoru. Buď úplně zešíleli a pozabíjeli hromadu lidí, než sami zkolabovali a zemřeli, nebo kontrolu nad jejich tělem zcela převzala mysl nějakého cizího monstra a pak se kradli chodbami a chladnokrevně zabíjeli všechny, kdo se jim připletli do cesty. Dokonce i když byl ochranný štít Immateria plně funkční. Nepřejte si ani vědět, co se stane na lodi, jejíž ochrana před hyperprostorem se pod opakovanými útoky těch nehmotných stvůr zcela zhroutí.

„Císaři Terry, bdi nade mnou," šeptal jsem si pro sebe, když jsem se blížil ke zdroji povyku. Jestli je skutečně Zasažený, mohly by nastat vážné komplikace. Nenechávají nám nic, co by mohlo být použito jako zbraň, takže jsme prakticky bezbranní. Na druhou stránku to má i své plus, protože kdybychom byli ozbrojení, bylo by nás tu už mnohem méně. Často mezi námi dochází ke sporům, ale navzdory všeobecným představám ubít někoho holýma rukama chvíli trvá a do té doby většinou někdo rvačku přeruší. To znamená, že pokud bych chtěl někoho zabít, ideální je vybrat si k tomu dobu, kdy spí.

Celý jsem se třásl a nebyl jsem si zcela jistý proč. Snažil jsem se sám sobě namluvit, že je to zimou, ale jsem natolik chlap, abych si přiznal, že mám obyčejný strach. Lidí se nebojím, snad kromě plukovníka. Z mimozemských oblud mám občas hrůzu, zvláště z tyranidů, ale pouhé pomyšlení na stvůry z hyperprostoru mne stačí vyděsit, ačkoli jsem se nikdy s žádnou nesetkal. V celé galaxii se nedá najít nic příšernějšího.

Před sebou, právě v místech s porouchaným osvětlením, jsem uviděl zmítající se postavu zabalenou v dece. V blikajícím světle rozbité osvětlovací koule bylo špatně vidět, ale zdálo se mi, že poznávám Kroninův šklebící se obličej. Pak jsem za sebou uslyšel kroky a prudce jsem se otočil. Skoro jsem přitom vrazil do Franxe, který také vstal a šel za mnou.

„Jenom špatné sny z hyperprostoru," snažil se mne uklidnit s nejistým úsměvem, ruce instinktivně zdvižené v obranném postoji.

„Už je to lepší," odsekl jsem úsečně a obrátil jsem se zpátky ke Kroninovi. V křiku, který se linul z jeho zkřivených úst, se mi občas podařilo rozeznat některá slova

„A z hlubin... povstane mocný netvor, s bezpočtem očí... a bezpočtem končetin. A tento netvor z... temnoty napadl světlo lidstva... s nenávistnou žízní a nepřirozeným hladem!"

„Nebuď ho," sykl Franx, když jsem poklekl a vztáhl ruku ke zmítající se postavě.

„Proč ne?" zeptal jsem se a vzhlédl k němu.

„Kazatel Durant jednou říkal, že pokud vzbudíš člověka s takovými sny, vymažeš tím jeho vědomí a dáš prostor Chaosu," odpověděl seržant přesvědčeně.

„No, tak to budu muset risknout, že?" odpověděl jsem. Popudilo mě, že věří takovým dětinským pověrám. „Jestli v tom bude pokračovat, vůbec se nevyspíme."

Položil jsem ruku Kroninovi na rameno. Zprvu zlehka, ale když sebou nepřestal házet a zmítat se, zesílil jsem stisk. Ani to však nepomohlo. Naklonil jsem se nad něj a hřbetem ruky jsem ho tvrdě udeřil. Jeho oči se prudce otevřely a na okamžik se v nich objevil nebezpečný záblesk, rychle ho však nahradil výraz poznání. Kronin se posadil a pohlédl přímo na mne, oči přimhouřené v blikajícím světle.

„Svatý Lucius promluvil k masám Belushidarských a velké bylo jejich nadšení," řekl mi s vřelým úsměvem na úzkých rtech, ale v očích se mu už zase objevil vyděšený výraz.

„Hádám, že to znamená děkuji," utrousil jsem směrem k Franxovi. Pak jsem vstal, zatímco Kronin zase ulehl na svou deku. Ještě jednou se kolem sebe rozhlédl a pak zavřel oči. Zůstal jsem u něj stát ještě několik minut, dokud nezačal opět hluboce a pravidelně oddechovat. Což mohlo znamenat, že skutečně usnul nebo že podvádí tak dobře, že už nemá smysl, abych se o něho dál staral.

Proč se k čertu nechal Green zabít, ptal jsem se sám sebe nešťastně, zatímco jsem se vracel na své lůžko. Docela dobře bych si dokázal představit svůj život bez toho, abych dělal chůvu téhle bandě tupých kriminálníků. V Poslední šanci je to už tak dost složité i bez toho, aby se člověk musel starat o druhé. Nejspíš bych se na ně prostě měl vykašlat, ať se o sebe starají sami. Zatraceně, jestli to nedokážou, zaslouží si zemřít.

Od incidentu s Kroninem uběhlo několik dní a my jsme zrovna seděli uprostřed naší cely u jídla, každý s miskou proteinových granulí před sebou. Nabírat je musíme rukama; nedovolí nám žádný příbor, který by mohl být nějakým způsobem naostřen.

To je přístup, který by vážně dokázal člověka zlomit - nevěří nám ani, že bychom byli schopni zasednout společně k jídlu, aniž bychom si navzájem podřezali krky. I jídlo je vybíráno tak, aby nás co nejvíce psychicky deptali. Vím jistě, že na palubu dopravili z planin obklopujících Odpuštění stovky hlavorožců. A myslíte, že jsme někdy viděli čerstvé maso? Alespoň někdy? Ne, stále ta hnědá, z poloviny tekutá břečka, kterou si do úst musíte cpát holými prsty. Odporně klouže dolů krkem a má konzistenci studených zvratků. Po čase si na to zvyknete, nemáte jinou možnost. Prostě si ten

sajrajt naberete, polknete a doufáte, že ho nevyzvracíte zpátky. Ta břečka nemá ani žádnou chuť, kromě té, kterou jí dodává slaná voda, s níž je smíchaná. Je to tekuté a slizké a já už měl několikrát sto chutí mrštit to bachařům do obličeje, ale za to by mě zkopali a nechali o hladu. Přes absolutní nedostatek požitku z konzumace vám ta látka zaplní břicho a dodá energii, což je taky jejím jediným účelem.

Jako obvykle jsem seděl s Franxem a Gappem, kteří jsou pro mě tím, co se v této zpropadené sebrance nejvíce přibližuje výrazu přátelé. Několik minut jsme si mazali obličeje blátem, které jsme poté smyli ředěným ovocným džusem. Někdo může pomerančový džus považovat za extravaganci, ale na palubě vesmírné lodi, kde je vzduch neustále dokola filtrován a kde je pouze umělé světlo a omezený prostor, je to nejlepší prostředek proti nemocem. Kolují historky o lodích, jejichž celé posádky byly zdecimovány thaloiskou horečkou nebo muritanovou cholerou, takže nemá smysl riskovat, když vás sklenice džusu dostane z nejhoršího.

„Přemýšlel jsi někdy o útěku z lodi?“ zeptal se Franx, zatímco se pokoušel setřít svými malými prsty poslední zbytky proteinového sajrajtu ze stěn misky.

„Slyšel jsem, že to není nemožné,“ ozval se Gappo, odsunul svou misku stranou a snažil se nehtem palce vydloubnout kousek proteinu, který mu uvízl někde mezi zuby.

„Někteří členové posádky si myslí, že existuje mnoho míst, kde by se člověk mohl skrývat celou věčnost,“ řekl jsem a spláchl zbytkem džusu odporný povlak, který mi zbyl po jídle v ústech. „Tahle loď není veliká, a přesto jsou tu stovky míst, kam nikdo jaktěživ nevkročí, prostory mezi palubami, v kanálech nebo dole ve strojovně. Člověk by se kdykoli mohl nepozorovaně vykrást ven a uloupit něco k jídlu, nebylo by to až tak složité.“

„Jo, ale to by nebyla ta pravá zatracená svoboda, že jo?“ ohrnul nos Franx.

„A čemu říkáš svoboda?“ zeptal se Gappo, který si lehl na podlahu, opřel se o lokty a natáhl před sebe své dlouhé nohy.

„Nejsem si jistý,“ pokrčil rameny seržant. „Myslím, když si můžu vybrat, co chci jíst, kam chci jít, s kým se chci stýkat.“

„Tak to jsem nikdy nepoznal,“ vložil jsem se do hovoru. „V továrnách v úlu šlo vždy jenom o přežití, právě tak jako tady. Zabij, nebo budeš zabit, vyhraj obchodní válku, nebo buď o hladu - tak prosté.“

„Nikdo z nás neví, co je to svoboda,“ řekl Gappo, který se snažil protahováním krku uvolnit ztuhlé šíjové svalstvo. „Když jsem byl kazatelem, znal jsem pouze svaté spisy a ecclesiarchova dogmata. Řekli mi přesně, jak se mám ve které situaci chovat. Řekli mi, kdo má pravdu a kdo ne. Až teď si uvědomuji, že jsem vlastně žádnou svobodu neměl.“

„Já pocházím ze zemědělské oblasti,“ řekl Franx. „Byli jsme obyčejní farmáři a neměli jsme celkem žádné problémy. Měli jsme dost strojů, takže jeden muž mohl obhospodařovat třeba patnáct set hektarů. Vždycky jsme měli dost jídla, ženy byly mladé a zdravé, co jiného by si chlap mohl přát?“

„Tak jak ses u všech čertů dostal ke gardě?“ odsekl Gappo a narovnal se.

„Neměl jsem žádnou jinou možnost,“ odpověděl Franx naštvaně a ve tváři se mu objevil rozhořčený výraz. „Měl jsem povinnost odvádět desátky Departmentu munitoru, a když orci napadli planetu Alris Colvin, prostě mě povolali. Tak je to, neměl jsem žádnou jinou možnost.“

„Jo,“ namítl jsem, „ale nakonec ses tam pěkně zabydlel. Stal se z tebe přece major.“

„Být členem gardy se ze začátku zdálo docela dobré,“ řekl seržant, nahnul se a odložil svou prázdnou misku na Gappovu. „Abych řekl pravdu, měl jsem rád disciplínu. Jako řadový vojín jsem se nemusel o nic starat, jen jsem plnil rozkazy. Dostával jsem jídlo i pití a měl jsem pocit, že cokoli mi řekli, abych udělal, je správná věc.“

„Ale když jsi byl povýšen, tak se to muselo změnit, ne?“ zeptal se Gappo a opět si lehl.

„Přesně tak, to byl ten problém,“ přisvědčil Franx a prsty si zajel do vlasů. „Čím výše jsem ve vojenské hierarchii stoupal, tím méně jsem byl spokojený. Brzy jsem musel dělat rozhodnutí, v důsledku kterých byli lidé zabíjeni a mrzačeni. Najednou se mi zdálo, že je to moje vina. Plukovník byl rozený velitel, aristokrat, nad osudy řadových vojáků se nezamýšlel ani na okamžik. Jediné, co ho zajímalo, byla cesta vzhůru po tom zatraceném hodnostním žebříčku. Doufal, že se stane vrchním generálem nebo válečným lordem.“

„A proto ses vzbouřil?“ zeptal jsem se. Věděl jsem, že se Franx dostal k Poslední šanci za porušení subordinace a neuposlechnutí rozkazů.

„Ano,“ odpověděl, tvář zachmuřenou nad vracejícími se vzpomínkami, hlas zastřený a zatrpklý. „Trčeli jsme tenkrát uprostřed ledové planiny na Fortuně II. Už měsíc jsme dostávali pouze poloviční příděly, protože vzbouřenci neustále sestřelovali naše zásobovací raketoplány. Dostali jsme rozkaz k útoku na pevnost, která se jmenovala Lanskarova tvrz, což znamenalo přesun po ledové planině o třicet kilometrů dál. Důstojníci se cpali gulášem ze srncorohu a dušeným masem z černých volů a popíjeli chanalainskou brandy, mí muži jedli sušené náhražky jídla a zapíjeli je vodou, kterou získávali ze sněhu. Sebral jsem své dvě roty a vydal jsem se s nimi do důstojnického tábora, abych si vyžádal zásoby pro pochod. Ti parchanti z Departmenta naši žádost odmítli, což mé muže rozběsnilo tak, že vyplenili vše, co jim přišlo pod ruku. Ne že bych se jim to pokoušel rozmluvit - byli zmrzlí a hladoví. Co jsem měl dělat? Odvést je zpátky do ledových pustin a přikázat jim zaútočit na nepřátelskou pevnost s prázdnými žaludky?“

„Tak takhle nějak to bylo i s tebou, Gappo,“ řekl jsem bývalému kazateli. Ze své přikrývky jsem si udělal polštář a natáhl jsem se na podlahu s rukama za hlavou.

„Co člověk musí a co nemůže?“ zeptal se, aniž by očekával odpověď. „Rozumím tomu, co Franxe přimělo, aby udělal to, co udělal. Ale dodnes jsem nepochopil, co přimělo mne, abych veřejně napadl kardinála, před očima půl tuctu důstojníků Imperiální gardy.“

„Ani se ti nedivím,“ řekl Franx. „Od kardinála byla špinavost, že nechal popravit muže, kteří nasazovali své životy při obraně jeho paláců.“

„Pak bys ale musel jít a celou církev obvinit z korupce,“ poznamenal jsem s úsměvem. „Ptát se, jestli skutečně existuje

Císař. Jsi vážně tak hloupý?“

„Nemohu uvěřit, že by bylo tolik utrpení, kdyby nad lidstvem bděla nějaká božská moc,“ prohlásil Gappo. „Pokud nějaký Císař skutečně existuje - o čemž vážně pochybuji - pak jsou kardinál a jemu podobní, kteří zastupují Císařovu osobu, vyloženě směšní.“

„Nedokážu si představit, že bych dokázal žít dál, kdyby žádný Císař neexistoval,“ řekl Franx a pomalu potřásl hlavou ve snaze pochopit vyslovenou myšlenku. „Kdyby tomu tak skutečně bylo, zabil bych se hned, jak jsem se dostal plukovníkovi do rukou.“

„Ty skutečně věříš tomu, že máš duši, která může být spasena?“ zeptal se Gappo se zjevným pohrdáním. „Ty si vážné myslíš, že toho úžasného Císaře zajímá, jestli zemřeš při službě Impériu, nebo jako lotr, který odmítá poslušnost?“

„Hej,“ okřikl jsem je oba. „Změníme téma, ano?“

V tu chvíli se objevil Poal s rozhořčeným výrazem ve tváři.

„Udělal to znovu,“ procedil skrze zatnuté zuby.

„Rollis?“ zeptal jsem se, ačkoli jsem předem znal odpověď a už jsem vyskakoval na nohy. Poal přikývl a já jsem šel za ním na opačnou stranu naší cely, kde teď obvykle jí on a ti co zbyli z Kroninovy čety.

„Budu krást z talíře úpadku, abych nakrmil ústa bezmocných,“ pokračoval šílený poručík ve své litanii.

„To je kázání Sebastiana Thora. Znám ho,“ řekl Poal, který teď stál po mé pravici.

„Kde je Rollis?“ zeptal jsem se.

Jeden z mužů povalujících se po zemi kolem ukázal bradou doprava. Zhruba deset metrů ode mne seděl náš zrádce a zády se opíral o kovovou stěnu cely. Doufal jsem, že se do toho, co přijde, nebude nikdo vměšovat. Většina jich nenáviděla Rollise stejně jako já. Měli jen strach, že by jim ten proradný parchant něco provedl, kdyby se otevřeně postavili proti němu, nemluvě o plukovníkově hněvu. No, já ho prostě nesnesu. Když jsem si uvědomil, že oba dýcháme stejný vzduch, nejradši bych si vyrval plíce z těla. Přistoupil jsem k němu a postavil se přímo před něj. V rukou svíral poloprázdnou misku.

Stál jsem tam s rukama v bok a třásl jsem se vztekem. Jak já toho parchanta nesnáším!

„Nějak se s tím jídlem loudáš, co?“ zasyčel jsem. Rollis zvedl hlavu a upřel na mne svá tmavá černá očka.

„Nemusím snášet podobné narážky jenom proto, že jsem civilizovanější než ta vaše zvěř,“ odpověděl pomalu a odložil misku stranou.

„Zase jsi ukradl Kroninovi jídlo.“ Neptal jsem se, konstatoval jsem to.

„Ptal jsem se ho, jestli se o svou porci se mnou rozdělí,“ opáčil se slizkým úsměvem. „Neřekl ne.“

„Řekl: ‚A Císařovy dary budou rozděleny těm, kteří v jeho službách tvrdě pracovali,‘„ ozval se Poal zpoza mých zad. „Podle mne to bylo jednoznačné ‚Odprejskni.‘“

„Minule jsem tě varoval, Rollisi,“ řekl jsem tvrdě. Cítil jsem, jak se mi z jeho oteklého obličeje zvedá žaludek. „Jedno varování je všechno, na co jsi měl nárok.“

Jeho oči se naplnily strachem a ještě stačil otevřít ústa v pokusu něco říci. Zbytečně, moje bota je zavřela dřív, než z nich vypustil jediné slovo. Do klína se mu vysypaly zakrvácené zuby. Rukama se chytil za ústa a zakvičel bolestí. Otočil jsem se a odcházel pryč, když jsem najednou za sebou zaslechl jeho pohyb. Ohlédl jsem se přes rameno.

„Baštalde!“ zasyčel. Zpola se už postavil na nohy, po bradě mu stékala směsice krve a slin. „Ža tohle budeš pykať, ty švaťouškovskej olčí baštalde!“

„Pokračuj a napříště budeš moci jíst jenom polévku,“ zasmál jsem se v odpověď. Bylo by mi toho groxího lejna snad i trochu líto, kdyby to nebyla taková bezcenná hromada výkalů. Ztěžka dosedl zpátky na podlahu a začal prstem zkoumat škody napáchané ve svých ústech. V očích měl výraz čirého vzteku. Kdyby pohledy zabíjely, už by mne odsud vynášeli nohama napřed.

„Jestli to zkusí ještě jednou,“ řekl jsem Poalovi, „zlom mu prsty na levé ruce. Pak bude mít s krmením ještě větší problémy, ale pořád bude schopen stisknout spoušť. Budu tě krýt.“

Poal si zrádce přeměřil pohledem. Moje nabídka ho zjevně potěšila.

„Pevně doufám, že to zkusí,“ řekl ponuře s očima upřenýma na Rollise. „Doufám, že ano...“

Úlová flotila tyranidů se v matné červenavé záři pomalu zanikající hvězdy hnala nemilosrdně dál. Menši trubčí lodě byly skryty pod masivními, krátery posetými krunýři úlových lodí. Větší lodě se pomalu stáčely samy do sebe, až dosáhly stavu jakési hibernace, který jim umožňoval překonávat rozsáhlé vzdálenosti oddělující jednotlivé hvězdy. Byla vypuštěna mračna výtrusů, která se pomalu rozplývala unášena mezigalaktickými větry. Jedna z úlových lodí však doposud nespala. Chapadla jejího krmícího zařízení byla ovinuta kolem roztříštěného trupu císařské válečné lodi a vysávala z jejích útrob cenné minerály, těla mrtvých členů posádky a vzduch, jímž si doplňovala vlastní zásoby.

Flotila biolodí se rozprostřela napříč vesmírným prostorem a její instinkty ji postupně vracely do hibernace, v níž setrvá až do doby, kdy se objeví nová kořist a nové zdroje, které budou moci být využity. Zůstávaly po ní jen holé skály důkladně očištěné od veškeré organické hmoty, zbavené všeho, vyjma nejzákladnějších chemických prvků. Ze zemědělského světa planety Langosta III nezůstalo nic. Po lidech, kteří zde kdysi žili, nezbyly žádné závěti. Planeta se proměnila v asteroid bez vlastní atmosféry, neoznačený hřbitov tří milionů lidí. Vše, co po nich zůstalo, byl surový genetický materiál, který na svých palubách nesly úlové lodě a který bude postupně přeměněn v další lovce, v další vražedné stroje.

DVĚ
FALEŠNÁ NADĚJE

+Operace Nové Slunce připravena, čekáme na váš přílet.+

+Operace Sklizeň je připravena na další etapu.+

+Pouze šílenci mohou skutečně prosperovat.+

S TROCHOU NADSÁZKY by se dalo říct, že když se vynoříte z hyperprostoru, zažíváte pocit, jako by vás jakási neviditelná obří ruka obrátila naruby. Cítíte se, jako byste byli rozebráni na kousky a pak opět složeni ve skutečném vesmíru. Váš mozek je zahlcen obrazy zrození a smrti, které mizí stejně rychle, jako se před vašima očima objevují. Od ostatních vojáků a cestovatelů jsem už slyšel mnoho podobných líčení. Klidně byste mohli říci, že se to podobá všemu, co jsem tu popsal, ale lhali byste. Nepodobá se to ničemu. Ve skutečnosti stěží poznáte, že jste hyperprostor vůbec opustili. Kdesi hluboko v podvědomí pocítíte jemný tlak a potom uvolnění, jako kdybyste dostali jakýsi stimulující podnět. Trochu se uvolníte, začne se vám maličko lépe dýchat. No, tak to alespoň zažívám já a nikdo jiný, o kom bych věděl, zatím nepřišel s přesnějším popisem. Je možné, že si toho ve skutečnosti ani nevšimnete; třeba je to všechno jenom autosugesce. Každopádně vím, že jsem pokaždé zatracené rád, když se vrátíme zpět do reálného prostoru, protože zde je všechno daleko méně nebezpečné. Přemýšlel jsem o jednotce, které jsem nyní členem, což je zatraceně zapeklitá věc, protože každé přistání je pouze úvodem k dalšímu bitevnímu masakru.

Stál jsem spolu s asi dvěma tucty mužů z Poslední šance v horní chodbě na pravoboku. Řada oken po pravé straně od nás se táhla do dálky několika stovek metrů. Dřevem vykládaná stěna vnitřní přepážky na protější straně byla naprosto hladká. Obě stěny spolu vytvářely rozlehlou, třicet metrů širokou chodbu, po které můžete pobíhat sem a tam, ale nenajdete tam ani kout, ani skulinu, kde byste se mohli ukrýt. Z místnosti vedlo několik dveří, u nichž stály hlídky s nabitými zbraněmi. Uzavřené, sterilní, přehledné. Přesně tak, jak si to plukovník přál. Měli jsme štěstí, že přistávací manévr začal zrovna, když jsme cvičili. Clony na oknech se pomalu zasunuly do stěn a nám se odhalil pohled na vzdálenou modrou hvězdu. Byli jsme ještě příliš daleko, abychom mohli spatřit některé z jejích planet. Do hvězdné soustavy loď vstupuje se zapnutými standardními plazmovými motory.

Přistoupil ke mně Poal. Po namáhavém cvičení mu z brady kapal pot.

„Kde to jsme?“ zeptal se a otřel si zdravou rukou čelo.

„Nemám tušení,“ odpověděl jsem s pokrčením ramen. Všiml jsem si, že nás z protějšího konce chodby pozoruje dohlížející námořní důstojník. Pak zamířil směrem k nám, v jeho pohledu se mísila sebedůvěra s nervozitou. Neptejte se mne, jak se mu to podařilo, ale vyvolával dojem, že je nadřazený ostatním bachařům, i když tomu jeho vzhled neodpovídal. Zastavil se přede mnou a rychlým pohledem zkontroloval, zda jsou mu ozbrojenci stále nablízku.

„Co chcete?“ zeptal se s opovržlivě ohrnutým rtem, jako kdyby mluvil k hromadě odpadků.

„Jen jsme se dohadovali, kde jsme,“ odpověděl jsem s přátelským úsměvem. Z nějakých důvodů jsem měl dobrou náladu. Pravděpodobně proto, že jsme právě opustili hyperprostor, takže jsem neměl chuť na rvačku s posádkou.

„Soustava XV/108, tam se nacházíme,“ odpověděl s náznakem úsměvu.

„Jo, jasně,“ řekl Poal, vzal mne kolem ramen a naklonil se k námořnímu důstojníkovi. „XV/108? To je hned vedle XV/109. Slyšel jsem o ní.“

„Vážně?“ opáčil poručík a prudce se narovnal, zjevně překvapený.

„Samozřejmě,“ řekl Poal. Jeho hlas zněl velice přesvědčivě a z tváře mu přímo vyzařovala důvěryhodnost. „Slyšel jsem, že je to domov Groxů. Groxí farmy všude, kam oko pohlédne. Říká se, že zdejší lidé je mají tak rádi, že s nimi jedí, spí, a dokonce s nimi mají i děti.“

„Opravdu?“ zeptal se poručík. Na jeho baculaté tvářičce se objevil výraz upřímného znechucení.

„Opravdu,“ pokračoval Poal a vrhl na mě uličnický pohled, kterého si námořník nevšiml. „Ostatně, když se na vás tak dívám, jste si jistý, že vaše matka nebyla Grox a otec opuštěný farmář?“

„To určitě ne, můj otec byl—“ začal odpovídat dříve, než si uvědomil, co vlastně Poal řekl. „K čertu s tebou, zatracený kriminálníku! O téhle urážce se Schaeffer doslechne!“

„Pro tebe je to plukovník Schaeffer, ty groxí parchante,“ odsekl Poal, který náhle zvážněl. Upřeně se zadíval na poručíka. „Vy námořnická chátro, udělali byste dobře, kdybyste si to konečně zapamatovali.“

„Skutečně, vojíne?“ opáčil poručík a přistoupil o krok blíž. „Až ti bude bič trhat záda na kusy, tak si vzpomeň, že za to vděčíš námořníkovi!“

S těmito slovy se na místě otočil a odkráčel pryč. Jeho kroky v námořnických botách s vysokými podrážkami na dřevěné podlaze hlasitě duněly. Poal a já jsme vybuchli smíchy a při tom jsem si všiml, jak poručík ještě více vypnul ramena. Chvíli trvalo, než jsme dokázali ovládnout záchvat smíchu - vždycky, když jsem se podíval na Poala, vybavil se mi jeho bezelstný výraz a poručíkův rozzuřený obličej.

„Nemá ani pitomý jméno,“ řekl Poal, když se trochu uklidnil. Stál u nejbližšího průzoru a hleděl ven. Jeho obličej se zdál v kontrastu s temnotou za oknem, které se klenulo minimálně deset metrů nad jeho hlavou, pozoruhodné bledý.

„To mi také dělá starosti,“ přisvědčil jsem a postavil se vedle něho. „Obyčejně dostane jméno i ta nejnovější soustava, i kdyby to mělo být jenom jméno lodi nebo muže, který ji objevil.“

„Žádné jméno, žádné jméno...“ opakoval si Poal chvíli sám pro sebe. Pak se otočil ke mně, ruce spojené za zády jako

nějaký důstojník. „Právě mě něco napadlo. To, že soustava nemá jméno, pravděpodobně znamená, zeje mrtvá, že tu není žádný život, nemyslíš?“

„To je možné,“ řekl jsem, aniž bych znal správnou odpověď. Na rozdíl od Poala jsem nebyl vychován ve Schole Progeniu.

Mé vzdělání bylo zaměřeno spíše na práci se soustruhem a na to, jak odrazit páčidlem ránu sekerou.

„A mrtvá soustava je ideální místo k založení trestanecké kolonie,“ dodal a opět se zahleděl z okna, tentokrát už s větším zájmem.

„Ty si myslíš, že nás tu vyloží?“ zeptal jsem se ho a nedůvěřivě jsem na něj pohlédl.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl, aniž odtrhl oči od výhledu, který se mu skýtal. „Ale mohli bychom doplnit jednotku novými muži... to by dávalo smysl.“

„Už ti rozumím,“ řekl jsem. Otočil jsem se a opřel se zády o silné pancéřové sklo průzoru. „Za dva a půl roku, co tu jsme, nepřibyl do naší jednotky ani jeden nový odsouzenec.“

„A možná nás přeorganizovali do jedné velké čety, aby získali místo pro nové síly,“ dodal Poal zamyšleně.

„Počkej,“ napadlo mě. „Nebylo by lepší, kdyby četám a rotám veleli ostřílení veteráni?“

„Cože? Abychom je naučili všechny triky, které známe?“ opáčil Poal se smíchem. „Na to je plukovník moc chytrý.“

Ještě chvíli jsme se procházeli po chodbě a klábosili jsme, dokud nás jeden ze strážců opět nezačal nutit ke cvičení. Zrovna jsme si povídali o tom, co bychom dělali, kdybychom se někdy dostali z Poslední šance, když jsme byli náhle přerušeni.

„Poručíku Kagei!“ zařval hlas za mými zády a já jsem se automaticky postavil do pozoru. Pořadový dril mi byl vštípen tak důkladně, že se stále nemohu zbavit nacvičené reakce na autoritativní hlas.

„Zatraceně, to je plukovník,“ sykl Poal, který stál po mé levici. „Ten zatracený námořnický parchant nás nahlásil.“

Plukovník přecházel za našimi zády sem a tam; slyšel jsem jeho rázné kroky.

„Čelem vzad, vojáci,“ zavelel. V dokonalém souladu jsme se oba na místě otočili. Spíše instinktivně než vědomě.

„Pokud jde o toho námořního poručíka, pane—“ pokusil jsem se o omluvu, ale plukovník mě přerušil rázným mávnutím ruky. Jeho zlaté nárameníky se při tom roztřásly.

„Mezi námi,“ řekl tiše, naklonil se k nám a zadíval se mi do očí, „mě vůbec nezajímá, co si o vás myslí Císařské námořnictvo. Nemůže to být nic horšího, než co si o vás myslím já sám.“

Na okamžik jsme stáli mlčky proti sobě a plukovník mé probodával ostrým pohledem. Pak si odkašlal a opět se narovnal.

„Kagei,“ řekl a kývl hlavou k ostatním trestancům Poslední šance na chodbě, „po cvičení budete eskortován do mých komnat, kde vás ve stručnosti seznámím s naší další misí.“

„Ano, pane!“ vykřikl jsem a snažil jsem se tvářit neutrálně, přestože se mi chtělo svalit se na zem a začít tlouci hlavou o dřevěnou podlahu. Uvolnění, které jsem pociťoval během uplynulých hodin po opuštění hyperprostoru, zcela zmizelo a do mých svalů a kostí se opět začalo vkrádat nepříjemné napětí. Takže jsme tu, abychom zase bojovali. Žádní rekruti, žádné čerstvé síly. Jsme tu prostě proto, abychom se zúčastnili další zatracené války. A možná zemřeli. No, to je život trestanců z Poslední šance. To je všechno, co nám zbylo.

Dříve než strážný otevřel vykládané a lakované dveře, zdvořile zaklepal. Hlavní velkorážní brokovnice mi pokynul, abych vstoupil. Vešel jsem dovnitř, jako už mnohokrát předtím, a postavil jsem se do pozoru. Moje vyleštěné boty se zabořily do vysokého koberce. Za sebou jsem uslyšel zvuk zavíraných dveří a sražených podpatků strážného stavícího se na chodbě za nimi do pozoru.

Plukovník na okamžik vzhlédl od masivního psacího stolu a pak se dál věnoval datatabletu. který ležel před ním. Přitiskl palec k identifikační plošce na jeho boku a tablet začal vydávat vrnivý zvuk, jaký doprovází mazání dat. Než se na mne opět podíval, odložil datatablet opatrně na stůl před sebou, souběžně s jeho hranou nejblíže ke mně.

„Pohov,“ zavelel. Pak vstal a začal se za svým křeslem s vysokým opěradlem procházet sem a tam, ruce sepnuté za zády. Ihned jsem poznal pózu, kterou Poal dnes imitoval, a měl jsem co dělat, abych potlačil úsměv. Náhle se plukovník zastavil a upřel na mne svůj pronikavý pohled. Ztěžka jsem polkl a na okamžik mě napadlo, jestli náhodou nedokáže číst myšlenky.

„Tyranidi, Kagei,“ řekl zachmuřeně a s pohledem upřeným do země začal opět přecházet sem a tam.

„Co... co je s nimi, pane?“ zeptal jsem se po chvíli, když mi došlo, že čeká na mou reakci.

„Někteří z nich mohou být v této soustavě,“ odpověděl mi s pohledem stále upřeným do země. Z jeho postoje ale bylo možné vycítit, že mne vnímá všemi svými smysly.

„Takže tu pro nás asi žádná práce nezbyla,“ řekl jsem drze, ale v duchu jsem skutečně doufal, že jsme možná přece jenom dorazili příliš pozdě, že jsme pro jednou propásli bitvu.

„To je docela dobře možné, Kagei,“ odpověděl plukovník pomalu. Zastavil se a pohlédl na mne. „Jsme tady abychom zjistili, proč došlo k náhlému přerušení komunikace s naší základnou na třetí planetě. Máme podezření, že se tímto směrem vydala malá průzkumná flotila z Krakenu.“

Zatímco se otáčel ke svému stolu, aby z něj zvedl průhlednou kopii terminálového výpisu, přemýšlel jsem, koho pojem ‚my‘ vlastně zahrnuje. Pokud jsem věděl, jsme tak trochu potulná jednotka, která nepravidelně operuje v téhle části galaxie a zapojuje se do všech bitev, na které narazí. Neslyšel jsem o nikom, kdo by mohl být plukovníkovým nadřízeným, pokud někdo takový vůbec existoval.

„Pamatujete si na první bitvu téhle Poslední šance?“ zeptal se mě plukovník znenadání a pak usedl zpět do svého křesla, o poznání uvolněnější, než byl před chvílí.

„Samozřejmě, pane,“ odpověděl jsem bez zaváhání. Zajímalo by mne, co přesně myslel ‚touhle Poslední šancí‘. „Nikdy

nezapomenu na planeta Ichar IV. Přál bych si zapomenout, dokonce jsem se o to pokoušel, ale nikdy na ni nezapomenu.“

Plukovník odpověděl nesrozumitelným zamručením a podal mi onu průhlednou kopii. Byla pokryta čárami a kruhy, ve kterých jsem po chvíli rozpoznal jakési hvězdné schéma. Křížky, které se táhly v jedné řadě od jednoho konce plánku ke druhému, byly označeny drobnými runami. Z toho, čemu jsem z popisků porozuměl, by se mohlo jednat o harangarianský jazyk. Pohlédl jsem rozpačitě na plukovníka a on si uvědomil, že nemám vůbec tušení, co to držím v rukou.

„Vypadá to, že záchrana planety Ichar IV nebyla právě nejvydařenější,“ řekl, vzal mi výtisk z rukou a vložil jej do obálky z jemného pergamenu ležící uprostřed jeho stolu.

„Záchranu devadesáti miliard lidí považujete za nevydařenou akci, pane?“ zeptal jsem se, překvapený tím, co se mi plukovník snažil naznačit.

„Pokud bychom tím způsobili smrt pěti set miliard lidí, pak jistě,“ odpověděl a upřel na mne chladný pohled, jakési varování, abych nerozvíjel své myšlenky dále.

„Pět set miliard, pane?“ zeptal jsem se; vůbec jsem nechápal, o čem plukovník mluví.

„Během porážky flotily tyranidů útočících na Ichar IV jsme mnoho lodí nezničili,“ řekl a opřel se lokty o leštěnou mramorovou desku svého stolu. Ruce v černých rukavicích měl sepnuté před sebou. „Část úlové flotily Kraken byla jen rozprášena. Než se tyranidé vzpamatovali ze své porážky, podařilo se nám mnoho jejich lodí lokalizovat a zničit. Obecně se však soudí, že značná část těch, které útok na Ichar IV přežily, se opětovně zformovala do nové flotily a vyrazila jiným směrem. Je nemožné říci, kam přesně míří, ale zprávy z pozorovacích stanic a hlídkových plavidel říkají, že jejich trasa může směřovat přímo do středu sektoru, ve kterém se nacházíme - sektoru Typhon. Kdybychom jim přenechali Ichar IV, mohli bychom shromáždit větší obrannou sílu a zcela je zničit. Namísto toho jsme je pouze rozprášili do všech končin vesmíru, kde je nemožné vystopovat je dříve, než bude příliš pozdě.“

„Takže namísto jediné planety bychom mohli ztratit celý sektor Typhon?“ zeptal jsem se a konečně mi došlo, co se mi plukovník snažil naznačit. „To je to místo, kde by mohlo zemřít pět set miliard lidí?“

„Takže už chápete, proč je tak důležité, abychom přesně věděli, kam úlová flotila směřuje?“ otázal se vážně.

„Samozřejmě, pane,“ odpověděl jsem. Hlavou se mi honily obrazy toho, k čemu by mohlo dojít. V ohrožení byly životy tolika lidí, že si to člověk ani nedokáže představit. Pokud by se nám tyranidy nepodařilo zastavit, bylo by pět set miliard lidí pozřeno příšernými, bezcitnými vetřelci.

Tentokrát je můj sen trochu odlišný: bráníme jednu z našich vlastních továren proti beztvarým zeleným mužíkům, se kterými jsem se nikdy dříve nesetkal. Při útoku na mne syčí a vrčí, jejich těla, vzdáleně připomínající lidská, ale pokrytá jakýmisi šupinami, jsou neustále v pohybu a mění tvar.

Ze spánku mne vytrhl zvuk, který se ozval v mé bezprostřední blízkosti. Nad sebou jsem zahlédl jakýsi stín. Než jsem mohl cokoli udělat, dopadlo něco těžkého na můj obličej a ucpalo mi to nos a ústa. Uvědomil jsem si, že se mě někdo pokouší udusit. Začal jsem kolem sebe mlátit rukama, ale mé pěsti nenacházely žádný cíl. Něco tvrdého mě udeřilo do břicha a vyrazilo mi poslední zbytky vzduchu z plic. Nepřestával jsem zoufale bít kolem sebe a přitom jsem slyšel namáhavý dech svého soka, cítil jsem teplo jeho těla. Látka, kterou jsem měl přitisknutou na obličeji, odporně zapáchala zaschlým potem a vyvolávala nutkání zvracet.

Náhle se břemeno z mé hrudi zvedlo a já jsem uslyšel pronikavý smích mísící se i lapáním po dechu. Shodil jsem ze sebe látku, ze které se vyklubalo tričko, a nad sebou jsem uviděl Rollise. Za ním stál Kronin s ponožkou utaženou kolem zrádcova krku. Uzel na ponožce tlačil na Rollisovu průdušnici. Bývalý poručík opět propukl v smích.

„A pomsta bude Císařova, pravil svatý Taphistis,“ zarecitoval Kronin, nepřestávaje utahovat improvizované škrtidlo, kterým současně stahoval Rollise dozadu. Najednou se Kronin naklonil přes Rollisovo rameno a zakousl se mu do ucha. Když na mne s úsměvem pohlédl, stékala z jeho úst a z Rollisova krku krev. Zrádce začal brunátnět a poulit oči. Konečně se mi podařilo postavit se na nohy, i když pořád ještě trochu nejistě: hlava se mi točila z nedostatku vzduchu.

„Nech ho být, Kronine,“ řekl jsem a vykročil jsem směrem k zápasící dvojici. Kdyby Kronin Rollise zabil, patrně by se nevyhnul popravě a já nejspíš také. Plukovník už v minulosti takový rozkaz vydal a neváhal by to udělat znovu.

„A Císař děkuje těm, kteří byli štědří, neb navěky budou žíti ve svých darech,“ odpověděl Kronin s obličejem protáhlým zklamáním a olízl si krev ze rtů.

„Pusť ho,“ zopakoval jsem klidně. Kronin s ukřivděným výrazem ve tváři povolil sevření a Rollis se skácel na zem. Těžce lapal po dechu a držel se za krk. Převrátil jsem ho nohou na záda a pak jsem ho přitiskl k zemi, aniž by se tomu snažil jakkoli bránit. Naklonil jsem se nad ním, zkříženýma rukama jsem se opřel o koleno a ještě jsem tak zvětšil tlak na jeho zdvíhající se hruď.

„Ještě jsi za své zločiny dostatečně netrpěl, ještě je příliš brzy na to, abys zemřel,“ zasyčel jsem mu do obličeje. „A až ten čas přijde, pak to budu já, kdo ti zakroutí krkem.“

„To není dobrý nápad,“ řekl Linskrug. Zhluboka si povzdechl a pak si pořádně lokl z polní láhve. Seděli jsme v blátě džungle a užívali si krátké přestávky v pochodu. V korunách okolních stromů pozpěvovali, trylkovali a vřeštěli ptáci. Mouchy, které na nás bez ustání dorážely, byly velké jako lidský palec. Jedna si mi sedla na rameno, odkud jsem ji mávnutím ruky smetl. Kdoví co bych chytil, kdyby mne kousla. Kolem poletoval na svých duhových křídlech i jiný hmyz; zhruba tři metry ode mne se na druhé straně cesty se objevil brouk větší než moje noha. Bylo tak dusno, že jsme byli zmáčení potem, který se řinul ze všech pórů našich těl, přestože jsme odpočívali.

„Co není dobrý nápad?“ zeptal jsem se s rozhořčeným výrazem. „Pochodovat napříč tímhle zeleným peklem, nechávat se pomalu požírat zatracenými mouchami, koupat se ve vlastním potu a dusit se sirným kouřem? Nechápu, proč by to

neměl být dobrý nápad.“

„Ne, tak jsem to nemyslel,“ řekl a odmítavě zavrtěl hlavou. „Mluvím o pochodu touhle stezkou.“

„To, že jsme objevili tuto stezku, je jediné štěstí, které nás potkalo od chvíle, co jsme přistáli na tomhle Císařem zapomenutém pralesním světě,“ namítl jsem nakvašeně. Sundal jsem si pravou botu a začal jsem si masírovat nohu plnou puchýřů. „Rozhodně je to lepší než se probíjet hustým porostem. Během posledních patnácti hodin jsme ztratili osm mužů. Utopili se v bažinách, zřítili se do skrytých rozsedlin, byli otráveni jedovatými trny, zemřeli na černé dáveni, krvácení z očí nebo pokousáni hady a ptáky. Droken přišel o nohu kvůli nějaké proklaté močálové kryse a my všichni zemřeme nějakým podobným způsobem, pokud v dohledné době nenajdeme základnu.“

„Zamysli se, proč tady ta stezka je,“ řekl Linskrug. Posadil se na kmen a upřel na mne zpytavý pohled. Jeho vypracované, svalnaté tělo se zřetelně rýsovalo pod tričkem přilepeným potem na kůži.

„Nevím. Protože nás Císař miluje?“ odpověděl jsem. Stáhl jsem si promočenou ponožku a pokusil se z ní vyždímat pot a vodu z močálu.

„Protože tudy pravidelně procházejí různá stvoření,“ odpověděl s přehnanou trpělivosti. „Chodí tudy tak často, že vytvořila tuhle stezku.“

„Velice zajímavé,“ odsekl jsem a znovu jsem si natáhl mokré ponožky i boty.

„Tuhle zkušenost jsem získal ještě doma, když jsem lovíval na našem statku,“ pokračoval a přitom zašroubovával uzávěr polní láhve.

No jak by ne, pomyslel jsem si. Linskrug býval kdysi baronem na Korallu. Tvrdí, že jeho političtí oponenti na něho ušili boudu a on skončil s flastrem za nelegální obchod s otroky. Dokud se nedostal do Poslední šance, nesloužil ani v gardě, z čehož vyplývá, že ať už byli jeho nepřátelé kdokoliv, museli dobře vědět, za které nitky zatahat.

„Proč je to při lovu tak užitečné?“ zeptal jsem se, zatímco jsem ohýbal prsty pravé nohy, abych se nasoukal do provlhlé boty.

„Protože to je místo, kde se dá najít kořist,“ odpověděl a znechuceně se odvrátil od toho, co jsem dělal.

„Ale jestli to víš ty,“ řekl jsem pomalu a kolečka uvnitř mé hlavy se konečně začala pomaličku roztáčet, „vědí to taky zvířata?“

„Ostatní predátoři ano...“ odpověděl klidně.

„Cože?“ Skoro jsem vykřikl. Ostatní se začali nervózně ohlížet mým směrem a ruce jim instinktivně klouzaly k pažbám laserů. „Chceš říci, že ty... bestie sem chodí lovit?“

„Přesně tak,“ odpověděl Linskrug s lehkým, nedbalým přikývnutím.

„A to tě nenapadlo říct o tom plukovníkovi?“ zeptal jsem se a jen stěží jsem se ovládal, abych nevybuchl.

„Ten o tom určitě ví,“ odpověděl Linskrug klidně. Sundal si helmu a setřel si pot ze svých dlouhých vlasů. „Koneckonců, tipoval bych ho na lovce, toho našeho milého plukovníka.“

„Pak tu asi jsme bezpečnější než v džungli,“ řekl jsem a trochu jsem se uklidnil. „Pamatuji si, jak jsi říkal, že velcí dravci potřebují velká teritoria, takže jich tu tolik být nemůže.“

„Zatím jsem si nevšiml, že by se plukovník nějak zvlášť staral o naši bezpečnost,“ zasmál se baron a nasadil si helmu zase na hlavu.

„Nejspíš ne,“ nemohl jsem než souhlasit.

„Konec přestávky!“ ozval se plukovníkův hlas kdesi před námi. Byli jsme na konci jednotky a schválně jsme přehlíželi opozdilce, kteří se pokoušeli od ní oddělit a ztratit se v džungli. Což jinými slovy znamenalo, že o nich plukovník věděl a zastával názor, že o hlupáky, kteří si představují, že dokážou v tomhle pekle přežít sami, je lépe přijít.

„Většina zvířat zabíjí jenom z hladu, ne?“ zeptal jsem se Linskruga v naději na alespoň nějakou útěchu, zatímco jsme se brodili stezkou po kotníky v bahně.

„Kdepak,“ odpověděl a energicky zavrtěl hlavou. „Většina dravců se sice krmí, jenom když jsou hladoví, a jen někteří zabíjejí z čirého potěšení. Jenže skoro všichni jsou silně agresivní a napadají všechno, co považují za hrozbu pro svoje teritorium.“

Posunul jsem si pouzdro s pistolí na opasku víc dozadu, aby mi přestalo narážet do bolavé nohy. „Za hrozbu,“ zopakoval jsem pomalu, „bys nejspíš považoval i dvě stovky ozbrojených mužů, kteří by procházeli tvým oblíbeným lovištěm, že ano?“

„No, nejsem odborník na místní zvířenu,“ odpověděl s úsměvem, „ale na Korallu žije obrovská kočkovitá šelma, která se jmenuje hákozubec, a ta napadá všechno od velikosti člověka. Nedokážu si představit, že by tady mohl přežít nějaký dravec, který by nebyl podobně netýkavý.“

Pokračovali jsme v pochodu mlčky. Z mračen nad našimi hlavami začalo jemně mrholit. Od našeho včerejšího přistání déšť s výjimkou několika hodin vůbec nepřestal. Přemýšlel jsem o naší misi a úplně jsem zapomněl na únavu, kterou jsem cítil v nohou. Přistáli jsme na planetě s nepříliš optimistickým jménem Falešná naděje, protože tu došlo k přerušení spojení s místní základnou a o od té doby se o osudu její dvousetčlenné posádky neví vůbec nic. Planeta dostala jméno Falešná naděje, protože lidem, kteří tady nouzově přistáli, se porouchal warpový motor a byli vyvrženi zpátky do reálného prostoru. Jejich loď při tom byla těžce poničena a oni se domnívali, že jsou ztraceni. Pak však narazili na obyvatelnou planetu, na níž se jim podařilo bezpečně přistát a zřídit tábor. Hlídková loď námořnictva zachytila jejich automatické nouzové volání o sedmdesát pět let později a vyslaná expedice nenašla nic než vesmírnou loď, kterou už mezitím skoro pohltila džungle. Kapitán si podle všeho vedl deník, ze kterého bylo zjištěno, že posádka čítající pět set členů zemřela během jediného roku. On byl poslední. Na posledním řádku deníku bylo napsáno cosi ve smyslu: To, co jsme pokládali za naši spásu, se ukázalo být falešnou naději. A to označení už planetě zůstalo.

Řekl mi to jeden z členů posádky našeho raketoplánu, plavčík jménem Jamieson. Nebýt toho, že patří k námořnictvu, byl by to poměrně sympatický chlapík, vážně. Obecně vycházíme s prostými námořníky daleko lépe než s bachaři. A

mnohem lépe než s důstojníky. Myslím, že to je proto, že ani oni se sem netoužili dostat, jednoduše k tomu byli donuceni. Nicméně i jim nakonec jejich nadřízení vštípí, že námořnictvo je lepší než garda. Nevím, odkdy nesnášenlivost mezi námořnictvem a gardou trvá, pravděpodobně od doby, kdy došlo po Velkém kacířství k jejich rozdělení. To byla jedna z prvních věcí, kterou mě naučili po příchodu k Imperiální gardě - námořnictvo a garda se nikdy nepřátelí. Jak můžete respektovat námořnictvo, když se domnívá, že všechno se dá jednoduše vyřešit zastavením hrozby dříve, než dosáhne planety. V polovině případů se přece vůbec nedozvíte, že nějaká hrozba existuje, dokud není příliš pozdě. Oni to pak řeší tím, že vetřelce zaženou svými obřími děly z oběžné dráhy zpátky do hyperprostoru. Nejsem žádný stratég, ale domnívám se, že nebýt gardy, která bojuje v pozemních válkách, bylo by námořnictvo skoro zbytečné. To jediné, k čemu se ve skutečnosti hodí, je převážet nás v relativním bezpečí z jedné válečné zóny do druhé.

Stálý déšť byl k zešílení. Nevypadalo to, že by tu byly bouřky, zato tady skoro bez přestání pršelo, takže bylo téměř nemožné uchovat cokoli suché. Někteří muži si stěžovali, že ve svých batozích nalezli štiplavě páchnoucí plísně, tak zlé to bylo.

Na každý pád jsme ztrát..i kontakt s Falešnou nadějí a plukovník se ve shodě s těmi, kteří se skrývali pod tajemným označením ‚my', domníval, že by se tady mohli vyskytovat tyranidi, nejspíš nějaká jejich menší loď. Samozřejmě se tu nedalo čekat nic tak velkého jako úlová loď, po jejímž útoku by celá planeta byla doslova oloupaná. To by si tu uspořádali velkolepou hostinu, které by padla za oběť veškerá zdejší fauna. Plukovník je ale přesvědčen, že jakmile se někde objeví skupinka tyranidů, je jen otázka času, kdy je budou následovat další. Stejně jako tomu bylo na planetách Ichar IV a Odpuštění.

Vysílají průzkumníky: na planety posílají takzvané liktory, kteří mají za úkol určit největší koncentraci kořisti. O liktorech se říká, že jsou skutečně dokonalí predátoři. Zjistilo se, že dokážou stopovat kořist napříč celou pouští. A aby toho nebylo málo, jejich obrovské ostré paťáty dokážou roztrhnout dospělého muže vedví. Jakmile naleznou místo hodné jejich pozornosti, v brzké době je následuje zbytek tlupy. Neptejte se mne, jakým způsobem mezi sebou udržují kontakt, prostě to nějak dokážou. Pokud se tady, v sektoru Typhon, nacházejí tyranidi, je naším úkolem objevit je a zlikvidovat dřív, než se jim podaří odeslat hlášení nebo nějakým jiným způsobem informovat své druhy. Pokud se nám to nepodaří, podle toho, co říkal plukovník, se tu v blízké době objeví dobrá stovka úlových lodí, které už několik let míří tímto směrem, a ty zničí vše, co se nachází v okruhu sta světelných let.

„Kagei!" sykl mi Linskrug do ucha a přerušil tak tok mých myšlenek.

„Co je?" odsekl i sem podrážděně.

„Zavři klapačku a poslouchej!" okřikl mne šeptem. Pak se zastavil a přiložil n prst k ústům, oči přimhouřené do úzkých štěrbin.

Poslechl jsem ho: opatrně jsem vydechl a zaposlouchal jsem se do zvuků džungle kolem nás. Slyšel jsem ale jen, jak kapky deště bubnuji na listech stromů a s pleskotem dopadají na blátivou stezku, a vítr prohánějící se v korunách nad našimi hlavami.

„Nic neslyším," řekl jsem po chvíli.

„Přesně tak," odpověděl s vážným přikývnutím. „Od chvíle, co jsme přistáli, to tady doslova bzučelo nejrůznějšími zvuky hmyzu a ptactva, a najednou není slyšet ani hlásku!"

„Seržante Becksbauere!" zavolal jsem na nejbližšího muže před sebou, který se ihned zastavil a otočil se. Pravděpodobně v naději, že jsme se navzdory nízkým šancím na přežití na této planetě přece jen rozhodli uprchnout. „Jděte a přiveďte z čela zástupu plukovníka. Zřejmě brzy začnou problémy."

Přikývl a spěšně vyrazil podél stezky dopředu. Jak probíhal kolem ostatních chlapů, poklepával je po ramenech a palcem jim ukazoval naším směrem. V jednom z nich jsem poznal Franxe, který se okamžitě rozběhl rovnou k nám. Řítil se deštěm a loužemi, když tu se mu oči náhle nepřirozeně rozšířily a on otevřel ústa v němém pokusu 0 výkřik. Pokusil se zastavit, ale podjely mu nohy a pleskl sebou pozpátku do bláta. Uslyšel jsem, jak Linskrug za mnou hlasitě polkl, a pomalu jsem se ohlédl přes rameno. Z toho, co jsem spatřil, se mi zastavilo srdce.

Mezi stromy, zhruba padesát metrů za námi, vyčnívala obrovská ještěří hlava, skoro tak dlouhá, jak jsem vysoký. Úzké černé zornice ve žlutých očích velkých jako talíř se upíraly přímo na nás.

„Nehýbej se," procedil Linskrug koutkem úst. „Někteří ještěři tě neuvidí, dokud se nepohneš."

Cítil jsem, jak mi po zádech stéká pramínek potu. Mrazil mne na páteři a musel jsem použít veškerou vůli, abych potlačil potřebu jej setřást.

„Co budeme zatraceně dělat?" zeptal jsem se, zatímco jsem velice pomalu posouval ruku k pažbě laseru v pouzdře na opasku.

„Ty si myslíš, že mu tohle ublíží?" zašeptal Linskrug.

Netvor postoupil o dva kroky vpřed a mohutnými rameny přitom ohnul kmeny dvou stromů, mezi nimiž se protáhl. Celé tělo měl pokryté lesklými zelenými šupinami, velkými jako moje hlava. Barevně i tvarem dokonale splývaly s okrouhlými, vodou smáčenými listy okolní vegetace. Jeho maskování bylo téměř dokonalé, mohli jsme kolem něj klidně projít, aniž bychom si ho všimli. Netvor udělal další krok. Zavětřil, až se mu vzdouvající se nozdry zachvěly.

„Je nějaká šance, že se živí listím a větvemi?" zeptal jsem se šeptem Linskruga, ale nijak zvlášť jsem nečekal, že mě uklidní. Jako v odpověď otevřel netvor tlamu, takže se nám naskytl pohled na několik řad pilovitých zubů, bez sebemenších pochyb určených k trhání masa a drcení kostí.

„Neřekl bych," odpověděl Linskrug a začal pomalu couvat. Nohy přitom nezvedal, ale opatrně je sunul po blátivé zemi. Napodobil jsem ho a oba jsme ustupovali kalužemi co nejdál od netvora.

„Kde to vázne?" ozval se za mnou čísi hlas, ale ohlédnout se, abych zjistil, komu patří, jsem se neodvažoval.

Obrovská j esterová hlava se kývala z jedné strany na druhou, jak si nás snažil prohlédnout oběma očima; nejspíš si vyměřoval dráhu útoku. Pak si hlasitě odfrkl a dal se na svých čtyřech mohutných končetinách do kolébavého běhu.

Jeho drsná kůže přitom odírala kůru stromů po obou stranách stezky a ocas, kterým švihal v širokých obloucích ze strany na stranu, přerážel větve silné jako moje paže.

„Už můžeme utíkal?“ zeptal jsem se Linskruga. Čelisti jsem měl strachy ztuhlé a třásl jsem se jako osika.

„Ještě ne,“ odpověděl. Slyšel jsem, jak zhluboka a pravidelně oddechuje, jako kdyby se snažil uklidnit. „Ještě ne.“

Netvor se řítil stezkou naším směrem a stále zvyšoval rychlost. Cítil jsem, jak se země otřásá pod jeho obří váhou. Byl větší než bitevní tank, bez ocasu měřil přibližně jedenáct metrů. Slyšel jsem jeho hluboký dech a hrdelní vrčení, které každým okamžikem sílilo. Už běžel přibližně stejně rychle jako člověk a stále nabíral rychlost. Byl od nás pouhých deset metrů, když jsem koutkem oka zachytil Linskrugův pohyb.

„Teď!“ křikl mi do ucha a strhl mne stranou mezi stromy. Vzápětí přistál přímo na mně a vyrazil mi dech. Netvorova hlava vystřelila naším směrem, ale její obrovské čelisti chňaply naprázdno. Na to, aby se dokázal zastavit, byla jeho setrvačnost příliš velká. Zatímco se řítil dál po stezce, rychle jsme vylezli z porostu - už jsme pochopili, že zdržovat se v džungli Falešné naděje je jistá sebevražda.

Ostatní uskakovali před běžícím netvorem do všech stran jako mouchy před plácačkou. Někteří se stejně jako my vrhali do džungle, jiní se před ním pokoušeli utéct. Zahlédl jsem Franxe, jak se snaží uhnout stranou, ale přes hrudník jej švihl ještěrův ocas a on letěl vzduchem dobrých deset metrů, než narazil do kmene stromu.

Vpředu se ozvalo praskání laserové pušky. Vytrhl jsem pistoli z pouzdra a začal jsem pálit do netvorových hýždí, laserové záblesky však nezanechávaly na jeho silné kůži skoro žádné viditelné stopy. Zahlédl jsem, že Linskrug také pálí od boku, a oba společně jsme běželi obřímu ještěrovi v patách. Palba laserových zbraní, doprovázená výkřiky bolesti a děsu, postupně získávala na intenzitě. Bylo téměř nemožné vidět přes netvorův trup dopředu, jen tu a tam se mi podařilo zahlédnout pobíhající postavy gardistů. Občas byl některý z nich uchvácen ještěrovými obrovskými čelistmi a odhozen stranou nebo ho jeho děsivé tesáky překously vedví. Netvor se stále hnal vpřed; viděl jsem, jak jedna z jeho sloupovitých nohou dopadla na hrudník jakéhosi nešťastníka, který se mu nestačil odklidit z cesty, a vzduchem se rozprskly krvavé čáry.

„Nějaký nápad?“ křikl jsem na Linskruga. Zastavil jsem se a snažil se zamířit na netvoru hlavu pohupující se ze strany na stranu.

„Vzít nohy na ramena?“ nadhodil. Rovněž zůstal stát a vytahoval ze svého laseru energetický zásobník. Automaticky nasadil nový a pak se rozhlédl se kolem sebe; pravděpodobně doufal, že ho něco chytrého napadne.

„Laserová palba není dost účinná, musíme udeřit a utéct,“ rozhodl a vytáhl z opasku bajonet. Rychle ho nasadil na hlaveň své zbraně.

„Cože? Myslel jsem, že blázen je tady Kronin!“ křikl jsem na něho. Srdce se mi divže nezastavilo už při pouhé představě, že bych se měl dobrovolně přiblížit k té strašlivé hoře svalů a zubů.

„Musíš mu vrazit čepel pod šupiny, směrem k hlavě, a zatlačit ji co nejhlouběji,“ řekl Linskrug s úsměvem. On si to snad užíval! Rozběhli jsme se za ještěrem. Stezku lemovalo přinejmenším půl tuctu roztrhaných těl a několik mužů se svíjelo na zemi v bolestech. Netvor na okamžik přerušil své běsnění a zastavil se uprostřed stezky, hlavu nataženou směrem ke gardistům před sebou. Linskrug se mrštně prosmýkl pod jeho švihajícím ocasem a zarazil bajonet pod žlutavé šupiny netvorova podbřišku. Viděl jsem, jak se zapřel nohama, napjal svaly a se zuby zaťatými námahou vnořil bajonet co nejhlouběji do ještěrova těla. Ještěr zařval bolestí a pokusil se otočit. Na nějaké rychlé pohyby byl však příliš velký a těžký: jeho masivní boky narážely do okolních stromů a délka krku mu znemožňovala otočit hlavu a účinně zaútočit. Couvl o krok zpět, a jak se snažil zaujmout lepší pozici, přitiskl Linskruga k zemi.

„Zatraceně,“ uslyšel jsem, jak zaklel, a bez rozmyšlení jsem vyrazil vpřed. Jednou rukou jsem popadl Linskruga za límec a vytrhl ho zpod ještěra. Z druhé strany netvorova těla jsem slyšel hysterický křik mužů přehlušující rozkazy vydávané hlubokým plukovníkovým hlasem. Ještěr se posunul stranou a stál teď skoro napříč stezky. Nahrbil se, aby získal více prostoru. Bleskově jsem se protáhl mezi jeho nohama a popadl jsem pušku, která byla stále ještě zabodnuta v jeho těle. Napoprvé se mi ji nepodařilo uchopit, a jak se netvor pohnul, udeřila mě její pažba přes prsty. Tiše jsem zaklel a zkusil to znovu. V posledním okamžiku jsem uskočil, jak ještěr opět o kousek couvl, ale pak jsem najednou držel zbraň oběma rukama. Zapřel jsem si její pažbu o rameno a s vypětím všech sil jsem zatlačil nahoru. Každý sval v mých zádech a nohou se napjal k prasknutí, boty se mi zabořily do mazlavého bláta a začaly podkluzovat. Mé úsilí však bylo odměněno bolestným zavytím a ještěr sebou začal divoce házet ze strany na stranu. Jeho zadní nohy se zapletly do trnitého křoví, která rostlo u stezky, a na okamžik ztratil rovnováhu. Obrovská masa netvorova břicha dopadla přímo na moji helmu a srazila mne k zemi, tváří do kaluže. Laserová puška mi opětovně vyklouzla z ochromených prstů.

Z netvorovy rány se na mou helmu a ramena začala valit tmavě rudá krev. Ještěr sebou zmítal na všechny strany ve snaze stočit hlavu tak, aby si dosáhl pod břicho - nevěděl jsem, jestli aby mne polapil, nebo se jen pokoušel zbavit bajonetu. Odvalil jsem se stranou právě v okamžiku, kdy jeho zadní noha dopadla na místo, kde jsem ještě před okamžikem ležel s obličejem v bahně.

Krev a řídké bahno mne pokrývaly od hlavy až k patě. Ústa jsem měl plná špinavé vody. I přes špínu, která se mi dostala do očí, jsem uviděl plukovníka vybíhat z deště s energetickým mečem v ruce. Kapky deště, které dopadaly na jeho modravou čepel, se v okamžiku se syčením vypařovaly. Bez jediného slova zaútočil a břit meče projel ještěrovou tlamou. K zemi spadl obrovský kus spáleného masa. Netvor se zvedl na zadní nohy a předními hrábl po místě, kde ještě před chvílí plukovník stál. Ten už ale stačil uskočit doleva. Ještěr se opět postavil na všechny čtyři a se skloněnou hlavou hledal svou kořist, když k němu plukovník přiskočil ze strany a přesně mířenou ranou mu zarazil meč do pravého oka. Uviděl jsem, jak jeho čepel projela temenem lebky netvora, který sebou znovu začal divoce zmítat. Plukovníkovi přitom vyklouzl jílec meče z ruky a byl přinucen před netvorem v agónii rychle couvnout. Ostatní spěšně uskakovali z dosahu zmítajícího se těla a kdybych sebou rychle nesmýkl do houští, určitě by mě rozdrtilo svou váhou. Pak mohutné tělo se zaduněním padlo na zem, ze zmrzačené tlamy uniklo zasípání a posledním křečovitým zaškubáním

skončil ještěrův zápas se smrtí.

Plukovník přistoupil k obří zdechlině a vytáhl z ní svůj meč stejně lehce, jako kdyby jej tasil z pochvy. Rozhlédl se po nás a zastrčil si vypnutou zbraň do pochvy na opasku. Oči mu přitom krátce dopadly na její jílec a s nenuceností, kterou bych považoval za hranou, kdybych ho neznal lépe, vytáhl z jedné z hlubokých kapes svého pláště kapesník a setřel krev, která na něm ulpěla.

„Dobře, chlapi," řekl a upravil si pochvu meče. „Zjistěte, kdo je mrtvý a kdo přežil." A tím byl celý incident uzavřen: v krvavé historii Poslední šance přibylo jen pár dalších mrtvol.

Na stanici Falešná naděje jsme dorazili těsně před západem slunce téhož dne. Džungle znenadání skončila a my jsme se ocitli na hrbolaté cestičce lemované po obou stranách nejrůznějšími budovami. Celé stanoviště bylo porostlé šlahouny popínavých rostlin, takže jejich listy tvořily na střechách a stěnách kamenobetonových přístřešků téměř kompaktní vrstvu. To, co tady sloužilo jako cesty, byly pouhé blátivé stezky nepatrně vylepšené nestejně velkými plochými kameny položenými přímo do mechu. Nikde žádná známka života, jen obvyklé zvuky džungle. Vypadalo to tady jako ve městě duchů, dávno opuštěném a ponechaném na pospas rozpínavosti okolní vegetace. Bylo to strašidelné, a přestože bylo dusno a vedro, po zádech mi přeběhl mráz. Jako kdyby všichni lidé zmizeli zásahem nějakého neznámého boha. Muselo to způsobit něco nesvatého, cítil jsem to v kostech.

Rozhodl jsem se přesvědčit, jestli přece jen někoho nenajdu, a tak jsem násilím otevřel dveře čtvercové budovy po levé straně. Uvnitř vládla naprostá tma. Otevřené dveře však dovnitř vrhaly dost světla, abych viděl, že budova je opuštěná. Bylo tam jen několik kusů nábytku vyrobeného pravděpodobně ze dřeva okolních stromů. Uprostřed jedné ze čtvercových místností jsem našel ohniště. Popel v něm však byl prosáklý deštěm, který se tam dostal nedokonale zakrytým komínovým otvorem ve stropě nad ohništěm. Jak jsem šátral v šeru prázdné budovy, srazil jsem nohou na zemi nějaký předmět. Sklonil jsem se a pokusil se to nahmatat rukama a po chvíli jsem se dotkl něčeho oválného a kožovitého.

Vynesl jsem ta věc ven na světlo, abych se na ni mohl lépe podívat. Před budovou stáli Kronin a Gappo a podpírali mezi sebou polomrtvého Franxe. Nezdálo se, že by seržant utrpěl příliš těžká zranění: měl jen zhmožděná záda a pár zlomených žeber. Před několika hodinami však dostal zimnici. Do rány na hrudníku se mu zřejmě dostala sněť; pach napadeného masa jsem cítil na několik kroků. Franx byl jenom zpola při smyslech a krátké okamžiky vědomí střídalo horečnaté blouznění a mumlání. Neustále se dožadoval jídla přestože hlad určitě neměl. Spíš mu v hlavě ožívaly vzpomínky na Fortunu II. Podle všeho uvízl ve své vlastní minulosti a jeho vědomí si stále dokola přehrávalo událost, která byla pravděpodobně nejvýznamnější v celém jeho životě.

Předmět, který jsem držel v rukou, byl asi třicet centimetrů dlouhý a vypadal jako balík opadaného listí na jednom konci svázaný klubkem nití.

„Co to je, nějaká rostlina, nebo co?" zeptal se Gappo, který mi zvědavě nahlížel přes rameno.

„Ať je to cokoli, může to počkat," odpověděl jsem bývalému kazateli. „Musíme dostat raněné na ošetřovnu tak rychle, jak jen to bude možné."

Odhodil jsem zvláštní předmět do bláta a chytil jsem Franxe za nohy. Ostatní dva ho vzali za ruce a vyrazili jsme směrem k místu, které se zdálo být centrem osady. Plukovník už tam byl a přikazoval zbylým mužům vytvořit rojnici a prohledat toto sídliště duchů. Další dva zranění, Oklar a Jereminus z Franxovy jednotky, byli opření o zeď největší budovy. Oklar si ošetřoval pahýl, který mu zbyl po pravé noze, a Jereminus si u levé tváře přidržoval rozedraný obvaz. Mrtvoly sedmi dalších mužů jsme nechali na místě našeho střetu s ještěrem.

„Kde je Droken, pane?" zeptal jsem se plukovníka, když jsem vyšel z boční ulice na ústřední náměstí.

„Zemřel na ztrátu krve těsně předtím, než jsme dorazili," odpověděl plukovník lakonicky. Hlavou kývl k budově, o kterou se opírali Oklar s Jereminem. „To by měla být hlavní budova stanice, kde najdete ošetřovnu, komunikační centrálu a sklad. Postarejte se o raněné a pak se porozhlédněte kolem, jestli nenajdete něco, co by nám mohlo prozradit, co se tu stalo."

S leknutím jsem si vzpomněl, že jsme tady vlastně proto, abychom lovili tyranidy. A zatím se tady klidně procházíme, aniž bychom se předem ujistili, jestli se tu nějací neschovávají. Za takovou lehkomyslnost bych si nejspíš zasloužil přijít o krk. Až teď jsem si všiml, že plukovník nařídil pročistit osadu plamenometem, aby se ujistil, že se v ní pořád ještě neskrývá něco odporného, a očekával, že já se postarám o řídicí středisko. Křikl jsem na pět chlapů, kteří přežili z Franxovy jednotky, aby mě následovali, a pak jsem na dveřním ovládacím panelu stiskl znak pro otevření. Dveře se zasyčením zajely do zdi. Do chodby za nimi dopadalo světlo zvenčí. Vytáhl jsem laserovou pušku a opatrně jsem nahlédl za roh. Nenašel jsem tam nic neobvyklého, jen chodbu s kamenobetonovou podlahou táhnoucí se kamsi do tmy. Po obou stranách bylo několik dveří.

„Výborně, elektrika pořád funguje," uslyšel jsem za sebou Slona. V duchu jsem zaklel, že právě on musel přežít. Přezdívku Slon si vysloužil za svou absolutní neschopnost vejít kamkoli nepozorovaně. Vždycky se mu podařilo najít větvičku, na kterou šlápl, kus žiletkového drátu, do kterého se zapletl, nebo sklenici, kterou shodil na zem. I kdyby se nacházel uprostřed pouště. Přesně ten typ člověka, jehož rozhodně nepotřebujete při prohledávání budovy, která může být obsazena nepřítelem!

„Slone, ty zůstaneš tady a budeš hlídat vchod," přikázal jsem mu a ostatním jsem svým laserem pokynul, aby mne následovali dovnitř. Přikývl a postavil se u dveří do pozoru, laserovou pušku zavěšenou na rameni.

„Pohov, vojáku," zavelel jsem. Povzdechl si a přešel do pohovu. Podrážděně jsem zakroutil hlavou, pak jsem se přikrčil a vstoupil do chodby. Štěrbinou pode dveřmi napravo jsem uviděl umělé světlo. Zkontroloval jsem dveře nalevo, zámek byl aktivován. Hrát si s ním nebyl čas a tak jsem na své čtyři muže kývl, aby vstoupili do dveří napravo. Za nimi jsme našli malou administrativní místnost osvětlenou žlutým světelným pruhem přetínajícím protější zeď v půli.

Přenosný terminál stál hned vedle dveří na vratce vyhlížejícím dřevěném stolku. Jeho obrazovka byla vypnutá, zdrojový kabel zastrčený do nabíječky vedle paměťové banky. Až se ujistíme, že je budova čistá, budu se sem muset vrátit a pokusit se terminál aktivovat. Na druhé straně dveří byla police se záznamovými svitky. Vzal jsem jeden, který ležel úplně vespod a měl by tedy být nejnovější. Zápis na něm byl v Techna lingua, kterou používají technokněží. V pravém horním rohu bylo datum, podle nějž byl záznam čtyřicet dnů starý. S rezervou několika dnů můžeme tedy předpokládat, že ať už se tu přihodilo cokoli, stalo se to zhruba před šesti týdny. Samozřejmě pokud z nějakého důvodu nepřestali vést záznamy ještě o něco dříve.

S přihlédnutím k osudu posádky lodě, která Falešnou naději objevila, nebylo vyloučeno, že lidi z výzkumné stanice nepobili místo tyranidů mistr í obyvatelé. Což nijak nesnižovalo význam důkladného vyčištění celé budovy.

Dalších pět místností, které jsme prohledali, byly noclehárny. Každá z nich byla vybavena čtyřmi lůžky, ani v jedné jsme však nenašli žádné lůžkoviny. Také tam nebyla ani stopa po majetku posádky. To vše jen umocňovalo strašidelný dojem z opuštěné budovy, ze které mi pořád ještě běhal mráz po zádech. Připadal jsem si jako na hřbitově. Brzy jsem si všiml, že se všude povalují podobné vláknité zámotky, jako jsem nalezl v první budově na okraji osady. Od chvíle, co jsme vstoupili do chodby, jsme jich našli přibližně dvacet. Neměl jsem tušení, proč tu zůstaly, když všechno ostatní zmizelo. Na rozluštění této otázky však bude dost času později. Teď jsme měli naléhavější povinnosti, jako například ujistit se, že jsme v bezpečí.

Když jsme prozkoumali zbytek budovy, vrátil jsem se k zamčeným dveřím na začátku chodby. Prohlédl jsem si mechanismus zámku ovládaného numerickou klávesnicí vedle dveří. Pokud existoval nějaký způsob, jak zjistit správnou číselnou kombinaci, já jsem ho neznal.

„K čertu!“ proklel jsem celou galaxii obecně. Číselný panel pod zásahem laserového paprsku explodoval v záplavě zelených jisker. Zaslechl jsem, jak na druhé straně dveří dopadlo na zem něco těžkého, a zkusmo jsem na ně zatlačil. Otevřely se bez nejmenšího odporu. Přikrčil jsem se a opatrně jsem nahlédl dovnitř, zbraň připravenou ke střelbě. V místnosti, zhruba dvacet metrů dlouhé a deset široké, stály na kamenobetonových podstavcích kolem stěn další terminály. Tyhle se ale zdály být zapojené. Na druhém konci sálu jsem uviděl další dveře, tentokrát otevřené. Skrze ně jsem zahlédl další světla a dvě řady postelí. Až na zvuky, které sem pronikaly zvenčí, tu vládlo naprosté ticho. Ani známky po pohybu či životě. Mrtvo, označilo to mé vystrašené já.

Nejprve jsem se rozhodl prozkoumat zavřené dveře po mé pravici. Nerad bych za svými zády zanechal jakoukoli potenciální skrýš. Velký sál, ve kterém jsme se nacházeli, zjevně sloužil jako hlavní řídicí místnost a byl vybaven komunikační soustavou. Prošli jsme dveřmi napravo, zbraně připravené ke střelbě. Uvnitř však nikdo nebyl. Postranní dveře ústily do obrovské haly, která byla plná pojízdných klecí. Všechny byly naplněny krabicemi se znaky císařského orla a údaji o datu odeslání a podobně. Bylo zřejmé, že se nám podařilo objevit sklad zaplněný obvyklou směsicí válečných přídělů, prostředků k čištění vody, náhradních uniforem a technického vybavení. Všechny krabice byly zajištěny obyčejnými visacími zámky, takže pravděpodobně nebylo nic zcizeno. To vylučovalo možnost útoku pirátů, což bylo jedno z vysvětlení, které mě napadlo, když jsme procházeli ložnicemi. Ty vypadaly, jako kdyby byly vydrancovány. „Dobrá, zkontrolujeme služební místnost,“ řekl jsem svým mužům a prošel jsem mezi nimi zpátky do řídicího sálu. Dva muži s laserovými puškami nám kryli záda a já jsem se zbývajícími dvěma přistoupil k otevřeným dveřím. Letmým pohledem jsem zkontroloval vnitřek pokoje. U obou stěn úzké místnosti stála další řada deseti postelí a všechny byly prázdné. Přikrčený jsem vběhl dovnitř a ihned jsem se ukryl za nejbližším lůžkem napravo. Mávnutím ruky jsem dal povel ostatním, aby mne následovali. Donalson s Fredricksem se ukryli za lůžkem nalevo. Ohlédl jsem se abych se ujistil, že nás oba vojáci, kteří nám kryli záda, následovali ke dveřím. V předklonu jsem začal obezřetně postupovat uličkou mezi postelemi, hlaveň pušky namířenou před sebe. Byl jsem přibližně v polovině místnosti, když mou pozornost upoutal pohyb napravo. Na druhém konci místnosti byl klenutý průchod, který vedl do jakési postranní místnůstky. Zdálo se mi, že jsem uvnitř zahlédl nějaký pohyb.

Posunul jsem se doleva, abych měl lepší výhled. Uvnitř oné komůrky jsem viděl jenom vysoký stůl a za ním vysokou knihovnu plnou tlustých knih a svinutých pergamenů. Zaslechl jsem, jak se uvnitř něco plazí po zemi, pravděpodobně ve snaze skrýt se za stolem. Ukázal jsem palcem na průchod. Fredricks přikývl a s puškou na zádech se pomalu začal plížit tím směrem. Slyšel jsem svůj vlastní dech, byl zrychlený a mělký. Každičký sval v těle jsem měl napnutý a připravený k akci. Slyšel jsem dokonce i zrychlený tep vlastního srdce a krev pulzující v mých uších mi připomínala hukot vodopádu. Chvíle, kterou Fredricks potřeboval, aby se doplížil ke svému cíli, mi připadala jako věčnost.

Znovu jsem uvnitř komůrky zahlédl nějaký pohyb. Všichni tři jsme zareagovali současně a zasypali jsme průchod do místnosti salvou laserových výbojů. Vzduch naplnilo jiskření energie. Srdce, vděčné za náhlé uvolnění, se mi divoce rozbušilo a sám sebe jsem slyšel vrčet skrze zatnuté zuby. Z místnůstky se ozval pronikavý jekot a my jsme opět zahájili palbu. Donalson vykřikoval mezi jednotlivými dávkami nesrozumitelné nadávky. I z mých úst se dral neartikulovaný řev pokaždé, když jsem stiskl spoušť laseru.

„Přestaňte střílet, zatraceně!“ vykřikl z přístěnku vysoký ochraptělý hlas. Všichni tři jsme si vyměnili udivené pohledy.

„Kdo jste?“ zeptal jsem se. Hlavní jsem stále mířil na průchod pro případ, že by se náš cíl rozhodl ukázat.

„Poručík Hopkins,“ odpověděl hlas a jeho majitel vyšel z úkrytu s rukama vysoko na hlavou. Byl o něco starší než já. Jeho vyhublou tvář lemoval porost umaštěných vousů a dlouhé rovné vlasy.

Na sobě měl zvláštní pomačkanou uniformu: tmavě červené sako, bílé kalhoty a černé vysoké boty po kolena. Na jednom z ramen měl pozůstatky poněkud zašlé výložky, z níž visela roztřepená ozdobná šňůrka. Poněkud jsem se uklidnil a narovnal jsem se. Hopkinse jsem však stále nespouštěl z mušky. Jakmile spatřil naše uniformy, objevil se mu na tváři úsměv, spustil ruce dolů a vyšel nám v ústrety.

„Zůstaňte tam, kde jste!“ přikázal jsem mu a přistoupil jsem k němu o krok blíže. Puškou jsem mu mířil přímo do

obličeje.

„Vy jste Imperiální garda? Ze kterého jste pluku?“ zeptal se nejistým hlasem. Jasně jsem viděl, jak se celý třese nervovým vypětím. Z jeho vzezření přímo vyzařovaly obavy, že by lidé, které považoval za své zachránce, mohli nakonec být jeho vrahy.

„To je v pořádku,“ odpověděl jsem mu a sklonil jsem svou zbraň. Pro jistotu jsem ji však nezajistil a nezasunul zpět do pouzdra. „Jsme ze Třináctě trestanecké legie. Oddíl Poslední šance vedený plukovníkem Schaefferem.“

„Trestanecká legie?“ vykoktal zmatené. Sundal si vojenskou čepici a rozpačitě se poškrábal na hlavě. „Co tu u všech rohatých pohledáváte?“

„Myslím, že na tuto otázku byste měl odpovědět vy nám,“ řekl jsem mu.

Donalson přivedl poručíka Hopkinse z jedné z ubikací, kde byl střežen, do administrativního sálu. Seděli jsme spolu s plukovníkem a seržanty Brokerem a Roiselandem ve veličím centru. Hopkins se zvědavě rozhlížel po okolních terminálech, z nichž některé se nám podařilo zprovoznit. Venku byla naprostá tma; v malém okenním průzoru byl vidět pouze odraz interiéru sálu, ve kterém jsme se nacházeli. 1 přes silné zdi dovnitř pronikal nepřetržitý cvrkot a bzukot hmyzu, občas doplněný o výkřik nějakého nočního opeřence.

„Vy jste poručík Hopkins z posádky stanice Falešná naděje?“ řekl plukovník a představil se,, já jsem plukovník Schaeffer a mám na povel Třináctou trestaneckou legii. Po vás chci, abyste mi vysvětlil, co se stalo se stanicí na této planetě.“

Hopkins rychle zasalutoval, prsty pravačky se na okamžik dotkl štítku čepice, pak opět připažil.

„Skutečně bych si přál, abych vám mohl nějaké vysvětlení poskytnout,“ řekl omluvně a vrhl toužebný pohled po prázdné židli vedle Brokera. Zdálo se, že se téměř nedokáže udržet na nohou, kolem očí měl tmavé kruhy a kůži na tvářích povislou. Plukovník ukázal bradou na předmět Hopkinsova zájmu a ten se s výrazem bezmezné vděčnosti posadil. Se zřejmou úlevou se opřel zády o vysoké opěradlo. Gestem ruky jsem dal Donalsonovi pokyn k odchodu a soustředil jsem svou pozornost opět na plukovníka. Jeho ledově modré oči neustále sledovaly Hopkinse. Byl zahleděn přímo do jeho nitra a snažil se zjistit, co je ten chlapík zač.

„Seznamy udávají, že poslední stav obyvatel stanice Falešná naděje byl dvacet sedm gardistů a jedno sto čtyřicet osm civilistů,“ řekl plukovník s pohledem upřeným do dokumentů ve svých rukou. „A my jsme našli pouze vás. Zajisté budete se mnou souhlasit, že tuto situaci je nutno objasnit.“

Hopkins bezmocně pohlédl na plukovníka a slabě přikývl.

„Já nevím, kam ostatní zmizeli,“ odpověděl zkroušeně. „Jsem tu už třicet pět dnů zavřený úplně sám a marně se pokouším zjistit, jakým způsobem funguje tahle komunikační soustava.“

„Povězte mi, co si pamatujete z doby před tím,“ řekl plukovník přísně a předal dokumenty Roiselandovi.

„Byl jsem na ošetřovně,“ začal Hopkins a pohledem zalétl ke vchodu do nemocničního pokoje, kam jsme po nezbytném ošetření uložili Franxe a ostatní raněné. Abychom získali dostatek obvazového materiálu a povzbuzujících léků, museli jsme se vloupat do skladu zdravotnického materiálu. Nikdo z nás nestudoval medicínu, takže jejich životy teď byly plně v rukou Císaře. „Byl jsem přijat s otravou krve a lokální nákazou, které říkáme džunglová zimnice. Vedl jsem expedici napříč sirnými močály, které se nacházejí asi dvacet kilometrů západně od osady, a dostal jsem záchvat zimnice. Ostatní muži mne dopravili zpátky. Pamatuji se, jak mi doktor Murrays dával jeden ze svých lektvarů, a pak jsem musel upadnout do bezvědomí. Když jsem se zase probral, bylo tady všechno tak, jak jste to nalezli i vy.“

„Před tou expedicí,“ zeptal se plukovník, aniž by jen na okamžik uhnul pohledem, „nepřihodilo se něco neobvyklého? Nevšiml jste si něčeho, co by mohlo ohrozit bezpečnost osady?“

„Náš velitel, kapitán Nepetine, se choval trochu divně,“ přisvědčil Hopkins se svraštěným obočím. „Spolu s dvaceti muži podnikl jakousi expedici přímo do středu džungle, ze které se vrátil sám. Říkal, že nalezl vhodnější místo pro zřízení osady, prý daleko přívětivější, než je tohle.“

„Uprostřed džungle?“ nedokázal jsem se ovládnout, čímž jsem si vysloužil plukovníkův káravý pohled.

„Ano,“ odpověděl Hopkins, aniž by si povšiml plukovníkovy reakce. „Je to nejhustší část džungle na celé této planetě, vzdálená zhruba tři dny pochodu po rovníkovém hřebenu. Bylo to bláznovství, protože nikde poblíž samého středu džungle nemůže být místo, které by bylo přijatelnější než tohle. Celou planetu tvoří v podstatě jediná velká džungle, která se rozprostírá od jednoho pólu k druhému. Každý akr je tu porostlý vegetací hemžící se odporným hmyzem, obřími dravci a bezpočtem příšerných nemocí. Řekl jsem, co jsem si myslel, a poručíci Korl a Paximan se mnou souhlasili.“

„Je možné, že by se kapitánu Nepetinovi mohlo podařit přesvědčit ostatní, zatímco jste byl v bezvědomí?“ zeptal se plukovník a bezstarostně si přitom poklepával prstem na koleno.

„Je to nepravděpodobné, pane,“ odpověděl Hopkins s pochybovačným výrazem v obličeji. „Když jsme celou záležitost rozebírali naposledy, oba poručici se mnou vehementně souhlasili.“

Plukovník dal znamení seržantu Brokerovi. Ten z pytle pod svou židlí vytáhl jednu z oněch podivných prázdných kokonovitých věcí, které jsme nacházeli po celé osadě, a podal ji Hopkinsovi.

„Co je to?“ zeptal se plukovník a ukázal na předmět v Hopkinsových rukou.

„Nevím, nikdy jsem nic takového neviděl,“ řekl poručík. „Nejsem žádný biomág, ale podobá se to semenným kokonům, které některé okolní stromy používají k reprodukci. Bohužel v kontaktu s našimi odborníky z Adepta mechanika byl poručík Paximan, já sám jsem se jimi zabýval jen okrajově. Každopádně je mnohem větší než kokony, s nimiž jsem se doposud setkal. Takhle veliký exemplář bych si určitě zapamatoval. Pokud je to opravdu semenný kokon, pak strom nebo keř, ze kterého pochází, musí být obrovský. Dokonce i zámotky ze stromů, které dosahují výšky přes třicet metrů, jsou velké jen asi jako moje dlaň, tedy zhruba čtyřikrát menší než tento exemplář.“

„Myslíte si, že by to mohlo být mimozemského původu?“ zeptal se plukovník se svým obvyklým neutrálním výrazem. Ostře jsem na něho pohlédl, uvědomil jsem si, že se zabývá myšlenkou, zda se nejedná o jakýsi tyranidský organismus. Náhle jsem pocítil nutkavou potřebu ohlédnout se přes rameno, zda mne z džungle tam venku kromě obvyklých místních dravců nepozoruje ještě něco jiného.

„Nejspíš ano, ale i jistotou to říct nemohu,“ odpověděl Hopkins se zarmouceným výrazem. „Nejsem žádný odborník na rostliny nebo něco takového. Já se jenom starám, chci říct, staral jsem se o chod tábora.“

„Můžete nás zavést do středu džungle?“ zeptal se plukovník. Konečně vstal ze židle a začal přecházet po místnosti sem a tam. Byl jsem zvědavý, jak dlouho vydrží jen tak nečinně sedět na židli. Bylo zřejmé, že už má nějaký plán, jinak by dál seděl a kladl otázky.

„Mohl bych vás tam dovést,“ odpověděl Hopkins s nepatrným přikývnutím.

„Ale?“ dodal plukovník.

„Všechno potřebné výzkumné vybavení zmizelo,“ odpověděl skoro vesele. „Už jsem je hledal, napadlo mne to, co vás, že totiž mohli odejít a že bych se měl pokusit vydat se za nimi. Ale bez vybavení samotný člověk nepřežije v džunglí ani jedinou noc.“

„Dobrá,“ řekl plukovník a pomalu se po nás rozhlédl. Srdce mi přestalo na okamžik tlouct v předtuše toho, co bude následovat dál. „Nás je mnohem více, takže jsem si jistý, že přežijeme.“

„Pane,“ vložil jsem se do rozhovoru, „co naši ranění? Nevydrží další pochod džunglí.“

„Pokud budou zítra ráno moci chodit, půjdou s námi,“ odpověděl a bez jakékoliv stopy soucitu mi pohlédl do očí. „Když ne, necháme je tady.“

Usnul jsem jenom na malou chvíli, když mne ze spánku vytrhl zvuk čichsi kroků na kamenobetonové podlaze. Na jedné z postelí poblíž místnosti, kde jsme objevili Hopkinse, někdo dostal záchvat kašle. Spolu s Kroninem a několika dalšími seržanty jsme si ustlali v řídicí místnosti pro případ, že by z naší transportní lodi na oběžné dráze přišla nějaká zpráva. V bledém svitu měsíce, který proudil dovnitř úzkými okny ošetřovny, jsem viděl pomalu se blížící stín. V domnění, že by se mohlo jednat o Rollise a jeho další pokus o pomstu, jsem vsunul ruku pod polštář. Prsty jsem sevřel kolem střenky svého nože. Když se postava přiblížila, všiml jsem si, zeje příliš vysoká na to, aby to byl Rollis, a trochu jsem se uvolnil.

„Kagei!“ dolehl k mým uším Gappův šepot. „Franx se probral.“

Okamžitě jsem ze sebe shodil přikrývku a vyskočil jsem z postele. Gappo se opíral o rám dveří a mžoural do šera, které panovalo v řídicím centru. Byl bos a na sobě měl svou uniformu. Uvnitř řídicího centra bylo dusno, kamenobeton přes den zachycoval teplo a vlhkost okolní džungle a já jsem byl mokrý potem. Následoval jsem Gappa podél řady postelí směrem k místu, odkud se ozýval intenzivní kašel.

„Zabijte ho někdo,“ ozval se ze tmy něčí hlas. „Kvůli tomu kašlání jsem ještě nezamhouřil oka.“

„Zabij se sám!“ odsekl jsem. Přál bych si vědět, kdo to byl, ale byla příliš velká tma.

Franx vypadal hrozně - obličej zalitý potem, vlasy přilepené k napnuté pokožce čela, tváře propadlé. Ani měsíční svit nedokázal zakrýt žlutavý nádech jeho kůže. Jeho dech sípavě pronikal skrze rozpraskané rty. V několikasekundových intervalech se ho zmocňovaly prudké záchvaty kašle, při kterých se mu na ústech objevovaly krvavé skvrny. Jeho oči však byly jasnější než kdy předtím. Byla v nich jiskra inteligence, která jim předešlého dne chyběla.

„Vypadáš hůř než prdel orka trpícího nadýmáním,“ řekl jsem mu a usedl na kraj jeho postele. Usmál se, na jeho zubech byly vidět rudé skvrny od krve, kterou vykašlával.

„Ani s tebou by žádný malíř neztrácel čas, zjizvená tlamo!“ odsekl dřív, než ho opět přemohl záchvat kašle.

„Myslíš, že budeš schopen vyrazit ráno s námi?“ zeptal se Gappo. Ve tváři se mu zračily starosti.

„Čerstvý vzduch mi prospěje. Nesnáším ošetřovny; je v nich vždycky plno nemocných lidí,“ zavtipkoval seržant.

Gappo po mně vrhl starostlivý pohled. Má totiž citlivou duši. Nepřestává mě překvapovat, že přežil tak dlouho, ale když dojde k bitvě, je právě tak dobrý jako kdokoli jiný.

„Samozřejmě že budeš moct ráno chodit,“ řekl jsem Franxovi. „A kdybys potřeboval trochu pomoct, můžeš se na nás spolehnout.“

Beze slova přikývl, ulehl zpět na postel a zavřel oči. Jeho dech zněl stále trhaně.

„Co s těma zbývajícíma dvěma?“ zeptal jsem se Gappa, který sám sebe jmenoval hlavním medikem, sotva se doslechl o plukovníkově rozhodnutí zanechat zde každého, kdo nebude schopen pochodu.

„Oklar přišel o nohu. Jak myslíš, že se mu vede?“ opáčil bývalý kněz s trpkostí v hlase. „Jereminus bude v pořádku, utrpěl jenom silný otřes.“

„Můžeme do Oklara před odchodem napumpovat něco na povzbuzení, dát mu nějakou vzpruhu?“ zeptal jsem se ve snaze najít způsob, jak plukovníkovi odepřít další mrtvolu.

„To by mohlo pomoct. Za předpokladu, že s sebou můžeme vzít batoh plný povzbuzujících prostředků pro něho i pro Jeremina,“ souhlasil Gappo, přestože se tvářil poněkud pochybovačně.

„Dobře, zařiď to,“ řekl jsem mu. „Já jdu zpátky do postele.“

Oklar ušetřil Gappovi potíže: vrazil si do oka injekční stříkačku s povzbuzujícím prostředkem, která zůstala ležet vedle jeho postele. Špička jehly pronikla do mozku a způsobila okamžitou smrt. Vyrazili jsme včera, hned po rozbřesku, vedeni Hopkinsem a plukovníkem. Jakmile jsme opustili osadu, stočili jsme se na západ a vyšplhali na vysoký skalní hřeben, o kterém nám Hopkins řekl, že se táhne podél celého rovníku této planety. Pochodovali jsme vepředu - já, Kronin, Gappo, Linskrug a Franxova jednotka. Střídavě jsme ho podpírali rameny. Přestal už vykašlávat krev, ale neustále mu docházel dech. Brokerova jednotka se starala o Jeremina, seržant dostal na starosti tucet dávek

povzbuzujícího prostředku, které Gappo ukradl z ošetřovny.

Porost nebyl zde, na kompaktní skále vulkanického hřebene, tak hustý. Jak jsme postupovali vpřed, byl vzduch stále teplejší a dusil nás rostoucím množstvím síry a popela. Přes závoj džungle jsme je sice nemohli vidět, ale Hopkins nám řekl, že několik kilometrů jižně se nacházejí dvě obrovské sopky. Byly na místě, které původní osadníci Falešné naděje nazvali Khornova dvojčata, podle jakéhosi nesvatého, barbarského boha. Bylo to kacířství a rouhání, ale myslím si, že svého času měli dost pádných důvodů k pochybám o víře. Poručík nás sice ujišťoval, že oba vulkány nedávno vyhasly, ale při našem štěstí mohly oba vybuchnout kdykoli. Už jenom proto, aby nám to ještě víc zkomplikovaly. Měl jsem hlavu plnou těchto pochmurných myšlenek, když jsem si náhle všiml, že se ke mně ze strany kdosi přidal. Vzhlédl jsem a spatřil jsem vedle sebe Hopkinse.

„To je seržant Franx, je to tak?“ řekl s pohledem upřeným na klopýtajícího seržanta, kterého právě podpíral Poal. Přikývl jsem.

„Ten musí mít výdrž jako grox,“ dodal Hopkins, aniž by spouštěl oči ze zraněného Franxe.

„Míval,“ řekl jsem a v nebývalém návalu hovornosti jsem pokračoval. „Ale tahle vaše zatracená planeta by ho mohla zabít.“

„To by mohla,“ přisvědčil Hopkins se skličujícím výrazem. „Má plicní sněť, a tu mnoho lidí nepřežije.“

„Nějaké další povzbuzující zprávy?“ zeptal jsem se nevrle a přál jsem si, aby si šel dál svou cestou a nechal mne na pokoji.

„Je stále naživu, a to je poloviční zázrak,“ řekl mi s úsměvem. „Většina lidí nepřežije první noc. On přežil dvě, obě po několika dnech pochodu. Jeho stav se nebude zlepšovat, ale neměl by se ani zhoršit.“

„Kdyby se ještě trochu zhoršil, byl by mrtev,“ řekl jsem a podíval jsem se na vyčerpanou postavu, která téměř visela na Poalových opálených ramenou. „A když se na něho tak koukám, nejsem si vůbec jistý, že se jeho stav nezhorší.“

„To neříkejte!“ rozhorlil se Hopkins.

„Co?“ odsekl jsem mu. „Myslíte si, že v takovém stavu má v Poslední šanci šanci přežít? I kdyby se dostal z téhle žumpy, zabije ho příští bitva, na to můžete vzít jed.“

„Jak dlouho musí být v trestanecké legii?“ zeptal se Hopkins. Od pasu si odepnul polní láhev a nabídl mi ji. Podrážděně jsem nabízenou či toru odmítl.

„Všichni jsme tu, dokud nezemřeme nebo dokud nám plukovník nedá milost,“ odpověděl jsem mu zostra.

„A kolik lidí už omilostnil?“ otázal se Hopkins nevinně.

„Nikoho,“ řekl jsem a přidal jsem do kroku, abych se dotěrného poručíka konečně zbavil.

Úsvit třetího dne pochodu nás zastihl na hřebenu nad místem, které Hopkins označoval za střed džungle. Při pohledu z vrcholku hřebenu se ničím nelišilo od zbytku Císařem zatracené džungle, ale poručík mne ujistil, že tam dole je podrost mnohem hustší a stromy mnohem vyšší a blíže u sebe.

„To je místo, které náš kapitán zkoumal,“ řekl v oranžovém svitu vycházejícího slunce a ukázal na oblast na jihu, jejíž zelená barva se v porovnání s okolními stromy skutečně jevila být poněkud tmavší.

„Ten váš kapitán, nebyl tak trochu blázen?“ zeptal jsem se. Z fóliového pouzdra jsem si do úst vymačkal dentaclene, orální čisticí tekutinu. Důkladně jsem si jí ústa propláchl a pak jsem vyplivl zpěněnou tekutinu do kaluže u poručíkovy boty.

„Určitě ne,“ odpověděl škrobeně, poodstoupil od louže a vrhl po mně rozmrzelý pohled. „Pokud vím, byl úplně v pořádku.“ Na okamžik zaváhal, jako kdyby chtěl říct ještě něco, ale pak si to rozmyslel, otočil se a jal se pozorovat vycházející slunce.

„Copak?“ zeptal jsem se. Otočil se zpět, smekl čepici a začal se škrábat na hlavě v gestu, kterého jsem si u něho všiml vždy, když mu něco dělalo starosti.

„Vážně si myslíte, že ty semenné kokony by mohly být jakousi zbraní tyranidů?“ zeptal se, zatímco muchlal svou čepici nervózně v rukách.

„Už jsem viděl podivnější věci,“ odpověděl jsem a naklonil se k němu, jako kdybych mu chtěl prozradit něco tajného. „Na planetě Ichar IV se technokněží stále pokoušejí vymýtit hejna tyranidských brouků, kteří sežerou všechno organické, co jim přijde do cesty. Viděl jsem biotitány, dvacet metrů vysoká, obrovská stvoření se čtyřma nohama. Dokážou srovnat se zemí celé budovy a svými obrovskými pařáty dokážou rozmačkat bitevní tank jako krabičku od sirek. Už jste někdy viděl tyranida?“

„Viděl jsem jejich nákresy,“ řekl váhavě a nasadil si propocenou čepici zpátky na hlavu.

„Nákresy?“ Neudržel jsem se a vybuchl jsem smíchy. „Nákresy jsou k ničemu. Až když před vámi stojí čtyři metry vysoký tyranidský bojovník, pak teprve pochopíte, co jsou zač. Jejich krunýř vylučuje jakýsi lubrikační sliz, který zabraňuje tomu, aby se jeho jednotlivé pláty o sebe třely. Mají tesáky veliké jako naše prsty a čtyři ruce. Páchnou smrtí, a když jsou blízko, ten zápach vás až dusí. Používají snad všechny druhy symbiotických zbraní a s jejich pomocí vás rozervou, roztrhají, rozřežou a rozemelou na kousky.

Vzpomínám si, jak jsem se s nimi setkal poprvé. Bylo to na planetě Ichar IV. Znenadání na nás vyskočili tři bojovníci, právě když jsme plamenomety čistili nějaké staré trosky. Pořád ještě vidím, jak stáli před námi, jejich tmavě modrou pokožku a červenočerné kostní štíty trčící vpřed. Jakmile jsme ta pekelná stvoření spatřili, zmocnila se nás nepředstavitelná panika. Měli zbraně, kterým se říká požírače; vystřelují z nich krupobití masožravých červů, kteří jsou horší než kulky, protože se dokážou prokousat přímo skrz vás. Výstřely z našich laserů se od nich jednoduše odrážely a těm z nás, kterým se podařilo uniknout požíračům, utrhali svými obrovskými pařáty hlavy i všechny končetiny. Zachránil nás až Craggon s plazmovou puškou. Než se mu ale podařilo ty tři tyranidské bojovníky zneškodnit, zahynulo patnáct našich mužů. Craggon na té planetě později zemřel. Pamatuji si, jak jeho krev stékala do zbytků

popela poté, co se z oblohy snesla jiná tyranidská obluda a rozervala mu hrdlo.“

Hopkins byl viditelně otřesený, jeho obličej pod tmavým opálením pobledl. Ukázal jsem na svůj obličej nebo spíš na hustou síť jizev, která jej zdobí. Pořád jsem ještě nebyl přesvědčený, že pochopil, jakou hrůzu kolem sebe tyranidé šíří. Rozhodl jsem se proto ještě trochu přitlačit. Lidé by se měli dozvědět, čemu musíme ve vesmíru čelit.

„Tohle mi způsobila tyranidská sporová mina,“ řekl jsem a v duchu jsem si přál, aby poručík hovor na téma tyranidi nikdy nezačal. Chtěl bych konečně zapomenout na všechny ty hrůzy, s nimiž jsem se setkal při masakru na Icharu IV, na zkázu, kterou kolem sebe tyranidé rozsévají. Nikdo, kdo tam nebyl, kdo proti nim nebojoval, nedokáže pochopit, jací ve skutečnosti jsou. Je to jako popisovat oceán někomu, jehož oči jsou od narození slepé. „Ta zatracená věc explodovala tak blízko mne, jako teď stojíte vy. Výbuchem plynu jsem byl sražen k zemi. Úlomky šrapnelů, ostré jako břitvy, mi málem servaly kůži z obličeje! Franx mi ovázal hlavu svou košilí, aby zastavil krvácení. Týdny jsem byl v agónii, přestože jsem dostával pravidelné dávky utišujících prostředků. Franx říká, že jsem měl štěstí, že jsem nepřišel ani o jedno oko. V mé četě bylo dvanáct mužů, kteří při té explozi přišli o některé z končetin. Některým vyrvaly střepiny v těle díry tak veliké, že jimi bylo vidět na druhou stranu. Jiným kyselina z té miny spálila kůži i svaly až na kost. Víte, jak to vypadá, když je člověk zasažen biologickou kyselinou, která se mu pomalu prožírá tělem? Víte, jak při tom řve bolestí?“

„Já... já...“ vykoktal Hopkins a upřel na mne pohled plný hrůzy.

„Až se příště podíváte najeden z těch nákresů,“ pravil jsem opovržlivě, „zkuste si vzpomenout na to, co jsem vám tady říkal a zkuste si to představit.“

Stál tam s ústy dokořán, v očích prázdný pohled. Nesrozumitelně jsem zavrčel a vydal se dál vzhůru po hřebenu. Kéž by mi nikdy nepřipomněl Ichar IV.

Poal v jednom kuse nadával, protože se bajonetem neustále zachytával o větve a šlahouny, kterými jsme se prodírali. Hopkins nepřeháněl, když říkal, že toto je nejhorší část džungle na celé Falešné naději. Začal se blížit soumrak a my jsme z vrcholku hřebene urazili přibližně dva kilometry. Dostali jsme se skoro k jeho úpatí, tolik jsem mohl s jistotou říci, ale pokud bychom měli ještě den nebo dva takto pokračovat, došly by nám buď zásoby potravin nebo voda. Objevili jsme sice jezírko, ale to bylo plné síry z blízkých sopek. Franxe napadlo, že bychom mohli chytat dešťovou vody do čutor, ale Hopkins nám řekl, že se tady vyskytuje zvláštní druh rostlin, které parazitují v korunách stromů a rozpouštějí svá semena v dešťové vodě, takže i ta, co stéká ze stromů, může být smrtelně jedovatá.

Jeden muž mu přesto nevěřil a zkusil se napít. Během hodiny mu celý krk otekl a udusil se. Další muž zemřel na otravu jedem z trnů jednoho z keřů. Tržné ranky na vojákově noze byly během několika málo minut plné hnisu. Na jeho vlastní prosby jsem ho zastřelil. Hopkins s tím souhlasil, protože jed se prý krevním řečištěm dostane do mozku a člověk před smrtí zešílí. Když jsem si uvědomil, s jakými hrůzami se už asi Hopkins na této planetě setkal, začal jsem k němu pociťovat trochu větší respekt.

„Musíme najít vhodné místo pro tábor,“ řekl Hopkins plukovníkovi, zatímco jsme čekali, až muži ve stěně vegetace, která se tyčila před námi, prosekají stezku, abychom mohli postupovat dál.

„Porozhlédneme se po nějakém, až se dostaneme na úpatí hřebenu,“ odpověděl plukovník a otřel si pot z tváře kapesníkem, na kterém byly stopy zaschlé krve obřího ještěra. Poalův výkřik obrátil naši pozornost zpět k lopotícím se mužům, kterým se zřejmě podařilo objevit jakousi stezku. V tlačenici jsem si všiml Linskruga a vyměnil jsem si s ním významný pohled. Stezky v džungli jsou špatná znamení. Plukovník se však bez zaváhání pustil objevenou cestou a já jsem ho s Hopkinsem v těsném závěsu následoval. Pěšina vypadala skoro jako živoucí tunel. Listoví vytvářelo nad našimi hlavami podivný neproniknutelný strop. Úzké odstupy mezi jednotlivými kmeny stromů propletené větvemi o síle mužské paže tvořily po obou stranách téměř jednolité steny. Letmým pohledem přes rameno se plukovník ujistil, že ho následujeme, a my jsme se za ním seřadili v uspořádaný zástup.

Nedokázal jsem ani odhadnout, kolik času jsme strávili blouděním v zeleném labyrintu. Jediné skutečné světlo nám poskytovala záře zapadajícího slunce, která se prodírala skrze zelenou klenbu a odrážela se od listů kolem nás. Několik trsů luminiscenčních hub, jejichž výskyt byl s naším postupem čím dál tím častější, osvětlovalo stezku nezdravě žlutavým svitem a naplňovalo vzduch hnilobným zápachem. Z pěšiny, po které jsme pochodovali, občas vybíhaly postranní tunely. Začal jsem jednotlivé odbočky označovat, takže brzy bylo zřejmé, že se nacházíme v rozsáhlé síti stezek. Kořeny stromů, které rostly na vulkanickém hřebeni, vystupovaly ze země kolem nás, vzájemně propletené ve staletí trvajícím boji o živiny. Vyjma našeho znaveného oddechování se široko daleko neozýval žádný zvuk. Jestliže nám předtím bylo horko, teď jsme se v našich uniformách pod neproniknutelným příkrovem džungle doslova pekli. Z každého póru mého těla se bez ustání řinul pot, který mi smáčel kalhoty i košili, jejichž mokré záhyby se mi pak nepříjemně lepily na tělo.

Vzduch byl naprosto nehybný, kompaktními vrstvami vegetace, které nás obklopovaly, neměl šanci proniknout sebemenší vánek. Ústa jsem měl plná soli ze svého vlastního potu. Schnul mi na rtech a já jsem nemohl odolat nutkání šije olíznout. Oči jsem měl rovněž slepené potem, což ještě zhoršovalo mé vidění v už tak dost špatném světle pralesního podrostu a komplikovalo tak mou snahu vyhýbat se kořenům, které rostly přes cestu. Franx šel za mnou. Už se zotavil natolik, že byl, i přes značné obtíže, které mu to působilo, schopen samostatné chůze. Vlhkost vzduchu mu doslova ničila plíce a on téměř bez ustání kašlal. Přesto jsme klopýtali dál a následovali vzpřímenou siluetu plukovníka kráčejícího v čele našeho zástupu.

Znenadání jsme se ocitli na otevřeném prostranství. Jako kdyby se náhle uvolnil obrovský tlak, vzduch se zde zdál být poněkud čistší. Koruny kolem nás se jemně pohybovaly, pravděpodobně v závanech větru, a my jsme se pod náporem dalších mužů, kteří se na nás tlačili zezadu, svalili na zem. Zavřel jsem oči a z plných plic jsem se nadechl.

Vlhkost zde nebyla tak vysoká, vzduch však v sobě měl ještě nádech čehosi jiného. Zhluboka jsem jej nasál nosem ve snaze rozpomenout se, odkud ten zápach znám. Připomínal mi hnijící maso nebo něco podobného. Možná bylo někde poblíž nějaké mrtvé zvíře.

„Kagei...“ zavolal na mne Franx. Sedl jsem si a otočil se k němu. Ležel jen pár metrů napravo ode mne.

„Co je?“ zeptal jsem se, když jsem si všiml jeho rozrušeného výrazu.

„Myslím, že mám halucinace,“ řekl mi a ukázal prstem přímo nad sebe. „V korunách stromů vidím lidi.“

Podíval jsem se směrem, kam ukazoval. Civěl do klenby stromů, která se rozprostírala přibližně třicet metrů nad našimi hlavami. Všiml jsem si jakéhosi pohybu a napjal jsem ještě více zrak, pak jsem si protřel potem slepené oči. Náhle mnou proběhl záchvěv hrůzy. Přímo nad sebou jsem rozeznal postavu ženy, která byla zpola omotána listím a popínavými rostlinami.

„P-plukovníku...“ vykoktal jsem, zatímco jsem kolem objevoval další a další těla, která visela ve větvích nad našimi hlavami.

„Já vím,“ řekl zachmuřeně a vytáhl z pochvy energetický meč. Modravý svit jeho čepele rozehrál stíny po stěnách listnaté jeskyně. I ostatní si už všimli, co se děje, a nevěřícně si ukazovali a zírali vzhůru.

„Kagei!“ vykřikl Linskrug. Prudce jsem se otočil a spatřil jsem to co on - vchod, kterým jsme sem přišli, zmizel. Všude kolem nás se rozprostírala jen neproniknutelná stěna větví a listů.

„Připravte si plamenomety!“ vykřikl jsem na ostatní muže. Všiml jsem si, že přibližně čtvrtina jich zmizela, pravděpodobně zůstali odříznuti na druhé straně vegetace.

„Někteří z nich jsou naživu,“ sykl mi kdosi do ucha a já obrátil svůj pohled vzhůru. Spatřil jsem čísi nataženou ruku. Byla mrtvolně bílá, jako kdyby byla zbavena krve. Její prsty se však pomalu svíraly. Když jsem se kolem sebe lépe rozhlédl, zjistil jsem, že pohyb ve větvích nebyl způsoben větrem. Byli to další lidé, skoro úplně zakrytí listy, kteří se svíjeli v krutých mukách. Popadl jsem nůž, rozeběhl se k postavě, která mi byla nejblíže, a jal jsem se přetínat listy, jimiž byla omotaná.

Můj pohled se setkal s vytřeštěnýma očima malé dívenky. Byla sinale bledá. Visela přibližně metr nad zemí za své světlé vlasy obalené bahnem a zapletené do větví. Volnou rukou jsem právě otrhával listy kolem její tváře, když jsem si všiml silné větve, která byla obtočena kolem jejího pasu. Dívenka se mi pokoušela něco říci, ale já jsem jí nerozuměl. Její tvář byla pobledlá, pokožka suchá jako pergamen. Všude kolem mne se muži vrhali do rostlinného žaláře ve snaze vyprostit uvězněné lidi.

Podařilo se mi uchopit dívenku rukou kolem pasu, aniž bych musel opět pohlédnout do jejích vytřeštěných zoufalých očí. Ze rtů jí unikl bolestný sten. Zatáhl jsem silněji a podařilo se mi vyprostit z kokonu její hlavu a hruď. Když se mi však zhroutila v náručí, všiml jsem si trnů dlouhých jako mé předloktí a silných jako palec, které vězely v jejích zádech. Krev jí pomalu stékala po páteři. Chopil jsem se nejbližšího trnu a pokusil se jej vytáhnout. V tu chvíli jsem si uvědomil, že se něco plazí kolem mé levé nohy.

Sklonil jsem hlavu a uviděl jsem šlahoun, který rašil přímo ze země a omotával se mi kolem kotníku. Ucukl jsem tak prudce, až jsem se svalil na záda. Tvrdě jsem dopadl na zapařenou půdu a nůž mi obloukem vylétl z ruky. Stočil jsem se dopředu, oběma rukama jsem uchopil popínavý šlahoun a pokusil se vyprostit svou nohu z jeho sevření. Ta věc ale měla nepředstavitelnou sílu. Pak ke mně přiskočil Franx a šlahoun přesekl bajonetem. Společnými silami se nám podařilo odmotat jeho konec z mé nohy a oba jsme pak odklopýtali pryč z dosahu stromu. Ostatní se zachovali podobně, takže jsme se nakonec všichni shromáždili kolem plukovníka, který stál uprostřed našeho zeleného vězení. Někteří byli příliš pomalí a před mýma očima byli obaleni listy a vyzvednuti vzhůru ke korunám stromů, několik metrů nad zem.

Vpravo ode mne spadla ze stromu nádrž plamenometu, která ihned po dopadu explodovala. Několik plamenů olízlo okolní větve a celé okolí se začalo divoce zmítat ve snaze odhodit hořící nádrž pryč.

„Musíme odsud vypadnout,“ vykřikl Poal a rozhlédl se kolem sebe po nějaké stezce, která by mu pomohla jeho záměr zrealizovat. Nikde však žádná nebyla: byli jsme polapeni, obklopeni neproniknutelnou kopulí větví, popínavých šlahounů a listí, která měla v průměru asi šedesát metrů. Všude kolem se rozprostírala jednolitá masa vegetace a pomalinku se kolem nás stahovala. Vytvořili jsme kruh, zády k sobě. Muži pálili z laserů po přibližujících se šlahounech. Laserovými výboji je krájeli na kusy, ale zdálo se, jako by se za každým z nich plazily další a další, a smyčka, do které jsme byli lapeni, se neustále stahovala. Něco se mi mihlo před obličejem a já zaslechl Warnickův výkřik. Zubatý list se mu zasekl do hrdla. Kapky krve zkropily můj obličej a k jeho tělu se v mžiku přisávaly další a další hrozivé úpony. Pokusil jsem se od něho odstoupit, ale narazil jsem do zad jiného muže, který se zjevně pokoušel vyhnout nějakému nebezpečenství. Ohlédl jsem se přes rameno a zahlédl plukovníka, jak se se zaťatými zuby ohání po útočících šlahounech svým energetickým mečem. V tom okamžiku mě zcela ovládla nutkavá touha dostat se odsud pryč, zaplavil mne strach, že budu lapen jako moucha do pavučiny.

Někdo vrazil do mého lokte, a když jsem se ohlédl, zjistil jsem, že to je Hopkins.. Jeho oči rozšířené strachem pozorovaly stěny naší listnaté hrobky.

„Ty zrádný parchante!“ zařval jsem na něj a můj strach se rázem změnil ve vztek. Tasil jsem laser a udeřil jsem ho jeho hlavní do spánku takovou silou, až klesl na kolena. „Ty jsi věděl, co tady na nás číhá! Přivedl jsi nás do pasti! Byl jsi jako návnada, co? Uvidím tě umírat dřív, než mě chytí!“

Vydal ze sebe výkřik a vrhl se k zemi, kde se stočil do klubíčka. Začal tiše vzlykat.

„Nezabíjej mě,“ prosil. „Nezabíjej mě, nic jsem nevěděl. Nezabíjej mě, prosím, nechci zemřít. Já nechci zemřít!“

Z hrůzy, která se mu zračila v očích, bylo zřejmé, že říká pravdu a že nebyl ponechán na stanici proto, aby nás vylákal na toto místo. Jeho smrt byla tak jistá jako kohokoli z nás, takže zabíjet ho skutečně nemělo žádný smysl.

Jak se prostor, uvnitř kterého jsme se nacházeli, neustále zmenšoval, až měl pouhých tucet metrů v průměru, viděl

jsem stále víc a víc ubožáků pohlcených rostlinnou masou. Z prázdných očí a propadlých tváří některých z nich bylo zřejmé, že už to mají za sebou. Jiní byli stále naživu, jejich ústa se otvírala a zavírala v němých prosbách o pomoc. Oči měli vytřeštěné hrůzou, zíraly na mře a prosily, abych něco udělal. Byl jsem však stejně bezmocný jako oni.

„To je náš kapitán!“ zaslechl jsem Hopkinsův výkřik a podíval se směrem, kterým ukazoval. Uviděl jsem muže v důstojnickém kabátě stejné barvy, jako byl ten Hopkinsův. Jeho inteligentní hnědé oči nás pozorovaly ze vzdálenosti několika metrů. Jeho tvář doslova zářila zdravím, což bylo v naprostém kontrastu se vzezřením ostatních lidí uchvácených rostlinami. Vykročil jsem k němu, když se znenadání snesla na naše hlavy hustá mlha, nebo možná nějaký mrak, který mi pronikal do nosu i úst. Připomínal mi těžké aroma kadidla, jaké se používá při církevních obřadech. Skoro se mi z něj chtělo zvracet. V listech kolem sebe jsem najednou začal rozeznávat hnědé ovály větší než má hlava. Matně jsem v nich rozpoznal semenné kokony, které jsme objevili na základně. Cítil jsem se, jako bych měl hlavu vycpanou obvazy, které mě dusily v krku a já nedokázal rozumně uvažovat. Pak jsem zaslechl hlas, téměř jako kdyby se ozýval uvnitř mé hlavy.

„Nebojuj s tím,“ řekl mi podivně melodicky. „Rostlinný bůh tě učiní nesmrtelným. Obejmi rostlinného boha a on tě odmění. Obejmi ho stejně, jako jsem učinil i já. Pohlédni na jeho božskou krásu, staň se součástí obrovské laskavosti rostlinného boha.“

V šeru kolem sebe jsem viděl, že mnozí z našich mužů přestávali bojovat a v nadšené úctě zírali vstříc listům, které se k nim stáčely. Vzduch kolem měl nachový nádech, jako kdyby mi nějaký opar zastíral výhled, a jemně se třpytil. Měl jsem pocit, jako by moje končetiny byly z olova a jen s vypětím veškeré vůle jsem udržel svou laserovou pušku.

„Není důvod bojovat,“ pokračoval hlas klidně. „Nehrozí ti žádná bolest, rostlinný bůh se postará o všechny tvoje potřeby. Bude tě živit, stejně jako ty jeho. Odevzdej se rostlinnému bohu a on se na oplátku odevzdá tobě.“

Mrak semen zhoustl ještě více. Nachová mlha vířila kolem mé hlavy a zastírala mi zrak i mysl. Cítil jsem, jak se mi listnatý šlahoun pne po ruce vzhůru a stáčí se směrem k mému obličeji. V kolenou jsem cítil zvláštní slabost, bylo by to tak snadné, odevzdat se. Stát se jedním z družiny rostlinného boha. Vnímal jsem jeho velikost, která se rozprostírala všude kolem mne. Jeho mimozemský život proudil kořeny a větvemi na kilometry daleko všemi směry.

Zmocnilo se mě jakési bezdůvodné nadšení. Otupěle jsem pohlédl dolů a viděl jsem, jak do límce mé košile vsakuje červená tekutina. Odkudsi z hloubi mé mysli mi vzdálený hlas prozradil, že to je má krev. Nevšímal jsem si ho. Příjemné teplo prostupovalo mým hrdlem i šíjí, jako kdyby se mi v těle rozlévala jakási uvolňující tekutina.

Hlas - můj hlas, jak jsem si uvědomoval - mi začal přikazovat, abych se probral, abych se vymanil z objetí rostlin. Cítil jsem se velice unavený, ale hluboko uvnitř sebe samého se mi podařilo objevit zdroj kypící energie, která mi začala z břicha prostupovat do celého těla. Cítil jsem, jak se mé prsty probouzejí pomalu k životu a hlava se mi nepatrně rozjasňuje. Rozhlédl jsem se kolem sebe ve snaze prohlédnout skrz opar, který mne obestíral.

Všude jsem viděl nejasné obrysy postav, které jako by se rozplývaly v mlze. Některé stály klidně, jiné sebou zběsile zmítaly. Zvenčí ke mně doléhal hluk. Skutečný hluk, který přehlušil podivné bzučení, jež mi znělo v uších. Zřetelně jsem začal vnímat směsici přiškrcených výkřiků a divokých nadávek.

Ostrá bolest v krku mě probudila z hlubokého snu a přivedla mě zpátky k vědomí. Setřásl jsem ze sebe poslední známky snového stavu, chytil šlahoun zakousnutý do mého krku a jediným škubnutím jsem jej odtrhl. Na jeho žlutozelený list dopadly šarlatové krůpěje krve. Náhle jsem si plně uvědomil, co se kolem mne děje. Plukovník stál po mém boku a zběsile se oháněl mečem po šlahounech, které se po něm natahovaly. Na druhé straně zápasil Franx. Klečel na koleni a oběma rukama svíral listnatý úpon, který šátral po jeho obličeji.

Aniž bych o tom nějak zvlášť přemýšlel, začal jsem pálit z laseru. Záblesky světla dopadaly do vegetace kolem nás, přetínaly šlahouny a trhaly listy na kusy.

„Kagei!“ zavolal na mne plukovník přes rameno. „Drž pozici. Já se postarám o Nepetina.“

S těmito slovy vyrazil směrem ke kapitánovi. Zaujal jsem jeho místo a svou zbraní rozséval záblesky energie do zelené svíjející se masy, která se kolem nás neustále stahovala. Boj se na okamžik utišil, rostlinný bůh se soustředil na zvedáni mužů, kteří stáli kolem nás v němém očekávání a dobrovolně se mu odevzdávali. Zdvihl je vzhůru do korun stromů nad našimi hlavami, bezvládně přitom klátili rukama a nohama jako nějaké obří panenky. Plukovník se rval s Nepetinem, který mu rány slabě oplácel. Pak plukovník zabořil ruce hluboko do listnatých úponů, jimiž byl Nepetine obklopen.

„Ustupte,“ přikázal nám a odstrčil mne i ostatní co nejdále od kapitána. Okamžik nato se ozvalo dunivé zahřmění a vegetace kolem Nepetina rozkvetla ohnivým květem exploze, která roztrhala tělo rostlinného boha na kusy. Všude kolem nás pršela kašovitá směs vegetace a lidského masa. V mžiku jsme byli od hlavy až k patě pokrytí krví a lepkavou mízou. Rostlinný bůh se začal křečovitě svíjet a jeho větve sebou při zbrklém ústupu do bezpečné vzdálenosti zběsile zmítaly. Sevření se nepatrně uvolnilo a my jsme se mohli alespoň trochu rozdělit.

„Zůstalo ještě někomu palivo v plamenometu?“ zvolal jsem a rozhlédl jsem se po hrstce mužů, kteří přežili. Chtěl jsem využít okamžiku oddechu k protiútoku, dokud nám ještě zbývala nějaká naděje na záchranu. ‚Kající se‘ Clain, vrah sedmnácti žen, vystoupil vpřed. Pilotní plamínek jeho zbraně v přítmí nitra rostlinného boha žhnul pronikavě modrým světlem.

„Propal nám cestu ven!“ přikázal jsem mu a ukázal jsem přibližným směrem, ze kterého jsme sem přišli. Clain se zlověstně ušklíbl a vrhl se proti ustupující rostlinné mase. Energicky zkrápěl listy a větve planoucím gejzírem hořlavé kapaliny, z jehož jasu až bolely oči, a měnil je tak v planoucí peklo. Pálil do ustupující vegetace dávku za dávkou a hukot jeho plamenometu se mísil s praskáním hořících větví a pukáním explodujících semenných kokonů. Ve snaze dostat se z dosahu smrtonosných plamenů se ústup listnaté zdi ještě zrychlil. Všichni jsme se přidali ke Clainovi a začali pálit ze svých zbraní do zmítající se vegetace a přinutili tak rostlinného boha k ještě rychlejšímu ústupu. Přestože jsme od středu postoupili už minimálně o sto metrů, stále ještě jsme nenarazili na muže, kteří zůstali odříznuti na druhé straně zelené bariéry. Pravděpodobně už byli všichni mrtví.

Z korun nad našim hlavami se po nás nepříliš přesvědčivě sápalo několik šlahounů, plukovník je však svým energetickým mečem lehce přeťal ve dví. Pomalu, ale jistě jsme postupovali vpřed. Rostlinný bůh ustupoval před naším zuřivým útokem a v uctivé vzdálenosti, ze které nám nehrozilo bezprostřední nebezpečí, se za našimi zády opět zavíral. Nedokázal jsem říci, jak jsem to věděl, ale měl sem pocit, že zoufalství rostlinného boha stále stoupalo. Prozra2 ovály mi to nekoordinované pohyby šlahounů, kterými se po nás oháněl, nezdravá barva jeho listoví, jehož žlutá barva se stávala stále intenzivnější. Zvýšili jsme tlak a nechávali plameny konat svou práci.

Postupoval jsem v patách skupinky mužů s plamenomety. Vzduch byl plný zápachu a kouře z hořící vegetace. Dusil mne a štípal do očí. Franx dostal tak silný záchvat kašle, že jej Poal musel s jedním ze svých mužů opět začít nést. Z nazelenalého světla, které občas protnula žlutorudá salva plamenometů, se mi také dělalo zle. Po době, která mi připadala jako věčnost, se nám konečně podařilo proniknout z hlubin rostlinného boha a odrazit jeho poslední ochabující útoky. Všiml jsem si, že se půda pod mýma nohama začala mírně zvedat do kopce a uvědomil jsem si, že jsme se ocitli na úpatí vulkanického hřebenu. Byl jsem překvapen, do jakých rozměrů se ta věc rozrostla, jak dlouho jsme bloudili v jejích útrobách, nevnímajíce nebezpečí, rostoucí s každým metrem, kterým jsme se blížili ke středu rostlinného boha, odkud jsme nikdy neměli uniknout.

Překvapeně jsme narazili do holé skály hřebenu. Ohlédl jsem se a uviděl jsem ostal ní muže klopýtat z hustého podrostu ven. Někteří se otáčeli a pálili laserovými paprsky po chapadlech rostlinného boha, které se po nich natahovaly. S nadávkami a těžce lapajíce po dechu jsme se škrábali po kamenitém svahu vzhůru. Kolem nás nebyla žádná vegetace. Tu nepochybně zničil rostlinný bůh, aby tak získal více prostoru sám pro sebe.

Po několika málo minutách jsme se konečně ocitli dost daleko, nyní jsme se nacházeli přibližně v polovině cesty k vrcholu hřebenu. Od chvíle, kdy jsme se zbavili kroutících se chapadel rostlinného boha, kterými se nás snažil polapit a svést z cesty, se nám šlo mnohem lépe. Ohlédl jsem se zpět. Masa vegetace se stahovala zpět do svého nitra. Vnější kraje teď měly nezdravě žlutou barvu jako tráva v období sucha. V hlubokých brázdách jejího ústupu zůstávalo pouze šedé bahno zbavené veškerých živin.

„Seržante Poale," zaslechl jsem za sebou plukovníka, zatímco jsem stále upřeně pozoroval rostlinnou zrůdu, které jsme právě unikli, „ať váš spojovatel okamžitě kontaktuje raketoplány a zařídí, aby tu... věc bombardovali."

To bylo poprvé, kdy jsem byl svědkem toho, že plukovníkovi došla slova. Odtrhl jsem pohled od podivného stvoření a několika kroky jsem ho dohnal. Vedle něj stál Hopkins, kterému po tváři stékala krev z rány nad pravým okem.

„No, to bylo teda něco," supěl poručík a v údivu hleděl na rostlinného boha.

„Co to k čertu bylo?" zeptal se Franx a vyčerpaně se svalil na zem přede mnou. Někteří muži ho napodobili a lehli si na skálu s prázdnými pohledy upřenými do nebe. Jiní padli na kolena a se sepjatýma rukama děkovali Císaři. Plukovník vystoupil o krok vpřed a zamyšleně pozoroval rostlinného boha.

„Ať už to bylo cokoli," prohlásil s nádechem uspokojení, „už brzy to bude po smrti. Mám silné pokušení přikázat, aby tuhle planetu pro jistotu vybombardovali virovými bombami."

„Co jste provedl s Nepetinem, pane?" zeptal se Hopkins a opatrně si rukávem košile otíral ránu na čele.

„Tříštivé granáty," odpověděl plukovník a obrátil se k poručíkovi. „Slyšel jsem historky o podobných symbiotických stvořeních, ale nikdy jsem neslyšel, že by na sebe vzala podobu vegetace. Staletí tráví v nečinnosti, možná dokonce tisíciletí, dokud se jim nepodaří polapit cizí mysl. Mezi sebou a obětí jsem se, že se kapitán Nepetine stal obětí právě takového spojení, takže jsem ho pomocí tříštivých granátů vyhodil do vzduchu. Myslím, že jsme byli přímo v centru, takže škody, které jsme tím napáchali, byly značné."

Rozhlížel se po nás, až nakonec spočinul jeho zrak na mně.

„Ti, kteří tam zůstali, byli slabí," řekl stroze. „Poddat se mimozemské nadvládí; je jeden z nejhorších způsobů zrady, kterého se lze na Císaři dopustit. Dobře si to pamatujte."

Vzpomněl jsem si, jak blízko jsem byl podlehnutí, a mlčel jsem.

Při pohledu z okna raketoplánu, který letěl nad Falešnou nadějí vstříc nebesům, se mi po těle rozléval dobrý pocit. Z okna byly vidět zuřící plameny, které osvětlovaly stovky čtverečních kilometrů džungle. Další oslepující záblesk udeřil s ohnivým výbuchem do země pod námi, jak naše dopravní loď Pýcha Lothusu vypálila ze svých plazmových pohonů další salvu na rostlinného boha.

„Shoř na popel, ty zatracená cizácká hromado hnoje," zašeptal jsem a třel si čerstvé strupy na krku. „Shoř!"

TŘI
ŠPATNÁ PŘISTÁNÍ

ATMOSFÉRA V CELE byla ještě napjatější než obvykle. Všichni byli otřeseni tím, co se stalo na Falešné naději. Vzpomínky na naše druhy z Poslední šance, kteří byli pozřeni rostlinným bohem, byly ještě čerstvé. Celou situaci ještě zhoršovala skutečnost, že se plukovník za poslední tři týdny ani neukázal. Podle toho, co mi prozradily stráže, zmizel spolu s Hopkinsem rychlou dopravní lodí dva dny poté, co jsme opustili oběžnou dráhu kolem Falešné naděje.

Přemýšlení o minulosti i budoucnosti jsem se snažil utopit v každodenní dřině. Znovu jsem musel své muže přeorganizovat: zbývalo nás už jenom čtyřicet sedm. Vytvořil jsem dočasnou velící jednotku, která se skládala z Franxe, Kronina, Gappa, Linskruga, Becksbauera a Fredrickse. Ostatní muži byli rozděleni do čtyř jednotek s Poalem, Donalsonem, Jorettem a Slavinim jako seržanty. Všichni teď byli psychicky velice labilní; pokud jsme chtěli mít vůbec nějakou šanci na přežití, museli být na velících postech muži s těmi nejchladnějšími hlavami. Jelikož nás zbylo méně než padesát, nedosahovali jsme síly roty ani čety. Celou jednotku mučily nevyslovené obavy z blížícího se konce. V

průběhu posledního dva a půl roku ztratila Poslední šance přibližně tři tisíce devět set padesát mužů. Nevěřil jsem, že by zbývajících čtyřicet sedm přežilo příští bitvu. Určitě ne, jestli se nevrátí plukovník.

Myšlenka, že by se plukovník nemusel vrátit vůbec, mi na optimismu rozhodně nepřidávala. Nemohl jsem se zbavit pocitu, že se na nás jednoduše vykašlal. Zbylo nás příliš málo na to, abychom mohli být užiteční. Pokud by na to Departmento munitorum mělo dost času, mohlo by zformovat regiment o síle tisíce mužů, takže k čemu jsou dobré čtyři tucty trestanců z Poslední šance? Z klábosení se strážci jsem se také dozvěděl, že máme namířeno do soustavy zvané Hypernol, kde máme doplnit zásoby. Na tom by nebylo nic tak zvláštního, ale připomnělo mi to muže, kteří do naší legie přišli z trestanecké kolonie na Hypernolu. Všichni do jednoho už byli dávno mrtví. Plukovník opustil loď a my jsme mířili do trestanecké kolonie - byla to jen shoda okolností? To jsem si nemyslel. Měli jsme tam všichni shnít, to měl být bezpochyby náš osud.

Nebyl jsem jediný, kdo si dokázal dát dvě a dvě dohromady. Právě jsme se, jako obvykle, cpali s Franxem a Gappem tekutou břečkou, která se tu honosně označovala jako jídlo. Od návratu do hyperprostoru uběhlo už několik cyklů a od odletu z Falešné naděje přibližně tři týdny.

„Nevěřím, že je to pravda," protestoval Franx vehementně. Jeho hlas zněl od infekce, kterou se nakazil v pralesích Falešné naděje, jako ochraptělý šepot. „Čtyři tisíce mužů zemře a nic? Najednou je prostě konec? To nedává smysl. Co jsme udělali? Bojovali jsme v bezpočtu válek, mnoho dobrých chlapů zemřelo a ničeho jsme nedosáhli. Nevěřím, že to skončí takhle."

„Snad si nemyslíš, že existuje nějaký vyšší záměr?" smál se Gappo. „Nebuď naivní! Jsme jen odřezky masa v Císařově mlýnku na maso, nic víc."

„Co tím myslíš?" zeptal se Franx, poněkud pohoršen slovy bývalého kněze.

„Ať už trčíme ve vězeňské lodi nebo v nějaké trestanecké kolonii, jsme jen mrtvými kusy masa, mršiny visící na těle lidství," odpověděl Gappo po krátkém zamyšlení. „Podle plukovníka jsme kriminálníci, kteří promrhali svou šanci sloužit Impériu. Dokud jsme užiteční, nezáleží na tom, jestli žijeme, nebo umíráme. Proto nám dávají zbraně, posílají nás do válek a nechávají nás bojovat proti nepříteli."

„To je přece blbost." kroutil hlavou Franx. „Kdybychom byli jenom odpad, proč by měli plýtvat energií na to, aby nás někam posílali? Proč by nás jednoduše nezabili? Podle Císařského kodexu může být člověk sťat, oběšen nebo zastřelen. To, že nám na zavolání posílají loď, je něco neslýchaného. Mezihvězdné lety nejsou laciné. Někdo námořnictvu něco dluží."

„Není to normální, to je fakt," připustil Gappo se zamyšleným pohledem. „A kromě toho, všichni jsme slyšeli plukovníka. On skutečně věří v naši poslední šanci, v možnost spasit naše duše před věčným Chaosem tím, že nám dovolí opět sloužit Císaři."

„Pořád ale nechápu, jak dokáže plukovník přimět námořnictvo, aby nás přepravovalo svými loděmi," opáčil Franx a zuřivě přitom mával rukama. „Protože jestli tohle všechno plukovník dělá jen proto, aby spasil naše duše, vysvětlete mi, jak přesvědčí admirály, aby mu pro přepravu několika stovek vojáků poskytli loď, která je schopna ve skutečnosti pojmout padesát tisíc bojovníků. Z logistického hlediska mi to nedává smysl."

„Nejenom z logistického," řekl jsem a přejel pohledem z Gappa na Franxe. „Kdybyste věděli, že tohle může potkat vás, odvážili byste se vzdorovat nebo nechat své muže vzbouřit se proti vašim nadřízeným?"

„Nejsem si jistý," odpověděl Franx a zamyšleně se hryzal do spodního rtu. „Po pravdě jsem o tom nikdy nepřemýšlel."

„Vím, jak to myslíš," prohlásil Gappo vzrušeně, jako kdyby právě odhalil nějakou tajemnou záhadu galaxie. „Fungujeme jako výstražný příklad, je to tak?"

„Byli jsme ve dvanácti válečných zónách," připomněl jsem jim. „S kolika jinými regimenty jsme se setkali? Na frontě na Icharu IV jich bylo minimálně třicet; dále Jezdci zkázy z Octo Genesis, Chorečané z Odpuštění a přibližně dalších deset z jiných míst. Ti všichni viděli nebo slyšeli o špinavé práci, kterou musíme vykonávat. O obrovských ztrátách, které máme. Já tedy vím určitě, že kdybych tenkrát věděl, že mě potká tohle, nevytáhl bych ten nůž ani za nic."

„To ale pořád nevysvětluje, proč je nás už jen pár tuctů," oponoval Franx chraplavým, tichým hlasem. Gappo se chystal odpovědět, ale Franx ho zvednutím ruky zadržel. Napil se džusu a pokračoval. „V krku mě strašně pálí... Každopádně by bylo rozumné cestou doplňovat stav trestanců. Čtyři tisíce mužů je silnější donucovací prostředek než padesát. Poskytuje daleko větší válečnou sílu."

„Takže to je možná důvod, proč plukovník opustil loď," navrhl se samolibým úsměvem. „Letěl do trestanecké kolonie napřed, aby zorganizoval výběr nových sil. Až dorazíme, budou už na nás čekat."

„Nevím, co je horší," postěžoval si Gappo a zase se začal tvářit nešťastně. „Jestli být zamčený ve vězení po zbytek svého života, nebo zemřít na bojišti."

„Já chci bojovat," prohlásil jsem odhodlaně. „Ať už má plukovník pravdu o mé nesmrtelné duši, nebo ne, chci zemřít při činnosti, která má nějaký smysl. Přidal jsem se ke gardě, abych bojoval za Císaře. Nebudu hnít v nějaké zavšivené cele, tím si buďte jistí."

„V tom s tebou souhlasím," smál se Franx. „Dej mi zbraň a mimozemšťana s očima na stopkách jako terč a zemřu jako šťastný muž."

Do našeho přechodu z hyperprostoru do soustavy Hypernol uběhlo dalších dvacet cyklů. Drtilo nás napětí a nejistota. Vojín jménem Dress byl zastřelen, když se během nácviku boje beze zbraně pokusil napadnout dozorce od námořnictva. Další, Krilbourne, si zlomil ruku při rvačce s Donalsonem. A všechny, včetně mne, zdobilo několik nových modřin a ran z půtek plynoucích z rostoucí nervozity. Zkoušel jsem všechno, abych situaci svým mužům ulehčil: trénoval jsem je tak tvrdě, že padali únavou, zorganizoval jsem systém rotace stravování, takže každý jedl

pokaždé I někým jiným a jednotlivé jednotky nebyly od sebe tak izolovány a tak dále. Nic z toho příliš nezabíralo. Kdybych však nedělal vůbec nic, mohla být celá situace ještě horší.

Abych byl upřímný, nebyl jsem si jistý, proč jsem se o ostatní vůbec staral. Na druhou stranu, když jsem se nad tím zamyslel, nebyla to tak docela pravda. Na první pohled by se mohlo zdát, že bych je mohl docela klidně nechat, ať se mezi sebou ve spánku pozabíjejí, dokonce i Franxe a Gappa, a neuronil bych ani slzu. Skoro čtyři tisíce mužů zemřelo a já jsem si na ně sotvakdy vzpomněl. Snad jen v nočních můrách, které mě pronásledovaly v hyperprostoru. Ne, nebylo to tím, že bych se staral o ně. To, co mě zajímalo, byla vlastní sebezáchova. Pokud měla Poslední šance fungovat dál, což byl pro mne předpoklad k přežití, museli všichni zůstat náležitě ostří a museli držet při sobě jako jednotná bojující síla. Neustále mezi nimi docházelo ke rvačkám a rozmíškám, pravděpodobně častěji, než je tomu obvyklé u běžných vojáků. Když ale došlo ke skutečnému boji, kryli si navzájem záda.

Bitvy s sebou přinášejí něco, co sjednocuje muže, jako jsme my. Ať už z obecných příčin nebo kvůli přežití, jako tomu bylo v našem případě. Všichni jsme na tom byli stejně, a to je pouto silnější než přátelství nebo rodina. S bitvou však končí i důvod k pospolitosti a jednota se rychle rozpadá. Za uplynulých třicet měsíců mě tito muži naučili mnohému o sobě i o mně samotném. Byli to rození válečníci. Muži, jejichž živlem byl boj. Ve všech ostatních ohledech by byli bezcenní, ale s nožem a pistolí v rukou se jaksi zdáli mnohem šťastnější. Vím, že jsem také takový. Mám rád, když vím, že muž přede mnou je můj nepřítel a muž za mnou můj spojenec. S tím si bez problémů poradím. Co nesnáším, je nepřehlednost: politici a osobnosti, zodpovědnost a frustrace a bezmoc z toho všeho. Pokud jste tam nebyli, nemůžete chápat, o čem mluvím. Abyste však skutečně pochopili, nestačí jenom přihlížet, musíte se stát součástí toho.

Po cvičení jsme se vrátili do cely zmatení a znepokojení; po lodi se začaly šířit zvěsti, že transportní raketoplán, ve kterém plukovník opustil loď, se vrátil. Mé pocity byly smíšené. Nad starostmi o budoucnost však zvítězila zvědavost, kdo přiletěl s plukovníkem. Tedy pokud s ním někdo přiletěl.

A opravdu, zhruba o hodinu později se dveře naší cely otevřely a dovnitř vstoupil plukovník. Okamžitě jsem vydal příkazy a muži se seřadili k nečekané inspekci. Plukovník mlčky procházel kolem vytvořených pěti řad a každého muže si pozorně prohlížel. Nakonec se zastavil přede mnou.

„Muži se zdají být připraveni k boji, poručíku Kagei," řekl mi potichu.

„To jsou, pane," odpověděl jsem s pohledem upřeným přímo před sebe, jak mě naučil můj seržant, který mne měl na starosti po dobu základního výcviku.

„Vedl jste si dobře, Kagei," řekl mi a mé srdce se na okamžik zastavilo. Na posední chvíli se mi podařilo překonat nutkání pohlédnout plukovníkovi do tváře. To byla první pochvalná slova, která jsem kdy z plukovníkových úst slyšel. Vím, že to zní hloupě, ale cítil jsem se dobře, když jsem věděl, že je se mnou Schaeffer spokojený. Pochvala od toho zabijáckého parchanta, toho nemilosrdného tyrana mě naplňovala pocitem štěstí. Připadal jsem si jako zrádce ostatních členů Poslední šance, ale nemohl jsem si pomoci.

„Budete muset opět přeorganizovat jednotky," oznámil mi. „Dostanete nové posily." Udělal několik kroků zpátky ke dveřím a pokynul dozorcům, kteří čekali na chodbě. Do cely vstoupily dvě osoby. Zastal jsem na ně hledět s vypoulenýma očima.

Ti dva byli skoro stejní. Oba byli vysocí a štíhlí, oblečení do uniforem s městskou kamufláží. Dokonce i ve žlutém světle cely působila jejich pokožka až nepřirozeně bledým dojmem. Byla téměř bílá, stejně jako jejich vlasy - nebyly stříbřité věkem, ale čistě bílé, přibližně dva centimetry dlouhé. Když vešli dovnitř a postavili se před plukovníkem do pozoru, měl jsem příležitost všimnout si jejich očí. Byly nápadně modré, mnohem tmavší než ledová modř plukovníkových očí. Přesto však působily velice zneklidňujícím dojmem. Když jsem se na ně lépe podíval, všiml jsem si, že jeden z nich je žena. Zřetelně jsem viděl malá kulatá ňadra, která sejí rýsovala pod košilí. A křivka jejích boků skýtala opravdové potěšení pro oko. Když jsme začínali, bylo v Poslední šanci asi čtyřicet žen. Poslední z nich, Aliss, ale byla zabita už skoro před rokem, na Promoru. Jediné ženy, které jsem od té doby spatřil, byly Bojující sestry na Odpuštění. A ty nikdy neodkládaly své energetické brnění.

„Dohlédněte na ně, poručíku," přikázal mi plukovník a vytrhl mne tak ze zamyšlení nad jemnými křivkami něžné polovičky páru. Pak odešel a napětí panující v cele se opět uvolnilo.

„Jména?" zeptal jsem se a přistoupil k novému páru. Oči jsem stále nemohl odtrhnout od té ženy.

„Já jsem Loron," odpověděl muž. Jeho hlas přitom zněl velice jemně, skoro ženský. Ukázal na svou družku. „Toto je Lorii, má sestra."

„Já se jmenuji Kage. Vy dva se stanete členy mého oddílu," oznámil jsem jim a ukázal jsem směrem k místu, kde postával Franx spolu s ostatními. Beze slova se otočili a usedli bok po boku ke stěně poblíž své nové jednotky, ne však v jejím bezprostředním kontaktu. Franx na mě zamával.

„Kdo to je?" zeptal se a kývl hlavou směrem k našim dvěma novým členům.

„Loron a Lorii," řekl jsem mu a ukázal mu, kdo je kdo. „Dvojčata, předpokládám."

„Nevypadají jako normální gardisté, co?" zamručel Linskrug. Postavil se vedle Franxe a zvědavě si prohlížel novou dvojici.

„Čemu přesně říkáte normální gardista, pane barone?" zeptal se Franx s nádechem zlomyslnosti v hlase. Ti dva si nikdy zcela nepadli do oka. Příčinou Franxovy nedůvěry ke komukoli z císařské aristokracie byly pravděpodobně jeho zkušenosti s důstojníky z regimentu, ve kterém sloužil. A Linskrug celé situaci také příliš nepomohl; ze začátku, když před několika lety přišel do Poslední šance, se ostatních dost stranil. Od té doby si ale, myslím, uvědomil, že stejně jako všichni ostatní tady vězí až po krk ve sračkách. Franx si ale změny jeho postoje nejspíš ještě nevšiml.

„Takoví, co mají nějaké barvy, řekl bych," pochechtával se Linskrug a plácl Franxe žoviálně po rameni. „Ale vypadá to, že tihle jsou tak trochu netýkavky," dodal.

„Přestaňte na ně zírat, vy dva!“ přikázal jsem jim a rovněž jsem odtrhl pohled. „Však oni za chvíli zapadnou, jen co se s námi párkrát najedí a absolvují jeden nebo dva tréninky. Určitě jim to neulehčíte, když na ně budete takhle zírat.“

„Mám z nich divný pocit,“ řekl Franx, a než se odvrátil, teatrálně se otřásl. Po chvíli odešel i Linskrug a zanechal mne samotného se svými myšlenkami. Znovu jsem si prohlédl nový pár. Zvláštní. Člověk by řekl, že bojová uniforma dodá ženě mužnějšího výrazu. V mých očích však mužské oblečení zvýrazňovalo její ženské přednosti ještě více. V duchu jsem si uštědřil políček, aby:h si pročistil hlavu, otočil jsem se a křikl na Poalovu a Jorettovu jednotku, aby se hlásily na cvičení.

„To musí být čarodějnictví!“ řekl Slavini, který se s hlavou vystrčenou vpřed protahoval, aby si uvolnil zádové svalstvo.

„Nemyslím si, že by nám sem tahali čaroděje,“ odpověděl jsem lhostejně, zatímco jsem prováděl vlastní zahřívací cvičení.

„Ale nikdo je mezi sebou neslyšel prohodit jediné slovo,“ namítl seržant a postavil se. „Dvojčata jsou náchylnější k magické infekci než jiní. To ví každý.“

„Dobře, jsou trochu uzavření,“ přiznal jsem, „ale pořád je mi to příjemnější než drbání se starými babami a žvanily, jako jsi ty.“

„Aha,“ řekl s triumfálním výrazem, „to je další věc. Způsobili ti nějaké problémy během toho týdne, co jsou tady? Začali si nějakou rvačku? Pokusili se něco ukrást?“

„Ne,“ odpověděl jsem a střídavě přitom předkláněl a zakláněl hlavu, abych si uvolnil šíjové svalstvo. ‚A byl bych velice rád, abyste v tomhle ohledu byli všichni jako oni.“

„No tak to vidíš sám,“ zajásal Slavini a zatvářil se, jako by u mě hledal pochopení.

„A co jako?“ odsekl jsem podrážděně. Přál jsem si, aby pro změnu mluvil chvilku rozumně.

„Dvojčata, která se chovají perfektně,“ řekl, jako kdyby jeho závěr byl nad slunce jasnější. „Myslíš, že existuje nějaký jiný důvod, proč skončili v Poslední šanci? Čarodějnictví, nic jiného to být nemůže.“

„Nemusí to být nic takového!“ namítl jsem. „Třeba jsou to zbabělci, proto jsou tak tiší. Možná odmítli uposlechnout rozkaz k útoku, nebo něco podobného.“

„Mně jako zbabělci rozhodně nepřipadají,“ nesouhlasil Slavini. Opíral se o zeď a volnou rukou zvedal pravou nohu před sebe. „Když se jim podíváš do očí, nenajdeš tam strach, ale zarputilost a přímost.“

„Dobrá, nezdá se, že by to byli zbabělci, ale to z nich ještě nedělá psychomágy.“

„Podle mne ano,“ prohlásil Slavini a s těmito slovy se rozeběhl chodbou. Nevěřícně jsem jen potřásl hlavou nad jeho tvrdohlavostí a vyrazil jsem za ním.

Stejně jako všichni ostatní jsem zíral s otevřenými ústy na albínská dvojčata, která se právě vracela ze své přestávky na cvičení. Lorii byla od pasu nahoru svlečená a stavěla tak všem na odiv své perfektně tvarované poprsí. Na její alabastrově bílé pokožce se třpytily krůpěje potu. Tiše rozmlouvala s Loronem, hlavami se za chůze téměř dotýkali, zjevně lhostejní ke všemu kolem sebe.

„Dobrá, tak si zase zastrčte oční bulvy zpátky do důlků!“ utrhl jsem se na muže ve své blízkosti a většina jich skutečně odvrátila pohled. Všiml jsem si, že Rollis, který seděl zády opřený o zeď opodál, na můj příkaz nereaguje a lačně zírá dál. Vykročil jsem k němu, abych mu připomněl, kdo je tady velitelem, když jsem si všiml něčeho ještě naléhavějšího. Donovan, ten slizký had z Korolisu, si utřel zpocené ruce do uniformy a přitočil se ke dvojčatům. Pokusil jsem se ho zastavit, ale byl jsem příliš pomalý a Donovan se už ocitl před Lorii a zastavil ji. Žaludek se mi sevřel obavami, protože jsem věděl, že ať už se teď stane cokoli, špatně to skončí.

„To je moc krásná podívaná, Lorii,“ řekl Donovan s potměšilým výrazem. Vztáhl pravou ruku a položil ji na obnažené ňadro. Přitom se jí díval přímo do očí.

Lorii zavrčela, vztekle drzounovu ruku odstrčila a pokusila se jej obejít. Ten ji však chytil rukou kolem pasu a přitáhl si ji se smíchem k sobě. To, co se dělo pak, jsem viděl jen nejasně - oba se ocitli zády ke mně - ale o půl sekundy později začal Donovan řvát jako šílený, padl na kolena a rukama si zakrýval tvář. Lorii se od něj odvrátila a odcházela s Loronem pryč. Zavolal jsem její jméno. Zastavila se a přistoupila ke mně. Sladce se usmívala, pravačku schovanou za tělem. Něco v ní držela.

„Nemám ráda, když mě osahává kdejaké perverzní prase,“ řekla zlehka. Své modré oči upírala přímo do mých. Cítil jsem, jak mi do ruky vkládá cosi vlhkého, pak se otočila a odešla. Pohlédl jsem do své dlaně, ze které na mne zíralo Donovanovo oko. Můj zájem o její tělo okamžitě klesl pod bod mrazu.

Malým kulatým průzorem v plukovníkově kanceláři jsem si prohlížel planetu, na jejíž oběžné dráze jsme se právě nacházeli. Byla šedá a zahalená v mracích, nijak zvlášť zajímavá. Plukovník mě jako obvykle upřeně pozoroval a já jsem se záměrně snažil vyhnout jeho pohledu.

„Hypernolovská trestanecká kolonie se nachází na jednom z měsíců planety, která je pod námi,“ řekl a potvrdil tak mé předchozí obavy. „Na jeho povrch se vydáme na začátku poslední dopolední hlídky. Zásoby si doplníme na orbitální řídicí stanici. Až dorazíme do trestanecké kolonie, budu se muset rozloučit se službami některých členů vaší čety, kteří nedokázali uspokojivě plnit zadané úkoly.“

„Můžu se zeptat, kdo to bude, pane?“ nedokázal jsem potlačit zvědavost nad touto změnou pravidel. Až doposud se plukovník o vylučování z Poslední šance nikdy nezmínil. Měl jsem za to, že se z ní člověk může dostat jedině jako mrtvola nebo pokud by byl omilostněn. Domníval jsem se, že zde máme všichni stejné pochybné právo zemřít.

„Nesmíte,“ odpověděl plukovník rázně a připomněl mi tak, že i přes nedávný nárůst mé zodpovědnosti jsem v jeho

očích stále jen pouhým lidským odpadem. Otočil se a zahleděl se průzorem ven. Když jsem odvrátil pohled od jeho zad, zachytil jsem koutkem oka cosi na Schaefferově stole. Byla to složka s Loronovou fotografií. Jelikož byla plukovníkova pozornost momentálně upřena jinam, naklonil jsem se trochu nad stůl a pokusil se do ní nahlédnout.

„Mohl jste se jednoduše zeptat, Kagei," řekl plukovník, aniž by odvrátil svou pozornost od výhledu.

„Pane?" vyhrkl jsem překvapeně.

„Mohl jste se jednoduše zeptat, jaký zločin Loron a Lorii spáchali," odpověděl mi přes rameno.

„A co provedli?" zeptal jsem se váhavě, nebyl jsem si jist zda se nejedná o nějakou past nebo zkoušku, kterou na mne plukovník nastražil.

„Neposlušnost," odpověděl plukovník stručně a otočil se od průzoru. „Odmítli vykonat rozkaz."

„Chápu, pane," ujistil jsem plukovníka potěšen tím, že jsem měl pravdu a Slavini se mýlil. Čarodějové, to určitě!

„Určitě budete, poručíku," řekl plukovník s podivným výrazem v očích. „Za hodinu buďte připraveni k nalodění na raketoplán," dodal a pak mi mávnutím ruky dal pokyn k odchodu.

„Dobře," zabručel Slavini, když jsem mu hned po svém návratu do cely vyklopil, co jsem zjistil. „To ale ještě neznamená, že je to skutečně pravda. Jenom proto, že je to tak napsáno v záznamech."

„U Císaře, ty jsi ale podezřívavý, Slavini," zvolal jsem podrážděný jeho neochotou přiznat, že se mýlil. „Pojď se mnou, vyřešíme to jednou provždy."

Chytil jsem seržanta za ruku a táhl jsem ho napříč naší celou k místu, kde se o zeď opíral Loron, pohled upřený do země. Rozdělil jsem dvojčata do různých výcvikových skupin v naději, zeje tím přinutím více komunikovat s ostatními. Zatím je to ale jenom podrážděnilo. No, už jsem měl dost těch jejich introvertních povah, teď se zkrátka stali součástí jednotky, ať už se jim to líbí, nebo ne.

Zastavili jsme se před Loronem. „Za co tu jste?" zeptal jsem se ho s rukama v bok. Pomalu zvedl hlavu a pohlédl na mě těma svýma tmavě modrýma očima. Nevydal však ani hlásku.

„Jako váš poručík ti nařizuji, abys mi to řekl," vyjel jsem na něho dopálený jeho mlčením. „Nebo je to jen další rozkaz, který odmítáš uposlechnout?" dodal jsem zlomyslně. Prudce vstal a pohlédl mi přímo do očí.

„Není to tak, jak si myslíte," řekl konečně. Pohledem těkal střídavě na mne a na Slaviniho.

„Tak nám řekni, jak to je," zopakoval jsem. Opět na nás na oba pohlédl a povzdechl si.

„Pravda je, že Lorii neuposlechla rozkaz," řekl pomalu. Samolibě jsem se podíval na Slaviniho, který se na mne na oplátku zamračil. „Byl to příkaz k ústupu, ne k útoku," dodal. Oba jsme na něho překvapeně vytřeštili oči.

„Vy jste neuposlechli rozkaz k ústupu?" opakoval Slavini nevěřícně. „Tak to skvěle zapadnete do Poslední šance. To jste sebevražední šílenci, nebo co?"

„Měl jsem poraněnou nohu," vysvětloval Loron se zachmuřenou tváří. „Lorii odmítla příkaz k všeobecnému ústupu a vrátila se pro mne. Celý kilometr mě pak nesla na ramenech zpátky do našeho ležení. Řekli, že neuposlechla rozkaz, a potupně ji odsoudili před polním soudem."

„Neobvinili tě z nějaké konspirace nebo spoluviny, nebo snad ano?" zeptal jsem se, protože mě zajímalo, jak se sem se svou sestrou dostal on.

„Ne," odpověděl. „Trval jsem na tom, že budu odsouzen s ní. Oni to odmítli, tak jsem napadl kapitána své roty. Velice rádi mi pak vyhověli."

„Napadl jsi kapitána, abys mohl zůstat se svou sestrou?" zasmál se Slavini. „Tak to jsi fakt číslo." Hleděl jsem do albínovy upřímné tváře. V jeho očích jsem zahlédl cosi zvláštního, co ve mně vzbudilo ještě větší zájem o něj. Zájem o to, odkud pocházejí.

„No dobře," řekl jsem mu. „Od nynějška vás nechám s Lorii pohromadě, jestli tak budete šťastnější."

„To budeme," odpověděl Loron s lehkým úsměvem. Chystal se projít kolem Slaviniho, když se náhle zastavil. Ohlédl se na seržanta a úsměv z jeho tváře zmizel.

„Doporučuji vám, abyste před Lorii nepoužíval slova jako šílenec a číslo," řekl varovným tónem. „Ona je citlivější a poněkud prudší povahy než já."

O tom nepochybuji, pomyslel jsem si, když Loron odešel. Slavini stál bez hnutí vedle mě, zjevně otřesen jeho posledními slovy. Mimovolně si klouby ruky promnul oko a pak také odešel, pohroužený do svých myšlenek.

„No, Lorii," řekl Linskrug a předklonil se přes Kronina tak daleko, jak mu to jen bezpečnostní pásy transportního raketoplánu dovolily, „vsadím se, že jsi nečekala, že se vrátíš do trestanecké kolonie takhle brzo!"

„My jsme nebyli v trestanecké kolonii," opravila ho. Když jsme si na ně všichni zvykli a začali jsme je tolerovat, stala se dvojčata nakonec přece jen trochu otevřenějšími. Projevilo se to u nich tak, že začala být nepatrně hovornější. Jako kdyby si uvědomila, že se odsud nikam nedostanou, a bude proto lépe snažit se alespoň s některými z nás vycházet. Vlastně bych řekl, že Lorii padl do oka Linskrug, ačkoli netuším, co na tom pohledném a kdysi bohatém baronovi s dobrými styky viděla. Kronin spal nerušené mezi nimi a potichu chrápal. Raketoplán nás právě převážel na měsíc.

„Cože?" zeptal jsem se v reakci na Loriinu odpověď a otočil se doprava, kde oba seděli u zadní přepážky. „Chceš snad říct, že vás plukovník nevyzvedl z trestanecké kolonie, do které teď míříme?"

„Ne," řekla a energicky přitom zavrtěla hlavou. „Posledních osmnáct měsíců jsme bojovali s trestaneckým praporem na planetě Proxima Finalis."

„A proč si vás plukovník vybral?" zeptal jsem se.

„Nebyli jsme vybráni," pravil Loron a my jsme všichni otočili hlavy k němu. „Byli jsme jediní, kdo přežil."

„Jediní!" zachroptěl Franx vedle mne. „Jak se to stalo?"

„Orčí bitevní bombardéry shodily během útoku bomby přímo doprostřed našeho praporu," řekla Lorii a pozornost nás všech se zase obrátila na ni. „Dvě stě vojáků bylo roztrháno na kusy - všichni kromě mého bratra a mne."

„No teda," řekl Broker na druhé straně raketoplánu a z jeho tváře bylo zřejmé, jak je šokovaný. „To je teda maso."

„Co se stalo pak?" zeptal jsem se Lorii. Zajímalo mne, jak se nakonec dostali k nám.

„Komisaři si nebyli jistí, co s námi mají udělat," pokračoval Loron ve vyprávění. „Pak se zase objevil plukovník Schaeffer, promluvil si s komisaři a přivezl nás sem."

„Zase se objevil?" zeptal se Gappo dřív, než jsem měl šanci položit tu otázku sám. „Vy jste se s ním už setkali?"

„Ano," odpověděl Loron a přikývl. „Bylo to přibližně před rokem, když byl náš trestní prapor poprvé zformován. Přiletěl a setkal se s naším kapitánem. Nevíme, o čem spolu mluvili."

Snažil jsem se vybavit si, co jsme přibližně ve stejnou dobu dělali my. Z mnoha důvodů to nebylo jednoduché. Za poslední rok jsme například byli na pěti různých světech, které vám po chvíli začnou splývat v jednu jedinou velkou válku. Kromě toho, jeden rok nemusí díky hyperprostoru být stejně dlouhá doba pro nás jako pro Lorona a Lorii: loď, která se nachází v hyperprostoru. může cestovat tak rychle, protože čas v hyperprostoru plyne pomaleji než v reálném vesmíru. No, tak se mi to alespoň pokoušeli technokněží vysvětlit během mé první cesty z Olympu. V našem vesmíru běží čas normálně, takže lidé mohou na lodi strávit pouze jeden týden nebo měsíc, zatímco ve skutečnosti uběhnou měsíce tři. Nemám žádné vodítko, které by mi pomohlo určit, kolik normálního času uběhlo od naší akce na Icharu IV, ke které došlo před mými dvěma lety. Podle toho, co vím, mohlo za tu dobu uběhnout i deset let.

Raketoplán se náhle prudce naklonil na bok a vytrhl mne z mých úvah. Týlem hlavy jsem narazil do trupu raketoplánu. Všichni se po sobě začali rozhlížet ve snaze zjistit, co se to děje.

„Co to má zatraceně—?" stačil jsem ještě vykřiknout, než se raketoplán prudce naklonil na druhou stranu a já jsem byl setrvačností vržen proti bezpečnostním pásům.

„Turbulence?" nadhodil Linskrug, který z nás zůstal nejklidnější. Otočil jsem se a přes rameno jsem se snažil vyhlédnout průhledem za svými zády. Pod námi jsem viděl měsíc, který však byl ještě příliš daleko na to, abychom už byli v jeho atmosféře.

„Ne," zabručel jsem, uvolnil jsem si bezpečnostní popruhy a vstal jsem. „Zůstaňte na místech!" přikázal jsem ostatním.

Snažil jsem se dojít k přední přepážce. Cestou jsem se opíral o kolena mužů, kteří seděli podél uličky. Raketoplán se znovu otřásl a naklonil na druhý bok, takže jsem byl vržen stranou a přistál jsem na všech čtyřech. Nakonec se mi podařilo doplazit se až k přední přepážce, postavit se na nohy a opřít se o stěnu vedle komunikační jednotky, která nás spojovala s kabinou na přídi, kde byla posádka a plukovník. Stiskem tlačítka jsem ji aktivoval a při tom jsem se pokusil lépe zapřít, protože raketoplán se začal divoce kolébat ze strany na stranu.

„Co se to děje, plukovníku?" křičel jsem do mikrofonu. Z reproduktoru se chvíli ozývalo praskání a pak jsem zaslechl plukovníkův hlas. Zněl zastřeně a vzdáleně.

„Vraťte se na své místo, Kagei," přikázal mi. „U pilota došlo k synaptickému krvácení. Připravte se na nouzové přistání."

Ohlédl jsem se a zjistil jsem, že se na mne všichni dívají. Plukovníkova slova zjevně slyšeli. Pak začali mluvit jako o překot všichni najednou, takže jsem nerozuměl jedinému slovu.

„Sklapněte!" rozkázal jsem, vypnul komunikační jednotku a opřel jsem se zády o přední přepážku. „Všichni si zkontrolujte, jestli máte bezpečnostní pásy pořádně utažené. A říkám pořádně. Až dopadneme, chraňte si rukama hlavu a nohy přitáhněte koleny k tělu. Kdybychom po přistání museli raketoplán rychle opustit, půjde jako první Brokerova jednotka, pak Donalsonova, Jorettova a Slaviniho. Já půjdu poslední. Od této chvíle nechci slyšet ani slovo."

Sedl jsem si zpátky na svoje místo a připoutal jsem se. Příští minuty ubíhaly až zoufale pomalu. Byli jsme zcela bezmocní a mohli jsme spoléhat pouze na to, že se záložnímu pilotovi podaří získat alespoň částečnou kontrolu nad raketoplánem. Měsíc měl dost hustou atmosféru, abychom při nepovedeném vstupu do ní všichni uhořeli. A i kdyby se nám vstup podařil, dopadneme na povrch rychlostí přibližně tisíc kilometrů v hodině, pokud se nepovede aktivovat přistávací pomocné rakety. A pokud se přistávací rakety skutečně zažehnou, roztočí raketoplán jako káču a ten se pak zaboří do země buď stranou, nebo stropem napřed. Jestli nádrže s plazmou při dopadu neexplodují a my všichni neuhoříme, někteří z nás by mohli havárii skutečně přežít.

Od prvních známek potíží uběhlo už asi deset minut, když náhle začal trup vibrovat opakovanými zážehy výškových trysek, jak se pilot snažil upravit náklon a rotaci našeho raketoplánu před vstupem do atmosféry. To znamenalo, že se mu podařilo získat alespoň částečnou kontrolu nad raketoplánem. Konečně dobré znamení. Opět jsem vyhlédl ven. Měsíc už zabíral celý výhled. Jeho povrch, nad kterým pluly oranžové cáry mraků, měl pískově žlutou barvu. Najednou průzor uzavřela clona, která bránila oslnění žárem vznikajícím při vstupu do atmosféry. Po půl minutě se celý raketoplán roztřásl tak divoce, až jsem nadskakoval několik centimetrů nad lavici. Bezpečnostní pásy se mi přitom bolestivě zařezávaly do břicha a ramen. Slyšel jsem, jak se po zážehu turbotrysek změnilo vrnění motorů v obvyklý ohlušující řev. Už jsem věděl, že neuhoříme. To však nic neměnilo na skutečnosti, že jsme stále klesali dvakrát rychleji, než bychom měli. Pokud by pilot aktivoval brzdicí rakety příliš necitlivě, mohl by rozlomit raketoplán v půli; jestli je aktivuje příliš pozdě, roztříští ne se o zem.

Rozsvítila se varovná světla. Svítila nepřerušovaně, což předznamenávalo blížící se přistání.

„Připravte se!" vykřikl jsem. Chvíli jsem čekal, abych se ujistil, že jsou všichni řádně připoutaní, a pak jsem si lokty přitiskl na hlavu a dlaněmi jsem si zakryl uši, aby mi při prudké změně tlaku nepraskly ušní bubínky. Mé srdce divoce tlouklo a kolena se mi chvěla vypětím, jak jsem se je snažil co nejvíce přitisknout k sobě. Tohle byl asi ten nejhrůznější zážitek v mém životě, protože jsem byl absolutně bezmocný. Nebylo vůbec nic, co bych mohl udělat, abych ovlivnil, zda za několik okamžiků budu nazvu, nebo ne. Mohl jsem se jen co nejlépe chránit a snažit se nebýt příliš strnulý. Ve chvíli, kdy se řítíte obrovskou rychlostí k zemi, se něco takového samozřejmě lépe řekne, než udělá.

Pak naplnil kabinu vysoký hvízdot. Zaťal jsem zuby a vzápětí jsem si uvědomil, že bych vlastně měl mít ústa

otevřená. Slyšel jsem, jak se někteří vojáci modlili k Císaři. Já si v duchu odříkával svou vlastní modlitbu. Ochraň mne a už o tobě nikdy nebudu pochybovat, slibuji.

S téměř ohlušujícím třeskem jsme dopadli na zem. Prudký náraz mnou mrštil vzad. Cítil jsem, že dostáváme smyk, raketoplán poskakoval a divoce sebou smýkal.

„Kurvakurvakurvakurvakurva!“ slyšel jsem Franxe vedle sebe. Já jsem už ale byl opět uvolněný. Ocitli jsme se totiž na zemi a stále jsme byli naživu. Pak jsem najednou ucítil, jak ztrácím půdu pod nohama. Uvědomil jsem si, že zase padáme dolů, jako bychom sklouzli přes okraj nějakého převisu. Příď raketoplánu se prudce naklonila, až jsem se v bezpečnostních pásech zhoupl směrem k přední příčce. Zoufale se mi chtělo křičet, ale na poslední chvíli jsem se ovládl. Všechno kolem se divoce točilo a já jsem začal dostávat závrať. Náhle se ozvala rána a směr rotace se změnil. Mallory naproti mně zaječel a pak mi pozvracel boty. Potom se všechno na okamžik uklidnilo. Slyšel jsem, jak Franx vedle mne stále kleje.

„Kurvakurvakurvakurva!“ mlel pořád dokola. Podíval jsem se na něho a viděl jsem, že zatíná pěsti tak silně, až má úplně bílé klouby. V téže chvíli jsem si uvědomil palčivou bolest. Zjistil jsem, že jsem si nehty zaryl do dlaní. Dokonce i přes rukavice. Přinutil jsem se rozevřít pěsti. Upřeně jsem zíral na svá kolena a pokoušel se ignorovat nutkání zvracet.

Další dopad, doprovázený kvílivým rykem trhaného kovu, mi je srazil prudce k sobě. Pak se raketoplán zastavil. Náhle bylo po všem; necítil jsem žádný pohyb.

„Zatraceně!“ přerušil Slavini svým výkřikem nastalé ticho a zvedl zaťatou pěst do vzduchu. Jeho hlas se třásl. Propukl v divoký smích. Také jsem se rozesmál jako šílenec. Někdo začal výskat a mne se zmocnil záchvat nezadržitelného smíchu.

Ostatní řvali radostí. Cítil jsem, jak se nás všech pomalu zmocňuje hysterie. Prudce jsem udeřil týlem hlavy do trupu raketoplánu a tupá bolest mne přivedla zpět k rozumu.

„Konec oslav,“ rozkázal jsem. „Jsou všichni v pořádku?“

V odpověď se ozvala série souhlasných mručení. Pak ke mně dolehl Loriin melodický hlas.

„Se Slonem je něco v nepořádku,“ řekla a ukazovala přitom na statného gardistu po své levici. Odepnul jsem si bezpečnostní pásy a začal se k nim prodírat. Cestou jsem přikázal, aby všichni zůstali na svých místech pro případ, že by se raketoplán dal opět do pohybu. Slon byl zkroucený na svém sedadle, hlavu opřenou o hrudník. Sklonil jsem se k němu a podíval se mu do otevřených očí. Nebyla v nich ani známka života. Narovnal jsem se a povšiml jsem si obrovské modřiny, kterou měl za krkem. V obavách z nejhoršího jsem ho chytil prstem pod bradou a zvedl jsem mu hlavu. Jak jsem očekával, necítil jsem žádný odpor.

„Zatraceně,“ zaklel jsem. „Má zlomený vaz.“ Pustil jsem jeho bradu a hlava se mu svezla zpátky na hrudník. Odešel jsem ke komunikačnímu panelu.

„Je všechno v pořádku, pane?“ zeptal jsem se.

„Pilot je v bezvědomí, to je všechno,“ řekl mi plukovník. Jeho hlas zněl z komunikačního panelu ochraptěle. „Jak jste na tom vy?“

Dříve než jsem odpověděl, rozhlédl jsem se ještě jednou po kabině, abych se ujistil, že všichni ostatní jsou v pořádku. „Jeden mrtvý, pravděpodobně nějaká vykloubení a podlitiny, ale to je všechno,“ ohlásil jsem.

„Zdá se, že jsme se propadli do nějaké jeskyně pod povrchem měsíce,“ oznámil plukovníkův kovově znějící hlas. „Zorganizujte skupinu deseti mužů, kteří se vydají na průzkum. Za chvíli jsem u vás.“

Vypnul jsem komunikační jednotku a otočil jsem se k osazenstvu kabiny. Jax se zdálo, všichni už překonali počáteční nadšení a začali si uvědomovat, že jsme uvízli v nějaké neznámé části měsíce. Dokonce jsme ani nevěděli, jestli je zdejší vzduch dýchatelný. Nevěděli jsme o tom místě zhola nic. Trysky mohly být klidně pořád ještě v chodu a palivo mohlo každou chvíli vybuchnout.

„Jorette, jak je na tom tvá jednotka?“ zeptal jsem se a postavil se mezi lavicemi čelem k seržantovi. Než mi odpověděl, zkontroloval pohledem svoje muže.

„Všichni jsou přítomni a připraveni, Kagei.“ Podíval se na mne s uvolněným úsměvem. „Máme zatracené štěstí, co?“

„Dobře, až přijde plukovník, podívám se, kde jsme se to ocitli,“ řekl jsem a s hlubokým povzdechem jsem se posadil na prázdné místo vedle Joretta. Vždycky se něco stane; prokletí Poslední šance se pokaždé projeví, když to nejméně očekáváme. Dokonce ani obyčejný raketoplán s námi nedokáže přistát bez problémů.

„Co je to za zatracený rámus?“ zeptal se Jorett, když jsem rozdával kyslíkové masky a fotolampy. Na okamžik jsem se zaposlouchal do okolních zvuků a uslyšel jsem to taky. Bylo to, jako kdyby něco škrábalo na trup našeho raketoplánu, přerušovaný, skřípavý zvuk.

„Nemám ponětí,“ odpověděl jsem s pokrčením ramen a utáhl jsem si řemínek kyslíkové masky. Nebýt tmy v podzemní jeskyni a faktu, že atmosféra tohoto měsíce je pravděpodobně nedýchatelná, bylo by všechno vcelku snesitelné. Plukovník se rozhlédl po mužích, kteří se pokoušeli alespoň provizorně opravit motory; elektrická relé byla při nárazu proražena. Pilot se stále potácel na hranici bezvědomí a z jeho zmateného mumlání jsme pochopili, že se odsud nedostaneme drive, než se nám podaří opět zapojit motory a opravit několik dalších věcí. Vězeňský důstojník, který převzal pilotování raketoplánu, tvrdil, že jsme se při posledním navigačním kontaktu nacházeli zhruba třicet kilometrů od trestanecké kolonie, což je vzdálenost, kterou bychom pěšky překonat nedokázali. Masky jsme měli jen pro dvanáct lidí. A i kdybychom jich měli dost pro všechny, zásoba kyslíku v lahvi by musela být přibližně po půlhodině doplněna z filtračního systému raketoplánu, který už teď ale běžel na maximální výkon a byl napájen pomocnými zdroji. Chystali jsme se vydat ven, abychom zkontrolovali vnější poškození. V trupu by neměly být žádné trhliny, tedy pokud systémy detekce kontaminace raketoplánu fungovaly.

Protože byly motory odpojené, využívali jsme pouze sekundární zdroj energie, e museli jsme proto rampu spustit ručně. Byl to namáhavý proces, protože její dvě těsnicí přepážky musely být nejprve sklopeny tak, aby vytvořily

vzduchový uzávěr. Všichni jsme se potili námahou a klimatizace měla v malé přechodové komoře co dělat, aby dokázala hutný vzduch, vydýchaný jedenácti lopotícími se muži, odsát. Asi po hodině úsilí se nám konečně podařila umístit rampu do správné pozice.

„Dobře, nasaďte si masky," rozkázal jsem a strčil si do úst náustek. Několikrát jsem se zkusmo nadechl, abych se ujistil o funkčnosti své masky, a pak jsem si do nosních dírek vsunul ucpávky. Stáhl jsem si hledí z temene hlavy a nasadil si ho na kořen nosu. Nakonec jsem znovu zkontroloval, jestli je všechno připraveno. K oběmi spouštěcím klikám jsem přidělil po třech mužích a ti jimi začali pomalu otáčet. Rampa začala centimetr po centimetru klesat. Do přechodové komory proudil vzduch zvenčí a brzy jsem na tváři pocítil první závan větru. O pět minut později byla rampa spuštěna. Sestoupil jsem do jeskyně a zapnul fotolampu. Její drsný červený svit osvětloval rozeklanou stěnu jeskyně tvořenou zřetelnými vrstvami různých hornin. Když jsem lampu namířil nad sebe, kužel světla se ztrácel v temnotě. To znamenalo, že strop jeskyně byl minimálně deset metrů nad námi. Mávnutím ruky jsem dal pokyn ostatním, aby mne následovali, a vydal jsem se směrem k motorům, které byly v danou chvíli tou nejdůležitější částí raketoplánu. Pod nohama mi skřípal Hrubý písek a země byla posetá úlomky skály. které sem spadly společně s naším raketoplánem. Když jsem se přiblížil ke krytům motorů, zaslechl jsem zase to podivné škrábání. Pomocné trysky dosud vydávaly takový žár, že jsem se začal potit, sotva jsem se k nim jenom trochu přiblížil.

Ve světle fotolampy jsem si prohlížel trysky pomocných raket a hledal nějaké stopy poškození, ale nic jsem nenašel. Koutkem oka jsem si všiml, jak kolem mne prochází Jorett a svítí na kryt motoru na druhé straně. Přistoupil až ke krytu a předklonil se, aby se podíval zblízka. Když se opět napřímil, měl ve tváři zamračený výraz.

„Kagei," řekl hlasem zkresleným maskou a kývl na mne, abych šel k němu. „Podívejte se na tohle."

Přistoupil jsem k němu a pozorně se podíval do míst, kam dopadalo světlo jeho lampy. V jeho červenavém svitu jsem přibližně v polovině motorového krytu, přímo nad svou hlavou, spatřil jakýsi stín. Na první pohled to vypadalo jako díra a já jsem v duchu zaklel. Pokud by byl kryt proražený, musel by se opravit dříve, než budou muži uvnitř raketoplánu moci relé opět zapojit. Pak jako kdyby se díra náhle pohnula, pomalu měnila svůj tvar.

„Co to sakra je?" zamumlal Jorett překvapeně. Přitáhl jsem se k madlu, abych se na tu věc podíval zblízka. Nebyla to žádná díra, ale jakési mnohonohé stvoření dosahující velikosti mé dlaně. Viděl jsem, jak se mu ve světle mé fotonové lampy blýskají očka. Všech jeho deset nohou bylo zakončeno malými háčky, kterými byl přichycen k trupu lodi. Jasně jsem viděl, jak se jeho tři centimetry dlouhá kusadla prokusují pláštěm trupu a u jeho ústního otvoru se objevuje jakási pěna. K mé přítomnosti byl živočich zcela netečný. Dloubl jsem do něj fotolampou, ale ani se nepohnul. Koutkem oka jsem si však všiml něčeho jiného, co okamžitě upoutalo mou pozornost. Pohledem jsem stoupal po trupu raketoplánu vzhůru, kde jsem spatřil další asi dvě desítky podobných stvoření. Byla pevně přichycená k povrchu lodní obšívky, po které stékaly bublinaté potůčky pěny a zanechávaly za sebou v žárem zčernalém lakování kovově stříbřité cestičky.

„Pošli dva muže, ať ze zbrojních skříní v přechodové komoře přinesou všechny plamenomety, které tam najdou," přikázal jsem Jorettovi. Ten na okamžik zaváhal. „Hned, Jorette!"

„Požírají náš raketoplán," řekl jsem seržantovi, když odeslal své dva muže zpátky k rampě. „Nech zkontrolovat celý trup a zjisti, kolik jich tu je. Jestli se prokoušou trupem dovnitř, dojde k úniku vzduchu a všichni uvnitř se udusí..."

Když odešel, obrátil jsem svou pozornost zpátky k broukům, kteří už byli rozlezlí po celém trupu. Přešel jsem na druhou stranu raketoplánu a napočítal jich dalších dvacet. Podobali se ferrobestiím na planetě Epsion Octarius, které získávají rudu ze skal. Náš raketoplán pro ně musel představovat nečekanou, zato vydatnou hostinu.

„Tady dole je těch zatracených parchantů asi čtyřicet!" zaslechl jsem Jorettův zkreslený hlas od přídě raketoplánu. Oba muži, které poslal dovnitř pro zbraně, se vraceli s několika plamenomety. Dva jsem si vzal a přikázal jsem mužům, aby šli dopředu za svým seržantem.

„Pomoz mi spálit ty zatracené malé bestie," řekl jsem a podal jsem plamenomet Lammaxovi, vykladači snů. O krok jsem poodstoupil a stiskl tlačítko na zážehové komoře. Okamžitě se objevil namodralý plamínek. Odhodil jsem svou fotolampu na hromadu k ostatním a chopil se plamenometu oběma rukama. Rozkročil jsem se a zamířil hlavní na vršek raketoplánu, pak jsem stiskl spoušť a trup olízl šest metrů dlouhý ohnivý jazyk. V pauze mezi jednotlivými výstřely jsem si všiml oranžových záblesků na přídi, které svědčily o tom, že Jorett vepředu dělá totéž. Také Lammax spustil svůj plamenomet. Na místech, kde se ještě před chvílí krmily ty železožravé bestie, zůstaly jen kouřící mastné fleky. Lammax změnil směr plamenů a žhnoucí jazyk olízl spodek raketoplánu jen asi metr ode mne.

„Koukej, kam s tou zatracenou věcí míříš!" rozkřikl jsem se na něho a plameny náhle pohasly. Opět jsem stiskl spoušť a oranžovým sloupem plamenů jsem přejel po tryskách, abych se ujistil, že se uvnitř nic neukrývá. Pak jsem pomalu procházel podél raketoplánu a každých několik kroků jsem vyslal ohnivou salvu na jeho vršek. Na trupu zůstávaly hořící olejové skvrny, které osvětlovaly jeskyni mihotavě oranžovým světlem.

„V pořádku, vypněte plamenomety!" zvolal jsem. Opět jsem vyměnil plamenomet za fotolampu a pomocí madel na trupu lodi jsem vyšplhal nahoru. V načervenalém kotouči světla jsem viděl jen roztavený nátěr raketoplánu, nic jiného. Otočil jsem se, abych na ostatní zavolal, že je všechno v pořádku, když se najednou jeskyní začal rozléhat podivný zvuk. Tiché, nepřetržité škrábání. Ve světle lampy jsem se rozhlédl kolem sebe. Zhruba dvacet metrů od zádi raketoplánu jsem objevil vchod do dalšího tunelu. Uvnitř se něco hemžilo. Bylo to doprovázeno stejným škrábáním, jaké jsme slyšeli uvnitř raketoplánu; tentokrát však mnohem hlasitějším.

„Zatraceně," zašeptal jsem, když se dovnitř jeskyně začal hrnout souvislý proud brouků a v okamžiku pokryl celé dno jeskyně jako nějaký živoucí koberec.

„Plamenomety!" zařval jsem na nevšímavé gardisty pod sebou a ukázal jsem na blížící se záplavu vetřelců. Jorett na přídi vyslal ještě jednu ohnivou dávku a přiběhl k Lammaxovi. Na okamžik strnul, vzápětí se ale jal chrlit širokým obloukem plameny směrem k ústí chodby. Rychle jsem lezl dolů a pohledem přes rameno kontroloval, co se děje.

„Přes nás se ti parchanti nedostanou," prohlásil Jorett a jeho plamenomet vychrlil další smrtonosnou dávku ohně.

„Ano, ale dlouho je udržet nedokážeme, rozlézají se do všech stran," upozornil Lammax a ukázal doleva. Viděl jsem, že má pravdu. Brouci se sice vyhýbali žáru plamenometů, hrozilo ale, že nás za chvíli obklíčí.

„Darvone! Thenssone!" zavolal jsem na muže s plamenomety. „Stoupněte si tamhle a zažeňte ty bestie zpátky do jejich děr." Zatímco oba muži plnili můj rozkaz, stoupl jsem si mezi Joretta a Lammaxe. „Musíme ty zatracené bestie udržet za každou cenu v tunelu, odkud nás nemohou obejít."

Když jsme je pomalu, krok po kroku, tlačili před sebou, vytanula mi na mysli jiná myšlenka.

„Neviděli jste nějakou jinou chodbu tam vepředu?" zeptal jsem se Joretta a vyděšeně jsem se ohlédl přes rameno.

„Klídek," ušklíbl se. „To byla první věc, kterou jsem zkontroloval."

S hlasitým oddechnutím jsem se stáhl zpátky a nechal jsem je dělat svou práci. O několik minut později jsme už stáli přímo u ústí jeskyně. Bylo téměř kulaté, zhruba dva a půl metru v průměru.

„Došlo mi palivo," zavolal Thensson a zvedl svůj plamenomet do výše ramen.

„Dojdi si do zbrojního boxu, budou tam náhradní kanystry," řekl jsem mu.

„Stáhli se!" oznámil Darvon. Protáhl jsem se kolem něho a viděl jsem, že má pravdu. Na dvacet metrů od ústí tunelu, až k ohybu, kde jeskyně mizela ve tmě, nezůstalo po broucích ani stopy.

„Oni se vrátí." pravil jsem ztěžka. „Někde poblíž musejí mít hnízdo, proto se jich sem tak rychle nahrnulo tolik. Půjdeme dovnitř a budeme je pronásledovat."

„Nezbláznil jste se?" zeptal se Jorett. „Už jsme venku deset minut. Kyslík nám zbývá jen na dalších dvacet."

„Jenom Císař ví, kolik těch bestií tam je zalezlých," vysvětloval jsem jim. „Palivo do plamenometů nám brzy dojde. Kdo může říct, kolik útoků dokážeme ještě odrazit? Lepší bude udeřit rovnou na jejich hnízdo a zničit je všechny najednou."

„No, já nevím... „ řekl Jorett a narovnal se.

„Já jsem tady velitel," zavrčel jsem na něho. Jorett se opět shrbil a jen mlčky potřásl hlavou.

Měl jsem pravdu: tunel vedl přímo k jejich hnízdu, které se nacházelo v obrovské jeskyni, zhruba dvě stě metrů od našeho raketoplánu. Její protější stěna byla příliš vzdálená, než aby byla ve světle našich fotolamp vidět. Každý z nás měl ještě jednu náhradní náplň plamenometů, ale ani to nemuselo stačit. Těch tvorů byly tisíce. Zdálo se, jako kdyby mezi nimi vládlo značné pozdvižení. Nahodile se shlukovali po celé jeskyni, až pokrývali celé její dno, a zmateně pobíhali po stěnách a stropě. Když jsem vedl svou jednotku dále do hloubi jeskyně, vůbec nám nevěnovali pozornost. Postupně jsem objevil, že z jeskyně vedou další čtyři tunely. Některé směrem vzhůru, jiné dolů. Vykousali si tu v podzemí celkem rozsáhlou síť chodeb. Zajímalo by mne, jestli má správa trestanecké kolonie tušení, co se nachází přímo pod jejich nohama.

„Pane," dožadoval se mé pozornosti šeptem Jorett a ukazoval hlavou do strany. Pohlédl jsem naznačeným směrem a uviděl hromadu žlutých vajec. Vypadala jako malé kožovité váčky o velikosti lidského palce. Táhla se po celém dnu v nepravidelném kruhu. Ve světle lamp jsme objevovali stále další a další. Byly jich desetitisíce. Náhle jsem si mezi nimi všiml obrysu čehosi většího a tmavšího. Bylo to zhruba metr vysoké, s bezpočtem tenkých nohou a sedělo to na polštáři z vajec uprostřed samotného hnízda.

„Řekl bych, že to bude jejich matka," prohlásil Darvon a kývl hlavou směrem k ní.

„Spálíme to!" zavrčel jsem. Vytrhl jsem Darvonovi plamenomet a vydal se přímo k hmyzí matce. Sotva jsme vstoupili mezi hromady vajec, otočila se a upřela na mne pohled všech svých očí. Zračila se v nich jistá míra inteligence. Zvedl jsem trysku plamenometu a zamířil. Pod maskou jsem se zlověstně pousmál. Vzápětí jsem zaregistroval po obou stranách jakýsi pohyb. Ostatní gardisté jej rovněž zaznamenali a začali ustupovat zpátky. Z postranních tunelů se na světlo začala vynořovat jiná stvoření. Na svých deseti nohách s mnoha klouby nám dosahovala do pasu a z jejich hmyzích hlav čněly děsivě vyhlížející rohy. Dovnitř jeskyně jich proudilo čím dál více. Ve spěchu se nás pokoušela odříznout od naší jediné ústupové cesty.

„Utíkejte!" vykřikl jsem. Stiskl jsem spoušť plamenometu a matku obklopily smrtící plameny. Chvíli sebou zběsile zmítala a pak se bezvládně sesula na svá vejce. Kolem se začínalo rozléhat zlověstné syčení a mnohonozí hmyzí bojovníci se zuřivě rozběhli k nám. Ostatní muži už prchali do tunelu a já jsem je následoval. Za běhu jsem pálil z plamenometu po bestiích, které se ke mně dostaly příliš blízko.

Jeden z hmyzích vojáků vyběhl po stěně tunelu a vrhl se na Joretta. Dopadl na jeho ramena a sevřel mu obličej nohama. Hmyzí rohy se muži zabořily do krku a Jorett propukl v šílený řev, který však rychle umlkl a muž se v gejzíru krve skácel k zemi. Ve smrtelné křeči stiskl spoušť plamenometu. Plamenný jazyk sjel po Malloryho zádech a zapálil mu vlasy. Mallory se chvíli bezmocně potácel a pak se vrhl přímo proti mně. Kůže se mu kolem dýchací masky škvařila. Oči za průzorem byly hrůzou a bolestí nepřirozeně rozšířené. Na poslední chvíli jsem uskočil doprava a vyhnul jsem se mu. Mallory padl k zemi a z úst mu unikal chrčivý zvuk. Tavící se kyslíková maska se mu připékala k masu a on si v křeči zatínal prsty do tváře. Pak náhle zkolaboval a zůstal bez hnutí ležet na zemi. Neměl jsem čas o něm přemýšlet, od únikové cesty mě dělili dva hmyzí bojovníci, kteří se s přikrčenýma nohama chystali ke skoku. Z tunelu najednou vyšlehl plamen a oba v jediném okamžiku doslova vybuchli. Ze žáru ohně vylétly zuhelnatělé kusy jejich těl. Od vchodu do tunelu na mne mával Thensson. Přeskočil jsem doutnající těla a vrhl jsem se do tunelu.

Za neustávajícího boje jsme se stahovali zpět k raketoplánu. Thensson, Lammax a já jsme střídavě kryli náš ústup a odráželi pronásledovatele. Trvalo nám asi deset minut, než jsme se dostali k ústí tunelu do jeskyně, kde jsme se jim mohli opět postavit na odpor. Vpředu zůstal Lammax. Mířil však příliš nízko; někteří z bojovníků vyběhli po stěnách a stropu chodby. Zavolal jsem na něho, ale už bylo příliš pozdě. Jeden z tvorů se na něho vrhl a zabodl mu rohy do ramene. Darvon ho popadl, strhl a odhodil od sebe. Rychle jsem Lammaxe odtáhl a jeho místo zaujal Thensson. První ohnivá fontána olízla strop.

Lammax se začal škrábat v čerstvé ráně, ale já jsem mu sevřel ruku. Zmítal sebou tak divoce, že jsem si mu musel kleknout na hrudník. Rána byla hluboká, ale na první pohled nevypadala příliš zle. Pak jsem si ale všiml jakési dehtovité substance, která se mísila s krví - nejspíš jed. Můj výraz Lammaxovi prozradil, co se děje. Očima rozšířenýma hrůzou si prohlížel ránu ve svém rameni. Slzy bolesti mu stékaly po tvářích a zachytávaly se ve spodní části jeho hledí. S trhnutím mne ze sebe shodil a začal se sápat po noži za mým opaskem. Snažil jsem se mu v tom zabránit, ale byl jsem příliš pomalý. Lammax se nože zmocnil a vrazil si ho až po střenku do prsou.

„Dobrá!“ procedil jsem mezi zuby. Vstal jsem a odstrčil muže, kteří se shromáždili kolem nešťastníkova těla. „Všichni se podělíte o jeden kyslíkový přístroj. Ostatní tu necháte a okamžitě se vrátíte do raketoplánu. Zbytek nechte na mně.“

„Zatraceně, o čem to mluvíte, pane?“ zeptal se přes rameno Thensson.

„Nevíme, jak dlouho bude trvat, než se nám podaří opravit motory našeho raketoplánu,“ začal jsem mu ve spěchu vysvětlovat a prstem jsem přitom ukazoval na ústí chodby, abych Thenssonovi připomněl, že má být stále na pozoru. „Jeden muž dokáže tenhle tunel pohlídat stejné dobře jako celý oddíl, a když mi dáte své masky, vydržím tu déle, než kdybychom tu zůstali všichni.“

„Vraťte se na palubu vy,“ namítl Darvon a vzal si Lammaxův plamenomet, „a já je zastavím.“

„Neopovažuj se se mnou dohadovat,“ okřikl jsem ho. „Tohle není žádná sebevražedná oběť a já ti nevěřím, že se nenecháš zabít. Teď mi dej svůj plamenomet a koukej odsud vypadnout.“

Muži na sebe chvíli rozpačitě hleděli, ale když viděli rozhodnost, která se mi zračila v očích, vzdali to. Thensson ze svého plamenometu vystřelil ještě jednu ohnivou dávku, pak ho sundal ze zad, opřel jej o stěnu jeskyně a dal se na ústup.

„Jakmile vám dojde palivo nebo kyslík, vraťte se dovnitř,“ řekl mi s pohnutým výrazem v obličeji a čekal na mou reakci.

„Zmizte mi z očí,“ křikl jsem a odehnal jsem ho tryskou plamenometu.

Zůstal jsem sám se třemi plamenomety a zhruba hodinovou zásobou kyslíku. Doufal jsem, že to bude stačit, protože pokud by mi něco došlo, ať už to nebo ono, byla by ze mne mrtvola.

Během následující čtvrthodiny jsem odvrátil další půltucet útoků, když ke mně najednou přiběhl Thensson. Už jsem si musel jednou vyměnit masku a náplň plamenometu, který jsem právě používal, také pomalu docházela.

„Co tady sakra děláš?“ zeptal jsem se a odstrčil jsem ho zpátky k raketoplánu.

„Plukovník mne poslal, abych vám oznámil, že hlavní zdroj energie byl obnoven,“ řekl a smetl mou ruku. „Další půlhodinu bude trvat, než budeme moct zažehnout startovací motory. Myslíte, že tak dlouho vydržíte?“

„Tenhle plamenomet je skoro prázdný, ale zbývající dva jsou plné zhruba z poloviny,“ ujistil jsem ho. Přikývl a rozběhl se zpátky k raketoplánu. Cestou se po mně ohlédl. Moje pozornost už byla zase soustředěná na ústí chodby, takže jsem včas zpozoroval, jak se na mne řítí další vlna těch hmyzích bestií. Můj plamenomet ze sebe vydal poslední dávku. Odhodil jsem jej na zem, rychle jsem se chopil nového, který jsem měl připravený u nohou, a poslal jsem jim další vroucí pozdrav. Bude to dlouhá půlhodina.

Podle mého odhadu zbývalo v posledním plamenometu palivo tak na čtyři, možná pět dávek. Kromě toho jsem už také používal poslední kyslíkový přístroj. Ohlédl jsem se k raketoplánu, jestli neuvidím nějakou známku toho, že se konečně podařilo opravit hlavní motor. Nic jsem nespatřil. Podíval jsem se zpátky k ústí chodby, do poloviny zaplněné hromadou pokroucených, spálených hmyzích těl. Ta stvoření byla obdivuhodná. Nepřestávala se vrhat vpřed, na jistou smrt. Nechápal jsem, proč to dělají. Nepřipadala mi tak inteligentní, aby se chtěla mstít za smrt své matky, a náš raketoplán za tu hromadu mrtvých nestál. Pak mi na mysli vytanula otázka, kterou mi lidé často kladou: proč zůstávám u Poslední šance, kde jdu z bitvy do bitvy, a nespáchám raději sebevraždu. Nebylo to tak úplně od věci, protože kdybych si vzal život sám, mohl bych si být jistý, že to bude rychlé, čisté a bezbolestné a neriskoval bych agónii na bojišti. Ale to pro mne není dostatečný důvod. Já nehodlám zemřít za plukovníka.

Kdysi jsem chtěl zemřít za Císaře a Impérium. Čím více jsem však chápal, co tyto symboly představují, tím více jsem byl přesvědčen, že za to nestojí. Za ty poslední tři roky, co jsem byl členem Imperiální gardy, jsem toho zažil hodně. Nic z toho mne ale nepřesvědčilo, že obětovat se bylo k něčemu dobré. Neustále umírají miliony mužů z gardy i námořnictva, a k čemu to je? Aby si nevděční vládci planet, kardinálové nebo důstojníci mohli odškrtnout další bezvýznamné vítězství? Aby si úředníci z Departmenta munitoria nebo Administrata mohli do svých dokumentů poznamenat, že ta bezcenná hromada kamení je pořád pod Císařovou vládou? Abych mohl stát na tomhle zatraceném měsíci sám proti hordě nepřátelských bestií a pokoušel se udržet naživu jenom proto, abych riskoval svůj krk v nějaké další zatracené válce.

Začala se mi točit hlava; má zásoba kyslíku byla už skoro na dně. Několikrát jsem přejel rukou po masce, než mi došlo, že tečky které jsem se snažil setřít, nejsou na plastových čočkách, ale v mých očích. Pokusil jsem se zhluboka nadechnout a s hrůzou jsem zjistil, že kyslíková láhev je prázdná. Kromě vzduchu v masce mi už žádný nezbyl.

Další vlna krvelačných bestií se vyvalila z tunelu a mně se podařilo ještě jednou stisknout spoušť. Hrdlo se mi svíralo, jak jsem se snažil nadechnout vzduchu, který tam nebyl. Pomalu se mne zmocňovala závrať a nohy se pode mnou podlamovaly. Sotva jsem se dokázal pohybovat, stále jsem však vnímal tmavý, hemžící se stín, který se ke mně blížil. Dusil jsem se, hrudník se mi svíral, přesto se mi ještě naposledy podařilo namířit hlaveň plamenometu před sebe a stisknout spoušť. V prstech jsem ztratil cit a spíše jsem viděl, než cítil, jak mi zbraň vypadává z rukou. Pokusil jsem se zmobilizovat poslední zbytky sil a zvednout se, tentokrát jsem ale sáhl až na samé dno. Vnímal jsem jen hukot v uších a temnotu, která mne pohlcovala.

Pomalu jsem se probíral k vědomí. Cítil jsem, že se mne něco dotýká. Malátně jsem mávl rukou ve snaze odehnat hmyzí bojovníky. Jeden z nich mi strhl masku a něco mi sevřelo obličej. Náhle se mi plíce naplnily čerstvým vzduchem a cítil jsem, jak mne někdo táhne po zemi. Když se mi navrátil zrak, spatřil jsem Thenssona, jak pálí z plamenometu. Pak jej ze sebe strhl a s výkřikem, kterému jsem nerozuměl, jím mrštil před sebe. Jak mě vlekli na rampu, viděl jsem černou vlnu, která se vlila do jeskyně a v mžiku Thenssona obklopila a pohltila. Hmyzí rohy se opakovaně zvedaly a zabodávaly se do mužova těla, z hlubokých ran stříkala krev. Rampa se s kvílením začala zavírat a zakryla mi tak výhled na hrůznou scénu.

„Jsme uvnitř!“ zaslechl jsem čísi hlas. Ležel jsem na zádech a zíral na světelnou kouli ve stropě, hypnotizován žlutým světlem, které vyzařovala. Po temnotě jeskyně se zdála oslnivě jasná, ale já jsem od ní přesto nedokázal odtrhnout oči. Podlaha pode mnou začala vibrovat a podle své rostoucí váhy jsem poznal, že stoupáme vzhůru. Přede mnou se začaly objevovat zkreslené tváře lidí; mluvili se mnou, ale já jsem jim nerozuměl, jejich hlasy mi splývaly v nesourodou změť zvuků. Zavřel jsem oči a ze všech sil jsem se snažil soustředit na dýchání.

Našemu opravenému raketoplánu se nakonec podařilo překonat několikakilometrovou vzdálenost do trestanecké kolonie, odkud nás plukovník přikázal převézt zpátky Pýchu Lothusu. Pilot na následky svého zranění zemřel dřív, než jsme dorazili do kolonie, kde jsme pak zanechali jeho tělo. Když jsme přestupovali z transportního raketoplánu zpět do lodi, přistoupil jsem k plukovníkovi.

„Nikoho jste tady nenechal, pane,“ poznamenal jsem.

„Máte pravdu, nenechal,“ odpověděl s pohledem upřeným na vojáky, kteří vyčerpaně procházeli po rampě.

„Ani jsme nepřibrali žádné nové muže,“ pokračoval jsem a přitom jsem hledal v jeho tváři alespoň náznak toho, na co myslí. Jeho obličej však byl jako z kamene.

„Ne, nepřibrali,“ přisvědčil a konečně obrátil svůj zrak ke mně.

„Proč, pane?“ zeptal jsem se po chvíli. Třeba se stačilo jenom zeptat, jako když se jednalo o minulost Lorona a Lorii.

„Nikdo z nich nebyl dost dobrý,“ odpověděl mi stručně a změřil si mne pohledem. Pak se otočil a odcházel.

„Dost dobrý k čemu?“ zeptal jsem se, spěchaje za ním.

„Jste dnes samá otázka, Kagei,“ řekl, když jsme vstoupili na palubu raketoplánu. Ohlédl se na mne přes rameno, jako kdyby se mě pokoušel odhadnout, a pak se rozhodl. „Pojďte se mnou do mé kajuty. Dozorci vědí, jak dostat vaše muže zpátky do cely.“

Kráčeli jsme mlčky chodbou a v hlavě mi přitom vířila spousta myšlenek. Co mi chtěl ukázat? Nebo mne hodlal seřvat a nechtěl kazit morálku tím, že by tak učinil před ostatními muži? S tím se ovšem nikdy dřív nezatěžoval.

Zatímco jsme klesali v ocelovém výtahu jednotlivými podlažími, plukovník mne stále bedlivě pozoroval. Tenhle nový vývoj situace mě současně děsil i vzrušoval. Když jsme kráčeli chodbou k jeho kanceláři, objevil se na jejím druhém konci jeden z jeho vyparáděných poskoků. Překvapeně na mne zíral, ale nic neřekl. Oba jsme následovali plukovníka do jeho kajuty a on za námi zavřel dveře.

„Ukažte poručíku Kageovi ty dokumenty,“ přikázal plukovník úředníkovi a usedl za svůj stůl. Poskok z volného rukávu vytáhl svazek pergamenů a podal mi je.

Rozvinul jsem ten, který byl hned nahoře a ostatní jsem odložil na roh plukovníkova stolu. Byl popsán velikým, úhledným písmem. Byl to vznešený švabach, takže jsem nerozuměl tomu, co na pergamenu stálo. Rozeznal jsem nicméně nadpis. Stálo v něm Absolvus Imperius felonium omna, což, jak jsem se domníval, znamená ‚Císař tě zprošťuje všech tvých hříchů.‘ Ve spodní části byla těžká vosková pečeť se znakem komisařství a nad ní Jorettovo jméno. Překvapeně jsem si prohlížel zbývající svazky, byly pro Lammaxe a ostatní muže, kteří na této proklaté planetě zemřeli.

„Omilostnění pro mrtvé muže?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Omilostnění může být uděleno posmrtně,“ řekl mi úředník s bohorovným klidem. „Stejně jako čestná uznání a vyznamenání.“

„Takové dostanou všichni?“ zeptal jsem se a otočil se k plukovníkovi. Ten jen přikývl hlavou a pozorně mě sledoval.

Ty jsi vážně šílenec, pomyslel jsem si pro sebe, když jsem ho pozoroval, jak sedí v koženém křesle a poklepává prsty na stůl před sebou.

„Pouze Císař může udělit věčnou a neomezenou milost,“ pravil písař za mými zády.

„Každý z vás zná můj slib,“ řekl plukovník. Byla to jeho první slova, která mi řekl od chvíle, co jsme se vylodili z transportního raketoplánu. „Dávám vám poslední šanci. Pokud zemřete v mých službách, zasloužili jste si právo na milost. To znamená mnoho věcí; není to jenom nějaká sofistika. Vaše jména mohou být zanesena do císařských análů jako jména služebníků Císaře, kteří splnili svou povinnost. Pokud máte nějaké děti a my je najdeme, bude o ně postaráno ve Schole Progeniu; vaše rodiny budou kontaktovány a informovány o způsobu vaší smrti.“

„A když nezemřeme?“ zeptal jsem se s náhlými obavami.

„Každý zemře, poručíku,“ řekl tiše úředník za mými zády. Otočil jsem se a zlostně jsem si ho změřil pohledem. „Dříve nebo později,“ pokračoval neoblomně. Otočil jsem se zpět k plukovníkovi s úmyslem zeptat se ho, proč chce, abychom všichni zemřeli, ale on mne předešel.

„To je všechno, poručíku Kagei,“ řekl bez jakékoli známky emocí. Přestože ve mně všechno vřelo, zavřel jsem ústa a zasalutoval jsem. „Tady klerik Amadiel přivolá dozorčího, který vás doprovodí zpět k vašim mužům,“ uzavřel plukovník náš rozhovor a kývl hlavou ke dveřím.

Dovnitř velitelského střediska doléhaly pouze ztlumené ozvěny nepřetržitého bombardování, zredukované na vzdálené hřmění. Uvnitř operační místnosti vládl organizovaný chaos a logistici s podrobnými informacemi o poslední nepřátelské ofenzívě pobíhali zmateně sem a tam. Uprostřed místnosti, mezi řadami čísel a taktických displejů, zobrazoval hololitický projektor schematický diagram pevnosti, kde červené blikající ikonky označovaly nepřátelské pozice. Modré symboly představovaly obránce, kteří se pokoušeli blížící se útok odvrátit. Vedle hololitu stáli dva důstojníci v tmavě modrých kabátcích císařské uniformy se zlatými prýmkami. Jeden z nich, s pěti hvězdičkami velícího generála na výložkách, ukazoval na oblast na jihozápadě.

„To vypadá jako útok zinscenovaný k odpoutání naší pozornosti," řekl svému kolegovi, jehož hodnostní označení prozrazovalo, že se jedná o kapitána. „Pošlete brigádu epsilon zpátky k západnímu valu a ať se k ní připojí dvacátá třetí."

Kapitán pohybem ruky přivolal písaře a nechal rozkazy rozeslat tečkočárkovým kódem. Pak se obrátil zpátky ke svému prošedivělému nadřízenému. Jeho tvář prozrazovala jisté obavy.

„Jak s nimi můžeme dál bojovat, pane?" zeptal se a prsty přitom nervózně poklepával na zlatý jílec meče, který mu visel podél levé nohy. „Vypadá to, jako kdyby jich bylo neomezené množství a mohou si dovolit obětovat tisíce jen aby vyzkoušeli naše reakce."

„Nedělejte si starosti, Jonathane," odpověděl velící generál. „Pomoc už je na cestě a až sem dorazí, budeme v bezpečí."

„A co s naším druhým problémem?" zeptal se kapitán a jeho hlas přešel do tichého šepotu. „Co uděláme s nepřítelem, který je mezi námi?"

„Je tu jenom jeden," odpověděl velící generál stejně potichu. „Bude chycen a zlikvidován a drobné ohrožení pomine s ním. Nic nás už nezastaví."

ČTYŘI
ZRADA

+Operace Sklizeň vstupuje do závěrečné fáze. V jakém stavu se nachází operace Nové slunce.+

+Operace Nové slunce vstupuje do základní fáze. Operace Sklizeň musí být dokončena co nejdříve, času mnoho nezbývá.+

+Urychlíme operaci Nové slunce, jak jen to bude možné.+

JEŠTĚ NIKDY jsem neviděl plukovníka tak rozhněvaného. Myslel jsem si, že jsem ho viděl vzteky šílet, ale to byl ve srovnání se současným výkonem jenom slabý odvar. Jeho pohled byl tak ostrý, že by jím mohl štípat skály, a jeho tvář byla téměř popelavě bílá. Zuby zatínal tak silně, že bylo vidět hru žvýkacích svalů pod pokožkou jeho tváří. Velitel lodi, bledý a zbrocený potem, se na něj mlčky mračil. A pak jsem tu byl já, přesně uprostřed toho všeho. Právě jsem plukovníkovi hlásil výsledky poslední kontroly stavu zbraní, když vstoupil kapitán a oznámil mu, že v reakci na generálovo nouzové volání mění naše loď směr. Plukovník mu suše odpověděl, že nikam nepoletíme a ať navede loď na původní směr. A pak se všechno takhle zvrtlo.

„Vy víte, jaké jsou mé rozkazy, plukovníku Schaeffere," zasyčel kapitán a klouby zaťatých pěstí se opřel o desku plukovníkova stolu. Jeho široká ramena se mu tak zvedla na úroveň brady.

„Dovolte, abych vám připomenul, že mi tato loď byla poskytnuta k dispozici, kapitáne," odsekl plukovník, vstal ze svého velkého křesla a odešel k průzoru.

„Neuposlechnutí nouzového signálu vyslaného generálem je hrubým porušením subordinace, které se rovná velezradě," vychrlil ze sebe kapitán za jeho zády. „Neexistuje žádná situace ani rozkaz nadřízené osoby, který by měl vyšší prioritu."

„Tato loď je mi k dispozici," opakoval tiše plukovník. To byl podle mých zkušeností neklamný signál, že jde skutečně do tuhého. Plukovník patří mezi ten typ mužů, kteří snižují hlas tím více, čím je situace vyhrocenější. „Dávám vám rozkaz, který generálův signál anuluje, kapitáne."

„Nejvyšším důstojníkem na této lodi jsem pořád já, plukovníku," odpověděl mu kapitán a strnule se narovnal. Za zády střídavě rozevíral a svíral pěsti. „Loď spadá pod námořní jurisdikci. Na ní velím já."

„Já tu mám nejvyšší pravomoc! Víte, o čem mluvím, kapitáne!" zařval plukovník a otočil se na podpatku čelem k Ferrinovi. „Dávám vám přímý rozkaz podložený veškerou autoritou, která mi přísluší. Navedete loď na původní kurz k planetě Typhos Prime!"

„Vaše pravomoci vám neumožňují měnit válečné stanovy námořnictva, plukovníku," zavrtěl hlavou kapitán. „Až splním svou povinnost a odpovím na zprávu ze soustavy Kragmeer, zvážím vše ještě jednou. To je mé poslední slovo v této záležitosti. Pokud se vám to nelíbí, můžete si nastoupit do nejbližšího transportního raketoplánu a pokračovat svou vlastní cestou!"

S těmito slovy kapitán s hlasitým prásknutím těžkými dveřmi místnost rozzuřeně opustil. Vcelku snadno jsem si dokázal představit, jak nás plukovník nechává seřadit a napochodovat do raketoplánu, jak mu navrhl Ferrin. Pravděpodobně je dost šílený na to, aby to skutečně udělal. Na okamžik se zdálo, že se plukovník po kapitánovi vrhne

Pak se však náhle uklidnil, zhluboka se nadechl a začal si urovnávat svůj kabátec. Nakonec se otočil ke mně.

„Jaké jsou naše zásoby vybavení pro chladné podnebí, Kagei?“ zeptal se mne bez jakéhokoliv úvodu. Na okamžik jsem zaváhal, zaražený jeho neočekávanou reakcí, a plukovník ukázal na tabulku, kterou jsem držel v ruce a v níž byl uveden podrobný inventář.

„Já - ehm, k čemu?“ zeptal jsem se. Místo odpovědi na mne plukovník upřel pohled plný zloby a já v okamžiku začal své otázky litovat.

„Vypadněte, Kagei!“ zařval na mne, vytrhl mi tabulku z rukou a ukázal na dveře. Spěšně jsem zasalutoval a protáhl se dveřmi. Měl tak vražednou náladu, že jsem byl rád, že mu mohu zmizet z očí.

Další dva týdny nočních můr v hyperprostoru skončily, vrátili jsme se zpátky do reálného času a vstoupili do soustavy Kragmeer. Podle informací od plukovníka jsme tady byli proto, abychom bojovali s orky. Bohužel na zamrzlé planetě, na které ještě neskončila doba ledová. Kragmeer je tvořen jedinou rozsáhlou tundrou nepřetržitě bičovanou sněhovými bouřemi a plnou ledovců a rozeklaných skal. Boje s orky jsou velice těžké vždycky, ale bojovat s nimi v těchto krutých podmínkách je skoro beznadějné. Než jsem se dostal do Poslední šance, bojoval jsem s nimi na planetě, kde jsem byl uvězněn a které se pokoušela zmocnit skupinka otrokářů. Jsou to obrovská zelená monstra. Protože se neustále hrbí, nejsou o moc vyšší než člověk. Jsou však velice rozložití a svalnatí a mají dlouhé opičí ruce. Svými mocnými čelistmi vám dokážou ukousnout hlavu a jejich drápy jsou ostré jako dýky. Kromě toho mívají zatraceně dobré zbraně, i když jejich zbroj za mnoho nestojí.

Na druhou stranu, oni v podstatě žádnou zbroj nepotřebují; dokážou přežít zranění, která by člověka zabila nebo těžce zmrzačila. Nevím, jak je to možné, ale téměř vůbec nekrvácejí. Jako by si ani neuvědomovali bolest; můžete je rozstřílet nebo rozsekat skoro na kusy, a oni budou dál bojovat s prakticky stejnou efektivitou. Viděl jsem orčí válečníky zalátané tou nejprimitivnější bionikou, v pažích nebo nohách mohutné syčící písty, které ještě zvětšovaly jejich už tak značnou sílu, a navíc byly opatřeny vestavěnými střelnými zbraněmi a čepelemi. Dokonce i malá skupinka orků představuje vážné potíže a v soustavě Kragmeer se jich během několika posledních týdnů objevilo pravděpodobně několik tisíc.

Pořád jsme ještě měli před sebou týden cesty napříč soustavou, než dosáhneme oběžné dráhy naší cílové planety, takže mi zbývalo dost času, abych se zbytky Poslední šance zkontroloval stav naší výstroje pro studené podnebí. Hovor se zase jednou stočil k oblíbenému tématu smyslu naší malé skupinky, která už nedosahuje ani velikosti čety. Na povrchu planety se podle informací nacházela nějaká jiná trestanecká legie o síle celých tří setnin. To znamenalo v závislosti na velikosti jednotlivých setnin něco mezi pěti sty a tisícem mužů. Kdo ví: třeba nás plukovník hodlal prostě převést k nim a dát nám sbohem?

Z nějakého důvodu jsem tomu ale moc nevěřil a Franx se mnou plně souhlasil. Čím více jsme toho prožili, tím více se zdálo, že plukovník s námi měl nějaký konkrétní plán. Tím chci říci, že kdyby mu prostě šlo jen o to nechat nás zabít, byl k tomu účelu Kragmeer stejně vhodný jako kterékoli jiné místo, takže k čemu by pak byla celá ta rozepře s kapitánem? Pokud vím, tak jedinou nenámořnickou hodností, která může velet lodi, je vojevůdce, a to proto, že musíte být navržen minimálně dvěma admirály, abyste se jim mohli stát. No, tak mi to alespoň vysvětlili, když jsem se sta členem gardy. A pak tady bylo ještě to, jak plukovník označil odsouzené z trestanecké kolonie za nevyhovující. Z těchto důvodů jsem byl velice zvědav, co nás čeká.

Byli jsme v hlavním doku a nakládali jsme pěchotní bojová vozidla Chiméra na raketoplány, které měly nás a naši techniku přepravit na planetu pod námi. Vytrvalé supění dobře vyladěných motorů se odráželo od vysoce klenutého stropu a vzduch byl plný štiplavého naftového kouře. Jednotlivé pracovní skupinky se hemžily po jeřábech a můstcích a připravovaly vše pro transport na povrch. Plukovník si přivedl technokněze námořnictva, který měl dohlížet na manipulaci s bojovými vozidly pro drsné podmínky ledové planety. Na Chiméry byly namontované vegetativní procesory pro případ, že bychom potřebovali porazit nějaké stromy a použít je místo paliva. Na nasávací i výfukové otvory jsme instalovali vánicové filtry a motory byly opatřeny dvoustupňovým zapalováním, abychom zabránili jejich zamrznutí. Já osobně bych se po povrchu Kragmeeru velice nerad procházel pěšky. Pravděpodobně přistaneme poblíž jedné z císařských základen, odkud se pak přesuneme přímo na frontu. Právě začínalo období bouřek, kdy jsou možné jen lety nad planinami, jako je ta, na niž jsme měli přistát. Ta se nacházela ve vzdálenosti přibližně čtyřiceti pěti kilometrů od místa bojů.

Hukot motorů náhle přehlušil pronikavý ryk. Všichni rázem ztuhli.

„Útočný poplach!“ vykřikl jeden z důstojníků námořnictva, který nám pomáhal s nakládáním. „Jestli chcete vidět něco zajímavého, Kagei, odveďte své muže na můstek.“

Všichni se začali hrnout po kovových schůdcích vzhůru, aby se mohli dívat z těžce pancéřovaných oken. Já osobně jsem neviděl nic kromě plazmových stop dvou fregat, které vystoupily z hyperprostoru hned po nás. Po našem druhém boku byl pravděpodobně křižník Spravedlnost Terry, ale ten jsem ani nezahlédl.

„Tamhle!“ sykl Jamieson a ukázal na pohybující se předmět po své levici. Přitiskl jsem nos na pancéřované sklo a oběma rukama jsem si zastínil oči před světlem, abych viděl co nejlépe. Pak jsem spatřil něco, co na tuto vzdálenost vypadalo jako pulzující světelný bod, který letěl podél nejvzdálenější z fregat.

„Doufám, že tam není příliš mnoho eldarů,“ zamručel si pro sebe Jamieson a kroutil přitom hlavou. „Nejsme stavění na boj; dopravní lodě většinou cestují jako součást konvoje.“

„Jak k čertu můžeš vědět, že to je eldar?“ zeptal se nevěřícně Gappo po mé pravici.

„Podívej se, jakým způsobem zatáčí,“ řekl nám Jamieson a pokynul směrem k oknu. Musel jsem hodně napínat oči, než se mi tu oranžově rudou skvrnu podařilo opět zahlédnout. Pak jsem pochopil, co měl Jamieson na mysli. Světelný

bod na sekundu nebo dvě zpomalil a vzápětí prudce vyrazil úplně jiným směrem. Žádná naše loď by nedokázala takhle zatočit, ani kdyby brzdicí rakety a manévrovací trysky běžely na plný výkon. Po pravdě řečeno by se té rychlosti nedokázala ani přiblížit.

Zatímco jsem stále ještě hleděl z okna, objevila se kolem světelného bodu, který jsem identifikoval jako jednu z našich fregat, modravá záře. Fregata jasně žhnula v důsledku absorpce nepřátelského útoku svými ochrannými štíty. Cítil jsem, jak nás motory Pýchy Lothusu unášejí pryč od probíhající bitvy. Jejich burácení jako by se sčítalo s chvěním lodi a společně způsobovaly vibrace, které člověk cítil až v žaludku.

„Zatraceně...“ sykl Franx s pohledem upřeným vzhůru. Rychle jsem se podíval do horního rohu okna. Mým zorným polem proplouvala řada světel, v nichž jsem poznal křižník Spravedlnost Terry, který se vznášel jen několik málo kilometrů nad námi. Byl ohromný: galerie za galerií vplouvaly do našeho výhledu, jedna řada střílen za druhou. I přes filtr pancéřovaného skla jsem viděl, jak směrové motory po jeho stranách krátce ožily plameny a postrčily tak celou loď ještě dál od nás. Postupně se v našem zorném poli objevily také její plazmové motory, obrovské válce křižem krážem opletené kilometry masivních trubek a kabelů, které rozváděly životně důležitou energii z plazmových reaktorů hluboko uvnitř lodi. Jas plazmových stop byl i přes ztemnělé sklo téměř oslepující. Přestože by se křižník mohl zdát díky své velikosti velice hmotný a těžkopádný, pohyboval se s absolutní lehkostí, poháněn žhnoucí energií, kterou motorové trysky chrlily neuvěřitelnou rychlostí do prostoru. Ne, nebyl těžkopádný, jeho klid a vyrovnanost působily vznešeně a popíraly obrovské množství energie, kterou využíval. Byl to inspirující pohled, o tom nebylo pochyb. A já jsem začínal chápat, proč tolik mladých mužů sní o tom, že se jednou stanou lodními kapitány a budou moci velet jednomu z takovýchto smrtonosných monster.

Pozoroval jsem křižník, který plul směrem k eldarovi, a cítil jsem se naprosto v bezpečí. Byl jsem si jistý, že nic se nemůže postavit síle, kterou tento gigantický nástroj destrukce představoval. Námořnictvo může mít zvláštní představy o strategii a obraně, ale člověk musí nechat, že o palebné síle toho ví zatraceně hodně. Jejich obranné věže jsou vybaveny zbraněmi většími, než jaké mají Titáni, jejich hlavně jsou přes deset metrů dlouhé. A takových palebných bodů jsou na bocích lodi o velikosti křižníku tucty. Výzbroj na bocích se liší. Někdy jsou vybaveny plazmovými děly, které dokážou zpopelnit celá města, jindy hmotovými generátory, s nimiž mohou rozemlít skálu i kov na padrť. Baterie střel krátkého dosahu dokážou zlikvidovat menší nepřátele během pouhých několika minut, zatímco vysokoenergetické lasery, o kterých mě Jamieson poučil, že se jim říká kopí, dokážou jediným ničivým výstřelem proniknout třemi metry i toho nejpevnějšího pancíře. Většina křižníku má ve výzbroji těžká torpéda s více hlavicemi naplněnými bombami s nestabilní plazmou, které mají dostatek energie ke zničení menší hvězdy. V porovnání s takovým arzenálem se moje skromná laserová pistole zdála jako plivnutí do oceánu. Nebo spíš do stovky oceánů.

Když se Spravedlnost Terry stala jen další malou hvězdičkou ve vzdálené bitvě, začal náš zájem opadat. Viděli jsme záblesky výstřelů, ale ty byly od nás vzdáleny několik tisíc kilometrů. Bylo těžké na tu vzdálenost rozpoznat, co se vlastně děje. Věděl jsem, že nahoře, na střílnách a na můstku, mají okulární senzory a jiné vybavení, které jim poskytuje lepší výhled. Ale odsud zezdola to byla jen zatraceně vzdálená světelná show.

„Dobrá,“ řekl jsem svým mužům, kteří se pomalu začínali vracet od oken, „teď dokončíme nakládání Chimér.“

Na jeden z raketoplánů se nám už podařilo nalodit tři vozidla a právě jsme se chystali nalodit další dvě, když jsem si najednou všiml neobvyklého rozruchu, který se strhl. Námořníků se zmocnila horečná aktivita hraničící s panikou. Chytil jsem za rukáv dozorčího důstojníka, který právě probíhal kolem mne.

„Co se děje?“ zeptal jsem se ho, zatímco jsem pozoroval ostatní námořníky, kteří pospíchali ke zbrojnímu skladu v zadní části doků.

„Dostali jsme příkaz, abychom se připravili na přepadení,“ odsekl a se zavrčením se vytrhl z mého sevření. „Jeden z eldarských pirátů se otočil a míří přímo k nám. Odvolali křižník, takže se teď o sebe musíme postarat sami. Tam!“ ukázal z okna a já jsem uviděl vířící objekt, který se k nám rostoucí rychlostí přibližoval. Útočící loď nebylo zřetelně vidět, protože byla chráněna holografickými poli, která zkreslují a odrážejí světlo tak, aby nepřítel přesně nevěděl, kde se loď nachází, a vysílají signály matoucí věštce a průzkumníky. Další příklad ďábelské magie, kterou eldaři využívají ve svých strojích a zbraních.

Chtěl jsem někoho požádat, aby kontaktoval plukovníka. Ten se však náhle objevil ve dveřích na druhém konci doků. Zatímco pozoroval dění za okny, rychle jsem se k němu rozběhl.

„Potřebujeme zbraně, pane,“ řekl jsem mu. „Hrozí nám přepadení eldary.“

„Já vím,“ odpověděl a obrátil se ke mně. Všiml jsem si, že v pochvě na opasku má svůj energetický meč a u druhého boku se mu houpe bolterová pistole. „Informoval jsem dozorce. Vydají vám zbraně hned, jak vyzbrojí námořníky.“

„Jaké pozice máme zaujmout, pane?“ zeptal jsem se, zatímco jsme se vraceli k raší četě. „Zdá se, že chlapci z námořnictva vědí, co dělají. Kde můžeme pomoci?“

„Máte pravdu. Poradí si i bez nás,“ řekl. Z pouzdra vytáhl svou pistoli a odjistil ji. „Budeme fungovat jako záloha, za námořními oddíly. Kdyby to vypadalo, že selhávají, přidáme se k nim a podpoříme je.“

To se zdálo být rozumné. Naprosto jsem souhlasil s tím, abychom se drželi za námořníky. Koneckonců, oni jsou přece pro podobné akce vycvičení a kromě toho jsou vybavení vysoce odolnou zbrojí, která by je měla spolehlivě ochránit. Zatímco jsme čekali, až dozorci vydají zbraně námořníkům, přikázal jsem svým mužům, aby uzavřeli dopravní raketoplány, spíš abych udržel chlapy v činnosti než z obav, že by otevřené raketoplány mohly eldarům jakkoli pomoci.

Právě jsme končili, když se objevili dozorci s hromadou zbraní. Začali nám rozdávat brokovnice a nábojové pásy. Popadl jsem jednu a zavěsil jsem si ji přes rameno, pak jsem sebral ještě balík elektroharpun a zavolal jsem k sobě své seržanty. Každý dostal po jedné a já sám jsem si také jednu nechal. Pohlédl jsem z okna ven a uviděl plameny šlehající z našich ubohých baterií, které pálily do vířící barevné mlhy představující eldarskou loď. Ta se zdála být zcela

nedotčena; změnila směr a zpomalila, takže chvíli letěla vedle nás stejnou rychlostí jako my.

Kapitán vydal příkaz k úhybnému manévru a celá loď se začala otřásat záběry brzdných trysek, které prudce zpomalily naši rychlost a strhly nás stranou. Tento manévr nám poskytl přibližně půl minuty klidu, po níž z oblaku měnících se barev vystřelil sinale fialový tok energie a zasáhl naši loď někam do zádi. Loď se otřásla řadou detonací.

„Vyřadili motory," konstatoval plukovník vedle mne a jeho tvář byla stejně kamenná jako obvykle. „Teď vniknou na palubu."

Viděl jsem, jak se od mnohabarevné mlhy oddělují menší objekty a vydávají se naším směrem. Domyslel jsem si, že jde o útočné raketoplány. Bylo jich půl tuctu a všechny mířily přímo k nám. Na okamžik jsem se domníval, že to je pouze klamné zdání, ale pak jsem si uvědomil, že skutečně směřují přímo na nás. Jak se k nám přibližovaly, nabíraly raketoplány za okny stále větších a větších rozměrů. Kovová podlaha se rozezvučela dusotem těžkých bot mužů, kteří se stahovali z okolních částí lodě do doků. Do zásobníku brokovnice jsem nastrkal půl tuctu nábojů a zapumpováním jsem posunul první z nich do komory. Elektrickou harpunu jsem si vsunul pod levé podpaží a odvedl svou četu zpátky ke stěně, dál od oken a dveří doků.

„Čekejte na plukovníkovy rozkazy a řiďte se mými povely!" rozkázal jsem jim. Viděl jsem, jak někteří z nich těkají pohledy kolem sebe ve snaze objevit nějaký způsob, jak odsud zmizet. Když jsem se ale rovněž rozhlédl, zjistil jsem, že všechny dveře jsou opět zavřené. Při pohledu vzhůru jsem si všiml trojice námořních důstojníků v kontrolní věži, kteří skrze její silná skla pozorovali své muže pod sebou.

„Už jsou tady!" zaslechl jsem čísi výkřik z druhé strany doků. Za okny se objevily hladké a výhružné tvary útočných raketoplánů. Všechny byly pomalované zvláštními vlnitými pruhy černé, purpurové a červené barvy. O několik sekund později si nějakým druhem energetického pole, které rozžhavilo stěnu po obou stranách startovací brány do oslnivé modři, propálily cestu dovnitř. Vpravo ode mne se ozval hromový výbuch a část stěny se rozletěla na kusy. Všude kolem pršely hořící úlomky kovu. Skoro současně se ozvaly další dvě detonace vlevo i vpravo ode mne a námořnické oddíly zahájily palbu. Dunění jejich zbraní se s děsivou ozvěnou rozléhalo po celých docích. Před očima mi blýskaly výstřely z brokovnic, které se mísily se střelbou z laserových děl nebo něčeho podobného.

Z místa, kde jsem stál, jsem nemohl naše nepřátele vidět. Viděl jsem však muže, kteří byli sraženi k zemi zásahem temné energie nebo roztrháni na kusy ohnivým krupobitím. Přímo před sebou jsem zahlédl, jak pulzující hvězda temnoty proletěla skrz jednotku námořníků a rozmetala spálené trupy, odtržené končetiny a hlavy do všech stran. Náhle jakoby všichni naráz propukli ve zběsilý řev, který splýval s rachotem přestřelky v děsivou kakofonii. Od stěn doků se odrážela šílená směsice výkřiků bolesti a agónie a mísila se s rachocením prázdných nábojnic dopadajících na kovovou podlahu. Vzduch čpěl korditem ze dvou stovek brokovnic, spáleným masem a jatečním zápachem čtvrcených těl. Rozhlédl jsem se ve snaze zorientovat se, co se vlastně děje. Všude kolem vládla naprostá anarchie, laserové záblesky se mísily se štěkotem brokovnic a pronikavým pištivým zvukem eldarských střepinových pušek a děl.

Bylo nemožné určil, kolik protivníků proti sobě máme ani zda jim dokážeme odolat. Kam jsem pohlédl, všude byly hromady mrtvol. Zranění svírali své zmrzačené končetiny nebo otevřené rány a pokoušeli se dostat pryč, co nejdál z dosahu těch otřesných jatek.

Doky otřásla další exploze a po mé levici, kde ještě před okamžikem stál generátor, rozkvetl ohnivý květ výbuchu. Střely mi svištěly nad hlavou a dopadaly na kovovou operu konstrukce kontrolní věže. Se syčením a bubláním se propalovaly skrze nosníky, na kterých byla dvanáct metrů nad podlahou paluby usazena kontrolní místnost. Nalevo ode mne vybuchl jeden z raketoplánů; střepiny se rozlétly do všech stran, kosily muže, kteří stáli v jeho blízkosti, a měnily je v kusy rozsekaného masa.

„Teď přišel náš čas," řekl plukovník a vyrazil vpřed. Jeho tvář zespodu osvětlovala pulzující modř čepele energetického meče. Kývnutím hlavy mi ukázal doprava, kde jsem skrze prořídlé zástupy námořníků a zbrojnošů zahlédl první nepřátelské válečníky. Byli oděni ve zbroji ve stejných barvách jako jejich útočné raketoplány a pokrytých čepelemi a bodci, lesknoucími se v nepravidelných záblescích střelby. Všichni byli o hlavu vyšší než muži kolen mne, ale velice štíhlí, až vyzáblí. Pohybovali se ladně a uvolněně, jakoby nenucené. Viděl jsem, jak se kolem sebe rychlostí, pro většinu zkušených lidských bojovníků nedosažitelnou, ohánějí zbraněmi pro boj zblízka: exotickými čepelemi a biči z ostnatého drátu. Viděl jsem, jak jeden z nepřátelských bojovníků sekl spodním úderem čepele jednoho námořníka do krku a čistě mu uťal hlavu. Pak, aniž by přerušil svůj pohyb, otočil se na patě a zaťal zbraň do břicha druhého muže. Z útočníků doslova sálala zloba a nenávist; slepá bezohlednost čišící z jejich pronikavého smíchu a nezvyklých, cize působících pohybů.

Tlačenice kolem eldarských bojovníků se na okamžik rozptýlila a přibližně dva tucty vetřelců se ocitly v otevřeném prostoru před námi. Zem kolem nich byla poseta těly mrtvých a umírajících námořníků, svíjejících se v křečích u jejich nohou. Aniž by byl vydán nějaký rozkaz, zahájili jsme všichni současně palbu. V horku sálajícím z našich zbraní jsem se začal potit. Posunul jsem do komory další náboj a znovu jsem stiskl spoušť. Rukojeť elektrické harpuny mi vykukovala skrze rozepnutou bundu z podpaží. Zahlédl jsem, jak jeden z eldarů padá pod nárazem kulky dozadu a jeho jasná krev se rozstřikuje vzduchem. Naši levou stranu napadlo několik bojovníků. Téměř bez námahy rozsekali muže, kteří jim stáli v cestě, na kusy.

Zprava se ozval dusot těžkých bot a po chvíli k nám doběhlo několik ozbrojenců.

„Pokoušejí se o průlom směrem k hlavní chodbě!" vykřikl jejich velící poddůstojník a ukázal hlavní útočné pušky směrem k opačnému konci doků. Hledí měl zvednuté, a když zahájil palbu a během několika málo sekund provrtal blížícího se eldara dvanácti přesně mířenými střelami, zračila se v jeho očích čirá nenávist. Nacvičeným pohybem vytrhl ze své pušky bubnový zásobník, odhodil jej stranou a vedl své muže kupředu. Uviděl jsem, že Donalson se svou jednotkou běží za ním, a nechal jsem hojit. Plukovník stál po mé levici. V jedné ruce třímal energetický meč a v druhé bolterovou pistoli.

„Strategický ústup k velitelské věži!“ rozkázal přes rameno a vypálil další dávku po eldarech, kteří se pohybovali naším směrem.

„Ústup po družstvech!“ zavelel jsem přes hluk zuřícího boje. „Jorett půjde s velitelským družstvem první!“ Když jsem poklekl, abych nabil do zásobníku své brokovnice dalších šest nábojů, viděl jsem, že ostatní muži už ustupují směrem k zadní části doků. Vstal jsem a rychle zkontroloval, zda jsou všichni na svých pozicích. Pak jsem začal couvat za nimi, přičemž jsem nepřestával pálit ránu za ranou. Kolem uší mi hvízdaly střely krycí palby. Všude kolem nás se vršily hromady mrtvol, našich i nepřátel. Krvavé kusy těl se válely roztroušeny po kovové palubě, tmavě rudá lidská krev se mísila s jasnou červení životních tekutin vetřelců. Nedokázal jsem přesně říci, kolik našich protivníků je ještě naživu. Když jsem ale ustupoval kolem jedné z našich jednotek, viděl jsem, že po mé levici, kde se eldaři pokoušeli proniknout hlavními dveřmi dovnitř lodi, stále zuřil boj.

„Jestli se dostanou ven, budou mít prakticky volnou cestu k můstku,“ poznamenal plukovník, odhodil prázdný zásobník ze své pistole a na jeho místo nasadil nový. „Musíme jim zabránit proniknout z doků za každou cenu.“

Ohlédl jsem se přes rameno a zjistil jsem, že stojíme u schodů do velicí věže. Cestu našeho ústupu bylo možné snadno rozeznat - označovalo ji pět těl mých spolubojovníků z Poslední šance, která ležela mezi asi dvěma tucty pobitých nepřátel a hromadami nábojnic a zásobníků. Několika eldarům se podařilo proniknout naší palbou. Až na několik kusů rudé zbroje, která kryla životně důležité části jejich těl, byli téměř nazí. Lehkými skoky se téměř vznášeli nad zemí a s nepřirozenou rychlostí se vyhýbali našim střílám. V rukou svírali hrozivě vyhlížející biče a dvojbřité dýky natřené jakýmsi jedem. Jeho kapky padaly na kovovou palubu a zanechávaly v ní propálené otvory. Jak se blížili ke své kořisti, odhalovali v divokých šklebech své oslnivě bílé zuby. Jejich jasné oválné oči plály bezbožnou vášní.

Plukovník podnikl protiútok, následován Loronem a Lorii. Schaeffer se těsní vyhnul jedovaté čepeli a zblízka vypálil z pistole do obličeje jednoho z útočníků. Loron se otočil na podpatku a pažbou své pušky zasadil úder doprostřed těla druhého vetřelce. Pak pustu chytil oběma rukama a trhnutím vzhůru udeřil její hlavní eldara do brady tak prudce, že mu zlomil vaz. Lorii se vrhla přímo mezi dva útočníky. Jeden z nich, útlá eldaři žena, se pokusil o výpad, avšak Lorii ji chytila pravačkou za paži a strhla rovnou na čepele zbroje jejího druha. Volnou rukou mu současně vypálila z brokovnice do břicha. Roztrhané vnitřnosti se rozstříkly po její bílé pokožce a propůjčily jejím vlasům světle červený odstín.

„Odveďte muže do velitelské věže,“ přikázal mi plukovník, proběhl kolem mne a vydal se po kovových schodech nahoru. Pod neustávající palbou vetřelců jsme spěchali po otevřeném schodišti vzhůru. Dva muži ze Slaviniho jednotky byli zasaženi a spadli přes zábradlí na palubu. Slavini přinutil své muže, aby se vrátili a pokusili se opětovanou palbou vetřelce zadržet. Běžel jsem po točitém schodišti vzhůru a lapal po dechu. Pokoušel jsem se přinutit své bolavé nohy k větší rychlosti a zároveň jsem se snažil štulci do zad popohnat před sebou běžícího Franxe. Eldaři pod námi se už skoro dostali k hlavnímu průchodu. Mezi nimi a zamčenou bránou už stála jen hrstka vojáků.

S pocitem obrovské úlevy jsem proběhl vstupem do řídicí místnosti. Muži, kteří běželi za mnou, do mne zezadu vrazili a porazili mě na zem. Plukovník mne chytil za rameno a trhnutím mě postavil zpátky na nohy.

„Zavřete je,“ řekl komusi za mnou a ukázal volnou rukou na dveře řídicí místnosti. Vchod se za mnou se zasyčením a temným zaduněním okamžitě uzavřel. Z opačného konce místnosti na nás zírali tři otřesení námořní důstojníci. V jejich očích se zračila směsice překvapení a hrůzy.

„Jak se odstřelují odletová vrata?“ zeptal se plukovník, pustil mne a přistoupil k nejbližšímu z důstojníků.

„Vy chcete odstřelit vrata? Tam dole stále bojují naši muži!“ odpověděl mu nejbližší důstojník s výrazem hrůzy na tváři.

„Brzy bude stejně po nich,“ odsekl plukovník chladně. Odstrčil důstojníka stranou, obešel ho a obrátil se na dalšího z nich. „Ta vrata, poručíku?“

„Nemůžete jen tak stisknout tlačítko,“ řekl muž. „Na zadní stěně je několikaramenné kolo, které slouží jako ventil uvolňující tlak,“ vysvětlil a ukázal na kolo s dvaceti rameny, které mělo v průměru tři metry. Prostřednictvím masivního řetězu bylo spojeno se sérií robustních převodů, které se ztrácely ve stropě. „Ovládá mechanismus, který drží vrata v zavřené poloze. Když otevřete ventily, tlak uvnitř doku sám otevře bránu dokořán. Tato věž je součástí jiné větve systému a měla by být schopna udržet si tlak.“

„Udělejte to!“ rozkázal nám plukovník přes rameno, aniž by věnoval jediný pohled děni v docích pod sebou.

„Tam venku jsou ještě družstva Slaviniho a Donalsona!“ oponoval jsem a ztěžka jsem polkl. „Nemůžete mi přikázat, abych zabil vlastní muže.“

„Dávám vám přímý rozkaz, poručíku Kagei,“ řekl plukovník tichým hlasem a otočil se ke mně. Jeho oči se nebezpečně leskly. „Jestli se dostanou na můstek, jsme všichni mrtví.“

„Já... já to nemůžu udělat, pane,“ řekl jsem a v duchu jsem znovu viděl, jak se Slavini se svými muži vrací, aby zadrželi eldary a my jsme se mohli bezpečně dostat do věže.

„Okamžitě vykonejte můj rozkaz, poručíku Kagei,“ zasyčel plukovník a naklonil se tak blízko ke mně, že jsme se téměř dotýkali špičkami nosů. Jeho pohled se mi propaloval očima až do mozku. Nedokázal jsem se ovládnout a bezděky jsem před tím strašným pohledem o krok couvl.

„Dobře; všichni se chopte ramen toho kola a zaberte!“ rozkřikl jsem se na ostatní a odvrátil jsem se od plukovníkova vzteklého pohledu. Muži se pokoušeli se mnou přít. Vyřešil jsem to úderem pažby své brokovnice do tváře Kordinarovi, který na mne vykřikoval jakési oplzlosti.

„Zjednejte si poslušnost, Kagei,“ zavrčel plukovník za mými zády.

„Máte pět sekund na to, abyste otočili tím kolem, jinak vás osobně na místě postřílím,“ zařval jsem na své muže. Zajímalo by mne, jestli jsem při tom měl stejně psychopatický výraz jako před malou chvílí plukovník.

Bez jakýchkoli dalších protestů se opřeli do ovládacího kola ventilu. To se začalo se skřípotem a vrzáním pomalu

otáčet; ukazatele tlaku na panelu nad jejich hlavami začaly klesat. Kolo náhle povolilo, prudce se otočilo a muži popadali jeden přes druhého na zem. Když se zase postavili, ozvalo se zdola hrozivé skřípění. Podíval jsem se z okna do doků a uviděl jsem, jak se vnější dveře začínají pod obrovským tlakem prohýbat. Pak se několikatunová křídla obrovských, tři metry silných vrat s hlasitým kvílením rozlétla dokořán a vyrvána z pantů zmizela v temnotě vesmíru. Na palubě doků propuklo hotové peklo. Raketoplány, výsadkové lodě, Chiméry, lidé a eldaři, to vše bylo vysáto unikající atmosférou do volného prostoru.

Všude kolem vířila těla mužů. Někdo, kdo z dálky vypadal jako Slavini, narazil do trupu rotujícího raketoplánu a kolem hlavy mu vybuchla aura krve. Okolní vakuum během jediného okamžiku neúprosně vysálo z jeho těla veškerý život. Křik těch nešťastníků nedokázal přehlušit ani silný hukot unikající atmosféry, která s sebou strhávala lidi i stroje do zapomnění. Pohled na to, jak byli mí muži skrze otvor na druhé straně doků vrháni do chřtánu děsivé smrti ve vzduchoprázdnu, byl jedním z nejhorších, jaký jsem kdy zažil. Na vnější stěně kontrolní věže se začala tvořit námraza, která rychle potáhla okna, na jejichž vnitřní straně se srážel náš dech. Ohlédl jsem se po námořních důstojnících, ale ti jen nehybně stáli v němé hrůze nad tím, co se právě odehrávalo v docích naší lodi. Slyšel jsem, jak muži z Poslední šance nadávají a klejí. Pohlédl jsem na plukovníka. Bez pohnutí stál u okna a pozoroval zkázu venku, aniž by dal najevo jakékoli emoce.

Vřel ve mně vztek. On věděl, že k tomuhle dojde. Už v okamžiku, kdy nás eldaři napadli, to věděl. Neptejte se mne jak nebo jak jsem mohl vědět já, že on věděl, ale bylo to tak. Upustil jsem brokovnici i elektrickou harpunu na podlahu a ruce jsem sevřel v pěsti. Vztek se mnou rozléval jako teplý proud, zaplavoval mé nohy a ruce a naplňoval je silou. Zrovna jsem se chystal vrhnout se plukovníkovi po krku, když se ke mně znenadání otočil. Všiml jsem si, jak mu svaly na tvářích hrají napětím. V očích měl rezignovaný pohled a já jsem si náhle uvědomil, že možná není tak bezohledný, jak se zdá. Asi věděl, že k tomuhle dojde, ale rozhodně tím nebyl nadšený. Vztek ze mne najednou zmizel a já jsem se cítil naprosto vyčerpaný. Klesl jsem na kolena, zabořil jsem obličej do dlaní a klouby prstů jsem si mnul oči. Cítil jsem, jak se mě zmocňuje šok ze zjištění, že jsem ty muže venku zabil já. Plukovník mne donutil, abych je všechny poslal na smrt: vetřelce, námořníky, vojáky i své muže. On mě k tomu přinutil a já k tomu přinutil ostatní. Nenáviděl jsem ho za to víc než za cokoli jiného, čeho se na mně kdy dopustil. Upřímně jsem si přál, abych byl mrtvý.

Zůstali jsme uvězněni v řídicí věži. Dvacet čtyři mužů čekalo v té odporné místnosti po dobu dalších šesti hodin, než se skupince opravářů ve skafandrech podařilo pomocí těžké techniky navařit záplatu na díry v plášti lodi. Po celou dobu v místnosti nikdo na nikoho nepromluvil, hrobové ticho narušovaly jen tiché hlasy mužů, kteří si cosi mumlali sami pro sebe. Když jsme se vrátili do doků, neostala tam po boji, který zde ještě před chvílí zuřil, ani stopa. Všechno bylo vyvrženo do kosmu, každý neukotvený raketoplán, mrtví i živí lidé, použité nábojnice i kusy roztrhaných těl, to vše skončilo v mezihvězdném prostoru. Pouze opálené stopy po výbuších prozrazovaly, že zde k nějakému boji vůbec došlo.

Když jsem se vrátil zpátky do naší cely, zachytil jsem útržky rozhovoru našich dozorců. Podle jmenovek to byli jiní muži než ti, kteří tvořili naši eskortu po téměř celé tři roky. Ti nejspíš zahynuli v doku. Útok eldarů byl nelidsky efektivní. Jako kdyby věděli, že doky jsou jen slabě chráněné a že se jim tudy snadno podaří proniknout do hlavních chodeb. Nepochybuju o tom, že eldaři jsou velice chytří, ale to, co následovalo, nedokázali předpovědět ani oni.

Tyto myšlenky se mi honily hlavou i po návratu do cely. Všichni mlčeli a rozlehlý prostor našeho žaláře tak působil ještě prázdnějším dojmem, než by člověk po ztrátě dvaceti mužů očekával. Ještě nikdy jsem své muže neviděl takhle deprimované. Koneckonců, ani já sám jsem nikdy nebyl tak zdrcen osudem svých druhů z Poslední šance. Hned po první bitvě jsme se všichni víceméně smířili s tím, že tu pouze čekáme na smrt. Ze čtyř tisíc mužů nás postupně zůstalo jen dvacet, tak proč jsme se najednou cítili tak mizerně? Protože ti v docích svou šanci nedostali. Proto jsme tu všichni byli - čekali jsme na svou Poslední šanci. Věřili jsme, že když budeme bojovat dobře, přežijeme. Jinak zemřeme. Bylo to až brutálně jednoduché. Bylo to jako zákon úlu - nejsilnější přežije, slabí jsou zabiti a snědeni. Znovu jsem si vzpomněl na plukovníkovo mínění o ostatních odsouzených, kteří podle něho nebyli dostatečně dobří.

Mé myšlenky se vracely zpátky k mrtvým mužům. Tentokrát se jim žádné Poslední šance nedostalo. Byli prostě v nesprávnou dobu na nesprávném místě. A my jsme je zabili. Já jsem společně s ostatními příslušníky naší jednotky otočil tím kolem a otevřel tak bránu. Zabili jsme své druhy, a to je zrada toho nejhoršího druhu. Eldarští piráti nám nedali jinou možnost. Plukovník neviděl jiné řešení než nechat zemřít svoje vojáky. Nechtělo se nám na to myslet. Nikomu z nás se nelíbila myšlenka, že jsme se ocitli na nejnižším stupínku vojenské hierarchie, že jsme ta nejnižší stvoření: vrazi svých druhů, chladnokrevní zrádci.

Snad s výjimkou jednoho z nás - ten už se něčeho podobného dopustil dříve. Jeden z nás dokázal zradit své druhy, vydat je obludným vetřelcům. Muž, který už dlouho unikal trestu. Muž, který v sobě neměl ani zbytek lidskosti, jenž byl vlastní i tomu nejšílenějšímu psychopatovi v Poslední šanci. Muž, který se mě ve spánku pokusil zabít, protože jsem se mu postavil. Muž, který se plazil životem podoben slimákovi, jenž za sebou zanechává slizkou stopu. Odporný slizký parchant. Cítil jsem, jak se ve mně zvedá vlna oprávněného vzteku. Tak dlouho jsem se vyhýbal tomuto okamžiku, ale když jsem se zamyslel nad tím, co se stalo v docích, zaplavila mne opět zlost na plukovníka. Tentokrát dostala však nový směr, byla cílenější a znásobená třemi lety nenávisti. Skoro jsem slyšel, jak se v mém nitru cosi láme.

„Už nikdy," řekl jsem si pro sebe a několik mužů se po mně zmateně ohlédlo. Všimli si výrazu v mých očích a v tvářích se jim objevily obavy.

Poháněn náhlým hněvem jsem vyskočil a začal jsem hledat Rollise. Našel jsem ho na jeho obvyklém místě. Byl sám, seděl na zemi a zády se opíral o stěnu. Proč pořád zůstává naživu, když daleko lepší chlapi umírají? Oči měl zavřené a bradou se opíral o hrudník. Když jsem ho chytil za košili, zvedl ho na nohy a praštil jím o přepážku za jeho zády, vydal ze sebe překvapený výkřik.

„Kagei!“ vykoktal ze sebe, oči dokořán. „Sundej ze mě ty svoje špinavý pracky!“

„Ty křivácký parchante!“ zasyčel jsem. Jednou rukou jsem ho chytil pod krkem a přitiskl jsem mu hlavu ke stěně. „Tys nás prodal! Zradil jsi nás eldarům!“

„Co se děje?“ zeptal se Loron za mými zády. Ohlédl jsem se přes rameno a zjistil jsem, že se všichni muži shlukli kolem nás.

„Je to zrádce,“ řekl Linskrug. Prodral se davem a postavil se vedle mne. „A zradil i teď.“

„Nic jsem neudělal,“ bránil se Rollis. Podařilo se mu vykroutit z mého sevření a odstrčit mne.

„Byl komunikačním operátorem,“ pokračoval Gappo s pohledem upřeným na našeho zrádce. „Vědomě vysílal dešifrované příkazy a informoval tak nepřátele o pohybu našich jednotek. Jeho rota byla přepadena a kompletně vyvražděna. Všichni zemřeli, až na něho. To je trochu zvláštní, ne?“

Lorii vystoupila vpřed. Ve tváři měla vepsaný zmatek.

„Jak je zatraceně dokázal informovat tentokrát?“ zeptala se. Ta otázka nás zaskočila a v místnosti zavládlo zádumčivé ticho.

„Já to vím,“ zasípal zlověstně Franx. „Když se k nám útočné lodě začaly přibližovat, řídil právě jednu z Chimér. Když jsme stroje upevňovali, byl uvnitř. Mohl použít palubní vysílačku, která má dosah patnáct kilometrů. Měl spoustu času na to, aby svým mimozemským komplicům poslal zprávu.“

„To je naprostá šílenost!“ skočil mu do řeči Rollis s opovržlivým šklebem v obličeji. „Vymysleli jste si to.“

V reakci na Rollisovu obhajobu někteří z mužů jenom zlostně zavrčeli. Uvědomil jsem si, že jsem mezi nimi i já. Opět jsem si vzpomněl na Slaviniho, jehož hlava explodovala v krvi při nárazu do pláště raketoplánu. Něco se ve mně zlomilo. Bezmyšlenkovitě jsem chytil Rollise za ramena a vrazil mu koleno hluboko do břicha. Vydal ztlumený výkřik a pokusil se uhnout stranou. Mé sevření bylo však příliš pevné. Další úder mířil mezi oči. Čelem jsem ho tvrdě udeřil do nosní přepážky. Ozvalo se prasknutí roztříštěné chrupavky. Uvolnil jsem sevření a se vzteklým funěním ustoupil o krok zpět. Rollis stál přede mnou zjevně otřesen. Po ústech a bradě mu stékala krev.

„Ty stupidní parchante!“ zasyčel Rollis a vzduchem se znenadání mihla jeho pravačka sevřená v pěst. Zasáhl mne do tváře a já jsem na okamžik ztratil rovnováhu. Využil toho a vrhl se vpřed s druhou rukou napřaženou k dalšímu úderu. Zareagoval jsem však dříve, než mne mohl zasáhnout, prsty pravé ruky jsem mu vrazil do zakrváceného krku a protrhl mu průdušnici. Rollis se předklonil a zoufale začal lapat po dechu. Chytil jsem ho za mastné vlasy a zasadil mu další úder, tentokrát kolenem do obličeje. V krvavé mlze jsem opět zahlédl Slaviniho obličej, zpomaleně přede mnou explodoval. Viděl jsem těla mužů, kteří byli vyvrženi do kosmu jako vyřazené balíčky potravinových přídělů. Znovu jsem Rollise kopl kolenem do břicha. A pak ještě jednou a znovu, drtil jsem mu žebra na padrť, zatímco zvracel na mou uniformu krev. Nedokázal jsem přestat; neustále se mi před očima míhaly obrazy mužů, kteří byli vysáti do nekonečné temnoty. Jejich krev se v mrazivé nicotě měnila v tisíce třpytících se krystalů. Levačkou jsem se ohnal po Rollisově obličeji a mé prsty se zabořily do očních důlků.

Až pak jsem si uvědomil, že jsem nebyl jediný, kdo se pustil do lynčování zrádce. Na Rollisovo tělo ze všech stran pršely pěsti a kopance, muži jím smýkali ze strany na stranu a nakonec ho srazili k zemi. Ti, na které se nedostalo, se na nás tlačili zezadu a já jsem ustoupil stranou. Viděl jsem zkrvavené tělo svíjející se na zemi pod těžkými botami bývalých druhů. Kronin stál nad ním a s rukama v bok pozoroval, jak ho spolu s potoky krve opouštějí i poslední zbytky života.

„A oni zničili nepřátele Císařovy se spravedlivým hněvem, neboť věděli, že dílo, které činí, je dílo Císařovo,“ odříkával šílený poručík a divoce se přitom šklebil. V jeho očích se zračilo čiré šílenství, když poté zaťal zuby do tlusté zrádcovy tváře a do vzduchu vystříkly další kapky krve. Na Rollise se snesl nový příval ran, doprovázený praskotem drcených kostí.

Ze zrádcových úst se už neozýval žádný zvuk, ani zachroptění. V tu chvíli jsme si všichni uvědomili, že je po všem. Bez jediného slova jsme se začali rozcházet na svá obvyklá místa. Pozoroval jsem polámanou a potlučenou mrtvolu a nic jsem necítil. Ani nenávist, ani opovržení. Necítil jsem ani lítost. Byl to odporný parchant a ať už nás zradil eldarům, nebo ne, už dlouho si takový konec zasloužil.

Vrátil jsem se ke své matraci a ulehl na ni. Cítil jsem se vyčerpaný jako nikdy za ty poslední tři roky. O několik minut později zhasla světla a nastal noční cyklus. V břiše mi kručelo hlady a teprve teď jsem si uvědomil, že nám v tom dnešním zmatku zapomněli dát najíst. Ignoroval jsem svíravý pocit v žaludku a raději jsem se pokusil usnout.

Probudil jsem se z noční můry plné krve a křiku. Umírali jsme plukovníkovi přímo před očima a on se tomu smál. Protáhl jsem si krk, abych si uvolnil krční obratle, a pomalu mi začínalo docházet, že mne ze spánku vytrhla rozsvícená světla v naší cele, která ohlašovala začátek nového denního cyklu. Teprve pak jsem si všiml zdeformovaného obrysu ležícího opodál u zdi a došlo mi, že ta část noční můry, ve které hrál hlavní úlohu Rollis, nebyla snem. Vstal jsem a vydal se k němu, abych se na něho podíval. Na stěně nad jeho hlavou bylo krví napsáno jediné slovo.‚Zrádce‘. Jak jsem tam tak stál, někdo mi položil ruku na rameno. Otočil jsem se a za sebou jsem spatřil Lorii s pohledem upřeným na Rollise. Zvedla hlavu a podívala se mi do očí.

„Opravdu si myslíš, že to udělal?“ zeptal jsem se napůl zděšen a napůl potěšen tím, čeho jsme se v noci dopustili.

„Záleží na tom?“ odpověděla mi otázkou. Měl jsem pocit, že její krásné modré oči nahlížejí přímo do mého nitra.

„Ne,“ řekl jsem rozhodně. „On si nikdy nezasloužil poslední šanci; už dávno měl být popraven. Některé věci nelze odpustit. Jenom mě překvapuje, že to musela zjistit až banda kriminálníků.“

„Spravedlnost Poslední šance,“ pronesla Lorii se sladkým úsměvem.

„Admirále Becksi, váš plán je naprosto nepřijatelný," prohlásil seschlý vojevůdce, zatímco si urovnával záhyby svého dlouhého černého pláště. „Zničit Coritanorum z oběžné dráhy je zhola nemožné."

„Neexistuje nic, co by se nedalo zničit, vojevůdce Menite," odpověděl admirál a jeho pergamenovitou, ostře řezanou tvář zvlnil samolibý úsměv. „Možná ji budeme muset bombardovat deset let, ale nakonec tu vzbouřeneckou pevnost zničíme i se všemi, kdo se v ní ukrývají."

„To není možné a vy to víte," odsekl vojevůdce Menitus podrážděně. „Podle pradávného dekretu, dokud Coritanorum stojí, zůstává Typhos Prime hlavní planetou sektoru Typhon a jeho svrchovaná garda je zproštěna mimoplanetární služby. Moji nadřízení nepřipustí nic, co by mohlo ohrozit toto jejich privilegium."

„Takže pošlete dalších deset tisíc mužů, kteří budou zmasakrováni při dalším nesmyslném útoku?" odpověděl admirál Becks zostra. „Pokud si nedokážete udržet pořádek ve vlastním domě, pak by možná mělo být vaše privilegium přehodnoceno. Koneckonců, kdo by věřil nejvyššímu velení, které nechalo padnout své hlavní město do rukou rebelů?"

„Měl byste se radši starat o sledování úlové flotily Dagon, admirále," odsekl vojevůdce. „Nebo se vám opět ztratila? Pozemní války nechte na nás a starejte se pouze o to, abyste sem bezpečně dostal další jednotky."

„S Dagonem si nedělejte starosti, generále," opáčil Becks s úšklebkem. „Námořnictvo se postará o vaši ochranu. Koneckonců jsme tou nejlepší obrannou linií..."

„Nejlepší obrannou linii..." vyprskl Menitus a jeho tvář zrudla vzteky. „Kdybyste polovinu svých zdrojů, kterou věnujete na dopravu bezvýznamných diplomatů napříč galaxií, věnovali na transport regimentů Imperiální gardy na místa určení, žádná úlová flotila Dagon by už neexistovala."

„Vy se odvazujete naznačit, že velkolepé Císařské námořnictvo by nemělo být ničím jiným než trochu lepší dopravní společností?" zavrčel admirál Becks. „Vaše garda nemá ani tušení o tom, jak veliká tato galaxie je. Bez námořnictva by ani mocná Terra dnes nebyla tím, čím je. Budiž tedy. Můžete obětovat tolik životů císařských gardistů, kolik budete chtít. To je vaše hloupost a nikoli má zodpovědnost."

PĚT
CHLADNÁ OCEL

+Operace Sklizeň je před dokončením.+

+Dobře. Brzy vás očekávám.+

SKRZE VÍŘÍCÍ SNÍH jsem neviděl dál než na pět metrů před sebe. Rukama v těžkých rukavicích jsem si utáhl kapuci zimní bundy těsněji kolem obličeje. Pomalu, ale vytrvale jsem se brodil po kolena vysokými závějemi. Nakonec se ukázalo, že naše Chiméry jsou tady dole k ničemu; místní obyvatelé používali k dopravě zvláštních strojů, které byly složeny z podvozků Chimér osazených lyžemi a obrovskými turboventilátory. Od vyhřívané přistávací plochy to ke vstupu do stanice Epsilon, kde jsme se měli spojit s jinou trestaneckou legií, byl pouze jeden, maximálně dva kilometry. Ten pochod mé ale úplně vyčerpal. Ze stanice Epsilon nás čekala cesta k horskému průsmyku, který jsme měli bránit proti orkům a který byl od místa, kde jsme se nacházeli, přes padesát kilometrů daleko. Nikdo neočekával, že to přežijeme. Byli jsme tady jen proto, abychom pomohli získat nějaký čas na zorganizování obrany. Ti zelení parchanti už napadli dvě stanice a naším úkolem bylo zpomalit jejich další postup.

Samotná chůze nebyla příliš namáhavá, stezka vedla z kopce podél údolí, na jehož konci se nacházel hlavní vstup do stanice. Přímo přede mnou se probojovával závějemi plukovník. Jeho černý plášť se mi ve sněhové vánici téměř ztrácel. Vedle něho jel kapitán Olos z kragmeerské Imperiální gardy na zvláštním šedém čtvernožci s dlouhou srstí, kterého nazýval pluhonožec. Při bližším pohledu mi došlo proč: masivní tlapy na konci všech čtyř nohou byly opatřeny rohovitými výčnělky, které se prořezávaly napadaným sněhem jako pluh. Kapitán byl od hlavy až k patě zabalený do silných tmavých kožešin, které měl kolem pasu, paží a stehen uvázané lesklými popruhy z černé kůže. Sklonil se ze sedla na vysokém hřbetě pluhonožce k plukovníkovi a začali spolu rozmlouvat. Přidal jsem do kroku a snažil se jim přiblížit na doslech.

„Zrovna jsem vyslal jednoho ze svých mužů, aby na stanici Epsilon oznámil, že už jsme skoro tam," snažil se Olos překřičet běsnící vichr. Jeho obličej byl ošlehaný z častých hlídek v drsných podmínkách a tváře měl osmahlé, hrubé a drsné, jak byly neustále vystavovány mrazivému prostředí.

„Jak je to ještě daleko?" zakřičel na něj plukovník s dlaněmi u úst, aby ho přes skučící vichřici bylo lépe slyšet. Na sobě měl svůj silný černý plášť a kolem brady a čepice měl ovázanou těžkou šálu.

„Asi pět set metrů," odpověděl kapitán hlasitě. „Tímto tempem tam dorazíme do půl hodiny."

„Proč jste vyslal jezdce? Proč jste je neinformoval vysílačkou?" zeptal jsem se a ukázal palcem přes rameno na jezdce po mé levici, který na vezl masivní komunikační soupravu.

„Právě je období bouří," naklonil se Olos ke mně dozadu. „Z jižních polárních regionů se šíří nějaké zvláštní záření, které znemožňuje jakoukoli komunikaci na vzdálenost přesahující dvě stě metrů. Na každé stanici je astrotelepat, který komunikuje s přenosovými satelity na oběžné dráze. V létě by to nebylo tak hrozné, ale orci si pro svou invazi nemohli vybrat horší dobu."

Po mém boku se objevila zakuklená postava, ve které jsem poznal Lorona. Z kapuce lemované kožešinou vykukovala

jeho bledá, mrazem zmodralá tvář. Jako všichni ostatní i on měl na sobě dlouhý plášť pískové barvy, který jsme dostali po přistání. V tlustých palčácích ze stejného materiálu svíral laser.

„Proč vůbec někdo touží žít na tomhle zatraceném místě?“ zeptal se a zuby mu drkotaly mrazem.

Olos několikrát ukázal palcem směrem k zemi. „Ansidium devadesát!“ řekl s úšklebkem. „Pod povrchem jsou miliony tun ansidiové rudy.“

„A proč je ansidium devadesát tak drahocenné?“ zeptal jsem se, zvědavý, co může být tak důležité, aby tři miliony lidí žily v tak nehostinných podmínkách.

„Dělá se z něj katalyzátor pro plazmové reaktory,“ odpověděl a z pouzdra umístěného mezi vaky pokrytými sněhem vytáhl plazmovou pistoli. „Například je to jeden z nejstabilnějších zážehových prvků pro plazmové zbraně. Říká se, že plazmová pistole s ansidiem z planety Kragmeer má pouze pětačtyřicetiprocentní míru selhání.“

„Nějak dobře si rozumíte s odsouzenými zločinci,“ zavrčel plukovník. Neviděl jsem mu do tváře, ale byl jsem si jistý, že kapitána zpražil jedním ze svých nejpřísnějších pohledů.

„Oni si tady odsluhují svůj trest?“ zeptal se kapitán a schoval svou pistoli zpátky do pouzdra.

„Ano,“ odpověděl plukovník po krátkém zamyšlení. „Pykají za své hříchy.“

„Pak je to v pořádku,“ zasmál se Olos. „Mně dělají starosti jen zločinci, kteří pobíhají po svobodě neusvědčeni a nepotrestáni! Teď, když máme na krku invazi orků, jsem vděčný za jakoukoli pomoc, které se nám dostane!“

„A vy se domníváte, že dvacet dva mužů znamená nějakou pomoc?“ zeptal se Loron, který se právě pokoušel vyprostit z jedné obzvláště hluboké závěje.

„Před sedmi lety, když byl Kragmeer naposledy napaden, bránilo hlavní bránu proti korzárům deset mužů a udrželi se celých šest dnů,“ řekl kapitán. „V jistých situacích je deset mužů lepších než sto.“

„Tak to máte zatraceně pravdu,“ zaslechl jsem, jak si pro sebe mumlá Loron.

Když jsme procházeli obrovskou dvojitou branou do stanice, pohybovalo se ve vstupní hale několik desítek mužů. Pokud existuje něco, co mne dokáže otrávit víc než cokoli jiného, pak jsou to zvědavé pohledy. Třeba se vám to zdá malicherné, ale já vážně nechápu, proč když se někde objevíme, jsou všichni tak zatraceně zvědaví. Dobrá, každý den se vám nepoštěstí, že k vám zavítá trestanecká četa Poslední šance, ale civím snad já jako nějaký pitomý buran, kdykoli spatřím něco, s čím jsem se doposud nesetkal? Samozřejmě že ne. Mám přece nějakou sebeúctu. Jak se zdá, naše pověst nás v poslední době předchází čím dál víc. Nejsem si jistý, jestli je tím plukovník spíš potěšený nebo rozhořčený. Jistě, čím více lidí o nás ví, tím silnějším odstrašujícím příkladem jsme. Na druhou stranu v nás ale někteří lidé začínají vidět hrdiny a plukovník si určitě nepřeje, aby si průměrný voják myslel, že Poslední šance je skvělý vzor. To by od něj bylo zatraceně hloupé. Co mě se týče, je mi úplně jedno, co si o nás lidé myslí, pokud na mne nezírají jako na nějakou zrůdu.

Dokonce i uvnitř stanice Epsilon, vytesané do holé skály, byla zima. Příšerná zima. Říkalo se, že venku člověk bez řádné výstroje zmrzne během pěti minut. To si dokážu docela dobře představit. Po krátké procházce od přistávací plochy v horní části údolí jsem vůbec necítil prsty. Jeden den jsme si měli ve stanici odpočinout a ráno budeme pokračovat dál. Když jsem odváděl své muže do části kasáren, kterou si pro nás plukovník vyžádal, přitočil se ke mně Franx.

„Tahle planeta mě zabije, Kagei,“ poznamenal zasmušile, zatímco se nemotorně snažil rukama v palčácích rozepnout spony na přední straně svého těžkého zimního kabátu.

„Když tě nezabila Falešná naděje, tohle místo pro tebe musí být procházka lázeňskou kolonádou,“ ujistil jsem ho.

„Poslední šance mě pořád ještě zabít může,“ opáčil s úšklebkem. „Tahle svinská zima mi vůbec nedělá dobře na plíce, sotva můžu dýchat.“

„Ty to přežiješ,“ prohlásil jsem přesvědčeně. „V tom jsme dobří.“

„Možná,“ připustil, ale na očích jsem mu viděl, že jsem ho nepřesvědčil. „Je to jenom otázka času, než nás to potká všechny. Jestli mě nezabije počasí, nejspíš se o to postarají orci. Jak dlouho ještě dokážeme zůstat naživu?“

„Tak dlouho, jak sami budeme chtít,“ řekl jsem mu důrazně a chytil ho za ramene. „Podívej se, moje filozofie je taková, že pokud se vzdám, pak si svou smrt zasloužím. Musíš si najít něco, pro co ti stojí za to žít. Pro mne je to plukovník. Vždycky, když ho vidím, si přísahám, že on mě umírat neuvidí. Tu radost mu nedopřeju. A zatím se mi to daří.“

„Ty věříš, že máme šanci dostat milost?“ zeptal se Franx s nadějí v hlase.

„Na tom mi nezáleží,“ odpověděl jsem a pokrčil jsem rameny. „Pro tebe to je důležité. Každý se k tomu stavíme svým vlastním způsobem. Linskrug si myslí, že pokud dokáže přežít, bude se moci vrátit, znovu získat titul barona a pomstít se svým nepřátelům. Kronin se zbláznil, ale myslí si, že teď je hlasem Císařovým, a to ho drží naživu. Každý má svůj vlastní důvod. Ti, kteří zemřeli, v něj zkrátka nevěřili dost pevně. Pokud chceš bojovat za svou duši, tak bojuj.“

„K čertu, vždyť mě opaříš!“ zařval Gappo na mladého chlapce u ovládacího zařízení teploty vody. Z obrovské vodní nádrže stoupala pára, která v kapkách kondenzovala na světle modrých dlaždicích, jimiž byly obložené stěny místnosti. Gappo se posadil na okraj nádrže a nohama kýval ve vodě.

„Jen to nech pěkně horké, chlapče,“ oponoval Poal, bývalý příslušník jednotky rychlého nasazení. „To místní podnebí mi zmrazuje srdce, potřebuji do sebe dostat trochu tepla.“

„Aby ti nezrezl hák,“ pošklebovalo se Gappo a opatrně se ponořil zpátky do vody.

„Takhle báječnou koupel jsem nezažil ani nepamatuji,“ řekl jsem a natáhl se po jedné z lahví čisticího tonika. „Prodej toho ansidia musí pěkně sypat; žijou si tu jako v ráji.“

„Podle toho, co jsem slyšel, by Cult Mechanicus dal za tu látku cokoli,“ řekl Poal a ponořil se do vody ještě více, až mu sahala po bradu. „Představte si, kolik energie se musí spotřebovat, aby se voda takhle ohřála, když je venku takový

mráz.“

„Uhněte, udělejte prostor pro zesláblého muže!“ zvolal Franx. Kráčel směrem k nádrži a zdráhavě našlapoval na chladné dlaždice na podlaze. Měl pravdu, vypadal skutečně vyčerpaně; jeho kdysi mohutná postava byla nyní vychrtlá na kost. Stále byl poměrně svalnatý, ale hodně ztratil na váze. Palcem u nohy opatrně zkontroloval teplotu vody a se zasyčením ho rychle vytáhl ven. Jeho reakce vyvolala obecné veselí.

„Příliš horké pro tvou jemnou kůžičku?“ smál se Poal a cákal po seržantovi vodou. Franx mu na oplátku zatlačil nohou hlavu pod vodu. Když se Poal s prskáním a nadáváním opět vynořil, Franx skočil do vody vedle něj.

„Aaaaa,“ křičel a kousal se do rtu. „Pekelně horká!“

„Na to si zvykneš!“ ujistil jsem ho a nalil jsem si dávku čisticího tonika do odrostlého strniště na hlavě, které se snad dalo považovat za vlasy.

„Nezapomeň se pořádně umýt i za ušima,“ smál se Gappo a vytrhl mi lahvičku z ruky. Jeho prudký pohyb zvedl na hladině vlny, které narážely do stěn nádrže a vystřikovaly na podlahu. Zaslechl jsem, jak se k bazénu blíží někdo další. Byl to Kronin. Viděl jsem, jak opatrně našlapuje na kluzkých dlaždicích.

„A v srdci Císařově bude dostatek místa pro všechny skutečné věřící,“ promlouval k nám z okraje nádrže a podezřívavě si ji prohlížel.

„To znamená uhněte stranou, vojáci Poslední šance,“ tlumočil jsem ostatním a odstrčil Poala stranou, abych po své pravici utvořil místo i pro Kronina. Ten se zhluboka nadechl a skočil do vody; malý mužík sebou plácl o hladinu a okamžitě se celý potopil, aby se o chvíli později opět vynořil. Na tváři mu zářil ten nejširší úsměv, jaký jsem kdy viděl.

„Docela klidně bych se tu pár dnů zdržel,“ skřehotal Franx, zavřel oči a hlavou se opřel o hranu bazénu. „Už chápu, proč Kragmeeřanům nevadí držet hlídky v mrazivém počasí, když se pak vracejí sem.“

„Myslím, že jsou to Kragmeerité,“ opravil ho Gappo a stříkl tonikem na Poala.

„Kragmeeřani, Kragmeerité, to je jedno,“ odpověděl Franx ospale.

„Kromě toho si jsem jistý, že jakmile se párkrát člověk nadechne mrazivého ranního vzduchu, okamžitě zapomene na příjemnou koupel.“ pokračoval bývalý kazatel. „Mluvil jsem s jedním seržantem z toho jejich průzkumného oddílu a ten mi řekl, že tu často umírají i ti nejzkušenější muži. Omrzliny, skryté trhliny v ledovcích, lední medvědi - tam venku čekají na člověka jen samé nepříjemné věci.“

„Nemůže to tu být o nic horší než na Falešné naději,“ připomněl jsem jim. „Tam bylo skutečné peklo bez slitování.“

„K čertu s ní,“ souhlasil Franx. Ten měl z nás všech nejpádnější důvody, aby se snažil na tu planetu plnou smrti zapomenout.

„A bylo tam jasné světlo a všude kolem se rozprostírala krása Císařova,“ vložil se do hovoru Kronin a přitom se pokoušel uchopit kousek mýdla, které mu prokluzovalo mezi prsty.

„Cože? Co tím chtěl říct?“ zeptal se Poal. Naše synchronizované krčení ramen rozčeřilo hladinu ještě více a Kronin se beznadějně rozhlížel kolem sebe, obočí svraštěné usilovným přemýšlením.

„A na Náměstí věčné noci ozval se jásot, neboť temnota ustoupila a světlo se navrátilo,“ snažil se dál. Když však viděl, jak jen nechápavě vrtíme hlavami, bezmocně si povzdechl.

„Zkus něco z Thorových stanov,“ navrhl Gappo. „Studoval jsem je. Dokonce jsem o nich napsal pojednání, které bylo zveřejněno v Magnamina Liber.“

„Thorovy stanovy jsou nuda,“ poznamenal Poal a odhodil lahvičku tonika přes rameno na dlaždicovou podlahu. „Co takhle některý ze skvělých chvalozpěvů z Veršů válečných tažení?“

„Zkus začít zpívat a utopím tě,“ zasmál se Franx. Úplně stačilo, že jsme všichni museli snášet Poalovo nemelodické vytí v cele na palubě lodi.

„Ha!“ vykřikl najednou Kronin a vzrušeně zvedl prst do vzduchu jako nějaký stárnoucí učenec, který právě odhalil tajemství věčného zdraví, mládí a atraktivity pro opačné pohlaví. „Lidé se shromáždili kolem Thora a v úctě padli na kolena, neboť si uvědomili, že vše, co museli překonat, je za nimi a před nimi se otevírá už jen budoucnost naplněna Císařovou láskou!“

„Thor pět-šest-osm,“ řekl nám Gappo a zamyšleně se přitom kousal do rtu. „Je to příběh obyvatel San Sebaclu, kteří přežili hrůzy vlády krve.“

„Všechno bude v pořádku!“ řekl náhle zvýšeným hlasem Franx, otevřel oči a obrátil se ke Kroninovi. „Máš dobrý pocit?“

Na Kroninově tváři se opět objevil široký úsměv a začal vehementně přikyvovat.

„To je dobré znamení,“ řekl Poal. „Naposledy měl Kronin dobrý pocit z výpravy na Harrifax. Po ní jsme s Morag Claptinovou skočili rovnou do postele.“

„Myslíš poručíka Claptinovou? Takhle ses tedy dostal k hodnosti seržanta tak rychle, ty mazaný pse!“ zvolal Gappo s výrazem pohoršeného neviňátka. Poal se pustil do podrobného popisu celé události a já jsem se ponořil pod hladinu, abych si vymyl čisticí tonikum z vlasů. Už jsem tu historku slyšel. Všichni jsme slyšeli spoustu podobných historek, ale to nám nikterak nebránilo v tom, abychom je nevyprávěli a neposlouchali znovu a znovu. Dva a půl roku spolu. Nebylo toho mnoho, co bychom jeden o druhém nevěděli. Ani mnoho nových historek.

„Zatraceně!“ zaslechl jsem klít Poliwicze, když jsem se opět vynořil nad hladinu. Stál na druhém konci nádrže a zuřivě si drhl paži. „Věděl jsem, že to nebude fungovat.“

„Co se děje?“ zeptal se Poal a několika tempy se k Poliwiczovi přiblížil.

„Zajímalo mě, jestli by si tyhle přepychové čističe neporadily také s naším tetováním,“ odpověděl Poliwicz a vystrčil z vody rameno, aby nám ukázal, kde si paži zkoušel drhnout. Měl na mysli značku trestanecké legie, která je vytetována všem, kteří byli ‚rekrutováni‘.

„Neexistuje nic, co by tě toho dokázalo zbavit,“ ujistil ho Poal. „Snad kromě červů. Jen se zeptej tady Kagea, podívej

se, co se stalo jemu," dodal. Připlaval zpátky ke mně a svým hákem mi zvedl pravou paži z vody. Z mého tetování už toho mnoho nezbylo. Vede přes něj jizva, která mi zbyla po nepřesném zásahu eldarskou střepinovou puškou.

„Vzpomínáte si na Thempera?" zeptal jsem se ostatních a všichni souhlasně přikyvovali. „Pamatujete si, jak se pokusil odříznout si bajonetem téměř tři palce svaloviny, aby se toho tetování zbavil?"

„To je pravda!" řekl Poal. „Celé týdny krvácel jako nějaký prokletý parchant a pak mu jednoduše vytetovali značku na druhou paži a plukovník mu řekl, že jestli se ji znovu pokusí vyříznout, vytetují mu tu další na obličej!"

„Měl mu říct, že mu ji vytetují do rozkroku," rozesmál se hlasitě Poliwicz. „Tam by se určitě nepokusil si cokoli uříznout!"

„Stejně nakonec umřel na otravu krve," zakončil smutný Themperův příběh Gappo. „To se stane, když si člověk nemění obvazy."

„A v tom tkví význam čistoty a hygieny," řekl jsem jako přísný učitel. Pak jsem chytil mokrou flanelovou látku, která plavala v nádrži, a mrštil jsem jí po Franxovi. Trefil jsem se mu přímo do brady. Franx ji po mně bez váhání hodil zpátky. Mezitím se Kronin potopil pod vodu, chytil mne za nohy a stáhl pod hladinu. Vzápětí se na nás vrhli ostatní a v bazénu propukla všeobecná vřava.

Přestože se to zdálo být nemožné, počasí se s naším postupem výše do hor neustále zhoršovalo. Vítr tu byl tak silný, že jsem se držel na nohou jen díky tomu, že jsem byl do půli stehen zabořený ve sněhu. Často jsme museli překročit horský hřeben nebo kopec, což náš pochod značně zpomalovalo. Orci měli k průsmyku, který jsme měli za úkol bránit, dorazit zhruba do pěti dnů, a my jsme za tuto dobu museli překonat více než čtyřicet pět kilometrů. A navíc jsme s sebou museli nést celý svůj tábor. Několik tuctů pluhonožců táhlo sáně s nejtěžším vybavením, ale zbytek jsme nesli sami na zádech. Ještě nikdy jsem nebyl tak k smrti unavený. Poslední dvě noci to bylo vždycky stejné: sotva jsem dopadl na svou přikrývku, téměř okamžitě jsem usnul. Alespoň že jsme dostávali nějaké čerstvé jídlo, opečené maso sněžného tura, kragmeerskou luskopšenici a jiné podobné základní potraviny. Bylo to dobré, plnohodnotné jídlo. Plukovník si pravděpodobně uvědomil, že bychom v těchto podmínkách nevydrželi, kdyby nám dával jen misku proteinové břečky denně.

Největším problémem bylo vytržení z jednotvárnosti. Mohl jsem pochodovat hodinu nebo dvě, v pohodě se dostat do tempa a nechat své myšlenky volně poletovat, takže jsem si přestal uvědomovat lezavý mráz nebo neustávající bolesti zad a nohou. Pak se ale přede mnou objevil kopec, sníh změkl a začal se bortit pod nohama, nebo jsem se málem zřítil do ledovcové rozsedliny, což mne úplně vyvedlo z rytmu a já jsem se pak musel hodně snažit, abych se dostal zpátky do té pohodlné, tupé rutiny.

Skutečnost, že jsme dokonale odříznuti od ostatního světa, nám také hrála na nervy. Musel jsem na to myslet, když jsem se ploužil sněhovou plání vpřed. Byli jsme bez spojení se základnou i s armádou v dalším údolí, dokonale izolovaní. Plahočili jsme se dál s jediným cílem: bojovat a zemřít. Nikdo nečekal, že bychom se vrátili. Jenom doufají, že naše smrt zdrží orky o den nebo dva a poskytne jim tak více času na budováni barikád a přesun posil z ostatních stanic. Byli jsme jen sousto pro orky, kterým mělo chvíli zabrat, než nás sežvýkají, možná se námi mohli i trošičku přidusit, ale to bylo všechno. Jenom Císař ví, proč byl Kronin tak nadšený. Zdálo se, jako by nás od horké koupele dělily tisíce kilometrů a rok pochodu, přestože jsme si jejího blahodárného vlivu užívali sotva před třemi dny.

Kdyby se mě někdo zeptal, řekl bych mu, že Kragmeer je tvořen dvěma zcela odlišnými světy. Jeden existuje uvnitř stanic. Pohodlný, civilizovaný, vyhřátý. Ten na povrchu je ale naprosto jiný. Sněhové vichřice neustále bičující ledové planiny. Místní bouře dokážou člověku bez přehánění servat kůži z těla. A predátoři o velikosti bitevních tanků, kteří mezi sebou bojují o sousta drahocenné potravy. Jedna planeta, dva odlišné světy. A my jsme museli trčet právě v tom horším z nich.

Několik posledních dnů jsem plukovníka pozorně sledoval a řekl bych, že se nějak změnil. Zdál se mi být vzrušenější, než bylo u něho obvyklé. Hnal nás kupředu ještě rychleji, než bylo pro jeho bezohlednou neúprosnost typické. Celá ta záležitost s nucenou změnou cíle cesty ho z nějakých důvodů rozrušila, a to mi dělalo starosti. Pokud něco dokázalo plukovníka rozrušit, potom jsme měli skutečně pádný důvod ke starostem. Nicméně jsme s tím stejně nemohli nic dělat, takže bylo zbytečné se tím znepokojoval. Problém byl v tom, že během pochodu jsem měl příliš mnoho času na myšlenky, které mne deprimovaly. Nechtěl jsem přemýšlet o budoucnosti, protože jsem si nebyl jist, jestli mě vůbec nějaká čeká.

Dnes zemřel Braxton. Ten pitomec potají vyklouzl ze svého stanu a pokusil se pláchnout. Hned na začátku se vydal špatným směrem a později se úplně ztratil v divočině. Jeho tělo jsme našli o několik hodin později na cestě k průsmyku. Zřítil se do úzké průrvy a o rampouchy si roztrhal kabát na kusy. Jeho tělo leželo zmrzlé na kost jen několik metrů pod trhlinou. Na to, že mu zmrzla krev v žilách, měl na tváři velmi klidný výraz. Gappo se domníval, že zemřel poté, co byl omráčen pádem.

Další dlouhý den se chýlil ke konci. Nebyl dlouhý jenom co do množství odvedené těžké práce; dny na této planetě jsou skutečně velmi dlouhé. O polovinu delší než dny na Terře, které jsme používali k určování denních a nočních cyklů na lodi. Uprostřed zimy představuje každý den dvanáct hodin dřiny; člověk se nemůže ani na okamžik zastavit, protože pokud by tak učinil, bylo velice obtížné se opět přinutit k další chůzi. Na nohou jsem měl puchýře veliké jako lidské oko a Poliwicz se obával, že kvůli omrzlinám přijde o jeden nebo dva prsty. Poslal jsem ho za našimi kragmeerskými průvodci, jestli mu něco neporadí. Řekli mu, ať si do bot dá lejno pluhonožce, že tak zvýší tepelnou izolaci. Poal se domníval, že si z Poliwicze vystřelili, ale já jsem se to rozhodl příští den vyzkoušet. Pokud mi něco mohlo pomoci přežít na tomto zmrzlém světě, byl jsem odhodlaný to vyzkoušet.

Sebeúcta je jedna věc a pýcha druhá. Problém je, že spousta lidí je od sebe nedokáže rozlišit. Rozdíl je podle mne v tom udělat něco, co je vám nepříjemné, aleje to nutné, anebo prostě odmítat udělat cokoli, co je vám nepříjemné.

Například nikomu nedovolím, aby o mně tvrdil, že jsem k ničemu. I když jsem zločinec. Ale pokud to bude znamenat, že budu mít nohy v teple, klidně si dám lejna do bot. To je sebeúcta, ne pýcha.

Když místní slunce zapadalo za vrcholky hor, zdálo se velmi vzdálené a jakoby celé namodralé. Všechno na této planetě bylo studené, dokonce i světlo. Otočil jsem se a pozoroval ostatní muže, kteří stavěli naše tři speciální stany do sněhových bouří. Byly to dlouhé konstrukce kopulovitého tvaru, zhotovené z vyztužené zvířecí kůže a zkonstruované tak, aby nekladly odpor poryvům větru. Uvnitř stanů bylo možné dělat cokoli, vařit, mýt se. Dokonce i vykonávat potřebu, což nebylo zrovna příjemné, protože sněžný tur je velice tučný, jestli mi rozumíte. Nicméně to bylo lepší než riskovat, že vám venku umrzne zadek.

Když byl náš tábor rozbit, přikázal jsem Gappovi, aby rozdělal oheň v kamnech. V zoufalé touze po sebemenší dávce tepla se nás několik tísnilo pod nízkým stropem stanu co nejblíž u přenosného vařiče Ostatní se zachumlali do svých pokrývek. Stejně jako veškeré ostatní vybavení byla i kamna konstruována tak, aby co nejlépe vyhovovala pobytu v drsných podmínkách Kragmeeru. Byla tudíž kryta kovovým plátem, jehož rudá záře představovala jediné osvětlení interiéru. Odrážela se od vzdouvajících se stěn a rozehrávala na nich temně rudé stíny, čímž ze stanu vytvářela místo, které na první pohled mohlo působit útulným a vyhřátým dojmem. Už na druhý se však rychle měnilo v krvavě zbarvenou vizi pekla. Snažil jsem se to nevnímat a soustředil jsem se jen na dojem tepla a útulnosti.

„Nepamatuji se, kdy mi byla naposledy taková zima," bručel Poal. Zdravou ruku natahoval nad rozžhavený plát. Gappo se přehraboval v potravinových balíčcích.

„Ale jen si vzpomeň," řekl Poliwicz, sundal si kapuci a odhalil tak svou plochou tvář se širokým nosem. Jeho rysy jasně prozrazovaly myrmidianský původ. „Bylo to, když jsi spal tady s Gappovou sestrou."

„Já žádnou sestru nemám," namítl Gappo zmateně, pak vytáhl ze sedlové brašny kus masa o velikosti mého předloktí a jal se jej čistit rukávem své uniformy.

„V ecclesiarchii ti amputovali smysl pro humor?" zeptal se Poliwicz a protáhl se kolem mne, aby mu pomohl s přípravou jídla.

„Cože? Ne, prostě ho ze mě vymlátili," odpověděl Gappo upřímně. „Starost o čistotu lidské duše je totiž vážná záležitost, víš."

„Myslím, že máš pravdu," připustil Poliwicz a vytáhl z brašny další kus masa a hodil jej na plotnu.

„Daleko důležitější je ovšem plnění truhlic dary a penězi za vykoupení hříchů," neodpustil si jízlivou poznámku Gappo.

„Okamžitě toho nechte!" přikázal jsem dříve, než se do diskuse mohl vložit někdo další. „Nemohli bychom mluvit o něčem jiném? Jsem příliš vyčerpaný, než abych měl chuť vám bránit, abyste se kvůli víře nepozabíjeli."

Všichni jsme seděli beze slova a ticho uvnitř stanu rušilo pouze skučení větru za jeho stěnami a prskání jídla na plotně. Stanové dílce se ve větru vzdouvaly a pleskaly o sebe a kotevní lana vibrovala nemelodickým kvílením vichřice. Z druhého stanu, jehož velením jsem pověřil Franxe, ke mně dolehl smích. Plukovník měl jako obvykle vlastní stan, kde seděl o samotě se svými myšlenkami. Dříve se říkalo, že tam nacvičuje způsoby sebevraždy pro případ, že by byl zajat. Řekl bych, že v oněch tichých chvílích jsme se všichni zabývali divnými myšlenkami. No, kdyby nás dostali orci, stačilo by mu svléct se do nahá a v okamžiku by zmrzl na kost. Těžká vůně smažícího se masa se šířila stanem a připomněla mi prázdnotu, kterou jsem pociťoval v žaludku. Zaslechl jsem, jak někomu zakručelo v břiše, takže jsem nebyl sám.

„Já mám sestru," přerušil ticho Poal.

„Vážně?" zeptal jsem se v očekávání, že bude následovat nějaký hrubý žert.

„Ne, vážně," pokračoval. „Byla... doufám, že pořád je, v jednom ze řádů milosrdných sester."

„Sešívá raněné vojáky?" zeptal se Gappo.

„Správně," přisvědčil Poal. „Když jsem o ní slyšel naposledy, před tím svým nešťastným setkáním s tou zrádnou děvkou, byla v polní nemocnici někde poblíž Macragge."

„Ať už řekneš o řádu a jeho desátcích cokoli, vymstí se ti to," pravil Poliwicz.

„Jak to myslíš?" otázal se Gappo a tón jeho hlasu prozrazoval, že jeho otázka byla zároveň i obviněním.

„No," začal vysvětlovat Myrmidian a posadil se mezi vaky se zrním, „řád totiž financuje opatství Schola Progenium. Tam je sesterský řád, komisaři, jednotka rychlého nasazení, písaři a tak dále. To všechno něco stojí."

„Pro ty, kteří nosí v srdci skutečnou víru, je mnoho darů a pokladů," zdůraznil Kronin. Byla to první věta, kterou jsem od něho ten den slyšel. Poslední dobou mluvil méně a méně. Zdálo se mi, že se stále více izoluje a s námi ostatními ztrácí kontakt. Pobyt v tomto rozlehlém a pustém světě mu pravděpodobně příliš nesvědčil. Člověk si tváří v tvář tak krutým podmínkám, jaké vládnou venku, snadno začne připadat bezvýznamný a osamělý. Cítil jsem, jak se Kronina zmocňuje melancholie živená frustrací a vyčerpáním.

„A nám se jako daru dostalo právě toho zatraceného Poala!" povzdechl si Gappo.

„Takže nějaký smysl pro humor ti přece jenom zůstal!" vyprskl smíchy Poliwicz a my ostatní jsme se přihlouple pochechtávali.

„Koukej sklapnout a otočit ty steaky, nemám je rád připálené!" odsekl Poal a vyvolal tak další vlnu smíchu.

„Zajímalo by mne, jestli už Franx zabil Linskruga," přemýšlel jsem nahlas, zatímco se Gappo zabýval plechovkami s jídlem.

„Tak proč jsi je dával k sobě?" zeptal se Kýle z druhého konce stanu a posadil se ve svém spacáku.

„Ty nevíš?" zeptal jsem se a náhle pocítil hořkost nad tím, že musím trčet uprostřed ničeho, kde na člověka všude číhá odporná a bolestivá smrt. „Ze stejného důvodu, z jakého jsme tady my všichni - utrpení je dobré pro naše duše."

Dva dny jsme čekali na orky na této Císařem zapomenuté horské výspě. Dva dny jsme tak říkajíc dřepěli na zadku

uprostřed studeného sněhu a mrazivého větru. Usadili jsme se přímo pod linií mraků, které se na nás občas snesly. To jsme pak neviděli ani ruku před svým obličejem. Vzduch tady byl tak řídký, že vyvolával nevolnost a malátnost. Nízký tlak způsoboval, že z našich těl neustále unikaly nevábně vonící plyny. To zpočátku způsobovalo obecné rozveselení, ale postupem času to začalo být nepříjemné. Někteří muži podlehli drsným podmínkám, nedokázali prostě přežít v tak velké nadmořské výšce.

Jediná cesta, kterou se daly planiny přejít, vedla přes hřeben na horním konci údolí - tak to alespoň tvrdili naši průvodci. Několik odvážlivců se pokoušelo prozkoumat cesty na sever a západ, ale nikdo z nich se už nikdy nevrátil. Nakladli jsme dostatek výbušnin, abychom na ty parchanty se zelenou kůží seslali pořádnou lavinu sněhu a kamenů. Doufal jsem, že kragmeerští hoši vědí, co dělají, protože bych se do ní opravdu velice nerad připletl, až se bude řítit dolů.

Mohli byste si myslet, že teď pro nás těžká dřina skončila, ale mýlili byste se. Celou dobu jsme byli zaměstnáni kopáním zákopů ve sněhu. Pokud jste se někdy domnívali, že sníh je měkký, zatraceně jste se spletli. Ten kolem nás se ukládal několik století a přísahám, že byl tvrdší než skála. Zákopy jsme dokázali vybudovat jenom metr a půl hluboké. Navíc nám objemné palčáky téměř znemožňovaly pořádně uchopit násadu krumpáče nebo lopaty a Poliwicz si dnes ráno málem usekl nohu.

Slabě zářící slunce se schovávalo kamsi za mraky a najednou se zdálo, jako by na nás někdo nahoře vyklopil závěj sněhu. No, to myslím samozřejmě obrazně - velké kusy sněhu se prostě jen přestaly vznášet ve vichřici a začaly padat přímo na zem.

„Vichřice se posunula k jihu," odpověděl mi jeden z našich průvodců, Ekul, na dotaz, proč se počasí tak náhle uklidnilo. „Ale to je pro nás vlastně špatné."

„Proč?" zeptal jsem se, abych věděl, na co se mám připravit. Na chvíli se zahleděl na jih. Z šedých a bílých kožešin, do kterých byl oděný, mu vykukoval jenom jeho ostrý nos a tváře, stejně jako u ostatních obyvatel Kragmeeru ošlehané větrem a mrazem. Své tmavé oči, zasazené nad vysokými lícními kostmi, upíral do dáli, jakoby pohroužen do vzpomínek. Konečně se otočil ke mně a pomalu si mě změřil pohledem.

„Údolí působí jako obrovské trychtýře, ve kterých bouře získává sílu," odpověděl po chvíli. Sklonil se a prstem nakreslil ve sněhu spirálu. „Její intenzita roste a roste, až se náhle přehoupne přes vrcholky okolních hor a přiřítí se rovnou sem. Říkáme tomu Císařův hněv. Zní to trochu poeticky, ale jistě chápete, co to znamená."

„Veliké problémy, pokud se do ní dostaneme," dokončil jsem jeho myšlenku.

„Viděl jsem, jak zvedla muže jakoby nic třicet metrů nad zem, a to si nevymýšlím," řekl mi se zkroušeným výrazem.

Stáli jsme vedle sebe a hleděli na průsmyk, v němž jsme budovali klikaté zákopy. Usadili jsme se na západní straně údolí, která nebyla tak strmá. Druhý trestanecký regiment byl rozdělen do dvou oddílů, ze kterých byla vytvořena první a druhá linie. Náš plán byl takový, že orci narazí na první linii a až se podaří jejich nápor odrazit, stáhnou se přeživší muži zpět a posílí druhou linii. Myslel jsem si, že východní svahy by byly pro náš plán vhodnější, protože jsou daleko strmější a znesnadňovaly by orkům útok. Ale plukovník si samozřejmě vše důkladně prohlédl a upozornil mne na téměř kilometr dlouhé pásmo skalnatých výstupků, které by bránily jednotkám na východních svazích kontrolovat dno údolí a mohly by tak poskytnout orkům opěrný bod. Těm by pak stačilo pod ochranou krycí palby překonat první kilometr a dostat se do tohoto krytu, kde by pak byli zcela mimo dosah našich zbraní. Jedna věc byla jasná. Už několikrát jsem se s orky utkal a byl jsem si jistý, že neodolají výzvě šesti tisíc gardistů, kteří po nich zahájí palbu, a nepochybně zaútočí. Jejich povaha je prostě taková - jsou to brutální bestie, téměř neschopné složitějšího uvažování, zato obdařené neuhasitelnou touhou po boji a krveprolévání. Císař ví, že je příroda pro to stvořila. Jak jsem už řekl, můžete do nich pálit, můžete je bodat i sekat, a oni přesto nepadnou.

Náhle jsem si všiml, že se někdo prodírá sněhem směrem k nám. Nebylo těžké rozpoznat plukovníkovu postavu. Pozoroval jsem ho, jak si razí cestu závějemi a v místech, kde byla chůze obzvláště obtížná, se přidržuje skály. Po chvíli se vytáhl přes okraj výstupku, na němž jsme stáli. Nějakou dobu pozoroval naše zákopy a snažil se popadnout dech.

„S jakým předstihem mě můžete upozornit na jejich příchod?" zeptal se Ekula a rozhlížel se kolem sebe.

„To záleží na rychlosti jejich pochodu, pane," odpověděl průvodce s pokrčením ramen. „Pluhonožec dokáže vzdálenost od našich předsunutých hlídek urazit během několika hodin a za předpokladu, že neklesnou mraky, by tak velká jednotka měla být vidět na vzdálenost minimálně deseti kilometrů."

„Takže tak pět až šest hodin?" ujišťoval se plukovník a Ekul přikývl. „Proč jste tady, Kagei?" otočil se plukovník najednou ke mně.

„Kontroloval jsem systém našich zákopů, pane," odpověděl jsem rychle. Byla to pravda. Absolvoval jsem tento krkolomný výstup s Ekulem proto, abych si udělal představu o okolní krajině.

„Vy byste se nepokusil o útěk, že ne, poručíku?" řekl výhružně.

„A kam bych utíkal?" Nemohl jsem si odpustit jízlivý tón. „Přidal se k orkům?"

„Co jste tedy zjistil, poručíku?" zeptal se plukovník a naštěstí tentokrát přehlédl mou subordinaci.

„Potřebujeme rozšířit přední zákopy na levém křídle," řekl jsem a mávnutím paže ukázal na zmiňovanou oblast. „Měly by přesáhnout sekundární pozici o několik stovek metrů."

„A kdy se z vás stal takový odborník na vojenskou teorii?" otázal se plukovník tiše, s pohledem upřeným přímo na mne.

„Když jsme na právě takový systém narazili při útoku na hrad Shornigar na Harrifaxu, pane," odpověděl jsem a snažil se v sobě potlačit pocit hořkosti.

„Vzpomínám si," řekl plukovník. „Ocitli jsme se v opravdu pekelné křížové palbě."

„Přesně tak, pane," přikývl jsem a jen stěží se mi podařilo ovládnout vlastní hlas. V té křížové palbě padlo tři sta osmnáct vojáků, ty zkurvený parchante, dodal jsem v duchu.

„Promluvím s plukovníkem Greavesem o rozšíření výkopových prací," řekl s přikývnutím hlavy. „Děkuji vám, poručíku."

Když jsem nemotorně slézal ze svahu, přemýšlel jsem o Greavesovi, muži, který velel druhému trestaneckému regimentu. Byl to kus chlapa, o několik centimetrů menší než já, za takovou hruď a ramena by se nestyděl ani ogryn. Na své muže neustále řval, nadával jim a proklínal jejich zatracené duše. Měl s sebou dokonce několik dozorců z Adepta arbita - bandu násilníků, kteří s oblibou používali elektrické obušky. Na rozdíl od Poslední šance byli tito trestanci civilisté a v trestanecké legii si odpykávali trest, který jim určili soudci a úředníci.

Naši velitelé se snad nemohli více lišit. Nikdy jsem neviděl Schaeffera uhodit někoho, kdo se ho nejprve nepokusil napadnout. Za ta léta jich nebylo málo a všichni nakonec plivali zuby a krev. Z principu námi všemi opovrhoval jako zločinci, ale nezdálo se, že by nás nenáviděl jako jednotlivce. Tím se lišil od Greavese, kterému zjevně činilo potěšení vybíjet si zlost kvůli nedostatkům jeho služby na komkoli. Kdybych to měl shrnout, vyznávali dvě zcela odlišné filozofie. Ubožáci z Greavesovy legie museli pouze přežít určitý čas a byli ze svého pekla venku, takže se jim jejich velitel snažil znepříjemnit život, jak jen to bylo možné. Schaeffer se naopak domníval, že má vyšší poslání. Nechoval se jako náš soudce, to přenechával Císaři. A to samozřejmě znamenalo, že nás nechával umírat. Bylo to, jako kdybyste srovnávali planety Falešná naděje a Kragmeer. První z nich byla dokonalá smrtonosná past, připravena vás okamžitě zabít. Ta druhá je zákeřnější, pomalu z vás vysává život prostřednictvím tisíců zkoušek síly a odolnosti. V konečném důsledku byly ale samozřejmě obě stejně smrtonosné.

„Matko Dolanova," zaslechl jsem klít Poala z místa, kde seděl na okraji zákopu. „Jsou jich tisíce."

Vylezl jsem ze zákopu a postavil se vedle něho. Někde na jihu postupně rostl Císařův hněv, takže se vzduch značně vyčistil a já jsem dobře viděl, co Poal tím svým zvoláním myslel. Ústím údolí, zhruba dva kilometry na jih od nás, se k nám valila vlna orků. Zdálo se, že nejsou organizováni v žádné formaci, vypadali jako nekonečná záplava zelených ďáblů razící si cestu sněhovými závějemi. Zahlédl jsem i několik tanků, kterým říkáme bitevní vozy. Na tuto vzdálenost bylo téměř nemožné rozeznat jakékoli detaily; byla to jen tmavá masa na sněhobílém pozadí.

Když se k nám přiblížili asi najeden kilometr, rozeznal jsem v zástupech bojovníků obrysy dreadnoughtů. To jsou obrovské kráčející bitevní stroje, dvakrát až třikrát převyšující dospělého muže. Jsou vybaveny různými typy těžkých střelných zbraní i pilami, čepelemi a pěstmi pro boj zblízka. Hluk pochodující armády se odrážel od stěn údolí a připomínal mi temné rachocení hromu. Hluboké tóny válečného ryku a řevu splývaly v jediný kakofonický rachot. Jak vojsko postupovalo kupředu, dali se rozeznat jednotliví nepřátelé, oblečení převážně v tmavých kožešinách. V jejich středu se třepotaly černobílé kostkované zástavy. Stejné znaky byly namalované i na bocích vozidel, jejichž hlučné motory vypouštějící olejnatý kouř dokreslovaly hrozivou atmosféru.

Orci nejsou hloupí: uviděli zákopy a jejich armáda začala pomalu stoupat po svahu vzhůru. Ve snaze eliminovat strmost svahu postupovali k naším pozicím šikmo. Když se krvelačný dav přiblížil na vzdálenost osmi set metrů, oddíly v předních zákopech zahájily palbu za použití svých nejtěžších zbraní. Rachot automatických děl se odrážel od stěn údolí. Občas jsem zahlédl sporadické záblesky dělové palby, vyrývající krátery do zákopové linie asi tři sta metrů přede mnou. V odpověď se ozvalo hluboké skandování orků, které s jejich postupem neustále sílilo, až přehlušilo i palbu těžkých bolterů a laserových děl.

„Waa-ork! Waa-ork! Waa-ork! Waa-ork! Waa-ork! Waa-ork!" křičeli na nás. Když se rozběhli a razili si cestu posledními metry sněhových závějí, které nás od nich dělily, celé údolí rezonovalo jejich válečným řevem.

Do ryku se náhle vmísily série tlumených výbuchů. Napravo od nás, přímo nad hlavami orků, vybuchly bílé fontány. Obrovské množství sněhu se uvolnilo v lavině, která se valila přímo na naše nepřátele. Zrychlující bílá masa s sebou strhávala obrovské balvany a kmeny stromů. Valící se tuny sněhu a kamení přeměnily údolí ve smrtonosnou past a jejich hučení přehlušilo i řev orků. Ti se v mžiku rozprchli do všech stran ve snaze ukrýt se před lavinou, která se na ně řítila. Země se divoce otřásala jako při bombardování a já jsem upřel nervózní pohled na svah nad námi, abych se ujistil, že výsledný efekt nebude silnější, než bylo původně plánováno. Musel jsem přiznat, že se mi značně ulevilo, když jsem nahoře nezaznamenal žádný pohyb. Třpytící se sníh dál naprosto nerušené pokrýval vrcholek hory za našimi zády. Ekul a jeho průzkumníci odvedli dobrou práci. Střelci v předních zákopech nezastavili palbu ani v okamžiku, kdy na hlavy orků dopadala lavina. V mžiku se místo, kde ještě před chvílí bylo vojsko nepřátelských bojovníků, změnilo v bílé peklo, ve kterém se místy daly zahlédnout tmavé obrysy bitevních strojů a vozidel, které byly dopadající lavinou vymrštěny do vzduchu. Vzápětí však zmizely i ony, pohlceny sněhobílou masou a pohřbeny pod tunami sněhu.

Na dno údolí se sesunuly další mohutné vrstvy sněhu a završily tak dílo zkázy na orcích, kteří zůstali uvězněni pod jejich nánosy. Rachot laviny nahradil jásot Greavesových mužů. Nikdo z naší jednotky se však k jejich veselí nepřidal. Všichni jsme napjatě pozorovali dno údolí. Nemohlo to být tak snadné, jedna lavina a konec. Poslední šance takové štěstí nikdy neměla. A opravdu, zvířený sníh se začínal pomalu usazovat a my jsme spatřili, že běsnění laviny stále ještě přežilo značné množství orků. V téhle chvíli: byli sice překvapeni a zmatení, ale bylo jich pořád dost na to, aby zadupali naši obranu do země, jen co se trochu vzpamatují. A teď, když prahnou po odvetě, budou v boji ještě strašnější.

V předních zákopech se Greavesovi podařilo zvládnout své ubohé svěřence a donutit je, aby opět zahájili zběsilou palbu. Nedopřát orkům ani chvíli oddechu byla dobrá taktika, jen si myslím, že byla spíše důsledkem Greavesovy touhy řvát na trestance, než logické úvahy. Po zásahu laserovým dělem vybuchla uprostřed tlupy orků palivová nádrž jednoho z dreadnoughtů. Několik jich spolu s jedním bitevním vozem lavině uniklo, ale přesně vedená palba z laserových kanónů a těžkých bolterů je brzy změnila v hořící vraky.

Když orci začali ustupovat, napadla mne zvláštní myšlenka. Vozidla potřebují palivo a toho bylo v této ledové divočině poskrovnu. Pro práci ve větších vzdálenostech od základen upravili obyvatelé Kragmeeru každou třetí

Chiméru tak, aby mohla převážet palivo. Z toho vyplývalo, že také orci pravděpodobně používali nějaká podpůrná vozidla. Nejenom k přepravě paliva, ale i potravin a munice. Bylo těžké si představit, že by tato poměrně malá armáda dokázala dobýt kragmeerskou stanici, už vůbec nemluvě o třech. A nejbližší z nich dělilo od těchto hor osm set kilometrů ledových planin. I kdyby v každé stanici sebrali všechno, na co tam přišli, nějak by to museli přepravovat. Orci jsou dobří plenitelé, dokážou využít skoro všechno a já jsem částečně očekával, že se objeví v ukořistěných, speciálně upravených Chimérách. Nebylo pravděpodobné, že by několik tisíc orků, ať už jsou jakkoli odolní, dokázalo přežít pochod na takovou vzdálenost bez řádné podpory. Nenacházel jsem pro to vysvětlení, ale znepokojovalo mne to čím dál víc. Upozornil jsem na to plukovníka, ale nedostal jsem žádnou odpověď. Byl jsem si jistý, že došel ke stejnému závěru.

Orci znovu přešli do ofenzívy. Přivítali jsme je palbou laserových a těžkých zbraní. Nepřátelé ji opětovali a v temnotě jejich davu se objevovaly záblesky výstřelů. Opět začali skandovat svůj válečný pokřik, tentokrát ještě hlasitěji a zuřivěji. Laserová palba se už ozývala skoro bez ustání; Greaves přikázal svým mužům, aby nepálili v salvách, ale podle vlastního uvážení. Desítky zabitých orků se válely ve sněhových závějích, ale zbytek pokračoval v postupu. Valili se do úbočí hory jako živá vlna bestiální zuřivosti.

„Nezastaví je," konstatoval Poal vedle mne. Laserová puška v jeho rukou vrněla, jak dobíjel její energetický článek.

„Možná ano," oponoval jsem, aniž bych spustil zrak z předních zákopů. Orci se vrhli na Greavesovy muže jako bouře. Špatně vycvičení gardisté nemohli čelit jejich vrozené bojovnosti.

„Stáhněte je, hned," zaslechl jsem vedle sebe šeptat Poala. „Stáhněte je dřív, než bude zatraceně pozdě!"

Chápal jsem Poalovy myšlenky. Do zákopů se valili další a další orci. Kdyby Greaves dal nyní povel k ústupu, mohli bychom jeho muže krýt palbou. Pokud se ale rozhodne příliš pozdě, smísí se s útočníky a my už pak nebudeme schopni mezi nimi rozlišovat.

„Teď, ty zatracený idiote!" zařval Poal a vyskočil ze zákopu.

Na okamžik jsem se domníval, že tvrdohlavý Greaves bude bojovat do posledního muže a vezme si své odsouzence s sebou do pekel. Pak se ale ze zákopů na levém křídle začali šplhat muži i ženy, dříve než se k nim mohli orci dostat. Zdálo se, že Greaves pozbyl jakýkoli pud sebezáchovy. Brodil se sněhem, poháněl své vojáky a ukazoval naším směrem.

„Krycí palba!" ozvalo se z druhého konce našeho zákopu. Poal začal pálit vpravo, kde už se orkům podařilo dostat ze zákopů a pronásledovali Greavesovy vojáky ve snaze odříznout jim cestu. K laserové palbě se přidal štěkot těžkého bolteru a v houfu orků rázem vznikla mezera.

Plukovník Greaves vedl své muže do levé části druhého zákopu. Z celé jednotky jich k nám dorazilo zhruba pět set, tedy přibližně polovina osádky prvního zákopu. Orci neztráceli čas přeskupováním svých pozic; hnali se přes opevnění přímo na nás. Vytáhl jsem svou laserovou pistoli a začal jsem po nich pálit - bylo jich tolik, že jsem ani na takovou vzdálenost prakticky nemohl minout. Jejich houf se začínal roztahovat do šířky, aby na nás zaútočili po celé frontě. Někteří se pokusili proniknout nám po levé straně do zad a obklíčit nás.

Nepřítel opětoval palbu a sníh kolem nás začal vybuchovat. Spolu s Poalem jsem se vrhl zpátky do zákopu. Orci se teď roztáhli do tenčící se linie, jejíž střed byl přímo před námi a oba konce zasahovaly daleko do stran.

„Připravte se na boj!" neslo se zákopem.

„Zákopy neudržíme," zaslechl jsem vedle sebe hlas plukovníka Schaeffera.

„Pane?" zeptal j sem se a otočil se k němu.

„V boji muže proti muži nemají naši vojáci proti orkům šanci," vysvětlil mi rychle. „Jakmile se dostanou do zákopu, nebudeme proti ním moci využít svou palebnou sílu. A bude velice těžké je odtud zase dostat."

„Takže protiútok, pane?" četl jsem plukovníkovi myšlenky. Pomyšlení na blížící se konfrontaci s krvelačným nepřítelem mne plnilo děsem, ale nic jiného nám nezbývalo. „Udeřit na ně v otevřeném prostoru?"

„Předejte rozkaz k protiútoku dál," vykřikl plukovník doleva. Vzápětí se sám chopil zákopového žebříku a začal šplhat ze zákopu ven. Následoval jsem ho a cítil jsem, jak se žebřík otřásal pod náporem dalších mužů.

Pálili jsme s orky po sobě a všude se rozléhal řev a křik. Od protivníka nás dělilo přibližně padesát metrů a řítili jsme se k sobě plnou rychlostí; muži padali a bořili se do sněhu a orci na tom byli podobně. Znovu jsem začal pálit ze své laserové pistole, ale s hrůzou jsem zjišťoval, že zásahy mají na své cíle minimální efekt. Orci byli stále blíž a jejich hrdelní řev se mísil s výbuchy granátů a praskotem laserových paprsků. Měnící se vítr s sebou přinášel jejich puch. Prodíral jsem se sněhem, lapal po dechu a plíce mi zahlcovala směsice pachu smrti a nemytých těl, z níž se mi zvedal žaludek.

Jak se vzdálenost krátila, začínal jsem rozeznávat nejrůznější primitivní střelné zbraně a hrozivé čepele a bodce, kterými byly zelené kůže vyzbrojeny. Na pozadí temného davu nepřátelských bojovníků blýskaly výstřely a jejich světlo se odráželo od čepelí, láskyplně vybroušených k přetínání svalů a kostí. Když nás dělilo posledních dvacet metrů, vytáhl jsem z pochvy nůž a vybral si jednoho z orků. Jeho oblečení bylo z větší části černé, plášť měl pošitý kusy rozedrané kožešiny. Kovové chrániče širokých ramen a omlácený náprsní krunýř, poškrábaný a pomačkaný, jak prošel už nejednou bitvou, měl pomalované bílými znaky. S hrůzou jsem zjistil, že se mu u pasu pohupují dvě lidské hlavy. K opasku byly připevněny háky na maso, které byly zaraženy do jejich očí. Ten parchant na mě najednou upřel své rudé oči, jako by mi četl myšlenky. Soustředil jsem se na tohoto konkrétního nepřítele tak, že jsem zapomněl na všechno a všechny kolem sebe. Jasně jsem viděl, jak se mu pod kožešinami vlní obrovské svaly, i rozeklanou jizvu, která se mu táhla od široké brady přes tlamu až na levou tvář a jen o kousek míjela jeho boxerský nos. Jeho kůže byla tmavě zelená, jakoby zrohovatělá a pokrytá jizvami a. bradavicemi; zjevně byla necitlivá k mrazu, který by člověka zabil. Ork otevřel tlamu a něco zařval. Odhalil přitom řadu žlutých tesáků, které by jediným stiskem dokázaly prokousnout svaly a rozdrtit kosti.

Když nás dělilo už jen pět metrů, vytáhl masivní pistoli a vystřelil, ale minul a střela proletěla dobrého půl metru vlevo ode mne. V pravé ruce svíral meč, který se podobal řeznickému sekáčku, ale jeho čepel byla přinejmenším metr dlouhá. Rozehnal se a sekl svou zbraní po mé hrudi. Na poslední chvíli jsem stačil uskočit doleva. Nohy mi přitom uklouzly ve sněhu, ale čepel mne těsně minula. Pokusil jsem se bodnout ho nožem, ale ork mi bez námahy srazil ruku stranou a zároveň se po mně znovu ohnal sekáčkem. Opět jsem uhnul, ale tentokrát jsem nebyl dost rychlý a ork mi odsekl kus levého rukávu. Ledový vzduch způsobil, že mi na ruce rázem naskočila husí kůže. Toho si však ork ani nestačil všimnout, protože jsem mu namířil laserovou pistoli do obličeje. Sklonil se, aby se vyhnul zásahu, a nabodl se přímo na můj připravený nůž. Trhl jsem rukou vzhůru a zarazil mu ho do hrdla. Celou svou silou jsem nožem otočil a z hluboké rány se začala valit tmavá krev. Byla velice hustá a téměř černá a stékala mi na nohy a na bělostný sníh na zemi.

Když se na mne vrhl další ork, vyzbrojený dvěma noži s dlouhými zubatými čepelemi, které se chladně leskly, ustoupil jsem o krok zpět a střelil ho laserovou pistolí přímo do levého oka. Týl jeho hlavy explodoval v gejzíru krve a netvor padl mrtev k zemi.

Poal právě odrážel útok jiného orka svým hákem. Jeho špičku zabodl protivníkovi do břicha a vzápětí tak tak uskočil před úderem palice, osazené krátkými čepelemi. Obrátil jsem nůž v ruce a zarazil jej hluboko do krku toho netvora. Čepel se ohnula o jeho silné páteřní obratle a vjela zespodu do lebky. Ork mi hřbetem ruky zasadil ránu, která mne srazila na kolena. Otočil se ke mně a zavrčel. Z otevřené rány mu stříkala krev. Botou s ocelovou špičkou mne nakopl do nohy a málem mi přitom zlomil stehenní kost. Náhle se ve vzduchu zaleskl Poalův hák. Bodl toho zeleného bastarda do tlamy a rychlým škubnutím mu ji rozerval. Ork vyplivl krev a zuby a ohnal se po Poalovi, ale prudká rána hákem vzápětí zasáhla zespodu jeho nos a špička mu zajela nozdrou až do mozku. Ork se skácel ve smrtelných křečích. Ani jeden z nás mu však už nevěnoval pozornost a oba jsme se rozhlíželi, jak se vyvíjí okolní situace. Většina orků byla vyvedena z míry neočekávanou silou našeho protiútoku a ustoupila zpátky k prvnímu zákopu. Několik z nich se pokoušelo udržet pozice, ti však byli beznadějně obklíčeni vojáky a rychle přemoženi. Udusaný a zakrvácený sníh pokrývaly stovky pokroucených a roztrhaných mrtvol; hodně jich patřilo orkům, ale ještě víc bylo lidských. V místě nejzuřivějšího boje se hromady usekaných končetin a zmrzačených těl vršily do výše pasu.

Poal a já jsme se vyčerpaně svalili do sněhové závěje vedle ostatních mužů. „Skočit na takhle jednoduchý trik," řekl Poal, když jsem mu popsal svůj souboj s prvním orkem. „Myslel jsem si, že orci jsou chytřejší, než aby se nechali takhle nachytat."

„Je to jeden z nejstarších triků, které znám," přidal se Poliwicz, který seděl opodál a čistil si bajonet o sníh.

„Ano, jeden z nejjednodušších..." mumlal jsem si pro sebe. Do hlavy se mi však začala vkrádat jiná myšlenka. Rozhlédl jsem se po plukovníkovi. Odpočíval v závěji nedaleko ode mne. Právě hovořil s Greavesem a Ekulem. Začal jsem si razit cestu mezi zraněnými gardisty, odstrkoval jsem je stranou, nedbaje jejich stenů a nářků.

„Pane!" zavolal jsem na plukovníka, který se právě chystal k odchodu.

„Ano, Kagei?" zeptal se podrážděně a otočil se na podpatku.

„Myslím, že jsme byli oklamáni, pane," vysvětloval jsem rychle a letmým pohledem přes rameno jsem zkontroloval aktivitu orků.

„Oklamáni?" zeptal se Greaves, který stál za plukovníkem. Na jeho tváři se zračila nedůvěra. „Co tím myslíte?"

„Tento útok byl pouhá léčka," vysvětloval jsem spěšně a přitom jsem rozhazoval kolem sebe rukama ve snaze zbavit se nenadálého pocitu tísně, který se mne zmocnil. „Když teď o tom přemýšlím, dává to smysl. Planiny museli překročit s podporou hlavní armády a pak se od ní oddělili."

„Co je to za nesmysl, vojáku?" zeptal se Greaves. „Okamžitě se vraťte na své místo!"

„Počkejte, pane," řekl Ekul a s pohledem upřeným na mne přistoupil k plukovníkovi. „Jaký by to mělo účel, Kagei?"

„Tohle není hlavní armáda orků. Jedná se o útok, kterým se nás pokusili zmást a odlákat naši pozornost od hlavního voje, který nás zatím obchází," chrlil jsem ze sebe a v hlavě mi přitom vířily důsledky dané situace.

„Možná máte pravdu," přikývl plukovník zamyšleně. „Tohle vojsko se opravdu příliš nepodobalo tomu, o kterém se psalo v hlášeních. Myslím, že by se mohlo jednat o pouhý předvoj."

„Kudy jinudy by se mohli vydat?" zeptal se Greaves nedůvěřivě. „Ekul přece říkal, že přechod ostatními průsmyky v této oblasti ještě žádný člověk nepřežil."

„Žádný člověk, pane," souhlasil Ekul, „ale poručík může mít pravdu. Nebojujeme s lidmi. Je možné, že se ke stanici Epsilon vydali nějakou jinou cestou a tomuhle údolí se vyhnuli."

„Co s tím můžeme dělat? Naše rozkazy zní, abychom drželi tento průsmyk," trval na svém tvrdohlavě Greaves. „A stejně se Kage nejspíš mýlí."

„Jistá možnost tu přesto existuje," odpověděl plukovník. Oči měl usilovným přemýšlením sevřené do úzkých štěrbin. „Vy a váš regiment budete dál držet tento průsmyk. Bez mého oddílu se snadno obejdete. Musíme se vrátit do Epsilonu a varovat je."

Při zmínce o Epsilonu se ve mně rázem probudila naděje. Je mnohem snazší přežít obléhání než otevřenou bitvu. A navíc bychom byli ukryli za hradbami stanice, pryč z toho proklatého mrazu a sněhu.

„Mí jezdci dokážou cestovat mnohem rychleji," oponoval Ekul a naději mi zase vzal. „A navíc známe lépe terén."

„Nebylo by v tom případě lepší, kdybyste se se svými jezdci vydal pátrat po hlavním voji?" chytil jsem se myšlenky, která se mi mihla hlavou, a snažil se přitom nedat najevo své zoufalství.

„Vracejí se!" ozval se varovný výkřik z druhého konce zákopu.

„Jdeme hned!" řekl důrazně plukovník. „Kagei, sbalte tolik zásob, kolik uneseme, a shromážděte tady naše muže."

O pět minut později byl zbytek Poslední šance shromážděn kolem mne. Na sáně tažené pluhonožci jsme naložili

všechno, co jsme mohli. Opět se zvedl vítr a vířil sníh kolem nás. Přes jeho kvílení k nám pronikal rachot kanónů a praskání laserů Greavesových vojáků, kteří se snažili zadržet orky valící se z předního zákopu. Ve sněhové vánici se náhle objevila plukovníkova silueta.

„Jste připraveni?“ zeptal se a ohlédl se přes rameno k zákopům, vzdálených od nás jen několik desítek metrů. V jednom okamžiku kolem nás prolétla zbloudilá orčí střela. Pak se k nám sněhem prodral Greaves a postavil se před plukovníka, ruce založené v bok.

„Porušujete rozkazy, Schaeffere,“ řekl vztekle a zašermoval před plukovníkem ukazováčkem. „Opouštíte svou pozici.“

„Jestli k tomu budete mít příležitost, vydejte se za námi,“ odpověděl plukovník klidně, ignoruje vznesené obvinění.

„Jste zbabělec, Schaeffere,“ opáčil vzteklý velitel Druhé trestanecké legie a zabodl prst do plukovníkovy hrudi. „Nejste o nic lepší než ten odpad společnosti, kterému velíte.“

„Sbohem, plukovníku Greavesi,“ řekl plukovník odměřeně. Viděl jsem na něm, jak moc se musí ovládat, aby udržel svůj hněv na uzdě. „Pravděpodobně se už nikdy nesetkáme.“

Vydali jsme se závějemi sněhu na cestu a za námi se nesly Greavesovy nadávky a klení. V čele naší formace vedli Franx a Loron pluhonožce obtěžkané nákladem. Celý zástup pak uzavíral plukovník.

Jak jsme se opět přibližovali k vrcholu horského hřebenu, začal být mrazivý vítr skutečně nepříjemný. Pronikal i přes silnou kožešinu mé kapuce a štípal mne do tváří. Nohy mi ztěžkly už po několika málo kilometrech. Plukovník nás neustále hnal vpřed, beze slova, jen svým ostrým pohledem zpražil každého, kdo klopýtl nebo zpomalil. Vlekl jsem se závějemi a snažil jsem se nemyslet na nic jiného než na další krok. Oči jsem upíral na záda Lorii, která se plahočila přede mnou, a odpoutával jsem tak svou mysl od reálného světa.

O chvíli později se začalo stmívat, slunce pomalu mizelo za vrcholky hor zalitými jeho rudou září. Byl by to docela hezký pohled, nebýt toho, že vyvolával vzpomínky na zakrvácený sníh v údolí. Západ slunce mi teď připomínal jenom utrhané končetiny a zmrzačená těla, jako by všechny moje vzpomínky byly zbroceny krví. Kdykoliv jsem viděl děti, vybavila se mi hromada drobných tělíček, která jsme nalezli ve stanici Ravensbrost na Carlille 2. Při pohledu na květiny zase vzpomínám na Falešnou naději a rostlinného predátora v srdci tamější džungle. Slunečný den mi připomene nesnesitelné vedro sálající z popelových pláni Gathalonu, kde se dvě stě mužů propadlo do tekutých dun, a jak klesali dolů, byli pomalu rozežíráni leptavým prachem. A pokud jde o hmyz, určitě uhodnete, co mi připomíná. Zdá se, že na mne v životě už nečeká jiné potěšení než společnost mých druhů z Poslední šance. A i tyhle okamžiky byly velice vzácné. Proč mi všechno muselo připomínat nějaké bojiště? Byl si toho plukovník vědom? Byla to snad součást našeho trestu - být zbaven jakýchkoli pozitivních prožitků? Během posledních tří let jsem přišel o všechny příjemné představy. Zpočátku jsem si myslel, že jsem jiný než ostatní, že se nenechám změnit. Pcha, dobrý vtip. Na vlastní oči jsem viděl bitvu, kde během odpoledne zahynulo deset tisíc mužů. Celé hodiny na zem dopadaly rakety a granáty jako příšerné krupobití. Zastřelil jsem, uškrtil a ubodal víc nepřátel, než si dokážu zapamatovat. Všechny mé zážitky jsou poznamenány něčím hrůzným. Dokonce i když jsem se vrhal do horké koupele na stanici Epsilon, vracel jsem se ve vzpomínkách k řece, přes kterou jsme se pokoušeli přeplavat na planetě Juno. Její hladina byla plná zmrzačených těl, muži byli strháváni rychlými spodními proudy a nocí se nesla palba našich pronásledovatelů.

* * *

Když plukovník konečně přikázal zastavit, byla přibližně půlnoc. Ani jsme se nesnažili rozbíjet tábor nebo vařit. Každý z nás jen polkl několik soust soleného masa a usnul zabalený do své pokrývky na místě, kde se zastavil. Byl jsem tak vyčerpaný, že jsem okamžitě upadl do spánku. Probudil mne plukovník, který nás obcházel a kontroloval, jestli někdo neumrzl. Muselo uběhnout jen několik málo hodin od chvíle, kdy jsme zastavili. Zmateně jsme se potáceli černočernou tmou pokoušeli se připravit na další pochod, zatímco nás plukovník pobízel k většímu spěchu. Když jsme znovu vyrazili, jen s vypětím všech sil jsme nutili své bolavé nohy k chůzi a místy jsme se doslova po čtyřech plazili chladným sněhem, do něhož jsme se propadali až po lokty.

Náhle se odkudsi ozval výkřik hrůzy. Všichni jsme se rychle chopili zbraní. K plukovníkovi na konci našeho zástupu přiběhl Gappo a oznámil mu, že se někdo ve tmě zřítil do ledové rozsedliny. Plukovník se začal brodit sněhem dopředu a já jsem se vydal v jeho stopách za Gappem, který nás vedl k trhlině. Ve tmě, která uvnitř panovala, jsem neviděl vůbec nic. Plukovník se zeptal, kdo je tam dole, ale odpovědí mu bylo jen nesrozumitelné sténání. V rychlosti jsme překontrolovali, kdo chybí. Byl to Poal.

„Nemůžeme plýtvat časem na jeho záchranu,“ oznámil nám plukovník a odstoupil od okraje průrvy. „Nevíme, jak je hluboko, a nemáme ani potřebné vybavení.“

Kolem se ozvalo nespokojené zamručení, ale všem byla příliš veliká zima, než aby si dovolili otevřeně odporovat. Když odešli, na okraji trhliny zůstal jenom Gappo. V očích měl prázdný výraz.

„Bude to trvat jenom pár minut,“ mumlal si pro sebe. „Prostě usne a už se neprobudí. Nebude o tom ani vědět.“

„Jestli je ta průrva dost hluboká, má to už nejspíš za sebou,“ řekl jsem, položil jsem mu ruku na rameno a odváděl ho pryč. Po několika krocích se opět zastavil.

„Musíme jít!“ křikl jsem na něho a táhl jsem ho dál. „Buď se dostaneme do Epsilonu, nebo tady umřeme všichni.“

* * *

Plukovník nás bez oddechu hnal vpřed i celý příští den. Odpoledne jsem minul mrtvolu muže ležící ve sněhu. Byl obrácený tváří k zemi, takže jsem nedokázal říct, kdo to je, a neměl jsem ani dostatek energie, abych ho obrátil. Když jsme konečně zastavili, pokusil jsem se zjistit, kdo chybí, ale oči jsem měl zalepené ledovou krustou a celé rozbolavělé. Navíc všichni vypadali v těžkých kabátech a kapucích natěsno utažených kolem obličejů stejně. S námahou jsem se

přinutil polknout několik soust soleného masa. Nikdo nemluvil, a dokonce i plukovník byl zamlklejší než obvykle. Seděl jsem s rukama zkříženýma na prsou. Třásl jsem se zimou a cítil jsem bolest v každičkém svalu a kosti. Mé tělo vzdávalo souboj s chladem a postupně se mě začal zmocňovat spánek, hlava mi klesla na prsa. Někdo se mnou zacloumal, aby mě probudil.

„Co se sakra...?“ zavrčel jsem a odstrčil jsem ruku, která mnou třásla.

„Franx,“ řekl Gappo.

Víc říkat nemusel. Pomohl mi postavit se na nohy a oba jsme vykročili směrem k místu, kde ležel Franx. Klekl jsem si vedle něho a odkryl jsem kapuci, která mu zakrývala obličej. Měl ho celý pokrytý tenkou ledovou vrstvou a nepřirozeně bledý. O chvíli později se k nám přidala Lorii. Sklonila se k Franxovi, až se tváří téměř dotýkala jeho úst.

„Ještě dýchá,“ řekla nám a narovnala se.

„Nemůžeme ho tu nechat,“ řekl Gappo. Souhlasně jsem přikývl. Tak nějak jsem si slíbil, že Franx tuhle misi přežije. „Co můžeme dělat? Jsem příliš unavený, abych nesl cokoli jiného, než je tenhle kabát.“

„Dejte ho na sáně,“ navrhla Lorii.

„Pluhonožci už větší zátěž neutáhnou,“ upozornil nás Gappo, který se snažil zahřát podupáváním.

„Tak se budou muset víc namáhat. Budou se v tažení Franxe střídat,“ rozhodl jsem. Nikdo mi neodporoval.

* * *

Pluhonožci v čele našeho stále se zmenšujícího zástupu kňučeli bolestí. Dva muži se neprobudili, další dva zemřeli vyčerpáním a zimou dnes ráno. Zář poledního slunce se odrážela od sněhové pokrývky, takže viditelnost nebyla o mnoho lepší než v noci.

„Kagei!“ zaslechl jsem volat plukovníka a vydal jsem se dopředu. Jeden z pluhonožců ležel ve sněhu s pravou zadní nohou zkroucenou v nepřirozeném úhlu, zjevně zlomenou. Sáně ležely převrácené u skalního výhozu poblíž.

„Pane?“ zeptal jsem se plukovníka, který se právě zvedal od poraněného zvířete.

„Rozdělte muže do skupin po šesti a z postroje vyrobte tažná lana,“ řekl. Pak z pouzdra vytáhl bolterovou pistoli, přiložil ji ke spánku nešťastného zvířete a ukončil jeho trápení. Mé první myšlenky patřily čerstvému masu, které se nám tak neočekávaně naskytlo, ale pohled na plukovníka mi připomněl, že určitě nebude chtít ztrácet ani okamžik. Najednou mé zaplavila bezmezná nenávist.

„Pro nás byste neudělal ani to,“ obvinil jsem plukovníka a hlavou jsem kývl ke kouřící pistoli v jeho ruce.

„Kdybyste sloužili Císaři tak dobře jako on, možná byste si také zasloužili určité slitování,“ odpověděl klidně a vrátil pistoli zpátky do pouzdra. „Ale to neděláte, a proto si nezasloužíte nic.“

Kromě plukovníka nás zbylo už jen dvanáct. Každé dvě hodiny jsme se střídali v tažení saní. Plukovník se mě snažil přimět, abych se Franxe zbavil, ale Gappo, Loron, Lorii a Kronin se ke mně dobrovolně přidali, a když na nás byla řada, vezli jsme ho na našich saních. Když měla táhnout druhá skupina, překládali jsme ho na saně zbývajícího pluhonožce.

Brzy jsem ztratil jakýkoli přehled o čase, dokonce jsem už přestal počítat i půlnoční zastávky, takže jsme mohli být na pochodu tři dny, ale také celý týden. Vítr po celou tu dobu stále sílil a sníh byl čím dál těžší. Vzpomněl jsem si na Ekulovo varování před běsněním Císařova hněvu a začal jsem se obávat nejhoršího. Řekl jsem ostatním, co se blíží, a všichni ještě znásobili své úsilí, ale už jsme neměli daleko do stavu, kdy veškerou svou energii spotřebujeme jenom na to, abychom dokázali vůbec zůstat vzhůru, nemluvě o soustavném pochodu a tažení saní. V krátké době jsme zlikvidovali zásoby na jedněch saních a rozhodli jsme se zbavit také stanů. Jakmile byly shozeny ze saní, nikdo už němě; sílu, aby je naložil. V tažení zbývajících saní se střídaly naše dvě skupiny a zbývající pluhonožec, takže se náš postup trochu zrychlil.

„Jestli jsou na tom orci podobně, nemuseli by se ke stanici nikdy dostat,“ poznamenal Kýle jednoho večera, když jsme se pokoušeli požvýkat polozmrzlé odřezky masa.

„Tomu nevěř,“ řekl jsem mu. „Sám víš, co je to za houževnaté parchanty. Kromě toho, než se na tu cestu vydali, nakradli si a postavili Císař ví co. Jestli je jejich náčelník tak mazaný, aby vymyslel léčku, bude dost chytrý i na to, aby se na pochod důkladně připravil. Pravděpodobně mají vozidla a veškeré vybavení.“

„Co když dorazíme příliš pozdě?“ zeptal se Kýle, jehož nálada se z optimistické náhle změnila ve skeptickou. Nikdy předtím jsem si u něho tak prudké změny nálady nevšiml, ale teď jsme se asi všichni zmítali mezi nadějí a beznadějí.

„Tak se na místě otočíme a vydáme se na cestu zpátky,“ odpověděl Poliwicz a zuby utrhl kus soleného masa.

„Celá tahle Císařem zatracená planeta vypadá stejně,“ vztekal se Kýle. „Vůbec nedokážu poznat, kde jsme a jak dlouhá cesta nám ještě zbývá.“

Nikdo neplýtval silami na odpověď; bylo složité soustředit se na přežití několika následujících minut, natož lámat si hlavu nad příštím dnem. Odhodil jsem zbytky svého přídělu do sněhu. Byl jsem už příliš unavený i na to, abych dokázal žvýkat. Lehl jsem si na záda a okamžitě se mě zmocnil spánek, který mne odnesl pryč od bolesti trýznící každičký kousek mého těla.

Hlasitý křik mne vytrhl z mrákotného pochodu.

„Co je to tentokrát?“ zeptal jsem se ospale, když jsem došel k šestici členů Poslední šance, kteří se shlukli přede mnou.

„Jedna ze staničních hlídek,“ odpověděl plukovník. „Poslal jsem ji zpátky s varováním před orky.“ Konečně mi došlo, že to, co má otupená mysl považovala za křik bolesti dalšího nešťastníka, byl ve skutečnosti radostný jásot.

„Pořád ještě máme namířeno do Epsilonu, že?“ zeptal jsem se rychle ve strachu, že by plukovník mohl vydat rozkaz k návratu na místo, odkud jsme přišli.

„Ano, máme. Už to trvalo příliš dlouho," ujistil mne a já jsem si poprvé všiml, jak je pohublý a zbědovaný. Kolem očí měl obrovské tmavé kruhy z probdělých nocí a celkově vypadal sklesle, stejně jako my.

Trvalo nám další dvě hodiny, než jsme dorazili ke vstupní bráně, kde na nás čekala malá delegace složená z důstojníků kragmeerských jednotek. Jejich nálada byla ponurá, ale nedívali se na nás nijak nepřívětivě, když jsme se s plukovníkovým svolením skáceli naprosto vyčerpaní do sněhu jen několik metrů od nich.

Neslyšel jsem, o čem se bavili; už několik dnů jsem byl skoro hluchý, přestože jsem si uši chránil kožešinou lemovaným kabátem, který jsem si omotal kolem hlavy. Zdálo se, že se mezi sebou o něčem přou. Zajímalo by mě, jestli mají stejný názor jako Greaves a obviňují plukovníka z neuposlechnutí rozkazu. Schaeffer vehementně kroutil hlavou a ukazoval na oblohu. Občas se mi podařilo zachytit slova jako ‚obléhání', ‚čas', ‚důležitý' a ‚oběžná dráha'. Nic z toho mi nedávalo smysl. Jeden z vysoce postavených kragmeerských důstojníků, soudě alespoň podle všech těch parádiček na jeho uniformě, vystoupil vpřed s ráznými odmítavými gesty a ukázal na stanici za svými zády. Následovala prudká výměna názorů, po které se plukovník znovu otočil směrem k nám.

„Zvedejte se, vojáci Poslední šance," zavrčel na nás a zamířil od vstupní brány směrem k údolí.

„Kam to sakra zase jdeme?" zeptal se Poliwicz.

„Možná budeme bránit přistávací plochu?" odhadoval Gappo s pokrčením ramen.

Po krátkém přílivu energie způsobeném dosažením stanice Epsilon na mne dolehla únava se znásobenou intenzitou. Můj mozek vypnul všechny své části kromě těch, které jsem nezbytně potřeboval k dýchání a chůzi k přistávací ploše. Všechno, co se za uplynulý týden událo, mi splývalo v bílou mlhu.

Když jsme dorazili k přistávací ploše, byla vstupní brána zavřená. Nahlížel jsem dovnitř skrze pletivo vysokého plotu. Náš raketoplán stále stál na rampě. Díky péči obsluhy na něm nebyla ani vločka sněhu.

„Je to přímý rozkaz nadřízeného důstojníka," zaslechl jsem říkat plukovníka a zbystřil jsem pozornost. Stál u dveří malého strážního domku, který byl hned vedle brány. Kragmeerský seržant před ním vrtěl hlavou.

„Je mi líto, plukovníku," řekl a rozhodil ruce ve výmluvném gestu bezmoci, „ale bez náležitého oprávnění vám nemohu dovolit raketoplán si vzít."

Můj mozek začínal pomalu pracovat. Vzít si raketoplán? Chystali jsme se k odletu?

„Poručíku Kagei!" zavrčel plukovník. Rychle jsem k němu vykročil a postavil se do toho nejlepšího pozoru, jakého jsem byl schopen. „Pokud tento muž okamžitě neotevře bránu a nepřipraví rampu k odletu, zastřelte ho."

Vytáhl jsem pistoli z pouzdra a přiložil ji seržantovi, který něco vyděšeně blekotal, ke spánku. Vážně mi bylo úplně jedno, jestli mu budu muset vystřelit mozek z hlavy, nebo ne. Za prvé jsem byl příliš unavený, než abych o tom vůbec přemýšlel, a za druhé, jestli mi ten pitomec chtěl bránit v tom, abych se dostal z tohohle ledového pekla, pak si nic jiného než díru do hlavy nezasloužil.

Můj nepříliš jemný nátlak slavil úspěch, seržant couvl zpátky do boudy a zatáhl za páku uvádějící do pohybu veřeje brány a ty se pomalu rozevřely.

„My odlétáme?" zeptal se Linskrug. „Kam letíme?"

„To se dozvíte, až tam budeme, vojáku," odpověděl plukovník záhadně.

ŠEST
TYPHOS PRIME

+Operace Sklizeň dokončena. Probíhají přípravy k zahájení operace Nové slunce.+

+Už nesmí dojít k žádným dalším odkladům. Operace Nové slunce musí pokračovat podle časového plánu, jinak bude ztracena.+

V POROVNÁNÍ s místy, která jsem s Poslední šancí zatím navštívil, a s přihlédnutím k tomu, že se poslední dva roky zmítala v krvavé občanské válce, působila Typhos Prime velice civilizovaně. Poté, co jsme přistáli na jednom z mnoha kosmodromů, nás četa z komisařství eskortovala rušnými ulicemi města, po nichž se lidé procházeli sem a tam, jako kdyby necelých dvě stě kilometrů odsud nezuřily žádné bitvy. Přesto jsme zaznamenali několik neklamných náznaků, že všechno není v takovém pořádku, jak by se na první pohled mohlo zdát. Na každé křižovatce byly rozmístěny varovné sirény pro případ leteckého poplachu - obrovské megafony na šestimetrových sloupech - a směrovky, které ukazovaly cestu k nejbližšímu protiletadlovému krytu. Ulicemi se procházeli Arbitři, na jejichž uhlově černých kombinézách se výhružně leskla stříbrná zbroj.

V rukou třímali paralyzační obušky a ochranné štíty.

Jak jsme procházeli širokou hlavní třídou, viděli jsme mezi obchody, které se táhly po obou jejích stranách, okna se zavřenými okenicemi. Venku bylo jen velice málo lidí; před podzimním chladem a vlhkem byli zachumláni do beztvarých hnědých kabátů a silných plstěných klobouků a kolem krků měli omotané pestrobarevné šátky. Nad městem se vznášel těžký příkrov smogu, který se táhl nad domy z nepálených cihel do všech stran a v dáli splýval s mrakem, který zakrýval oblohu a utápěl tak město ve skličujícím šeru. S rachotem kolem nás projela kolona Chimér, vedená dvěma tanky Dobyvatel, koňské potahy a ostatní vozidla se jim klidily z cesty. Ve vyztužené podzemní místnosti, která sloužila jako zastávka, jsme nastoupili na masivní osmikolý roadster vyvinutý pro přepravu vojenských jednotek na velké vzdálenosti. Naše dvanáctičlenná skupina se uvnitř okamžitě rozpadla a každý se pokoušel vybrat si mezi třemi

stovkami volných míst k sezení. Plukovník se posadil dopředu vedle řidiče a záměrně nás ignoroval.

„Připomíná mi to školní výlety," vtipkoval Franx. „Všichni rychle dozadu, tam vždycky sedí zlobiví kluci!"

V tomto ohledu jsem se plně spoléhal na jeho zkušenosti, mně osobně se nikdy takového vzdělání nedostalo. Vyrostl jsem v široké rodině s tucty bratrů, sester, bratranců a sestřenic a ve svých prvních vzpomínkách odsekávám zrezavělým dlátem a palicí ze skály vrstvy horniny ve snaze najít valouny železa. Roadster se dal do pohybu a po chvíli jsem přestal vrnění jeho elektrických motorů zcela vnímat. Přidali se k nám Gappo s Linskrugem a každý z nás zabral jednu řadu tří sedaček, na kterých jsme se slastně roztáhli.

„Zacházejí s námi skoro královsky, co?" nadhodil Linskrug a se zájmem pozoroval řady nízkých budov, které ubíhaly za tónovanými skly. Začalo jemně pršet a na oknech se objevily drobné kapky. „Rozhodně líp, než na co jsem zvyklý."

„Chce nás udržet spokojené," vysvětlil jsem mu. „Ze všech míst, na kterých jsme dosud byli, je tohle nejvhodnější k útěku. Na této planetě žijí miliardy lidí; člověk by se tu mohl snadno ztratit tak, že by ho už nikdy nikdo nenašel."

„Hele!" upoutal šeptem naši pozornost Gappo na druhé straně uličky. „Pod těmi schody je nouzový východ!"

V mžiku jsme se kolem něho shlukli, abychom se také podívali. Měl pravdu, na konci řady čtyř schodů byly skutečně malé dveře.

„Myslíš, že jsou zamčené?" zeptal se Franx svým nyní už typickým sípotem. Zkusil jsem kliku a ta se lehce otočila. Významně jsem se usmál na ostatní. Gappo krátce nakoukl přes opěradla sedadel dopředu a rychle se zase přikrčil zpátky.

„Nikdo si nás nevšímá," řekl s úsměvem a uličnickým výrazem ve tváři. „Nemyslím si, že by nás někdo postrádal."

„Že ale jedeme fofrem," poznamenal Linskrug a ukázal na rozmazané šedé obrysy míhající se za okny.

„K čertu s tím," zaklel Franx a s neskrývanou radostí si mnul ruce. „Na nějaké té modřině mi nesejde!"

Postupně jsem si se všemi vyměnil pohledy. Nikdo se nesnažil uhnout očima, rádi by věděli, co se mi honí v hlavě. Všichni věděli, kolikrát jsem se už pokusil o útěk, ale i jak jsem je neustále sekýroval, aby se nechovali jako zvířata. Myslím, že všechny moje pokusy o útěk byly polovičaté. Snad proto, že jsem z části s plukovníkem souhlasil. Možná jsem skutečně promrhal příležitost udělenou Císařem tím, že jsem porušil svou přísahu. Vlastně jsem ji nechtěl porušit. Do gardy jsem vstupoval s těmi nejčistšími úmysly, třebaže jsem chtěl vymýtit peklo na Olympu. Jak se říká, cesta k Chaosu je vroubená dobrými úmysly. Přesto však, kolik krve Císař ještě chtěl, abych prolil? Byl tu nepsaný zákon, že se v pluku Císařské gardy slouží nejdéle deset let, po kterých se jeho členové mohli odebrat na odpočinek, vrátit se domů nebo odejít k některé z průzkumných flotil a pomáhat získat nový svět pod Císařovu nadvládu. Většina z nich nestrávila bojem ani polovinu toho co já. Už skoro tři roky jsem se brodil potoky krve a vnitřností a viděl mrtvé a umírající muže, ženy a děti. Copak jsem už nestrávil dostatečnou část svého života ve válce? Já myslím, že ano. Podle mého názoru jsem svou Poslední šanci využil. Plukovník nás ale nikdy nehodlal pustit ze svých spárů živé; jsem přesvědčen, že jeho cílem bylo, abychom všichni zemřeli. Až zemřu, což jak jsem doufal, nebylo otázkou příliš blízké budoucnosti, ať je mým soudcem Císař.

„Zatraceně, jdeme na to!" zašeptal jsem ochraptěle a stiskl kliku naplno. Dveře nouzového východu se rozletěly a vzniklým otvorem byla vidět černá silnice ubíhající pod námi. Odněkud z přední části roadsteru se začal ozývat pronikavý jekot. Dveře musely být napojeny na poplašný systém. Zhluboka jsem se nadechl a nohama napřed jsem vyskočil ven. Dopadl jsem na silnici a udělená setrvačná síla mne okamžitě poslala do divokých kotrmelců, které zastavil až náraz do obrubníku u cesty. Ohlédl jsem se za ujíždějícím roadsterem a viděl ostatní, jak skáčou za mnou a bolestivě dopadají na zem. Okamžitě jsem vyskočil na nohy a rozběhl se za nimi.

„Dokázali jsme to!" vykřikl Linskrug, z jehož očí vyzařovala nelíčená radost. Po chodníku kolem nás procházelo několik lidí zachumlaných do kabátů s vysokými límci. Někteří z nich nás po očku pozorovali. „Schaefferovi se nikdy nepodaří otočit ten krám včas, aby nás mohl chytit."

Vzápětí se ozva i jekot vzduchových brzd a před námi zastavilo černé pancéřované auto s dělovým dvojčetem na střeše, které mířilo přímo na nás. Ze zadních dveří vyskočil muž oblečený v komisařské uniformě s bolterovou pistolí v ruce. Jeho tvář byla pobledlá a tenké rty zkroucené do posměšného úšklebku.

„Pokuste se utéct, prosím," pravil pochmurně, zatímco kráčel směrem k nám, s pistolí neochvějně nataženou před sebou. „Ušetřilo by mi to mnoho problémů."

Nikdo z nás se ani nepohnul. Z opancéřovaného vozu vyskočilo deset vojáků v černém. Přes uniformy měli navlečené náprsní krunýře a jejich tváře byly skryté za tmavými průzory přileb. Ve zlomku sekundy nás obklíčili a krátký okamžik naší svobody byl u konce. Zhluboka jsem se nadechl. Zamiloval jsem si ten kouřem prosycený vzduch, ten pocit drobných dešťových kapek dopadajících na mou tvář. Nemohl jsem uvěřit tomu, že nás má plukovník opět ve svých spárech. Prohlížel jsem si vojáky, kteří nás obklíčili, jejich obrovské laserové karabiny, mířící na nás, a přemýšlel jsem, jestli přece jenom neexistuje nějaký způsob, jak se z téhle situace dostat. Všichni čtyři jsme byli zkušení bojovníci, oni byli jen obyčejní bachaři uvyklí tomu, že před nimi gardisté mají respekt. Ale pod černými průzory jejich přileb jsem zahlédl zamračené tváře a věděl jsem, že by neváhali ani okamžik. Komisař měl pravdu - byli by radši, kdybychom se o něco pokusili a poskytl: jim tak záminku k zahájení palby.

„Nemůžu uvěřit, že si na nás Schaeffer najal doprovodnou eskortu," bědoval Gappo, když nás cpali do zadní části obrněného vozu. Museli jsme dřepět na zemi mezi členy eskorty, uvnitř vozidla nebyl dostatek místa, aby všichni mohli sedět nebo stát. Komisař se ke mně sklonil, prstem a palcem mne chytil za bradu a natočil si můj obličej k sobě.

„Plukovník Schaeffer bude určitě rád, až vás zase uvidí," řekl s krutým úsměvem. „Velice rád."

* * *

Plahočil jsem se bahnem a z helmy mi stékaly proudy vody. Zjistil jsem, že Typhos Prime přece jenom nakonec není tak přívětivé místo. Z roadsteru jsme vystoupili přibližně šestnáct kilometrů od přední linie. Přesněji řečeno od místa,

kde jsme se domnívali, že se nachází. Zbytek cesty jsme museli překonat pěšky. Válka se od okamžiku, kdy došlo k neúspěšnému útoku na vzbouřeneckou pevnost, táhla už několik let. Obě strany vybudovaly zákopy několik málo kilometrů od hradeb Coritanora a od té doby se snažily navzájem podrobit.

Po boku nám pochodoval zástup Mordianských, kteří se snažili ve svých hezkých modrých uniformách vypadat elegantně a upraveně. Výsledný dojem poněkud kazily cákance bahna a fakt, že vršky jejich čepic začínaly pod přívaly deště, který jim pateticky kapal na nosy, pomalu ztrácet tvar a pevnost. Vytrvale nás po celých osm kilometrů pochodu ignorovali. Plukovník se ani nenamáhal okřiknout Kylea, který se je snažil vyprovokovat tím, že je nazýval cínovými vojáčky a lampasáckými mazánky.

Choval se k nám teď velice odtažitě, ten náš plukovník. Franx a já jsme se shodli, že tohle je to, co nás už minimálně rok čekalo. Přivedl nás sem, aby nám provedl něco obzvlášť hrozného, to bylo bez debat. Ale zatím jsme netušili, co by to mohlo být. Tucet trestanců z Poslední šance ve válce, ve které už obě strany ztratily dobrého půl milionu mužů, přece nemohlo znamenat vůbec nic.

„Nálet!“ vykřikl Linskrug a o sekundu později už i ke mně dolehl zvuk, který baronův bystrý sluch zaznamenal o okamžik dříve - kvílení motorů prudce klesajících letadel. V mžiku jsme se rozprchli do všech stran, skákali jsme do vodou vyplněných kráterů a snažili se schovat za skalami. Zrak jsem upíral k obloze a pátral jsem po nepříteli. Pak jsem si s úžasem uvědomil, že Mordianští dál pokračují v pochodu ve formaci, kterou neporuší, dokud jim k tomu některý z důstojníků nedá přímý rozkaz. O sekundu později se rozeštěkaly těžké zbraně. Viděl jsem, jak těsně nad zemí přelétl vzbouřenecký stratoplán. Čtyři ohnivé pruhy sršící z jeho křídel označovaly místa, odkud lehké automatické kanóny chrlily své smrtící krupobití. Mordianští pochodovali tvrdohlavě dál a stratoplán se otočil a chystal se k dalšímu náletu. Opět zarachotila palba a více než dva tucty Mordianských, celé dvě řady pochodujícího šiku, byly palbou roztrhány na kusy.

„K zemi, vy zatracení idioti!“ rozkřikl se na ně Gappo. To bylo poprvé, co jsem ho slyšel klít. Mordianští mu však vůbec nevěnovali pozornost a letadlo se chystalo k dalšímu obratu. Jak se střelba blížila k pochodujícím vojákům, zvedaly se pod dopadajícími kulkami ze země cákance bahna a vody. Letadlo přelétlo nad zástupem a já jsem s hrůzou zjistil, že míří naším směrem. Dříve než jsem mohl jakkoli zareagovat, ucítil jsem tupý úder do čela a omráčený jsem se pozpátku skácel do špinavé kaluže.

„Zatraceně, dostali několik našich! Dostali Kagea! Dostali poručíka!“ slyšel jsem matně něčí křik. Podle myrmidianského přízvuku pravděpodobně Poliwicze. Začali se ke mně sbíhat lidé. Cákali kolem sebe a já jsem byl čím dál promočenější, přesto jsem ležel bez hnutí. Jako mrtvola. Dvě příležitosti v jednom dni mohly znamenat jen jediné: Císař souhlasí.

Cítil jsem, jak mi někdo stírá krev z čela a slyšel jsem jej hořce klít - byl to Linskrug. Popadl mne za ruce a já se snažil být tak bezvládný, jak to jen bylo možné. Zatímco mi skládal paže na hrudi, někdo jiný mi stáhl přilbu přes obličej.

„Plukovník říká, že musíme pokračovat,“ zaslechl jsem sípavý křik Gappa, který se tou větou marně snažil zakrýt vzlyknutí. Sentimentální idiot, pomyslel jsem si. Linskrug odešel a na má víčka dopadl další stín.

„Až do smrti mu budu sloužit,“ pravil Kronin. „Až do příštího života bude on sloužit Císaři.“

Neodvážil jsem se otevřít oči ještě dlouho poté, co kolem utichly všechny hlasy. Stmívalo se a nikoho živého jsem kolem sebe neviděl. Ze zatažené oblohy pořád vytrvale lilo, ale přesto jsem si sundal ochrannou vestu a kombinézu a z mrtvého Mordiana, který ležel jen několik metrů ode mne, jsem stáhl uniformu.

Moc mi nepadla, ale to mi v tu chvíli nevadilo. Nasadil jsem si čepici a začal jsem uvažovat, kterým směrem se mám vydat.

Tehdy jsem si všiml Franxe, zpola pohřbeného pod slizkým bahnem u okraje kráteru, v němž se pokoušel ukrýt. Nehybně visel přes jeho okraj, jednu ruku nataženou. V hrudi měl díry po kulkách. Krev vytékající z jeho úst prozrazovala, že byly zasaženy plíce. Na okamžik jsem strnul nad tím, že je Franx skutečně mrtvý. Celou dobu se zdál být nesmrtelný. A takhle nakonec dopadl, náhodná oběť vzbouřeneckého náletu. Žádné hrdinství, žádná sláva, jen několik kulek seslaných z oblohy a je po všem. Na patře jsem pocítil podivnou hořkost, spíš nad tím, jak se to stalo, než že se to stalo. Neměl žádnou šanci. Od stratoplánu nedostal žádnou Poslední šanci. Přesto jsem doufal, že takováto smrt se počítá a že jeho duše je v bezpečí u našeho Císaře. Poliwicz a Kýle leželi nataženi v dalším kráteru, nedaleko od toho, ve kterém jsem se pokoušel ukrýt já. Rukávy jejich uniforem, nasáklé vodou a krví, těsně obepínaly jejich paže. Polovina Poliwiczovy tváře byla pryč a jeho obnažená lebka na mě cenila rozdrcené zuby. Nejprve jsem nedokázal určit, kam byl zasažen Kýle. Otočil jsem ho na záda. V bederní části jeho ochranné vesty zely čtyři otvory. Zdálo se, že oba dva zemřeli rychle, což je nejspíš do jisté míry požehnání.

Zaplašil jsem myšlenky na Franxe a ostatní a soustředil se pouze na své přežití. Kterým směrem jsme šli? Déšť smyl všechny stopy a světla byla vidět skoro na všech stranách, takže bylo zhola nemožné určit, kde se nachází týl a kde fronta. Usoudil jsem, že je lepší dělat něco než nic, a vydal jsem se náhodně zvoleným směrem.

Už skoro půl hodiny jsem byl na cestě houstnoucí tmou, když jsem zaslechl čísi hlasy. Okamžitě jsem sebou hodil na zem, kde jsem zůstal nepohnutě ležet, uši nastražené ve snaze zjistit, ze kterého směru hlasy přicházejí. Ozývaly se zleva přede mnou. Pomalu jsem otočil hlavu, abych se tím směrem podíval. A opravdu, před sebou jsem uviděl slabé světlo, které pravděpodobně vydával polní vařič. Začal jsem se plazit blíže a po zhruba deseti metrech jsem už rozeznal obrysy několika mužů sedících kolem slabě žhnoucího vařiče.

„Zatracený déšť,“ nadával jeden z nich. „Přál bych si, aby tahle Císařem zatracená hlídka už skončila.“

„Ty si pořád stěžuješ na počasí. Zbývají nám už jenom dva dny,“ odpověděl druhy smířlivým tónem. „Pak se můžeme vrátit do starého Corry a trochu si odpočinout.“

„Stejně si zase vytáhneme rozpis, na kterém budeme mít čtyři hlídky ze tří," křičel dál první muž. Jejich další konverzace mne ale už nezajímala. V mém podvědomí se rozezvonil výstražný signál. ‚Zpátky do starého Corry,' řekl jeden z těch dvou. Musel mít na mysli Coritanorum, obleženou tvrz. Což znamenalo, že jsou to vzbouřenci! A já jsem ležel jen několik málo metrů od nich v mordianské, tudíž loajalistické, uniformě! Zatraceně, podařilo se mi proniknout naší vlastní přední linií, aniž by si mne kdokoli všiml, a nakonec jsem narazil na vzbouřeneckou hlídku. Jak se mi to sakra povedlo?

Právě jsem se chystal odplížit pryč, když jsem zaslechl něco, co mé rozrušení ještě zvýšilo.

„Doufám, že se sem Renovovy úderné oddíly dostanou včas," řekl jeden ze vzbouřenců. „Teď, když se nám podařilo důkladně prozkoumat východní svah, jim budeme moct říct, kudy vede cesta nepřátelskými liniemi a vrátit se domů."

„Jo, jestli je dovede přímo do zad nepřátelským dělostřeleckým stanovištím, čeká Renovovy muže opravdu plodný den," odpověděl mu se smíchem druhý.

Ti muži museli být průzkumnický oddíl, kterému se podařilo objevit trhlinu v našich liniích. Kdo ví, jaké peklo by jejich úderné oddíly dokázaly rozpoutat, kdyby se jim podařilo přes ně proniknout? Stáhl jsem se zpátky a schoval se pod poničený kořen stromu, abych si všechno v klidu promyslel. Nejsem žádný hrdina, to vám každý dosvědčí, ale kdyby tihle vzbouřenci dokončili svůj úkol, kdo ví, jaké škody by mohli způsobit císařským liniím? Je to zvláštní, ale kdyby mi plukovník přikázal, abych něco podnikl, udělal bych všechno, abych se z toho nějak vykroutil. Teď jsem tu byl sám a vážně jsem uvažoval, jestli bych neměl ten jejich mejdan rázně ukončit. Koneckonců jsem se dal ke gardě proto, abych chránil císařská území. A přestože jsem z cesty sešel už před mnoha lety, stále jsem byl vázán přísahou. Bylo mi jasné, že bych se provinil sprostou zradou, kdybych nic nepodnikl, přestože vím o vzbouřenecké akci, která může vyústit v děsivou porážku obléhajících a další tisícové ztráty na životech, a tak jsem opatrně vytáhl z opasku mordianský nůž a přikrčený jsem vyrazil vpřed.

Držel jsem se trochu vpravo, dokud jsem opět nespatřil slabou záři, která označovala polohu hlídky. Pomalu jsem se plížil jejím směrem. Opatrně jsem kladl jednu nohu před druhou ve snaze vyvarovat se sebemenšího hluku. Tajil jsem dech, ačkoli jsem si byl jistý, že musí být slyšet tlukot srdce v mé hrudi. Přibližoval jsem se krůček po krůčku a v naprosté temnotě jsem sotva rozeznával obrysy obou mužů. Ten, který byl ke mně blíže, byl zavalité postavy, toho druhého jsem vůbec nedokázal rozeznat. Napadlo mne, že by si mohli všimnout mé tváře, až se dostanu blíže. Nabral jsem proto ze země plnou hrst bláta a pomazal si jím obličej a ruce. Zdálo se, že tlusťoch spí. Slyšel jsem jeho pravidelné hluboké oddechování, a obešel jsem proto jejich stanoviště tak, abych se dostal blíže k druhému z nich. Potlačil jsem v sobě náhlý strach a vrhl se vpřed. Rukou jsem zakryl ústa bližšího ze vzbouřenců a vrazil jsem mu nůž do hrdla. Jeho tělo sebou několikrát zaškubalo. Cítil jsem, jak mi po prstech stéká teplá krev, a pustil jsem tělo, kterým stále ještě probíhaly křečovité záchvěvy, na zem.

Pohledem jsem se přesvědčil, že se druhý muž ani nepohnul. Přiskočil jsem blíž a podřepí jsem před ním. Ostří nože jsem mu přiložil ke krční tepně a lehce jsem mu foukl do nosu. Jeho víčka se okamžitě otevřela a pohled chvíli zmateně bloudil kolem, než si mne všiml a oči se mu rozšířily hrůzou.

„Řekni slovo," zašeptal jsem výhružně, „a rozřežu té na kusy." Váhavě přikývl, zatímco se očima pokoušel podívat na nůž přiložený k jeho krku.

„Položím ti několik otázek," řekl jsem a nepatrně ho škrábl špičkou nože do krku, abych si získal jeho plnou pozornost, protože se snažil uhnout pohledem. „Odpovíš na ně rychle, tiše a pravdivě."

Opět přikývl a z úst mu přitom uniklo poplašené kvíknutí.

„Kolik je vás tady?" zeptal jsem se a naklonil se k němu co nejblíž, aby mi nic neuniklo.

„Jedno družstvo... dvanáct mužů," vydechl, jeho tělo se celé třáslo.

„Kde je ostatních deset?" ptal jsem se dál.

„Padesát metrů tímhle směrem," odpověděl a pomalu ukázal rukou doprava. Neušlo mi, že se mu třásla strachy.

„Díky," řekl jsem mu s úsměvem a tlusťoch se začal poněkud uvolňovat. Rychlým pohybem zápěstí jsem mu vrazil čepel nože do krku, ze kterého okamžitě začala stříkat tmavá tepenná krev. Padl nazad a jeho zdvižená ruka pleskla o zem.

Jak jsem očekával, všichni ostatní členové čety spali a ve snech si cosi mumlali sami pro sebe. Snad si představovali, že jsou doma se svými milovanými a přáteli. Někdo by řekl, že podříznout je ve spánku bylo kruté, ale na tom mi nezáleželo. Kdyby se ti parchanti nezřekli Císařovy vlády, nemusel bych tu dnes být, promočený deštěm a krví, Císař ví jak daleko od rodného místa. Když jsem si uvědomil, že porušili přísahu, kterou museli složit, udělalo se mi z nich špatně od žaludku. Zasloužili si všechno, čeho se jim dostalo, a já jsem to udělal rád. Byli to nepřátelé. Bylo jen otázkou několika málo okamžiků, než se mi podařilo obezřetně se proplížit řadami mužů ve vodotěsných spacích pytlích a postupně všem vrazit nůž pod hrudní koš a prořízнout hrdlo. Když jsem zabodl špičku nože do oka devátého z nich, upoutal mou pozornost pohyb vlevo ode mne.

„Co se děje?" zeptal se kdosi ospale a pomalu se ve svém spacím pytli posadil. V duchu jsem zaklel a vrhl se po něm. Bohužel ale ne dostatečně rychle. Stačil se odvalit stranou a natáhnout se po laserové pušce, která ležela v bahně vedle něho. Uskočil jsem před paprskem světla, který prolétl kolem, a zatímco se vzbouřenec chystal k dalšímu výstřelu, odkopl jsem hlaveň jeho pušky stranou. Snažil se mne praštit svou zbraní, ale tentokrát jsem byl rychlejší, lehce jsem se vyhnul jeho nemotornému pokusu a zároveň ho svou těžkou botou nakopl do obličeje. Pak jsem se na něho vrhl. Pustil pušku, chytl mě oběma rukama za pravé zápěstí a snažil se odtlačit nůž od své tváře.

Pěstí jsem mu zasadil úder přímo na krk. Mírně jsem přitom vystrčil kloub prostředníčku a protrhl jsem jím sokovu průdušnici. Ozval se přidušený výkřik a jeho stisk trochu povolil. Uvolnil jsem si ruku, ve které jsem svíral nůž, a ohnal jsem se mu po krku. Jak tloukl rukama zmateně kolem sebe, náhodou se mu podařilo srazit můj výpad stranou. Čepel nože mu sjela po tváři, na které zanechala krvavý šrám, a uřízla mu kus ucha. Vyděšeně lapal po dechu, kterého se mu

nedostávalo ani na to, aby vykřikl. Opět jsem se rozmáchl a zasadil mu ránu nožem do levého spánku. Čepel nože snadno projela lebkou a zabodla se přímo do jeho mozku. Ještě okamžik sebou divoce zmítal ve smrtelných křečích a pak jeho tělo ochablo.

Rozhlédl jsem se kolem sebe, abych se ujistil, že poblíž už není nikdo jiný. Pak jsem otřel čepel nože o vzbouřenců v spací pytel. Z bláta jsem zvedl laser a typhonskou tunikou jsem z něj otřel kusy bahna. Nevím, proč jsem si nevzal jeden z mordianských laserů. Asi jsem na něj ve spěchu zapomněl.

„Dobře," řekl jsem si, „kudy teď?" Rozhlédl jsem se kolem sebe a v místech, odkud jsem přišel, jsem spatřil trhlinu v houfujících se bouřkových mračnech. V mlhavé změti hvězd jsem viděl světla, která se pohybovala nahoru a dolů. Nepochybně vzlétající a přistávající raketoplány. A kde byly raketoplány, tam musela být i cesta ven z válečné zóny. Schoval jsem nůž zpátky do pochvy a dal jsem se do běhu.

Byli jste někdy deset kroků od smrti? Není to příjemný pocit. Zákop byl ode mne vzdálený sedmdesát kroků a věděl jsem, že na šedesátém mne zaměří ostřelovači a udělají mi trepanaci kulkou. Vždycky jsem byl rychlý, ale osud se nedá předběhnout, jak říkával můj seržant.

Do bezpečí zákopu mi zbývalo padesát kroků, když mi kolem hlavy prolétla první střela. Na čtyřiceti krocích jsem odhodil ukořistěný laser do bahna, ale byl příliš lehký, než aby mi to, že jsem se ho zbavil, významně přidalo na rychlosti. A já jsem potřeboval být opravdu rychlý, pokud jsem se odsud chtěl dostat živý. Na druhé straně, jestli budu příliš pomalý, zbraň mi stejně nebude nic platná.

Na třiceti krocích se od minometů ozval něčí rozkaz a země kolem mne náhle explodovala, takže jsem v okamžiku byl celý od bahna. Naštěstí jsem kličkoval zleva doprava, takže mne mohli zasáhnout jedině náhodou. Minomet se nedá tak rychle zaměřit. Náhle se ozvalo zahřmění, po kterém se otřásla půda pod mýma nohama, a oblohu přeťal jasný blesk. Výborně, více světla pro ostřelovače, přesně tohle mi ještě scházelo.

Něco jiného, většího než obyčejná kulka, prolétlo kolem mne a roztrhlo se na několik kusů. Výborně! Ještě mi zbývalo dvacet kroků a nějakého dalšího chytráka napadlo na mně vyzkoušet granátomet. Patnáct kroků mne dělilo od života, pět od smrti. Hádám, že by nikoho nenapadlo vsadit si v tuto chvíli na mé přežití!

Kolem mne prolétla koule plazmy. Když vybuchla na poničeném trupu opuštěného raketoplánu Leman Russ, skoro mě oslepila. Zbývalo ještě osm kroků, když jsem ucítil, jak mi zleva cosi narazilo do ramene. Instinkt zvítězil a já jsem se vrhl po hlavě vpřed. Sakra! Spadl jsem do příkopu! Dvakrát sakra! Přistál jsem po hlavě v blátě a přísahal bych, že jsem slyšel, jak mi křuplo v rameni, když jsem dopadl o dva metry hloub, než jsem očekával.

V mžiku se kolem mne seběhla skupinka vojáků. Jejich obličeje zastřené deštěm na mne zvědavě civěly, zatímco jsem seděl v bahně na dně zákopu. Zaslechl jsem čísi rozkaz, dav se rozestoupil a přede mnou se objevil vysoký, sotva dvacetiletý muž v uniformě mordianského poručíka. Letmý pohled na jeho hruď mi prozradil, že se jmenuje Martinez. Na této planetě určitě bojovaly regimenty z půltuctů světů a já jsem musel přistát přímo uprostřed toho, který byl plný Mordianských! Vezmu-li v úvahu, že jsem byl navlečený v ukradené mordianské uniformě, nedostal jsem se právě do nejlepší situace.

Martinez si mě prohlížel s odporem a já mu to těžko mohl mít za zlé. Tvář jsem měl pokrytou směsicí bahna a krve a má dokonalá mordianská uniforma vypadala hůře než montérovy hadry.

„Postavte se, vojáku!" přikázal mi poručík.

Vrhl jsem po něm nevlídný pohled, pak jsem se pomalu zvedl a opřel jsem se o výdřevu zákopu ve snaze najít úkryt před neustávajícím deštěm. Když Martinez uviděl můj obličej, začal si mne prohlížet pozorněji.

Hej, chtělo se mi zařvat, vím, že nejsem žádný krasavec, ale měl bys snad mít nějaké vychování! Jeho oči se na okamžik zastavily na škrábanci po kulce, který jsem měl na čele. To mi připomnělo, že si ránu musím důkladně vymýt, jestli nechci riskovat, že se mi do ní dostane infekce.

„Vaše jméno, vojáku!" obořil se na mne Martinez s falešnou bravurou v hlase.

Díky rutině, kterou jsem získal během dlouhého výcviku, jsem se pokusil narovnat. Zvedl se mi žaludek. Nespal jsem půl druhého dne, o jídle ani nemluvě.

„Kage," podařilo se mi zamumlat a snažil jsem se potlačit závrať, která se mne zmocňovala.

„Co to má znamenat?" zeptal se mordianský poručík. „Jak si to představujete? Nevím, jak jste na tom s disciplínou u vaší čety, vojáku, ale u mne jsou všichni povinni dodržovat určité standardy odpovídající našemu regimentu. Okamžitě se umyjte a vyčistěte si uniformu! A bude mne oslovovat ‚pane' jinak vás dám zbičovat za porušení subordinace. Je to jasné?"

„Ano... pane," zachrčel jsem v odpověď. Ani si nepřejte znát, jaká disciplína panuje u mého regimentu, poručíku. Kdybyste tam měl strávit tři roky jako já, byl byste s těmi vašimi fouňovskými manýry už nejméně desetkrát mrtvý.

* * *

To zatracené poručické embryo mi brzy začalo lézt na nervy, ale mohl jsem za to nadávat jenom sám sobě. Přece jsem věděl, jak ti zatracení Mordianští lpí na tom, že vždy vypadají elegantně a upraveně. Měl jsem se porozhlédnout po mrtvole s podobnou tělesnou konstitucí, a ne brát první uniformu, která mi přišla pod ruku. Na druhou stranu jsem se do zákopů dostal živý a v jednom kuse a tím byla první část mého plánu splněna.

Najednou mě do nosu udeřila výrazná vůně oleje na konzervaci střelných zbraní, následovaná cvaknutím odjišťované bezpečnostní pojistky. Vzápětí jsem vzadu na krku ucítil dotek chladného kovu ústí pistole. Pomalu jsem se otočil. Můj zrak nejprve dopadl na obrovskou vyčnívající bradu, která byla tak veliká, že by se s ni daly demolovat budovy jako buldozerem. Zvedl jsem pohled výš, až se zarazil na komisařské čepici zdobené prýmky a velikým zlatým

orlem. Zatraceně, tenhle chlap vypadal téměř stejné nebezpečně jako plukovník!

„Kage? Na jmenovce stojí ‚Hernandez', vojáku. Tak kdo jste a co tady pohledáváte?" Komisařův hlas zněl stejně drsně jako hlas kteréhokoliv jiného komisaře. Učí je takhle mluvit, nutí je kvůli tomu pojídat žiletky, nebo co? Nemohl jsem uvěřit tomu, že jsem si nezkontroloval jmenovku padlého vojáka dříve, než jsem si navlékl jeho uniformu! Zatraceně, tohle bylo hodně špatné!

„Poručík Kage, pane! Mám pověření pro zvláštní vojenské operace, tajné," vymýšlel jsem si rychle.

„Není mi nic známo o působnosti speciálních jednotek v tomto sektoru," odpověděl komisař, zjevně nespokojený s mojí odpovědí.

„Ve vší úctě, pane, o to právě jde," řekl jsem a snažil se vybavit si, jak se chovají normální gardisté. „Těžko bychom mohli pracovat v tajnosti, kdyby o nás všichni věděli."

No, nelhal jsem. Speciálnější jednotku, než byla ta moje, byste našli jen těžko.

„Kdo je vaším velícím důstojníkem?" zeptal se.

„Je mi líto, ale to nemohu prozradit nikomu, kdo není členem mé jednotky, pane," odpověděl jsem. Dobře, to byla lež, ale on se o plukovníkovi už určitě doslechl.

„Umisťuji vás pod ozbrojený dozor. Konečné posouzení vaší historky nechám na velitelství," oznámil mi komisař. „Poručíku Martinezi, vyčleňte pět mužů pro dozor nad tímto zajatcem. Kdyby se jen pokusil vyhlédnout ze zákopu, okamžitě ho zastřelte!"

Zatímco poručík vybíral muže pro mou tělesnou stráž, komisař se odebral ke komunikačnímu stanovišti ukrytému v bunkru. Všiml jsem si ho už dříve, když jsem čekal na déšť, který by kryl můj běh. Pak poručík přikázal, aby se ostatní vrátili ke svým povinnostem, a rovněž se vzdálil. Osaměl jsem s pěti beznadějnými případy, které stály kolem mne.

Ignoroval jsem fakt, že je všude kolem mě bláto a špína, a sesul se na dno příkopu. Teprve nyní jsem se dostal k tomu, že jsem si zkontroloval rameno. Rána byla naštěstí jen povrchová: kulka zanechala pouze malý, zhruba jeden palec dlouhý škrábanec. Když jsem si rameno protahoval, bolelo jako čert, ale naštěstí nebylo vykloubené. Z balíčku se základní výbavou pro přežití, který jsem měl ukrytý uvnitř levé boty, jsem vytáhl jehlu a nit. Zaťal jsem zuby a pustil se do šití.

Moji strážci mne s hrůzou pozorovali a já jsem si znovu uvědomil to, co mi vrtalo hlavou už od chvíle, kdy jsem přistál v zákopu. Ti vojáci byli mladí. A tím myslím hodně mladí; někteří z nich nemohli mít víc než šestnáct let a nejstaršímu bylo nanejvýš dvacet. Skupinka adolescentů, čerstvě naverbovaných do války. Všiml jsem si brašny vlevo ode mne, jejíž kapsy byly nacpány balíčky ve zlatavé fólii. Kývl jsem hlavou směrem k ní a pokusil jsem se zapříst rozhovor s nejmladším z vojáků.

„To jsou potravinové balíčky?" zeptal jsem se, přestože jsem odpověď znal předem. „Rozhodně tak vypadají. Dostáváte tady pravidelné potravinové příděly? Zatraceně, ani netušíš, jak bych byl vděčný za kousek žvance. Nemohl bych něco dostat?"

Chlapec se ustrašeně rozhlédl po svých druzích, pak přistoupil k brašně a vyndal z ní plechovku. Točivým pohybem ji otevřel a podal mi tvrdý suchar, který se skrýval uvnitř.

„Sněžte to rychle," řekl. „Z toho deště okamžitě zvlhnou a nedají se pak vůbec jíst." Hlas měl nepřirozeně vysoký a chvěl se mu strachy. Neustále se nervózně ohlížel přes rameno po zákopu. Rozesmál jsem se.

„Chceš tím říct: ‚Sněžte to rychle, než se poručík Chytrák nebo ten tupec komisař vrátí,' že jo?" Podařilo se mi jeho nosové kníkání napodobit tak věrně, že ostatní vyprskli smíchy.

Mladičký gardista se mlčky vrátil na své místo na druhé straně zákopu a posadil se tam s laserem mezi nohama.

„Mezi námi, proč jste tady?" zeptal se mne nejstarší z mých strážců. Jeho hlas zněl pevněji, skoro tvrdě. „Jste opravdu ze speciální jednotky? Jaké to je?" chtěl vědět.

Pohlédl jsem do jeho úzkých hnědých očí, v nichž se odráželo světlo. Déšť, který mu stékal po tvářích, mi připomněl, jakou mám žízeň. Dešťovou vodu jsem si ale pít netroufal. „Vytáhni polní láhev plnou vody, abych mohl spláchnout ten suchar, a řeknu ti to," nabídl jsem mu. Skoro okamžitě mi podal svou láhev a já jsem se chvilku přihlouple usmíval, když mi chladivá tekutina protékala vyprahlým hrdlem. Láhev jsem si už nechal. Zavřel jsem její uzávěr a zapíchl jsem ji do bahna vedle sebe.

„No, rozhodně jsem z velice speciální jednotky, chlapci," pravil jsem s úsměvem. „Nevím, jestli jste vy, zelenáči, už o nás slyšeli, ale určitě se tak brzy stane. Jsem totiž z Poslední šance, víte."

Přesně, jak jsem předpokládal, se moje oznámení setkalo s naprostým neporozuměním. Ti bažanti neznali kromě své čety zhola nic. Postaral jsem se ale, aby se to rychle změnilo. „Ten váš poručík si hodně potrpí na disciplínu, že?" Všichni souhlasně přikyvovali. „Předpokládám, že velice jasně stanovil tresty za různé přestupky. Biče vání, pranýřování, poprava a tak dále. Řekl vám někdy o Vincularu? Ne? No, v podstatě je to takový trestanecký tábor. Pošlou vás na nějakou planetu, kde hnijete po celý zbytek svého života. U jižního okraje je jedna taková trestanecká planeta, která nemá žádné jméno, a tam mě poslali."

„Co jste provedl?" zeptal se mne jeden ze strážců, hubený mladík s komicky širokýma očima.

„To by bylo dlouhé povídání," opáčil jsem. Usadil jsem se pohodlněji a opřel se zády o stěnu zákopu. „Moje četa měla na starosti dozor nad jednou vodní planetou, která se jmenuje Stygies. Je nedaleko Ophelie. Byl to docela snadný úkol. Celé dny jsme neměli na starosti nic jiného než pozorovat tlupu degenerovaných sedláků, jak se hrabou v blátě, a dávat pozor, aby se jim nic špatného nestalo. V takových situacích si musíte najít vlastní způsob zábavy, jestli mi rozumíte."

Zase ty nechápavé pohledy. Nevadí.

Nedbal jsem na to a pokračoval dál. „No a na Stygiu existuje takový závod. Říká se mu Stezka víry. Odehrává se na cvičišti s překážkami, které se podobá tomu, které jste během výcviku museli absolvovat tisíckrát. Jenom je horší, mnohem horší. Je to zatraceně záludný test. Každý měsíc se nejodvážnější z místních obyvatel seřadili na startu Stezky. Musíte se dostat přes nádrž s vařící vodou, jámu s nastraženými bodci, nemluvě o tom, že v poslední etapě můžete napadnout ostatní soutěžící. Po několika měsících si můj seržant začal vést o jednotlivých závodech záznamy. Nakonec mu museli všichni závodníci předem oznamovat svoje úmysly a on na základě předchozích zkušeností vypisoval sázkové kurzy podle jejich formy a místní reputace. Chci říct, že sice všichni ti sedláci byli tvrdí jako kámen, ale někteří z nich byli tvrdí jako žula, chápete?“

Tentokrát přikývli. Jaké štěstí...

„Sázeli jsme potravinové příděly a podobné věci,“ pokračoval jsem a úplně se ponořil do historky, kterou jsem během našich transportů vyprávěl minimálně dvacetkrát. „Ale to vás za chvíli začne nudit, takže jsme přešli na sázení hodnotnějších věcí, které jsme vybírali od místních řemeslníků. Sázeli jsme zlaté náhrdelníky, drahokamy a tak podobně. Víte, stačilo jim dát pár potravinových balíčků a prodali by vám vlastní dceru, bylo to báječné. A když už je řeč o mladých dámách, měl jsem oči jenom pro jednu obzvláště roztomilou dívenku.“ Při té vzpomínce jsem se pousmál. „Seržant měl pro ni také slabost a ani jednomu z nás se nelíbila myšlenka, že bychom se o ni měli dělit. Tak jsme se o ni vsadili při dalším závodě. Vyhrál jsem, ale seržant se s tím nesmířil. Tlustí lidé se tak obvykle chovají. A na něm se pohodlný život a potravinové balíčky zdarma opravdu podepsaly. Jednoho dne na mne zkrátka začal řvát, že pokud mu to děvče nepřenechám, nahlásí mne poručíkovi za něco, co na mě nastražil. A tak se to stalo: vytáhl jsem nůž a rozpáral jsem tomu tlustému parchantovi břicho. Samozřejmě mě od něho okamžitě odtáhli. No a tak jsem skončil v jednom z těch trestaneckých táborů.“

Bylo zábavné pozorovat, jak na mne užasle koukali s ústy dokořán. Jeden z nic i ze sebe vykoktal cosi nesrozumitelného a dál na mne zíral, jako kdyby mi vyrostla ještě jedna hlava nebo tak něco.

Pak opět promluvil nejstarší z nich. „Vy jste zabil svého seržanta kvůli holce?“

„Ano. A přitom jsem o ni nakonec stejně přišel, že?“ Dalším douškem z lahve jsem si svlažil hrdlo a natočil jsem hlavu tak, abych lépe slyšel, co se děje venku. „Chlapci, měli byste se raději přesunout semhle.“

Mlčky mě pozorovali. Chlapec s vykulenýma očima se mračil, nejstarší z nich měl otevřená ústa, ostatní mě ignorovali.

„Hněte se! Hned!“ zařval jsem na ně; zajímalo mě, jestli ovládám dril stejně jako skutečný důstojník.

Velitelský tón v mém hlase je donutil okamžitě jednat - všichni se rozběhli ke mně, bláto nebláto. Zvuky výbuchů se rychle blížily a náhle celou linii zákopů zasypal vražedný déšť vybuchujících granátů. Všude kolem vybuchovaly rudé plameny a plazmové granáty chrlily proudy tekuté smrti na protější stranu zákopu, kde ještě před malým okamžikem postávali mí mladí strážci.

Zatraceně, copak jim ani nikdo neřekl, aby se při útoku dělo-střelectva kryli za čelní stranou zákopu? A to nemluvím o tom, že si vůbec nevšimli odmlky v palbě, která nemůže znamenat nic jiného než změnu palebného cíle, ani svištění prvních granátů letících naším směrem. Zatraceně, byl bych výborným výcvikovým důstojníkem, kdybych neměl tak vznětlivou povahu!

Je to zvláštní, ale po nějakém čase si zvyknete na burácení kanonády a naučíte se otřásající se zem ignorovat.

Jako prvnímu se hlas vrátil chlapci s vykulenýma očima. Zvedl si límec na ochranu před poryvy větru, které s sebou přes okraj zákopu přinášely dešťovou spršku.

„Proč jste tady, když máte být na trestanecké planetě?“ zeptal se. To byla první rozumná věc, kterou jsem od nich slyšel. „Utekl jste?“

„Kdybych utekl, myslíte, že bych skončil uprostřed téhle zatracené války?“ odpověděl jsem naštvaně. „To sotva! Ale jednou jsem se o útěk pokusil. Musíte pochopit, že ta planeta nebyla klasické vězení jako na palubě lodi. Bylo tam pouze několik strážců a ti byli v masivní opevněné věži uprostřed centrální planiny. Jednoduše vás tam vykopnou uprostřed pustiny a zapomenou na vás. A to myslím doslova, vážně! Je to úplně stejný svět jako kterýkoli jiný. Existují tam říše, vládci i všechno ostatní. Ti nejhorší parchanti se dostanou na samý vrcholek tamní hierarchie a slabí zůstávají v prachu u cesty nebo jsou zabiti. Když je člověk silný, přežije. Pokud ne...“ nechával jsem záměrně vyznít načatou myšlenku.

„Já jsem se dostal do bandy jednoho chlapíka, který se jmenoval Tagel,“ pokračoval jsem. Byl to jeden z mnoha lidí, se kterými jsem se setkal, a přál bych si, aby se to nikdy nestalo. „Velký parchant z Catachanu. A že se v tom pekle rodí opravdu statní chlapi. Prý navedl dělostřeleckou palbu na spřátelené oddíly jenom proto, že mu jeho kapitán toho dne vynadal. Bojovali jsme proti bandě z protější strany údolí, která vyráběla silnou pálenku. Záměrně jsem zavedl Tagelovy muže do nastražené léčky. Než jsem se ale mohl dostat na druhou stranu, začali mě pronásledovat. Možná to byla velká planeta, ale když máte v patách toho rudého parchanta, zjistíte, že to pro vás není nejzdravější místo, jestli chápete, jak to myslím.

Naštěstí tam vždycky po pár měsících přilétal raketoplán s dalšími odsouzenci. Skrýval jsem se až do jeho příletu a pak jsem nepozorovaně pronikl planinami až ke strážní věži. Několik dnů jsem se trpělivě skrýval v její blízkosti. A pak raketoplán konečně dorazil. Využil jsem zmatku spojeného s příjezdem dalších trestanců a přikradl jsem se do bezprostřední blízkosti stanice. Pak se otevřely brány, kterými byla vyvedena nejčerstvější várka ubohých rebelantů. V nastalém zmatku se mi podařilo zakroutit krkem jednomu z dozorců a ukrást jeho uniformu. Proklouzl jsem do věžního komplexu okamžik předtím, než se brána opět zavřela, a vydal jsem se k raketoplánu. V okamžiku, kdy jsem se dostal až k přistávací ploše, ale bylo tělo mrtvého dozorce objeveno a byl spuštěn poplach.“

Oči těch mládenců mě sledovaly jako mířidla zaměřovače. Doslova mi viseli na rtech a čekali, co bude dál. To jsem

vážně tak dobrý vypravěč?

„Než se mi podařilo proniknout až na rampu a dostat se do raketoplánu, musel jsem se s nožem v ruce zbavit ještě několika z těch parchantů, kteří nás hlídali. Právě jsem se chystal zavřít dveře, když se přede mnou objevil další. Instinktivně jsem se po něm ohnal nožem a bodl ho do ramene. Ani se nepohnul, věřili byste tomu? Jen o kousek couvl. Musel jsem zaklonit hlavu, abych se mu mohl podívat do obličeje, protože to byl opravdový obr. Pozoroval mne svýma chladnýma očima s naprosto ledovým klidem. Jediným úderem hřbetem ruky mne poslal k zemi a zároveň mi přerazil čelist, jak jsem zjistil později. Těžkou botou mne nakopl do rozkroku a k zátylku mi přiložil ústí pistole. Poslední věc, kterou jsem slyšel, byl jeho smích. Smích! Řekl mi něco, co nikdy nezapomenu."

V jejich očích se zračila otázka, kterou nebylo třeba vyslovovat.

„„Přesně ten typ grázla, který potřebuji,' řekl!" Ano, to jsem já, plukovníkův grázl tělem i duší.

* * *

Kanonáda z Coritanora se přesunula a jejich děla teď chrlila zkázu na hlavy jiných nešťastníků. Chlapec, který mi dal suchar, mi položil logickou otázku. „Kdo to byl? Jak vás sem dostal?"

„Byl to plukovník," řekl jsem s náležitým respektem. „Plukovník Schaeffer, nikdo jiný. Velitel Poslední šance."

Chlapec s vykulenýma očima mi skočil do řeči s další přirozenou otázkou. „Co je to Poslední šance?"

„Třináctá trestanecká legie," oznámil jsem mu pyšně. „Samozřejmě že takových legií už byly stovky, ale pro naši smůlu nás vždycky označovali číslem třináct."

Chlapec se širokýma očima byl najednou plný otázek. Sundal si čepici a vylil z ní vodu do zákopu. Odhalil tak své nakrátko sestříhané světlé vlasy, umazané od špíny a bláta, kterým byla celá tahle Císařem zapomenutá planeta pokryta.

„Jakou máte smůlu?" zeptal se.

„Smůlu, že nám velí právě náš plukovník," řekl jsem s úšklebkem. „Plníme ty nejhorší úkoly, které dokáže objevit. Sebevražedné mise, zadní voje, předem ztracené útoky. Zkus říct tu nejodpornější situaci, která tě napadne, a já vsadím svůj týdenní příděl potravin, že se v ní plukovník ocitl. A co víc, že ji přežil. Při první salvě padne stovka mužů, ale on projde celou bitvou bez jediného škrábnutí. Bez jediného zatraceného škrábnutí!"

Jeden z mých strážců, který až doposud mlčel, otevřel ústa s úzkými rty, aby mi položil tu nejrozumnější otázku, s jakou jsem se po dlouhé době setkal. „Tak proč jste tady? Vím, že s bitvami nemám mnoho zkušeností, ale nemyslím si, že tohle by byla sebevražedná válka. Víte, my jsme tu noví; proč by ztráceli čas výchovou nového regimentu, když by jej pak celý obětovali?"

„Víš určitě, že tohle není sebevražedná válka?" odpověděl jsem mu se zvednutým obočím. „Viděli jste ta světla, která stoupala k nebi na západě?" Všichni přikývli na souhlas. „To nebyly světlice. Byly to dopravní raketoplány, které evakuují tuhle bitevní zónu. Na oběžné dráze je dvacet nebo třicet dopravních lodí, které jsou připravené k odletu. Řekl bych, že se rozhodli to tu srovnat se zemí - virovými bombami, kobercovým bombardováním, prostě vším, co mají po ruce. Coritanorum je ztracený případ. Vzbouřenci jsou zalezlí v zákopech a za posledních osmnáct měsíců došlo k třiceti osmi výpadům, a přesto jsme nepostoupili ani o krok. Stahujeme se. A hádejte, kdo bude držet přední linii..."

„Ale my jsme za frontou, takže co tady děláte?" zeptal se chlapec s tenkými rty.

Za námi se ozvalo vzdálené kvílení, které stále sílilo. Rekruti se přikrčili u stěny zákopu. Já jsem však neomylně poznal, co to je, a vykoukl jsem ven, abych nepřišel o blížící se podívanou. Najednou se přímo nad našimi hlavami začalo rozléhat kvílivé hřmění a na obloze se objevila peruť Nájezdníků, doprovázených stíhacími Blesky. Zatímco se ostatní ve své nezkušenosti krčili u dna příkopu, pozoroval jsem, jak nad nepřátelskými pozicemi rozkvétají ohnivé květy protiletadlové palby. Naše dělostřelectvo zahájilo útočnou kanonádu a déšť nepřátelských dělostřeleckých granátů znenadání ustal. Pak zahájily útok naše bombardéry. Nad nepřátelskými liniemi se objevila oblaka kouře z vybuchujících bomb a oslepující záblesky z laserových děl prorážely nepřátelské opevnění a vyhazovaly do vzduchu jejich muniční sklady. Pozemní útok skončil jako mávnutím proutku, letouny zažehly přídavné forsáže a s hromovým duněním zmizely v bouřkové cloně.

„Hej, chlapci!" zavolal jsem na své strážce. „Na tohle se podívejte, taková příležitost se vám zase dlouho nenaskytne!"

Rekruti váhavě vystrčili hlavy a obraceli ke mně své zvídavé pohledy.

„Kanonáda, vzdušný útok - teď přijde na řadu orbitální bombardování," vysvětloval jsem jim. Viděl jsem to už šestkrát, standardní císařská válečná taktika. „Ty zatracené vzbouřence dnes čeká hodně horký večer!"

Jen jsem to dořekl, rozzářily se mraky na jednom místě oslnivou září a o chvíli později se objevil paprsek energie, který mířil přímo na Coritanorum. Fuzní torpédo narazilo do pancéřovaných zdí pevnosti a rozlilo se po jejich kovovém povrchu posetém rýhami a důlky jako planoucí olej. Bouří se na nepřátelskou tvrz snášely další salvy. Některá z torpéd skončila nevybuchlá pohřbena v bahně u paty pevnosti, z něhož se po jejich dopadu zvedala mračna páry. Jiná způsobila, že po stěnách Coritanora stékaly prameny roztaveného kovu připomínající tekoucí lávu.

Pak zahájila palbu vzbouřenecká protiletecká baterie. Obrovské věže střílen se natočily k obloze a záblesky energie začaly prorážet vzduch. Obranná kanonáda trvala téměř celou minutu a její žár způsobil, že se nad hradbami tvrze začala vznášet oblaka páry. Vesmírná loď na oběžné dráze se pravděpodobně stáhla, neboť příval smrtonosných paprsků dopadajících z nebes na Coritanorum náhle ustal.

O půl minuty později se zákopy rozlehl jekot sirén. Chlapec, který mi podal suchar, vzhlédl; jeho tvář byla náhle bledá a rty se mu chvěly. „To je signál k přípravě k útoku. Po druhém zaznění vyrazíme vpřed," řekl mi.

To byla moje velká šance. Ve zmatku útoku bude snadné vyklouznout ze zákopu na opačnou stranu a zmizet odsud. V podnětné společnosti těch rekrutů se mi nechtělo strávit už ani půl minuty.

„Popřál bych vám štěstí, ale obávám se, že ho teď budu potřebovat sám.“ Zasmál jsem se, ale nezdálo se, že by je to příliš uklidnilo. Co se dá dělat.

Vzápětí zpoza rohu zákopu vyšel komisař a upřel na mne svůj pohled. „Až vyrazíte do útoku, vezmete našeho zajatce s sebou. Jestli vám uteče, obviním vás všechny z nedbalosti!“

Zatraceně! Ale příkaz je jedna věc a jeho splnění druhá.

Pak se rozezvučel signál k útoku. Zjistil jsem, že mí mladí přátelé přece jenom něco pochytili a vystrčili mne ze zákopu jako prvního. Dal jsem se do divokého běhu napříč smrtelně nebezpečným územím směrem k dalšímu zákopu. Nepřátelští ostřelovači, kterým jsem prve tak hbitě unikal, tak dostali druhou šanci. Vedle mne se ozval výkřik a chlapec s vykulenýma očima padl k zemi. Kulka mu prolétla hrdlem a potřísnila mou ukradenou uniformu krví a úlomky rozdrcené páteře. Chopil jsem se jeho laseru a od boku jsem vypálil sérii střel do míst, kde se ostřelovač pravděpodobně skrýval. Palba na okamžik ustala.

Ucítil jsem, jak mě cosi chytlo za nohu. Podíval jsem se dolů a uviděl svého známého komisaře, jak na kolenou vykašlává krev. Podíval se na mne svýma tvrdýma očima a zašeptal: „Udělej ve svém životě pro změnu něco pořádného, ty zrádný parchante!“

Bezmyšlenkovitě jsem k němu sklonil hlaveň svého laseru a splnil mu jeho přání. Paprsek smrtonosného světla ho umlčel navždy. Musel jsem změknout. Doteď mi zabíjet z milosti nikdy nevadilo, obzvlášť pokud jsem byl po krk v bryndě.

Komisař byl mrtvý, a to byla moje šance. Stačilo se jen otočit a utíkat zpátky, odkud jsme vyběhli. Nepředpokládal jsem, že by se vzbouřenci obtěžovali střílet po někom, kdo běží opačným směrem. Pak jsem však vpravo před námi zahlédl nějaký stín, pravděpodobně nepřítele. Zatracení ostřelovači, určitě se smíchy popadali za břicha. Volným záhybem mé uniformy prolétla kulka - možná jsem se zmýlil, když jsem svůj únik považoval za snadný. Vlevo ode mne stál polozbořený statek a já vyrazil k němu. Ostřelovači opět zahájili palbu a někteří z rekrutů padli tváří k zemi. Nedokázal jsem určit, jestli po zásahu kulky nebo se jen pokoušeli krýt. Zbytek zmateně pobíhal kolem. Někdo, koho jsem neznal, se mi připletl do cesty. Jeho oči byly podivně prázdné ze zoufalství nad tím, jak další a další chlapci padají k zemi, koseni neviditelným nepřítelem. Pěstí jsem mu zasadil úder do obličeje. Ustoupil mi z cesty a padl k zemi sražen kulkou, která měla patřil mně. Ještě několik rychlých úderů srdce a ocitl jsem se za zdí farmy. V příštím okamžiku jsem klečel v jakési ohradě pro dobytek.

Dobře, teď když se mi podařilo zbavit se těch zoufalců, byl čas vymyslet plán útěku. Náhle se kolem mne začal rozléhat dusot těžkých bot a já jsem zjistil, že mne celá četa místo plánovaného postupu k dalšímu zákopu následovala do úkrytu! Místo cesty, měl bych dodat, kterou by nikdy nedokončili.

Jeden z těch pubertálních vojáčků mě chytl za límec a křičel mi do ucha. „Dobrý nápad, pane! Byli by nás zmasakrovali, kdybyste nás nepřivedl sem!“

Zatraceně! „Přivedl sem?“ zaječel jsem. „Já jsem vás sem zatraceně nepřivedl, vy tupí bažanti! K čertu, ještě mě kvůli vám zabijí, vy pitomí zelenáči, když kolem mne budete poskakovat, jako kdybyste měli na čele napsáno ‚terč‘! Zmizte mi z očí, než vás stáhnu z kůže, vy stupidní fakani!“

Ostřelovači se na nás přirozeně zaměřili a brzy kolem nás začaly poletovat kousky zdiva. No, když už tu ty skopové hlavy byly, mohl bych je nějak rozumně využít. Jak říkal Tagel, kovovou koulí, kterou ti přikovají k noze, vždycky někomu můžeš rozbít hlavu. Vlastně to nejspíš byla ta nejdelší věta, kterou kdy ten retardovaný parchant pronesl, takže myslím, že to nepocházelo z jeho hlavy. Přinutil jsem se soustředit na svůj momentální problém. Skrz liják jsem ukázal na val, za kterým se skrývali ostřelovači.

„Krycí palba směr tamten pahorek!“ zavelel jsem.

Dril získaný během přechodu do téhle pekelné díry se okamžitě projevil a celá četa bezmyšlenkovitě zareagovala na můj rozkaz. Chlapci kolem mne zahájili palbu a temnota se rozjasnila záblesky světla z jejich laserových pušek. Nedaleko jsem objevil poničený kryt solárního ohřívače vody a použil jsem jeho pokroucený výměník jako ochranu před kusy zdiva, které kulky odlamovaly ze zdi hospodářského stavení. Ti chlapci to samozřejmě netušili, ale transportní raketoplány tady nebudou trčet věčně a já jsem pořád ještě plánoval zahřát svým pozadím sedadlo v jednom z nich.

Z ničeho nic se ve statku objevil zbytek jiné jednotky a všichni se začali hlučně vítat. Dva z nové příchozích s sebou měli granátomety. Ihned se pustili do seřizování mířidel ve snaze nastavit správnou trajektorii. Ostřelovačům skrytým za pahorkem dorazila na pomoc posila a nepřátelská palba tak ještě zesílila. Vytrhl jsem jednomu z vojáků granátomet z ruky, vybral si tříštivý granát a poslal jej vysokým obloukem na hlavy našich protivníků. Exploze vymrštila do vzduchu tři těla a já jsem se spolu s ostatními rozesmál jako blázen. Vrazil jsem granátomet jeho majiteli do rukou, z pravé boty jsem vytáhl ukrytý nůž a vystartoval vpřed. Už to nebylo daleko.

Když jsem přeskočil hromadu těl, zjistil jsem, že zbytek čety vyrazil se mnou a hrne se přes pahorek na nepřítele. Povstalci byli naším náhlým útokem zaskočeni a snadno podlehli dešti laserových paprsků a čepelím bajonetů. Osobně jsem vykuchal dva z těch parchantů. Odsud to k přední zákopové linii nebylo dále než půl minuty. Zatímco se ostatní hnali dál, já jsem se otočil na podpatku a rozeběhl se zpátky ke druhé linii zákopů, která, jak jsem doufal, měla být v tuto chvíli opuštěná. Po své pravici jsem zahlédl supícího poručíka. Také on si mne všiml. Než ale stačil cokoli říci, byl i s celou velitelskou jednotkou zmasakrován krupobitím střel. Po své levici jsem zaregistroval pohybující se stíny, které mi odřízly přístupovou cestu k raketoplánům - alespoň pro nejbližší chvíli.

Vrhl jsem se do přední zákopové linie, kde seržanti vyvolávali jednotlivá jména ze svých seznamů. Většina jmenovaných neodpovídala. Odhadoval jsem, že ztratili přibližně dvě třetiny mužů. Ostatní zemřou, jakmile vzbouřenci zahájí protiútok, a já jsem si byl zatraceně jistý, že tady nemám chuť čekat, až mě potká stejný osud. Najednou jsem si

uvědomil, že pohledy všech se upírají na mne. V jejich očích se zračilo očekávání.

„Co to má sakra znamenat? Na co to, pro Císaře živého, zíráte?“ obořil jsem se na ně. Nejstarší z mých strážců rozpačitě předstoupil přede mne.

„Poručík Martinez je mrtev! Všichni z velitelské jednotky jsou mrtví!“ oznámil mi vysokým hlasem, který se třásl strachem.

„No a?“ zeptal jsem se.

„A vy jste vyřídil komisaře Caeditze!“ dodal.

„Ano, a co má být?“ zeptal jsem se znovu. Vůbec se mi to nelíbilo. Bránil jsem se tomu věřit, ale měl jsem tušení, že se schyluje k něčemu zlému.

„Musíme tu zůstat, dokud nepošlou další velitelskou jednotku,“ vysvětloval mi. „Není tu nikdo, kdo by mohl převzít velení. Nikdo, kromě vás. Říkal jste, že jste poručík.“

„Ano, velitel čety z jedné zatracené trestanecké legie!“ upřesnil jsem a odplivl si. „To ve skutečném světě neznamená vůbec nic.“

„Dostal jste nás až sem,“ namítl mladík. Jeho tvář byla zmáčená deštěm a krví, rty měl oteklé a plné modřin.

„Poslyšte, bez urážky, ale poslední věc, kterou v tuhle chvíli potřebuji, je mít na krku skupinku bažantů bez jediné mozkové buňky, jako jste vy,“ odpověděl jsem. „Dostal jsem až sem sám sebe. Vy jste se, hošíci, se mnou jenom svezli. Na jednom z těch kosmických raketoplánů je sedadlo s mým jménem a mým jediným cílem je si na něho sednout. Rozumíte mi?“

„Ale... přece nás nemůžete jen tak opustit!“ ozval se zezadu čísi hlas.

Zoufalství zračící se v jejich očích bylo vskutku dojímavé. Neexistoval ale způsob, jak by mé mohli přimět, abych se ujal nevděčného úkolu, který se mi snažili vložit na bedra. Začal jsem se probírat batohy, které v zákopu odhodili, a hledat nějaké potravinové balíčky. Najednou jsem zpozoroval, že se země začala slabě třást, a vzhlédl jsem. V temnotě jsem zahlédl jakýsi pohyb a vítr, který právě změnil směr, ke mně donesl slabý zápach olejového kouře. V promočené temnotě noci jsem rozeznal obrys vzbouřeneckého tanku Bořitel, který se s duněním valil kupředu. Podle jeho směru jsem usoudil, že nás posádka ještě nespatřila. Jakmile by ale projel kolem shluku pokroucených betonových sloupů po naší pravici, stali bychom se pro něj snadným cílem. Špatné zprávy, jak jinak, velice špatné zprávy.

„Poslouchejte!“ zvolal jsem, abych upoutal pozornost těch bažantů. „Nepřebírám velení! Nechávám vás svému osudu! Neděste se, ale tam venku právě projíždí demoliční tank a roztrhá nás tím svým obrovským dělem na kousky, jestli mu k tomu dáme příležitost.“

Usilovně jsem přemýšlel. Možná byla šance, jak se odsud dostat. Díky svému rozumu se mi roky dařilo přežívat a zvykl jsem si na to. Zůstat naživu je mým koníčkem a já neměl chuť to vzdát právě teď.

„Dělejte přesně, co vám řeknu, a možná se odsud dostanu se zdravou kůží,“ řekl jsem jim, zatímco můj mozek stupňoval obrátky.

Když jsem jim vysvětloval svůj plán, pozorně mne poslouchali a očima plnýma očekávání mi doslova viseli na rtech. Ujistil jsem se, že mne: pochopili, a když souhlasně přikývli, poslal jsem je za jejich úkoly. Zatímco se tank sunul vpřed, někdo zapnul pátrací světlomet na jeho palebné věži. Povrch tanku se leskl neutuchajícím deštěm a světelný paprsek po celé své délce osvětloval jednolitou vodní clonu, která se valila z nebes na zem. Zatraceně! Tak na to jsem nepomyslel! Ale beztak už bylo příliš pozdě, plán byl uveden do pohybu, a kdybych teď vykřikl, bylo by to jako kdybych si sám říkal o smrt. Gestem jsem dal své skupince chlapců znamení, aby se přikrčili k zemi, zatímco ostatní se přesouvali na smluvené pozice. Nespouštěl jsem oči z Bořitele, který si pomalu a neúprosně klestil cestu hromadami trosek. Malé zídky strhával a čepel jeho radlice po sobě zanechávala v bahně hlubokou brázdu. Pátrací reflektor přejížděl terénem ze strany na stranu, ale my jsme se touhle dobou nalézali mírně za úrovní tanku a jeho velitel nekontroloval každý úhel. Kdyby nás ale zahlédl, natočila by se hlaveň pomalu směrem k nám a poslala by mi jeden z obřích granátů přímo na hlavu!

Pátrací reflektor se náhle začal pohybovat mým směrem. Kužel jeho světla plul po zemi a odhaloval odpudivý obraz hromad mrtvých těl, našich i jejich. Pak se přiblížil až ke mně a já jsem na několik úderů srdce zadržel dech. Do obličeje mi dopadl proud světla a rychle klouzal dál. Ohlédl jsem se za ním - tank byl zhruba čtyřicet kroků od místa, kde jsem se krčil - světlo dopadlo na druhou část mého útočného oddílu. Chtělo se mi vykřiknout „Utíkejte, nestůjte tam!“ Kdybych to ale udělal, byli by mě zabili stejně jako je. A jak jsem už říkal, na smrt nebudu ještě dlouhou, dlouhou dobu připraven.

Přesně jak jsem očekával, začala se palebná věž pomalu a se skřípěním otáčet a obrovská hlaveň tanku, dost široká, aby jí mohl prolézt dospělý muž, se zvedala vzhůru. Potom tank vypálil a u jeho hlavně se objevil ohnivý květ a věnec kouře. Na okamžik exploze granátu zastínila svou intenzitou i pátrací reflektor. Ve své divoké představivosti jsem viděl těla vyletující do vzduchu. Bylo to ale nepravděpodobné, protože po zásahu tankového granátu z vás nezůstane prakticky nic, co by mohlo létat vzduchem. Když plameny pohasly, začal světelný kužel propátrávat okolní terén zleva doprava. Těžký bolter v palebné věži se probudil k životu a z jeho hlavně začaly šlehat plameny. V kuželu pátracího světla jsem viděl, jak byli ti, kteří přežili, koseni krupobitím palby. Výbušné střely trhaly kůži, svaly i kosti, jako by byly z papíru, a z otevřených ran stříkala krev.

Vyrazil jsem za úkolem, který jsem měl před sebou. Zvednutím zaťaté pěsti jsem dal povel k útoku. Potichu jsme běželi směrem k tanku, bez válečných pokřiků, bez výkřiků vzdoru, pěkně potichoučku. Chlapce v čele dělilo od tanku dvacet kroků, když si nás střelec na naší straně všiml a začal pálit z těžkého plamenometu. Z útrob tanku se ven vyvalilo běsnící peklo, které měnilo lidi na spálené kusy masa a rychle dusilo jejich křik.

Pátrací světlo se otočilo naším směrem, ale já jsem po něm za běhu vypálil z laseru. Dvěma ranami se mi podařilo zasáhnout jeho čočku a rozbít ji. Když jsem se přikrčil za tankem, ozval se zevnitř tlumený varovný výkřik. Pásy tanku

divoce vířily bahnem, jak se jej řidič snažil otočit tak, aby nás dostal do mířidel.

Obrovské ocelové pásy se s rachotem otáčely jen kousek od mého obličeje, byly tak blízko, že jsem se jich mohl dotknout. Vyskočil jsem a chytil se krytu motoru, rychle jsem se vytáhl na trup tanku a vypáčil jsem kovový panel, pod kterým se skrýval burácející motorový blok špinavě se lesknoucí olejem. Zatímco se ti, kterým se nějak podařilo uniknout plamenometu, rovněž šplhali na trup tanku a pálili lasery do jeho motoru, vrhl jsem se k palebné věži.

Velitelův překvapený výraz v okamžiku, kdy jsem mu pažbou svého laseru zasadil úder do brady a zlomil mu vaz, mi přišel směšný. Otevřeným poklopem jsem několikrát vystřelil do útrob tanku a pak jsem skočil dovnitř. Posádka na mě vyděšeně civěla: od hlavy až k patě umazaný od krve a bláta jsem musel vypadat jako nějaká odporná mimozemská stvůra z jejich nočních můr. A ty se vzápětí začaly plnit. Pustil jsem se do nich nožem a sekal na kusy všechno, co mi přišlo pod ruku. Vždycky jsem byl pyšný na to, jak to s nožem umím. Během pouhých několika okamžiků bylo po všem.

Najednou na mne otevřeným poklopem někdo křikl, abych tank okamžitě opustil.

S uspokojením jsem ze zákopu pozoroval, jak vybuchují nálože měnící tank ve změť pokroucených a propletených kovových trosek. Dobře; břeh tyl teď čistý a nastal čas vydat se k evakuačním přistávacím dokům. Když jsem se otočil, abych se rozběhl do země nikoho, chytil mě kdosi za rameno. Neznal jsem ho, přes obličej se mu táhl dlouhý škrábanec a jeho levý bok a levá noha doutnaly po zásahu těžkým plamenometem.

„Nemůžete odejít, Kagei - chci říct, pane!“ prosil. „My vás potřebujeme a vy potřebujete nás!“

„Já vás potřebuji? Vás?“ Byl jsem tak frustrovaný, že jsem to skoro zařval. „Podívejte se, já se vracím. A jestli se mne kdokoli z vás pokusí následovat, začnu střílet. Nepotřebuji vás. Nejste pro mě ničím jiným než přítěží. Je vám to už konečně jasné?“

Nastalo ticho. Myslel jsem, že se někteří z nich rozbrečí. Jejich rty se zoufale chvěly. Měli smůlu, tohle na Kagea neplatí, kdepak. Otočil jsem se a začal šplhat po zadní stěně zákopu, směrem k našim liniím. „Podáte mi ruku, vojáku?“ řekl mi kdosi.

Bezmyšlenkovitě jsem se natáhl po nabízené ruce a něčí silné paže mne vytáhly ze zákopu. Jak jsem tam klečel v bahně, přeběhl mi po zádech mráz, když jsem si konečně uvědomil, co se vlastně děje. Pomalu jsem zvedl hlavu. Z výšky na mne hleděly dvě ledově chladné oči, které se mi zakusovaly do duše. Přede mnou stál plukovník a pistolí mi mířil rovnou mezi oči!

„Svinský zběhu!“ zavrčel na mne. „Dostal jsi svou poslední šanci. Přišel čas, kdy zaplatíš za svoje zločiny!“

Vzápětí však uhnul pohledem a můj zmatený mozek náhle zaregistroval zvuk odjišťovaných zbraní a vrnění elektrických článků. Ohlédl jsem se přes rameno. Za mnou stála celá četa, celá ta ubohá, patetická sebranka a vším, co měla, mířila na plukovníka: hlavněmi všech laserů, plazmových zbraní, a dokonce i rourou jednoho granátometu. Snažil jsem se přemoci nutkání k hysterickému smíchu. Někteří se třásli strachy; jiní se zdáli být pevní jako skála a plní odhodlání. Všichni pozorovali plukovníka s tichou zuřivostí. Byl to děsivý pocit. Jako kdyby se stádo bezbranných zvířat začalo stavět na odpor a cenit tesáky. Chlapec, který mi podal suchar, se neváhal postavit tváří v tvář plukovníkovu hněvu.

„Já... je mi líto, pane, ale tohle si Kage nezaslouží,“ řekl. „Pokud vystřelíte, budeme také střílet.“

„Ano, pane,“ přidal se další chlapec, který si opíral laser o svou zlomenou, potlučenou a krvavou ruku. „Všechny by nás už nejmíň třikrát zabili, kdyby nám nepomohl. Nedovolíme vám, abyste ho zastřelil!“

Všichni byli nyní plně soustředění. Pevně svírali své zbraně a v očích se jim zračila touha po krvi. Adrenalin jim zaplavoval tělo a v tuto chvíli byli tak rozrušení, že by dokázali na místě zabít kohokoli. Kdosi to jednou označil za opilost pocitem vítězství. Znal jsem to. A plukovník také. Chvíli, která se zdála být celou věčností, nehybně stál a ledovým pohledem zkoumal skupinu chlapců, kteří se mu postavili na odpor. Každý z nich byl podroben plné síle jeho pohledu, ale nikdo před ním neuhnul. A to o něčem svědčilo! Plukovník však zůstal plukovníkem a jen se ušklíbl.

„Tenhle ubohý kus slizu není hoden, abyste na něj plýtvali svým časem,“ obořil se na ně. „Doporučuji vám, abyste svou munici použili k něčemu mnohem užitečnějšímu.“

Nikdo se ani nepohnul a úšklebek z plukovníkovy tváře rázem zmizel. „Tak dobře. Dosáhli jste svého, vojáci,“ řekl podrážděně.

Naježené zbraně se stále ani nepohnuly.

Plukovníkův hlas přešel v šepot a nabýval výhružného tónu, který děsil i nás v Poslední šanci. „Přikazuji vám. Skloňte své zbraně.“

Stále žádný pohyb. „Jak chcete,“ řekl konečně. „Hodně brzy mi budete patřit všichni.“

Trvalo ještě několik dlouhých chvil, než svou zbraň sklonil první z nich, přesvědčen upřímností plukovníkova pohledu. Pokud šlo o mne, pořád jsem předpokládal, že mi vystřelí mozek z hlavy.

„Postavte se, Kagei!“ zavelel plukovník. Pomalu jsem vstal a ani jsem se neodvažoval dýchat. „Okamžitě si svlékněte tu uniformu - nezasloužíte si ji nosit!“

Když jsem si začal rozepínat vojenskou blůzu, otočil mne plukovník Schaeffer tak, abych se díval na Coritanorum, srdce vzbouřenecké armády. Předtím, než se zdejší zrádci postavili Císaři na odpor, měla tato tvrz pověst téměř nedobytné pevnosti. Jedna zeď za druhou se táhla směrem ke kopcům, její střílny plály, jak dělostřelectvo vytrvale pálilo na nějaký cíl vzdálený několik kilometrů na západ. Otevřený prostor před pevností prohledávaly kužely pátracích reflektorů a odhalovaly řady zátarasů z břitvových drátů, bezpočet polí plazmových a tříštivých min, protitankových nástrah, pastí a jiných obranných prvků. Zatímco jsem si prohlížel vzdorující pevnost, otevřela se její obrovská pancéřovaná brána a po padacím mostu se přes příkop napuštěný kyselinou vydala směrem na jih kolona čtyř tanků Leman Russ.

„Co se teď bude dít, pane?“ zeptal jsem se potichu.

Plukovník ukázal na vnitřní pevnost a zašeptal mi do ucha.
„Tohle se teď bude dít, Kagei. Protože tam máme namířeno.“
Ale do prdele.

Jeho trhaný dech se odrážel od trubek pokrytých zkondenzovanými parami, které se táhly podél obou stěn chodby. Při každém výdechu se mu u úst objevil malý obláček páry. Světelný pruh ve stropě ozařoval jeho čerstvě oholenou tvář deprimujícím žlutým světlem a propůjčoval jí tak krajně nezdravý vzhled. Nervózně se ohlédl. V předklonu, s dlaněmi opřenými o kolena se zoufale snažil popadnout dech. Ve vzdáleném přítmí se cosi pohnulo. Zatnul zuby a opět se dal do běhu. Zároveň z vnitřní kapsy kombinézy vytáhl velkou pistoli. Za jeho zády se rozléhal dusot něčeho tvrdého po kovové podlaze chodby, doprovázený škrábavými zvuky, které zněly, jako by se něčí drsná kůže otírala o zkorodovanou ocel potrubí.
„U Císařovy krve, lovec se stal kořistí,“ šeptal si pro sebe a opět se ohlédl.
Světelný pruh nejasně osvětloval jakousi černofialovou siluetu, která se hnala chodbou v jeho patách. Namířil pistolí na svého pronásledovatele a stiskl spoušť. Z její hlavně vyšlehl jasný záblesk, který měl v přítmí průchodu téměř oslepující účinky. Rychle se přibližující stvoření uskočilo s nadpřirozenou rychlostí stranou. Jeho kostěná kusadla se zahryzla do zkorodovaného kovu a stvoření tak na poslední chvíli uhnulo z dráhy kulek, které s hvízdáním zmizely ve tmě. Netvor se bez námahy přehoupl na stěnu chodby a neúnavně pokračoval ve svém pronásledování, vydávaje přitom hlasité skřípavé zvuky, které se šířily zkorodovaným potrubím.
Muž se dal opět do běhu. Jeho paže a nohy divoce kmitaly v pološeru chodby, kterou se řítil. Zatímco probíhal jednotlivými zákruty, očima zoufale pátral po stěnách i stropě po nějaké příležitosti k úniku. Uběhl dalších třicet metrů, během nichž se k němu stvůra neustále přibližovala, když si všiml otvoru v pravé stěně chodby. Proskočil jím a jeho oči okamžitě padly na spínač zámku. Udeřil do něj pěstí a pneumatické dveře se začaly se syčením spouštět. Ne však dostatečně rychle. O sekundu později se k nim přiřítil jeho nelidský pronásledovatel a prosmýkl se na druhou stranu. Tam se napřímil do plné výšky a začal si svou oběť měřit hrozivýma očima.
Muž po stvůře naslepo vystřelil a vrhl se pod zavírajícími se dveřmi zpátky do chodby. O půl sekundy později se dveře s cvaknutím zavřely a oddělily ho tak od nenasytného predátora. Muž vstal a zhluboka si oddechl. Na druhé straně dveří bylo slyšet bušení mocných končetin, přerušované skřípěním dlouhých drápů drásajících chladný kov. Zvuky marného úsilí po chvíli utichly a nahradil je klapot drápů, který se pomalu vzdaloval bočním tunelem.
„Císař ví, že tě ještě dostanu,“ řekl s ironickým úsměvem bytosti na druhé straně dveří. Otočil se a rozběhl se chodbou dál.

SEDM
NOVÉ SLUNCE

+Zahajuji operaci Nové slunce.+

+Těším se na naše setkání.+

JÁ A PLUKOVNÍK jsme se přibližovali k rozsáhlému komplexu bunkrů, který byl tvořen čtyřmi nebo pěti moduly navzájem propojenými krytými chodbami. Vstup, k němuž mne vedl, byl střežen dvěma polními četníky komisařství, jejichž černé hrudní pancíře se leskly neustávajícím deštěm. Jejich znechucené pohledy byly sžíravější než chladný vítr a hořký déšť v mých otevřených ranách. To mi připomnělo, v jak žalostném stavu se nacházím. Zimou mi jektaly zuby, mé nahé tělo bylo deštěm celé prokřehlé, nohy jsem od chůze naboso kalužemi a blátem už ani necítil. Polovinu obličeje jsem měl zamazanou blátem, do kterého jsem před chvílí upadl. Na holeních jsem měl škrábance od břitvového drátu, který byl záludně ukrytý v bahně a do něhož jsem se zapletl. Paže jsem měl křečovitě přitisknuté k hrudi ve snaze alespoň trochu se zahřát. Plukovník stiskl vypínač a dveře se před námi otevřely, pak mi pokynul, abych vešel dovnitř. Strážci si mě měřili opovržlivými pohledy. Po několika metrech byly v levé stěně krátké chodby další dveře, které jsem na plukovníkův pokyn otevřel a vstoupil dovnitř.
V malé noclehárně za dveřmi byl zbytek naší bývalé jednotky: Linskrug, Lorii, Loron a Kronin. Cestou sem mi plukovník oznámil, že Gappo chvíli po tom, co jsem je opustil, narazil na pole plazmových min a byl doslova roztrhán na kusy. Pro mě to byla těžká rána, i když si myslím, že by Gappo byl rád, že svou smrtí mohl ostatní varovat před hrozícím nebezpečím.
Všichni na mě poulili oči.. Nahého mě už samozřejmě viděli - na lodi vlastně každý den, když jsme se po skončení tréninku společně myli. Ale to, jak zbědované jsem teď vypadal, muselo být vážně něco.
„A svatý Phistinius vykročil vstříc nepříteli neozbrojen a neobrněn,“ zavtipkoval Kronin a všichni vybuchli smíchy. Chvíli jsem tam zahanbeně stál, než se mi podařilo se opět vzpamatovat a začal jsem se také smát. Musel na mne být opravdu žalostný pohled.
„Až tak neozbrojený zase nejsem,“ odpověděl jsem a významným gestem jsem ukázal do míst pod svým holým

břichem. Ozvala se další salva smíchu.

„Je to spíš pistolka než artilerie...“ ušklíbla se Lorii a vyvolala tím další vlnu osvobozujícího smíchu. Když jsme se opět uklidnili, zaslechl jsem za svými zády někoho vcházet do místnosti. Byl to plukovník. Přinesl složenou bojovou kombinézu, košili a ochrannou bundu a všechno hodil na jeden z kavalců. Strážný za ním přinesl pár těžkých bot a standardní helmu pro ochranu před tříštivými granáty, které přidal k balíku věcí.

„Když se nové boty nepoloží na zem, přináší to neštěstí,“ řekl jsem strážci. Jeho reakce mi však zůstala skryta za temným průzorem jeho přilby.

„Zmlkněte, Kagei,“ přikázal mi plukovník a ukázal hlavou na dveře vedoucí z noclehárny. „Tam se umyjete a obléknete si uniformu.“ Za dveřmi, na které mi plukovník ukázal, jsem nalezl sprchovou jednotku. Z malého výklenku jsem si vzal kartáč s hrubými štětinami a zdeformovaný kus mýdla, které mi svým zápachem připomínalo nemocniční dezinfekci, a začal se důkladně drhnout pod šplíchanci studené vody, které ze sebe vždy po několikerém sešlápnutí pumpy nohou vychrlila sprchová hlavice.

Byla mi zima, ale cítil jsem se čistý a osvěžený. V noclehárně jsem se utřel ručníkem do sucha a oblékl si uniformu. V tuto chvíli jsem se cítil nejlidštěji za posledního jeden a půl dne - vlastně od okamžiku, kdy jsem se pokusil získat svobodu. Plukovník zase odešel, a zatímco jsem se oblékal, posedávali ostatní okolo, pohrouženi do vlastních myšlenek.

„Věděl jsem, že nejsi mrtvý,“ poznamenal Linskrug, když jsem skončil, „ale pochopil jsem, o co se snažíš. Je mi líto, že ti to nevyšlo.“

„Stejně ti děkuji,“ odpověděl jsem s pokrčením ramen. „Ale jak se to u všech všudy dozvěděl plukovník?“

„Když jsme sem dorazili, šířily se kolem podivné zvěsti,“ pravil Loron, který seděl na jednom z kavalců a kopal nohama do podlahy. „Strážci řekli plukovníkovi, že hlídka jednotky zvláštního nasazení objevila přibližně tři kilometry za čelní zákopovou linií tábor průzkumného komanda, jehož členové byli do jednoho pobiti. V té oblasti se neměl nikdo nacházet a plukovník řekl, že nezná jiného pitomce, který by se tam mohl ocitnout, než jsi ty. Nechal nás tady a vydal se tě hledat.“

„Zabil jste je, Kagei?“ zeptal se plukovník od vstupních dveří. Všichni jsme se k němu s překvapením otočili.

„Ano, pane,“ odpověděl jsem a posadil jsem se na podlahu, abych si zavázal tkaničky. „Jsem rád, že jsem to udělal. Přestože vám to pomohlo mne dopadnout. Jinak už by se to tady totiž hemžilo vzbouřenci.“ Jen přikývl a něco nesrozumitelně zamumlal.

„Chci vám představit někoho nového,“ řekl po chvíli. Ustoupil stranou a pokynul komusi na chodbě. Muž, který vstoupil dovnitř, byl zahalený v tmavě purpurovém rouchu. Na hlavě měl kapuci s emblémem lebky a ozubeného kola, který byl obšitý stříbrnou nití, což znamenalo, že se jednalo o technokněze z Cultu Mechanika.

„Toto je adept Gudmanz, původem z planety Fractrix, světa kovářů,“ představil nám ho plukovník. „Abych vás ušetřil únavných spekulací, rovnou vám říkám, že je tu s námi za prodej císařské výzbroje pirátům, kteří přepadávají konvoje námořnictva. Jak jistě sami uznáte, jedná se o zvlášť odporné zneužití pravomoci.“

Gudmanz se pomalu přiloudal k nám a stáhl si svou kapuci, pod kterou se objevil ztrhaný, vyčerpaný obličej. Hlavu měl holou a zkrabacené jizvy označovaly místa, odkud mu nedávno byly odstraněny implantáty. Jeho oči byly zelené, a jak si nás apaticky prohlížel, bylo slyšet jeho nepravidelný, přerývaný dech.

‚Ať se mezi vámi cítí jako doma,“ dodal plukovník. „Za chvíli se vrátím.“

Jakmile se za ním zavřely dveře, jali jsme se zpovídat našeho nového ‚rekruta‘.

„Tohle pro tebe není právě nejlepší vyvrcholení kariéry,“ řekl Linskrug a nonšalantně se natáhl na kavalec na druhém konci naší noclehárny.

„Pořád lepší než druhá alternativa,“ odpověděl Gudmanz s úsklebkem a opatrně usedl na jednu z postelí. Jeho hlas zněl jako namáhavý šepot.

„Vypadáš, jako bys byl úplně vyřízený,“ řekl jsem a prohlížel si jeho znavenou a chatrnou postavu.

„Je mi dvě stě osmdesát šest,“ zasípal smutně s hlavou svěšenou mezi rameny. „Vzali mi všechna moje rozšíření a bez pravidelných dávek antiagapických olejů mě v nejbližších měsících čeká stupňující se disfunkce v důsledku nedostatečné údržby.“

Chvíli jsme mlčky seděli a pokoušeli se vstřebat právě sdělenou informaci. Naše zamyšlení přerušil až Loron.

„Myslím, že bych se radši nechal oběsit a měl to za sebou,“ řekl a zakroutil přitom v údivu hlavou.

„Oni by mne nepověsili, mladíku,“ odpověděl mu technokněz a změřil si nás ostrým a vědoucím pohledem. „Moji mistři by mne přetvořili na sluhu. Vymazali by mi paměť, moje biologické komponenty by byly neustále zapojené do nějakého úklidového systému. Mohl bych dál přemýšlet, ale nežil bych, jenom bych vegetoval. V podvědomí bych si uvědomoval, že jsem žijící a dýchající bytost, jejíž existenci by však popírala konečná syntéza se Strojovým bohem. Nebyl bych ani živý, ani mrtvý. To je obvyklý trest za zradu představeného našeho řádu. Váš plukovník musí mít skutečně dobré konexe, když se mu podařilo připravit ho o jeho pomstu.“

„To jsem nevěděl,“ řekl Linskrug hořce. Další případné dotazy byly přerušeny opětovným příchodem plukovníka, tentokrát v doprovodu písaře, s nímž jsem se už několikrát setkal v jeho kabině na palubě Píchy Lothusu, klerika Amadiela. Nesl s sebou hromadu svitků, ve kterých jsem ihned poznal omilostnění, která mi plukovník ukazoval.

„A nyní se dozvíme, jaké s vámi mám úmysly,“ řekl plukovník ponurým hlasem. Vzal do rukou udělené milosti a položil je na kavalec vedle Lorona. Přešel místností zpět ke dveřím a oči nás všech ho bedlivě sledovaly. „Brzy přijde čas, kdy vaše služba v Poslední šanci skončí. Ať tím či oním způsobem.“

Všichni jsme se najednou nadechli a v atmosféře uvnitř naší noclehárny došlo k téměř hmatatelné změně. Pokud jsem slyšel dobře, a reakce ostatních tomu nasvědčovala, plukovník nám právě oznámil, že se můžeme dostat z Třináctého trestanecké legie.

„Toto," pokračoval plukovník a ukázal prstem na hromádku pergamenů, „jsou Císařova udělení milosti pro každého z vás. Podepíšu je a zapečetím ihned po skončení naší poslední mise. Můžete odmítnout a pak vás strážci převedou do jiné trestanecké legie."

„I předstoupili kacířští kněží Eidolineští a předložili falešné symboly za jásotu zatracenců," řekl Kronin a zatvrzele se přitom mračil.

„Cože?" zeptal se plukovník, zaražený šílencovým prohlášením.

„Chce říct, že je to příliš jednoduché," tlumočila Lorii. Věděl jsem, co má na mysli. Ta nabídka byla příliš nádherná, než aby se jí dalo věřit. Náhle mi došlo, jaký má celý věc háček, co má plukovník na mysli.

„Myslel jste to vážně, když jste řekl, že jdeme do Coritanora," řekl jsem pomalu, abych se ujistil, že mé sdělení pochopí i ostatní.

„Samozřejmě že jsem to myslel vážně, Kagei," odpověděl plukovník naježeně. „Proč bych to neměl myslet vážně?"

„Dobrá," vložil se do rozhovoru Linskrug a předklonil se na posteli, , je tady ovšem takový malý háček, že Coritanorum je tou nejnedobytnější tvrzí v sektoru, tou nejnezranitelnější pevností na měsíc cesty hyperprostorem jakýmkoli směrem."

„Žádná tvrz není nedobytná," odpověděl plukovník, ze kterého vyzařovala sebejistota a přesvědčení.

„Vám asi nevadí, že ani pět set tisíc císařských vojáků za podpory Císařského námořnictva nebylo schopno se té pevnosti zmocnit?" vybuchl Linskrug, pobouřený plukovníkovým konstatováním.

„Nenapadneme Coritanorum přímo, to by bylo absurdní," odpověděl plukovník dotčeným tónem. „Pronikneme do komplexu a poškodíme jej zevnitř."

„Za předpokladu, že se vám podaří nás tam dostat - což je samo o sobě nepravděpodobné -je to město, ve kterém žijí přibližně tři miliony lidí," řekl jsem. Na čele se mi dělaly vrásky, jak jsem se snažil pochopit, jaký je plukovníkův plán. „Určitě nás objeví. Zatraceně. Nedokázal jsem se ukrýt ani mezi lidmi na vlastní straně, mezi svými."

„Pak se musíme snažit odvést lepší výkon než vy během své poslední hrdinské výpravy," odpověděl plukovník úsečně, zjevně roztrpčený naším odporem. „Rozhodněte se teď hned. Jdete se mnou, nebo vás mám nechat přeložit?"

„Se mnou nepočítejte," řekl Linskrug a energicky zavrtěl hlavou. Pohledem přitom zkoumal naše obličeje. Snažil se mluvit pomalu a jistě. „To je šílené, nebezpečné, neuvěřitelné. Pokusit se napadnout Coritanorum v sedmi lidech, to je holá sebevražda. Já chci přežít a získat zpátky svůj baronský titul a to, že napochoduju do dokonale opevněné vzbouřenecké tvrze, mi ke splnění mého snu určitě nepomůže. Dělejte si, co chcete, já se téhle sebevražedné mise nezúčastním."

„Velmi dobře," pravil plukovník a přikročil ke kavalci, na němž ležely naše milosti. Chvíli se jimi probíral, až vytáhl dokument nadepsaný Linskrugovým jménem. Uchopil jej tak, abychom ho všichni dobře viděli. Pak jej pomalu a beze spěchu začal trhat. Nejprve ho roztrhl podélně napůl, složil obě půlky k sobě a roztrhl je našíř. Ještě několikrát svůj postup zopakoval, dokud mu na dlani nezůstalo šestnáct otrhaných kousků. Stejně rozvážně svou dlaň obrátil a kousky pergamenu se snesly na zem k jeho nohám. Šlápl na kousky svitku na zemi a otáčením boty je potrhal ještě více. Tiše jsme pozorovali jeho počínání, naplněni hrůzou. Měl jsem z toho pocit, jako kdyby právě roztrhal a rozdrtil samotného Linskruga.

Sklonil se a vybral další milost. Držel ji tak, abychom ji všichni viděli. V jejím záhlaví jsem četl svoje jméno a srdce se mi divoce rozbušilo. Linskrug měl v něčem pravdu: snažit se proniknout do Coritanora byla holá sebevražda. Pokud jde o přežití, mám svou vlastní filozofii. Tou je přežít tak dlouho, jak je to jenom možné. Pokusy proniknout do nepřátelské pevnosti k tomu rozhodně nepřispějí. Ale to, co plukovník svíral mezi palcem a ukazováčkem, byl můj život. Pokud bych řekl ano a přežil tu absurdní misi, byl bych volný. Mohl bych si dělat, cokoli by se mi zlíbilo. Možná bych zůstal u gardy, usadil bych se tady na Typhos Prime, nebo bych se možná mohl vrátit zpátky tam, kde jsem se narodil, na Olympas.

Pokud bych přežil...

Plukovník mne pozoroval těmi kousky ledu, které měl místo očí. Na tváři se mu zračilo očekávání. Přemýšlel jsem o všech bolestech, utrpeních a nebezpečenstvích, jimiž jsem za ty poslední tři roky prošel, a představoval jsem si, že můj život bude tak pokračovat i nadále. Věděl jsem, že tohle je moje jediná šance, jak se dostat z trestanecké legie. Kdybych byl převelen, dříve nebo později bych stejně zemřel. Měl bych před sebou jen další války a čekání, kdy mne nějaká kulka nebo laserový paprsek konečně dostane; to by byla má jediná víra po další tři roky, pokud bych měl štěstí. Možná bych skončil jako Kronin, s myslí zmatenou svým enormním cílem. A našel by se někdo, kdo by mi hlídal záda, jako jsem je hlídal já Kroninovi? Jedna možnost se rovnala téměř jisté smrti, ale s nadějí na svobodu. Druhá možnost se rovnala smrti téměř stejně jisté, bez naděje. Největší příležitost k úniku z Poslední šance se mi naskytla tady, na Typhos Prime. A přece nevyšla. A kromě toho, chtěl bych opravdu strávit zbytek života tím, že se budu strachovat, aby mě nechytili?

Všechny tyto myšlenky se mi honily hlavou rychlostí laserového paprsku. Mé okolí mi připadalo jako polapené do nějaké statické smyčky, vesmír se ve svém pomalém běhu na okamžik zastavil a dal mi možnost rozhodnout se. A kdesi hluboko v mé hlavě se ozýval naléhavý hlas. Jsi císařský voják, říkal. Teď máš šanci to dokázat. Teď můžeš všem ukázat, že za něco stojíš. Teď plukovník pozná, co jsi za chlapa. Chlap, ne zločinecký vyvrhel.

„Jdu s vámi, plukovníku," slyšel jsem říkat sám sebe. Cítil jsem se, jako bych se vznášel nad vlastní hlavou a přenechával kontrolu nad svým rozhodováním někomu cizímu. Ostatní postupně oznamovali plukovníkovi svoje rozhodnutí, ale já už neslyšel, co říkají, má mysl se stále prohánělа někde v jiných sférách a snažila se polapit sama sebe. Zaslechl jsem, jak Gudmanz říká, že smrt v Coritanoru pro něho bude vysvobozením. Pak se mé vědomí vrátilo.

Pokud přežiju, budu moci odejít.

Nepochyboval jsem o tom, že plukovník svůj slib dodrží. Všechno, co jsem pro to musel udělat, bylo přežít ještě

jednu misi, vybojovat ještě jednu bitvu. Dobrá, bylo to Coritanorum, ale v minulosti jsem se už dostal do různých šlamastyk, a přece jsem byl pořád tady. Kdo ví, třeba tahle mise měla být v porovnání s nimi jednoduchá, jestli jsem plukovníka pochopil správně.

S hlavou plnou podobných myšlenek jsem se rozhlédl po ostatních. Na zemi pořád ležel jenom jeden jediný roztrhaný pergamen. To znamenalo, že ostatní se také přidali. Všichni, včetně plukovníka, hleděli na mne a já jsem zjistil, že na mne někdo mluví, ale já ho nevnímám, natolik jsem byl pohroužen do vlastních myšlenek.

„Cože?“ řekl jsem. a snažil se rychle vzchopit. Pokud jsem měl ještě někdy spatřit své omilostnění, bude velice důležité zachovat si čistou mysl.

„Řekli jsme, že jdeme s tebou, ne s plukovníkem,“ opakovala Lorii a upřela na mne povzbuzující pohled.

„Cože?“ odsekl jsem. Byl jsem naštvaný, protože jsem byl zmatený. „Co to má k čertu znamenat?“

„To znamená, že pokud si ty myslíš, že to můžeme dokázat, pak se o to chceme pokusit,“ vysvětloval mi Loron a jeho bledý obličej byl obrazem upřímnosti.

„Tak tedy dobrá, gardisté,“ řekl plukovník. „Vyrazíme po setmění. Máte dvě hodiny na to, abyste se připravili.“

Vypadalo to, že bouře brzy ustane. Hromové burácení ustupovalo do pozadí a bylo přehlušeno hřměním vzdálených dělostřeleckých baterií. Seděli jsme na kamenitém kopečku, podle mého odhadu přibližně osm set metrů před naší současnou zákopovou linií. Před námi se rozprostíralo několik kilometrů planiny hemžící se vzbouřenci. Zdálo se, že je to něco jako přistávací plocha, otevřený prostor, který doslova bzučel aktivitou. V dálce jsem rozeznával vstupní bránu Coritanora. Po stranách obrovské pancéřované brány, vsazené do skalního výhozu, ze kterého byla ostatně vytesána větší část pevnosti, stály dvě strážní věže. Právě tato skála činila Coritanorum tak nedobytným, bezpečným proti všem útokům vyjma intenzivního, soustředěného orbitálního bombardování. Kdo ví, do jaké hloubky dosahovala jeho nejnižší patra? Část pevnosti, která vyčnívala nad zemí, tvořily soustředné kruhy zdí z vrstvené plastoceli a kamenobetonu, díky nimž dokázala téměř bez poškození odolávat všem střelným a energetickým zbraním. Jejich zkosený tvar byl navržen tak, aby sílu útoků sváděl do mrtvého prostoru mezi zdmi. Ten zároveň fungoval jako smrtonosná past. Byl zcela prázdný, bez jediného úkrytu, kterého by mohl využít nepřátelský voják, jenž by měl tolik štěstí, že by se mu podařilo dostat se přes jednu ze zdí. Bylo mi vcelku jasné, proč se útok půl milionu vojáků proti této baště odporu minul jakýmkoli účinkem.

Mou pozornost upoutaly záblesky světlic, které se objevily na západě, vlevo od nás, a explodovaly v kytici žlutých jisker.

„To je signál, na který jsme čekali,“ řekl plukovník, jenž stál na okraji opuštěného vzbouřeneckého zákopu.

Boje se přesunuly mimo tuto oblast a komunikační zákop táhnoucí se podél blízkého hřbetu nám skýtal vynikající úkryt před zraky obránců pevnosti. Ozbrojené síly, které se před námi shromáždily, měly pravděpodobně za úkol podniknout výpad podél jižního cípu císařské linie. Snad se domnívaly, že se jim podaří odříznout část císařských vojsk a sevřít je mezi tímto výběžkem a zdmi Coritanora.

„Za okamžik bude zahájen krycí útok,“ oznámil nám plukovník a s cvaknutím zavřel kryt zlatého chronometru, který si opatřil na komisařství, než jsme opustili stanoviště předsunuté hlídky, kde nám sdělil své ultimátum. Pak schoval hodiny do hluboké kapsy svého kabátu a rozhlédl se kolem, zdánlivě klidně. Vlastně velice klidně, vezmu-li v úvahu, že nás čekala ta nejdůležitější a nejriskantnější mise, na kterou jsme kdy byli posláni. Nad námi se ozval zvuk kamínků valících se ze skály dolů. Všichni jsme se bleskurychle otočili se zbraněmi připravenými k výstřelu - kromě plukovníka, který stále upřeně pozoroval Coritanorum.

„Dobrý večer, poručíku Stridene,“ řekl plukovník, aniž by se ohlédl. Z pahorku za našimi zády slézal mladý muž. Jeho úzkou tvář přetínal široký úsměv.

„Rád vás vidím, plukovníku Schaeffere,“ řekl muž potěšené a decentním přikývnutím se s námi pozdravil. Od hlavy až k patě byl oděn do důmyslného maskovacího oděvu, jehož vzor téměř dokonale splýval se šedohnědými skalami v okolí Coritanora.

„Teď, plukovníku Schaeffere?“ zeptal se Striden vzrušeně.

„Až budete připraveni, poručíku Stridene,“ odpověděl plukovník a přikývl.

„Co se děje, plukovníku?“ zeptala se Lorii s podezřívavým pohledem upřeným na Stridena.

„Poručík Striden má na starosti bombardování vzbouřeneckých pozic, které by nám mělo vyčistit přístupovou cestu ke vstupní bráně,“ řekl plukovník a seskočil k nám do zákopu.

„To budete potřebovat hodně veliké kanóny, abyste těmi parchanty hnuli,“ řekl jsem poručíkovi. Ten se ke mně otočil se strnulým úsměvem ne. tváři.

„Nestarejte se, pane Kagei, my máme hodně veliké kanóny,“ odpověděl a zpod svého pláště vytáhl složitě vyhlížející přístroj. Sedl si na bobek a otevřel víko krabičky, která byla velká asi jako mužská pěst, a přiložil si ji k oku. Prsty přejížděl po řadě otočných knoflíků na boku přístroje a jemně tak upravoval jeho nastavení. Evidentně se jednalo o nějaký typ dálkoměru. Sklonil ho a podíval se na přístroj v druhé ruce, na jehož digitálním displeji jsem zahlédl řadu číslic a písmen. Se spokojeným výrazem přikývl a pak zvedl hlavu k noční obloze plné mraků.

„Vítr vane jihojihozápadně, co myslíte, pane Kagei?“ zeptal se znenadání.

„Vítr?“ vypravil jsem ze sebe zcela zmaten neobvyklostí té otázky.

„Ano,“ řekl a pohlédl na mne s úsměvem. „A zdá se, jako by v šesti tisících metrech vanul opačným směrem.“

„Vaše děla nejspíš budou střílet granáty po čertech daleko, jestli záleží na takových detailech,“ ozval se Loron z druhé strany.

„Kdepak, my nebudeme granáty vystřelovat vzhůru, my je jednoduše shodíme dolů,“ odpověděl klidně poručík, stiskl spínač ve spodní části přístroje a zvedl jej nad hlavu.

„Nebudete je vystřelovat...“ mumlal Gudmanz. „Vy je budete bombardovat z oběžné dráhy?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Striden a přikývl. „Jsem pozemní pozorovací důstojník bitevní lodi Císařova shovívavost. Za okamžik zahájíme palbu.“

„Bitevní lodi?“ zeptal jsem se nedůvěřivě. Hlavou mi probleskly vzpomínky na křižník, který nás doprovázel v Kragmeerské soustavě, a na řady masivních děl, jež lemovala jeho široké boky. Císař ví, jakou palebnou silou disponovala tato bitevní loď!

„Už to začíná,“ zvolal náhle Striden a my jsme spolu s ním obrátili své zraky vzhůru.

Obloha nad Coritanorem se začala rozjasňovat a o chvíli později jsem uviděli ohnivé stopy deseti střel, které se řítily k zemi. Zatímco se přibližovaly, upoutal mou pozornost pohyb na zemi. Když vzbouřenci zjistili, co se děje, začali v panice pobíhat sem a tam. Potom dopadly bojové hlavice torpéd s ohlušujícím burácením na planinu a vlna explozí, z nichž každá dosahovala v průměru minimálně padesáti metrů, roztrhala všechno v dosahu na kusy; tanky přitom vyhodila do výšky třiceti metrů jako nějaké obrovské ohnivé koule. Nikde jsem neviděl poletovat žádné krvavé pozůstatky, což znamenalo, že zasažení lidé museli být spáleni beze zbytku. Zemi pohltilo zuřící peklo a pak nás, ve vzdálenosti jednoho kilometru od místa výbuchů, zasáhla tlaková vlna. Poručíkův plášť se pod nárazem horkého vzduchu, který mne bolestivě bodal do očí, divoce zatřepotal. Samotný vzduch jako by několik sekund hořel; obloha žhnula ohnivými květy sekundárních explozí. Striden mi poklepal na rameno a bradou ukázal nahoru, kde jsem ve vzduchu viděl jasné pruhy odraženého světla plamenů kolem pevnosti. Plukovník vylezl ze zákopu, aby zhodnotil situaci, a oči se mu v odrazu hořící planiny rudě leskly.

Bomby, které dopadly potom, měly pokud možno ještě ničivější účinky než torpéda, protože explodovaly ve čtyřech paralelních řadách před námi. Každá z nich vytrhla obrovské kusy země a rozmetala lidi i stroje do všech směrů. Hřmění detonací přehlušovalo křik umírajících i skučení trhaného kovu. Výbuchy bomb vytvářely tlakové vlny, které dusily smrtící plameny z plazmových válečných hlavic; k noční obloze stoupaly černé sloupy kouře, jež se jasně rýsovaly na pozadí blikajících oken pevnosti. Bombardování pokračovalo a planina se otřásala bezpočtem nových explozí, které se neustále posunovaly naším směrem. Celou minutu dopadaly bomby stále blíž a blíž naší pozici, až jsem se začal obávat, že z toho hromového dunění ohluchnu.

Když však bombardování pokračovalo už druhou minutu a pořád se pomalu sunulo směrem k nám, tyhle starosti nahradily nové a daleko naléhavější. Bomby už dopadaly k úpatí pahorku. To už se nás zmocnila panika a jako na povel jsme se vrhli do zákopu. Bombardování jako by nemělo nikdy skončit a já jsem začínal mít vážný strach o svůj život. Nedůvěřoval bych ani pozemnímu dělostřelectvu, kdyby ostřelovalo plochu tak blízko mne, natožpak bitevní lodi, která se vznášela stovky kilometrů od nás! Plukovník ležel na zemi stejně jako my a i na jeho tváři se zračilo znepokojení, ale Striden dál stál na okraji zákopu a v děsivé extázi pozoroval postupující zkázu. Další exploze, ne více než padesát metrů od nás, vymrštila do vzduchu oblak skalních úlomků. V jasné záři detonace jsem viděl Stridena, jak zvedl ruce nad hlavu, a i přes hluk bombardování byl slyšet jeho pronikavý smích. Série tlakových vln mu skoro strhla plášť z ramen, ale on tam stál dál pevně jako skála.

Najednou dunění bomb utichlo a znovu zavládla tma. Mé uši i oči byly na okamžik ochromené náhlým nedostatkem podnětů. Striden se stále smál jako šílenec, zatímco plukovník si se zachmuřeným výrazem ve tváři oprašoval kabát a vylézal ze zákopu. Námořní poručík spustil ruce podél těla a ohlédl se přes rameno, oči vzrušením rozšířené.

„Ať mi Císař pomůže! Nezáleží na tom, kolikrát jsem to už zažil, pane Kagei, vždycky mi běhá po zádech mráz, když se mi taková podívaná naskytne!“ zvolal vášnivě. Zuby se mu ve tmě bíle leskly.

„Tohle ale bylo zatraceně blízko!“ křikl jsem na něho, pak jsem se vytáhl přes okraj zákopu a vykročil k němu.

„Rozkazy, obávám se,“ pronesl omluvně. „Obvykle cíl nejprve zastřelujeme, abychom si upřesnili zaměření, ale tentokrát to nebylo možné. Tentokrát jsme tady, takže si nepřejeme, aby nám něco spadlo na hlavu, že? A kromě toho jsme byli požádáni, abychom minuli strážní věže u brány, což je sice poněkud neobvyklé, ale rozkaz je rozkaz. Stejně ale nebyl žádný důvod k obavám, přece jen máme poměrně značnou praxi.“

„Hádám, že bychom se těžko dostávali dovnitř, kdyby z brány zbyla jen hromada roztaveného kovu,“ utrousila Lorii a s elegancí sobě vlastní se přehoupla přes poslední příčky žebříku ze zákopu. Rozhlédl jsem se po okolí, od prvních výbuchů neuběhlo ani pět minut. Planina byla rozrytá stovkami kráterů a na tu vzdálenost a s očima stále ještě oslepenýma jsem dokázal určit, jenom že je posetá hromadami pokroucených trosek. Bylo to, jako kdyby byla veškerá země v okruhu šesti kilometrů vymrštěna do vzduchu a znovu dopadla zpět. Asi metr nad zemí se vznášel příkrov kouře, který se jen pomalu rozptyloval v lenivém větru. Vzduch čpěl spáleným bombovým prachem, až byl skoro nedýchatelný. Nic nemohlo přežít takový útok. Přinejmenším nic, co kdy chodilo, plazilo se nebo jezdilo po povrchu tohoto světa.

„Vy se chcete dostat dovnitř?“ zeptal se znenadání Striden, když mu konečně došel smysl Loriiných slov. „U Císařova trůnu, to je opravdu vzrušující. Rozhodně víc než stát tady a čekat na další rozkazy k zaměření cíle. Vadilo by, kdybych se k vám připojil?“

„Cože?“ vykřikl jsem. „Copak jste se úplně zbláznil?“

Mile se na mne usmál a pak obrátil pohled k pevnosti. V jeho očích se zračilo okouzlení.

„Může jít s námi,“ slyšel jsem říkat plukovníka zamyšleně si prohlížejícího zkázu, kterou na planinu seslala Císařova shovívavost. Byl jsem si jistý, že i on byl rozsahem tohoto masakru ohromen - ještě před několika minutami se planina před námi hemžila pohybem téměř deseti tisíc mužů a více než sta tanků. Teď na ní nebylo zhola nic. „Popravdě si nemyslím, že bychom mu v tom mohli zabránit,“ dodal. Chápal jsem, jak to myslí - Striden by nás následoval tak jako tak, a pokud bychom ho nechtěli zabít, což by se námořnictvu ani trochu nelíbilo, neexistoval způsob, jak bychom mu v tom mohli zabránit.

Pochod zpustošenou krajinou nám zabral hodně času. Museli jsme postupovat rychle, ale cestu do pevnosti nám komplikovaly hořící tanky a hromady mrtvých těl. Nemluvě o obrovských kráterech po vybuchlých bombách, které místy dosahovaly výšky šesti a průměru až padesáti metrů. Když jsme se přiblížili k bráně na vzdálenost několika set metrů, museli jsme se začít brodit silnou vrstvou popela, která nám místy sahala až po kolena. Vzpomněl jsem si, že do těchto míst dopadla plazmová torpéda.

„Víte, co se stane tomu, kdo se ocitne v epicentru výbuchu plazmové válečné hlavice?“ zeptal se Gudmanz, zatímco zdolával svah dalšího z kráterů, aniž by svou otázku směroval na někoho konkrétního. Jeho háv byl pokrytý vrstvou popela. Všichni jsme zamítavě vrtěli hlavami. Gudmanz se sklonil k zemi a nabral plnou hrst jemného šedého popela a s krutým, skřehotavým smíchem jej nechal protékat mezi svými prsty.

„Nechceš tím snad říct...“ řekla Lorii, a když Gudmanz přikývl, znechuceně zafuněla.

„Pro Císaře, a já jsem to spolkl!“ zaklel Loron a začal kolem sebe plivat, aby si vyčistil ústa.

„Ticho, všichni!“ okřikl je plukovník. „Už jsme skoro u brány.“

* * *

S laserem připraveným ke střelbě jsem prošel nízkým portálem do strážní věže vlevo od brány. Když jsem se ocitl vevnitř, došlo mi, proč nás plukovník vedl k bráně s takovou jistotou a klidem. Na podlaze a točitých schodech uvnitř ležely mrtvoly mužů a žen, obličeje zmodralé a zkřivené smrtelnými křečemi.

„Bakteriální jed, řekl bych,“ zamumlal Gudmanz, když se sklonil k jednomu z těl, přibližně dvacetileté ženě oblečené v uniformě seržanta typhonské armády.

„Kde by se tu vzal?“ vyslovil Striden nahlas otázku, která mi právě vytanula na mysli.

„Pokračujte,“ přikázal nám plukovník, který už mezitím začal vystupovat vzhůru po schodech. Vydali jsme se za ním a dostali se do místnosti, která tvořila celé horní patro. Všude po obvodu zely otvory střílen, některé osazené automatickými děly. Jejich obsluha ležela mrtvá vedle svých zbraní.

„Gudmanzi,“ zavolal plukovník na technokněze a kývnutím hlavy ukázal na terminál ve vnitřní stěně věže. Gudmanz přistoupil klátivým pohybem k terminálu a opřel se o zeď. Zvedl ruku a zpoza ucha vytáhl nějaký předmět. Vypadal jako nějaká malá zásuvka o velikosti nehtu na palci. Jak miniaturní zásuvku vytahoval, objevil se lesklý drátek, který ji spojoval s jeho hlavou. Gudmanz vyťukal na terminálu několik znaků, zapojil zásuvku do otvoru v jeho středu a zavřel oči. Monitor se probudil k životu a ozářil strhané rysy stárnoucího technokněze zeleným svitem. Na obrazovce se míhal sled obrazů, které bylo pro rychlost jejich sekvence nemožné vnímat jednotlivě. Celkově jsem však měl dojem, že se jednalo o nějaká schémata nebo mapy. Na monitoru se pak objevilo množství číslic. Opět příliš rychle na to, abych je dokázal přečíst. Řady čísel se sotva stačily zobrazit a už byly nahrazeny novými. Gudmanz se zavrčením odstoupil od terminálu a zásuvka vytažená z počítačového portu zmizela zpátky v jeho lebce.

„Ještě že jsem to zkontroloval,“ řekl plukovníkovi. „Změnili některé z bezpečnostních protokolů ve vnitřních oblastech a přístupové cesty k plazmovým komorám.“

„Vy máte mapu téhle pevnosti?“ zeptala se Lorii užasle. „Jak si můžete pamatovat všechny ty informace? Tohle místo má přes čtyřicet kilometrů v průměru!“

„Subkutánní cerebrální memograf,“ odpověděl Gudmanz a prstem si poklepal na hlavu v místech nad pravým uchem. „Neodebrali mi všechny implantáty.“

„Nebudu předstírat, že bych z toho rozuměl byť jen jedinému slovu,“ vložil jsem se do rozhovoru, „ale chápu to tak, že teď máte v hlavě přesnou kopii nejnovějších plánů?“

„Přesně tak,“ přisvědčil s přikývnutím a přetáhl si přes hlavu kapuci. Obrátil jsem se k plukovníkovi.

„Zmiňoval se o plazmových komorách, plukovníku,“ řekl jsem mu. „Co tady vlastně budeme dělat?“

„Coritanorum je zásobováno energií ze tří plazmových reaktorů,“ začal plukovník vysvětlovat a ostatní se shlukli kolem nás. „Pronikneme k primárním generátorům a vyřadíme je z provozu. Na tuto energetickou soustavu jsou napojeny všechny systémy, všechny obranné monitorovací prostředky a energetické zbraně, stejně jako většina dělostřeleckých věží.“

„Tomu rozumím,“ souhlasila Lorii. „Ale jak se dostaneme dovnitř?“

Plukovník mlčky ukázal na nejbližší mrtvolu.

„Proniknout do dalšího okruhu už bude složitější,“ varoval Gudmanz plukovníka.

V ukradených uniformách, vybraných pečlivěji, než tomu bylo při mém nepovedeném pokusu o zběhnutí, jsme se po pevnosti pohybovali naprosto bez problémů. Všem připadalo přirozené, když kolem nich prošel důstojník doprovázený skupinkou vojáků a technokněžím. Místní obyvatelé byli ve válečném stavu už dva roky, takže začínali přistupovat k bezpečnostním opatřením poněkud laxně. Koneckonců, nikdo by přece nebyl tak pitomý, aby se pokoušel vniknout dovnitř bez armády. Nikdo kromě nás, samozřejmě.

Pozornost nevzbuzovali ani Lorii a Loron, kteří schovávali své neobvyklé vlasy pod přilbami typhonské gardy a obličeje částečně zakryli vysokými límci modrých kabátů. Nebyl jsem si jistý, čí uniformu si vybral plukovník, ale zdálo se, že před jejím nositelem místní uhýbají pohledem, aby snad zbytečně neupoutali jeho pozornost. Byla celá černá a bez jakékoli dekorace. Zajímalo by mne, zda se nejednalo o uniformu nějaké místní větve komisariátu. Dokonce i v kradené uniformě se mu dařilo vystupovat jako někdo, před kým všichni tuhnou strachy. Typické. Striden bez svého maskovacího pláště vypadal jako vyzáblý mladík kolem dvaceti let. Jeho vychrtlost působila až nepřirozeně, ačkoli se nepohyboval s takovou nemotorností, jakou by člověk u něj čekal.

Začínal jsem čím dál víc chápat, že dobýt Coritanorum přímým útokem bylo zhola nemožné. I kdyby se dovnitř podařilo proniknout jednotce o dostatečné síle, podle Gudmanze tvořily strukturu spodních pater čtyři soustředné

kruhy, které byly navzájem propojeny vždy jen jedinou přístupovou chodbou s vchodem na opačné straně kruhu, takže abyste se dostali z jednoho kruhu do druhého, museli byste obejít vždy polovinu jeho obvodu. Stejně byly navrženy i ventilační šachty a kanály, kterými bylo taženo elektrické vedení, takže ani tady se nám neskýtala možnost rychlého průniku. Jeden a půl dne nám trvalo jenom obejít vnější kruh. Ráno jsme si dopřáli několik málo hodin spánku v prázdném kasárenském bloku a teď bylo k poledni a my jsme se nacházeli v malé místnosti, do níž se vcházelo z chodby vedoucí k další bezpečnostní bráně.

„Co musíme udělat teď?“ zeptal se Schaeffer, odtáhl židli od chromovaného stolu a posadil se na ni. Prostá, bílá místnost byla až na ten stůl a židli úplně prázdná a zjevně už delší dobu nepoužívaná.

„Musíme dostat jednoho z bezpečnostních důstojníků - některého ze starších,“ odpověděl Gudmanz. Plukovník se obrátil na mne.

„Kagei, vezmete Lorii a přivedete mi nějakého vyššího bezpečnostního důstojníka,“ řekl tak klidně, jako kdyby mne žádal, abych mu přinesl nový krém na boty. Vyměnili jsme si s Lorii pohledy a vyšli jsme z místnosti. Chodba jemně páchla dezinfekcí a po nedávném úklidu se leskla čistotou. Byla poměrně vysoká a široká; v místech křížení byl strop dobrých pět metrů nad zemí a její mírně šikmé stěny byly u podlahy vzdálené přibližně deset metrů od sebe. Byla obložená lesklými kovovými panely, které vypadaly jako ocelové desky zapuštěné do holé skály. Chodbou se pohybovalo několik málo lidí, kteří nám však většinou vůbec nevěnovali pozornost. Až na jednoho písaře Administrata, který neustále pobíhal sem a tam, se většinou jednalo o vojáky. Chvíli jsme s Lorii pokračovali chodbou, až jsme došli k odbočce vpravo, která byla mnohem užší. Opřeli jsme se o zeď a začali jsme se spolu nevázaně bavit, zatímco jsme jeden druhému hleděli přes rameno pro případ, že by se objevil člověk, kterého jsme hledali. Všichni ostatní nás měli považovat za vojáky, zabíjející čas mezi dvěma směnami.

„Myslíš, že to dokážeme?“ zeptala se Lorii potichu.

„Jestli to někdo dokáže, tak jsme to my,“ ujistil jsem ji a podrbal jsem se na stehně, které mne od drsné látky kalhot bílé typhonské uniformy neustále svědilo.

„Ani když vyřadíme energetické zdroje, nebude snadné se pevnosti zmocnit,“ řekla s neveselým úsměvem.

„Uvažoval jsem o tom a nemyslím, že až tady budeme hotoví, bude ještě čeho se zmocnit,“ vyslovil jsem nahlas podezření, které mi vrtalo v hlavě od chvíle, kdy nám plukovník vysvětlil svůj plán.

„Nechápu,“ řekla a její tenké bílé obočí se zamračeně svraštilo.

„Ta věc s proniknutím k plazmovým komorám a jejich vyřazením z provozu...“ začal jsem vysvětlovat, ale hned jsem zase zmlkl, když mě pohledem upozornila, že někdo jde, a pak se mi zadívala přes rameno do chodby za mými zády. Odlepil jsem se od stěny a otočil se; naším směrem kráčeli tři muži. Dva z nich byli oblečení v uniformách bezpečnostní jednotky, které jsme už viděli - tmavomodré kombinézy, kovové obušky zavěšené na kožených opascích a namísto helem čepice se štítkem. Výstroj muže, který kráčel mezi nimi, byla obdobná, jen jeho nohavice a rukávy měly červené lemování. Pod paží nesl krátkou hůlku jako nějaký výcvikový seržant a jeho přísné vystupování prozrazovalo, že je to člověk, se kterým není radno žertovat. Prošli kolem nás a my jsme se v několikametrovém odstupu vydali za nimi. V ruce jsem si připravil nůž s krátkou čepelí, který se mi podařilo ukořistit v kuchyni, kde jsme minulou noc hledali jídlo. Rozhlédli jsme se, abychom se ujistili, že jsme sami, a dali se do toho.

Strážný napravo přede mnou zaslechl naše kroky a otočil se. Vyrazili jsme s Lorii současně a já jsem vrazil nůž do oka muže, který se dopustil té chyby, že se ohlédl. Loriiny paže se jako dva hadi obtočily kolem hlavy a krku druhého strážného a jediným silným škubnutím mu zlomila vaz. Důstojník zareagoval překvapivě rychle a ohnal se po mně svou hůlkou. Zřejmě se jednalo o elektrický obušek, protože když se mi otřel o pravou paži, vystřelila mi do ramene prudká bolest. Lorii k němu přiskočila dříve, než mi mohl zasadit druhý úder. Pravačkou ho chytila za zápěstí a kolenem mu zlomila loket natažené paže. Obušek dopadl s řinčením na zem a muž vykřikl bolestí. Lorii ho prudce udeřila loktem levé ruky, až mu odskočila hlava. Uder mu rozdrtil nos a obličej se mu zalil krví, to už mu ale Lorii uštědřila další úder kolenem do brady a muž se bezvládně zhroutil k zemi.

Právě jsem se snažili popadnout dech a ujasnit si, co dál, když se zpoza zatáčky na druhé straně chodby vynořil klerik zcela zabraný do četby nějakého svitku.

„Zatraceně!“ zaklel jsem a klerik zvedl hlavu. Když spatřil nás dva, jak se krčíme nad něčím, co vypadalo jako tři mrtví muži, komicky vypoulil oči. Vrhl jsem se na něj, ale celá levá polovina mého těla byla po zásahu elektrickým obuškem jako ochrnutá a já jsem se skácel na zem. Muž vyděšeně zapištěl, pustil svitek na zem a otočil se s úmyslem dát se na útěk. Lorii však neváhala ani na okamžik a pěti dlouhými skoky ho dohnala. Po posledním odrazu vyskočila vysoko do vzduchu, pravou patou muži zasadila přesný úder do týla a srazila ho k zemi, přičemž sama dopadla na nohy. V příštím okamžiku popadla klerika za hlavu a stejně jako předtím strážnému mu zlomila vaz stejně snadno, jako by zakroutila krkem kuřeti.

Naštěstí pro nás se už na chodbě nikdo jiný neobjevil a hned za prvními dveřmi, které jsme se pokusili otevřít, jsme nalezli prázdnou terminálovou místnost. Naskládali jsme mrtvé muže dovnitř a já jsem za nimi zavřel dveře. Potom jsem vrazil nůž do zámku a trhnutím zápěstím ho v něm zalomil.

„Doufejme, že se nikdo nebude pokoušet dostat dovnitř,“ řekl jsem, když jsme každý chytili bezvládného důstojníka za jednu ruku a táhli ho chodbou k našemu úkrytu.

„Předvedla jsi tam několik opravdu dobrých chvatů,“ poznamenal jsem, když jsme přišli k odbočce a Lorii nahlédla opatrně za roh

„Speciální výcvik,“ odpověděla a gestem mi naznačila, že vzduch je čistý.

„U které jsi byla jednotky, než tě poslali do trestanecké legie?“ zeptal jsem se a najednou jsem si uvědomil, že vlastně o minulosti dvojčat nevím vůbec nic.

„Byla to speciální infiltrační jednotka. Bylo nás tam padesát,“ řekla mi, když se znovu chopila bezvládného

důstojníka. „Opravdu se mi o tom nechce mluvit.“

„Ty a tvůj bratr jste byli... jiní?“ zeptal jsem se a snažil se přitom opatrně volit slova, maje na paměti Loronovo varování před poznámkami týkajícími se jejich podivného vzhledu.

„Ale ne,“ opáčila a otočila se ke mně s úsměvem. „Všichni jsme byli stejní. To byla součást naší zvláštní, ehm, přípravy a tréninku.“

Do levé paže se mi začínal vracet cit. Hodil jsem si bezvládného rebela na ramena a dali jsme se do běhu. Když jsme se dostali ke dveřím, za nimiž se skrývali ostatní, zaťukal jsem na ně nohou.

„Ano?“ zaslechl jsem zevnitř plukovníkův hlas.

„To jsme my, vy zatracení pitomci, pusťte nás dovnitř!“ začal jsem nadávat do mezery pootevřených dveří, s hlavou opřenou o chladný kov jejich rámu. Rameno mne od mého břemene začínalo bolet. Dveře se otevřely a já jsem vrazil dovnitř. Srazil jsem přitom k zemi Stridena, který v ruce třímal připravenou pistoli. Lorii za námi dveře kopnutím zase zavřela. Bez jakýchkoli okolků jsem shodil bezpečnostního důstojníka ke Gudmanzovým nohám a zhluboka si oddechl.

„Bude tenhle stačit?“ zeptal jsem se Gudmanze. „Protože jestli ne, tak si klidně běžte sehnat vlastního!“

„Je živý?“ zeptal se plukovník, když našemu zajatci unikl ze rtů bolestný sten a trochu sebou pohnul.

„Ale to není nutné,“ ujistil nás Gudmanz, ztěžka poklekl vedle ležícího zrádce a prsty udělal s jeho krkem něco, co jsem dost dobře neviděl. Když s ním technokněz skončil, byla z našeho zajatce chladnoucí mrtvola s temně rudým obličejem.

„Co jste to udělal?“ zeptal se Striden a sklonil se k mrtvému tělu, aby si ho prohlédl zblízka. V jeho tváři se zračila zvědavost a vzrušení.

„Pouze jsem přesměroval tok krve v jeho krční tepně a žíle tak, aby došlo ke krvácení do mozku.“ vysvětlil mu technokněz tak věcně, jako kdyby popisoval funkci voliče frekvence komunikační linky. Po zádech mi přeběhl mráz a o krok jsem ucouvl.

„Co s ním teď budeme dělat?“ zeptal se plukovník, který stále seděl na stejném místě, jako když jsme odcházeli. Gudmanz pohlédl na mne a postavil se. Jeho klouby na protest proti takovému neohleduplnému zacházení hlasitě zapraskaly.

„Potřebujeme nějakou pilu,“ oznámil a tázavě se na mě podíval.

„Zatracená práce,“ odpověděl jsem zničeně.

Uvážíme-li všechny obtíže, se kterými jsme se museli vypořádat, abychom nakonec Gudmanzovi obstarali všechno, co po nás chtěl, bylo by snad jednodušší pokusit se dobýt pevnost přímým útokem. Sebejistě jsme si vykračovali hlavní chodbou rovnou ke dvěma vojákům střežícím průchod do dalšího okruhu a já jsem se v duchu modlil k Císaři, aby náš směšný plán vyšel. Nakonec jsme se rozhodli, že nejjednodušší bude vloupat se do nemocnice, kde si budeme moci snadno opatřit veškeré náčiní, které Gudmanz požadoval. Plukovník, Loron, Striden a já jsme se museli vrátit k ošetřovně, kterou jsme na své cestě minuli před několika kilometry. Věděli jsme, že bude složité najít zdravotní zařízení uvnitř tvrze, kde nejsou žádní zranění, a proto jsme se rozhodli vrátit se k tomu nejbližšímu, o němž jsme věděli. Stridena jsme vzali mezi sebe, a zatímco se s rukama přitisknutýma na očích divoce svíjel a ječel tak, že ho muselo být slyšet po celé soustavě, táhli jsme ho na ošetřovnu.

„Plazmová slepota,“ oznámil plukovník lakonicky medikům, kteří se kolem nás rychle seběhli.

Pustil jsem Stridena a vydal se do další místnosti, kde leželo přibližně padesát raněných vojáků, někteří na postelích, ale většina na hrubých slamnících naskládaných na podlaze. V nemocničním pokoji se zápach krve a sněti mísil s nahořklým pachem primitivní dezinfekce. Jakmile jsme vstoupili dovnitř, Loron zajistil dveře. Neviděl jsem, co se stalo pak, ale do pokoje vešel plukovník se svazkem mosazných klíčů v ruce. Přikázal mi, abych odklidil těla, a sám se vydal pro chirurgické nástroje, které si vyžádal Gudmanz. Vrátil jsem se do předpokoje, kde jsem našel Lorona se Stridenem. Když mě viděli, významně se na sebe podívali. Na podlaze ležela těla dvou mrtvých mediků s tvářemi zkřivenými v grimasách bolesti, žádné známky násilí jsem ale neviděl. Zeptal jsem se Lorona se Stridenem, co s nimi plukovník provedl, ale odmítli mi to říct s tím, že na některé věci je lépe zapomenout.

A tak jsme se nakonec dostali až sem, plukovník v uniformě bezpečnostního důstojníka sebevědomě kráčel přímo ke strážcům. Jakmile nás uviděli přicházet, postavili se do pozoru a vyměnili si rychlé pohledy. Když plukovník s Gudmanzem přistoupili k panelu z červeného skla, který byl zasazen do zdi vpravo ode dveří, neřekl nikdo z nich ani slovo. Gudmanz stál s rukama nevinně sepnutýma za zády mezi strážci a plukovníkem tak, aby nemohli vidět to, co já.

Plukovník ze záhybů Gudmanzova rukávu vytáhl uříznutou ruku bezpečnostního důstojníka a obratně zasadil trubičku vyčnívající ze sešitého zápěstí do nitrožilního otvoru, který mu Gudmanz už dříve voperoval do ruky. Vlastním pulzem simuloval falešný tep v mrtvé ruce a přiložil ji k obrazovce. Mezi konečky prstů začaly pronikat paprsky žlutého světla, které pravděpodobně snímaly a identifikovaly otisky prstů. Světlo se změnilo na zelené a z reproduktoru ve stropu se ozvalo zvukové znamení. Stejně šikovně, jako si plukovník uříznutou ruku nasadil, si ji zase sundal a vrátil Gudmanzovi.

Když jsme procházeli otevřenou branou, oba strážci salutovali. Stáli v pozoru, laserové karabiny drželi svisle podél švů svých pravých nohavic, oči poslušně upřené přímo před sebe. Je to postoj, který jsem si při své vojenské službě důkladně osvojil i já.

„Pospěšte si,“ sykl na nás plukovník po několika metrech. Šel jsem vedle něj a se zájmem si prohlížel jeho upravenou ruku. Schaeffer si všiml mého pohledu, mimoděk sklouzl pohledem na svou pravačku a opět upřel zrak před sebe. Znovu jsem si prohlédl jeho ruku a s překvapením jsem objevil pramínek krve stékající mu ze zápěstí po prstech, z jejichž konečků postupně odkapávala na zem. Ohlédl jsem se přes rameno za sebe a s úlevou jsem zjistil, že oba strážci stojí naštěstí stále v pozoru. Bylo mi jasné, že nebude trvat dlouho, než se jeden z nich podívá naším směrem a uvidí na

čisté kovové podlaze krvavou stopu. V první odbočce z průchodu se pohybovali nějací lidé. Pokračovali jsme proto dál a zastavili se až u druhé. Plukovník poslal Lorii napřed, aby chodbu nejprve prozkoumala. Vrátila se a vedla nás klidnější cestou, která ústila do prázdného obytného komplexu. Jeho podlahu zdobily červené a bílé dlaždice trojúhelníkového tvaru. Řekl bych, že místní obyvatelé milují trojúhelníky. Podzemní byty jevily známky používání, ale momentálně byly opuštěné. Loron začal postupně kontrolovat všech dvacet dveří se skleněnými výplněmi, které vedly z kruhovitého společného prostoru ve středu malého komplexu. Třetí z nich byly odemčené.

„Taky pamatuju dny, kdy člověk mohl nechat dveře bez obav odemčené," zavtipkovala Lorii.

Proběhli jsme vstupní místností a ocitli se v jídelně, na jejímž druhém konci byl malý kuchyňský kout. Podlaha i stěny byly opět obložené dlaždicemi ve dvou odstínech modré. Plukovník si z ruky strhl nitrožilní napojení a odhodil ho do odpadkového koše vedle malého sporáku.

„Myslel jsem, že se to po vyjmutí spojovací dutinky samo uzavře!" obořil se hlasitě na Gudmanze, který ze strachu před jeho hněvem začal pozpátku ustupovat.

„Muselo dojít ke zpětnému toku z odťaté ruky," vysvětloval s rukama mírně zdviženýma ve smířlivém gestu. „Prosím, nezapomínejte, že nitrožilní napojení nebylo určeno k tomuto účelu."

Plukovník se poněkud uklidnil a my jsme se pustili do prohledávání obydlí. Z obývací místnosti vedly dveře do dvou malých ložnic. Každá z nich byla vybavena vlastní koupelnou s umyvadlem a vanou.

„Šťastlivci," řekl jsem Stridenovi, který si oplachoval obličej studenou vodou. „Moje kasárna takhle nikdy nevypadala."

„To nejsou kasárna, Kagei," opravil mne plukovník ze vstupní místnosti. „Druhý a třetí okruh jsou tovární oblasti. Tady žijí civilisté."

„Civilisté?" podivila se Lorii a vystrčila hlavu zpoza vchodu do jedné z ložnic. Na hlavě měla tmavě červený plstěný klobouk.

„Ano, civilisté," opakoval plukovník. „Toto je hlavní město planety Typhos Prime, není to jenom pevnost. A sundejte si tu stupidní věc z hlavy!"

Lorii zamumlala něco o tom, že jí ten klobouk sluší, a znovu zmizela v ložnici. Loron, který hlídal u vchodových dveří, nás pronikavým syknutím upozornil na dění venku.

„Někdo přichází!' zašeptal a ustoupil od skleněné výplně.

Za dveřmi se objevila čísi postava a my jsme se ukryli do jedné z ložnic. Plukovník pootevřenými dveřmi sledoval, co se bude dít. Slyšel jsem, jak se vstupní dveře otevírají a zavírají a plukovník couvl dovnitř. Na jeho tváři se zračilo napětí. Bylo zvláštní pozorovat, jak ožil od chvíle, kdy jsme vstoupili do Coritanora. Skoro to vypadalo, jako kdyby to byla jediná věc, pro kterou žil. A možná tomu tak opravdu bylo. Dveře do ložnice se otevřely a dovnitř vstoupila žena středního věku. Kronin se po ní vrhl zpoza dveří rychlostí blesku a přitiskl jí na ústa svou kostnatou ruku.

„A pravil Císař, odměněni budou pokorní a tiší," zašeptal jí jemně do ucha. Zmateně si prohlížela cizince ve své ložnici a oči jí přitom létaly ze strany na stranu. Z jejího pohledu se dal vyčíst strach.

„Co s ní budeme zatraceně dělat?" zeptal jsem se plukovníka, zatímco ji Kronin odváděl k posteli. Přiložil si prst k ústům, a když žena souhlasně přikývla, pustil ji. Vydala vyděšené vzlyknutí, ale křičet nezačala.

„Nemůžeme ji vzít s sebou, a když ji tu necháme, najdou ji," konstatovala Lorii a změřila si naši zajatkyni zamračeným pohledem.

„Nemůžete ji jednoduše zabít!" vykřikl Striden a postavil se ochranářsky mezi ni a plukovníka.

„Ona už je mrtvá," pronesl tiše Gudmanz svým pronikavým hlasem. Plukovník se podíval na mne a drobným přikývnutím hlavy mi dal pokyn k ukončení celé záležitosti. Striden nespouštěl oči z plukovníka, takže si ani nevšiml, když jsem k posteli přistoupil z druhé strany. Také žena upřeně pozorovala plukovníka. Zřejmě se divila, co u ní doma pohledává bezpečnostní důstojník.

Naklonil jsem se přes postel a dřív, než si naše zajatkyně vůbec stačila uvědomit, co se děje, jsem ji popadl oběma rukama za krk. Přidušeně vykřikla a začala kolem sebe slepě tlouct rukama, pak mi zaútočila nehty na obličej. Vzpouzela se a svíjela, zatímco jsem zesiloval stisk, a neustále mi přitom hleděla do očí. Výraz v jejím obličeji byl střídavě prosebný a vzteklý. Někdo mě chytil za rameno. Striden mi cosi křičel do ucha, ale pro mne se celý vesmír smrskl pouze na mne a ženu, jejíž hrdlo jsem svíral v rukou. Její zmítání pomalu sláblo a o chvíli později dopadly její bezvládné paže na hromadu přikrývek a prostěradel, které kolem sebe v marném boji o život rozházela. Naposled jsem jí stiskl krk a ukončil jsem to. Její mrtvé oči na mne dál upíraly pohled, v němž se mísil zmatek a němá obžaloba. Někdo odtáhl námořního důstojníka od mých zad a já jsem pomalu povolil sevření a pustil její hrdlo. Díval jsem se na její hezký obličej, který nyní následkem nedostatku kyslíku nepřirozeně zrudl, a necítil jsem vůbec nic. Žádnou vinu ani výčitky.

Jako kdyby v mém nitru umřel další kousek mého lidského já.

„To bylo příliš radikální," řekl Loron váhavě, když jsem se zvedal z postele.

„Jak řekl Gudmanz, už byla mrtvá," řekl jsem. „Všichni jsou mrtví, pokud se nám podaří splnit svůj úkol. Celé tři miliony."

„Cože?" zeptala se Lorii, přistoupila k posteli a konečky prstů zatlačila mrtvé ženě víčka.

„My nemáme v úmyslu plazmové reaktory vypnout, že ne, plukovníku?" řekl jsem a obrátil jsem se k Schaefferovi.

„Ne," odpověděl stroze a zavrtěl hlavou.

„Nejsem technokněz, ale úl, ze kterého pocházím, šlapal na plazmové reaktory," řekl jsem ostatním a posadil jsem se na plastovou židli před toaletním stolkem. „Jakmile je jednou spustíte, nemůžete je jen tak vypnout; reakce v nich probíhá samovolně. Ale můžete je přetížit."

„Vy hodláte přetížit jeden z plazmových reaktorů?" zeptal se Loron a otočil se k plukovníkovi, který stál u dveří.

„Vlastně všechny tři," odpověděl Gudmanz. „Jsou omafagicky propojené, a pokud selže jeden z nich, selžou

všechny.“

„Klidně mě považujte za pitomce,“ řekla Lorii, která seděla na kraji postele, „ale já pořád nechápu, co z toho vyplývá. Tak přerušíme dodávku energie tím, že reaktory místo vypnutí přetížíme. A co má být?“

Gudmanz si ztěžka povzdechl a posadil se na postel vedle Lorii. Z každého jeho pohybu čišela hrozná únava.

„Pokusím se vám to vysvětlit v termínech, kterým budete rozumět,“ řekl a rozhlédl se po naší malé skupince. „Plazmový reaktor je v podstatě miniaturní hvězda, která je uvězněná uvnitř gravimetrického a elektromagnetického silového pole. Jestliže z těchto polí odstraníte požehnání Strojového boha, dojde k řetězové reakci končící nevyhnutelně explozí. Tři plazmové reaktory, které své řetězové reakce navzájem přiživují, způsobí explozi na ploše o poloměru přibližně šedesáti kilometrů.“

„Nezůstane nic, jenom popel,“ dodal plukovník. „A v epicentru takového výbuchu nezůstane ani ten.“

„To mi připadá jako dost extrémní způsob, jak vyhrát válku,“ nadhodil Striden, kterého poskytnuté vysvětlení vůbec nepotěšilo.

„Musíme to provést takto. Víc vám neřeknu,“ prohlásil plukovník rezolutně. „Musíme pokračovat, chci najít další terminál, aby Gudmanz mohl prověřit, co dělají bezpečnostní týmy. Předpokládám, že minimálně jedno tělo už bylo objeveno a chci vědět, jestli mají nějaké podezření, že se do pevnosti podařilo proniknout nepříteli. Dál budeme muset postupovat ještě opatrněji.“

O hodinu později jsme kráčeli chodbou, která se zdála být hlavní tepnou tovární oblasti. Po jedné straně se táhla řada velkých vrat zakrytých roletami; zřejmě uzavřené továrny, v nichž byl zrušen provoz, patrně z nedostatku pracovních sil odčerpaných zbrojním průmyslem. Na stavbu stropu a stěn chodby tentokrát nebylo použito kovu, ale cihel, i tady však byla patrná záliba typhonských stavitelů v pestrobarevnosti projevující se geometrickými vzory veliké mozaiky, která pokrývala podlahu dvacet metrů širokého průchodu. Kromě Gudmanze, který měl stále na sobě profesní háv, neboť technokněží tu nebyli nijak vzácným jevem, jsme byli všichni oblečeni v civilních šatech, které jsme ukradli v bytě, kde jsem uškrtil tu ženu. Lorii na sobě měla docela hezké modré šaty a klobouk, který se jí tak líbil. Její bratr, Striden a já jsme byli oblečeni v pracovních kombinézách pískové barvy.

Plukovníkovi, čert ho vem, se podařilo vyšťourat něco, co připomínalo svatební oblek. Černé přiléhavé kalhoty a dlouhý, tmavěmodrý frak. Nebylo to tak nevhodné, jak by se mohlo zdát; v podobném oděvu tu totiž chodili vysoce postavení civilisté. Kronin objevil hrubou kazajku a kamaše - podle nářadí, které jsme v bytě našli, nejspíš patřily nějakému údržbáři. Takoví byli i na Olympu. No, nejspíš tam pořád ještě jsou. Jejich úkolem je prolézat vnitřnosti strojů a utahovat tam převody a řetězy. Byla to nebezpečná práce. Jelikož jsme si nemohli dovolit stroj zastavit, člověka mohla nějaká rotující hřídel nebo pumpující píst snadno připravit o ruku, nohu nebo i hlavu. Jednou z nejdrsnějších věcí, co jsem zažil, bylo poslat do nitra stroje dva údržbáře, aby odstranili mrtvolu svého předchůdce, která blokovala převodní mechanismus. Během války mají údržbáři samozřejmě zcela opačné úkoly - vkrádají se do nepřátelských továren a provádějí tam sabotáže.

Byli jsme prakticky neozbrojení. Uloupené zbraně jsme hodili do drtiče odpadků v obytném komplexu. V kombinéze se mi však podařilo skrýt nůž, takže jsem nebyl zcela bezbranný. Provoz kolem sílil, pravděpodobně právě probíhalo střídání směn. Před několika minutami zazněla siréna a ulice - sice jim říkám ulice, ale ve skutečnosti to byly široké chodby - se zaplnily lidmi. Tady v podzemí jsem se cítil skoro jako doma. V jiných městech jsem vždycky měl tak trochu pocit, že někdo ukradl střechu. U člověka, co vyrůstal v úlu, jsou podobné pocity nejspíš přirozené. Poté, co nám Gudmanz řekl, abychom se v druhém okruhu vydali proti směru hodinových ručiček, jsme se rozdělili, abychom zbytečně nebudili pozornost.

Gudmanz objevil další terminál, a když se k němu připojil, oznámil nám, že bezpečnostní síly rozesílají hlášení do všech stran. Nějaký chytrý důstojník si spojil sérií vražd ve vnějším okruhu s krvavou stopou objevenou u vstupní brány do dalšího okruhu. Připočteme-li k tomu tu záležitost se zabitými vojáky ve strážní věži u vstupní brány do města, není divu, že došlo ke zpřísnění bezpečnostních opatření u vstupu do třetího okruhu -toho, který byl další na naší cestě. Gudmanz nás ujistil, že mezi druhým a třetím okruhem panuje daleko větší provoz, protože se v obou oblastech pohybují civilisté. Pokud by ale byli strážci příliš bedliví, museli bychom počítat s jistými potížemi.

Kráčel jsem vedle Stridena, který byl od okamžiku, kdy jsem musel zabít tu ženu, v zamlklé a nedůtklivé náladě, a zachytával jsem útržky rozhovorů lidí, které jsme míjeli. Většina z nich klábosila o obvyklých věcech -jak se šéf zapletl s jednou z holek z výroby, o plánech na svatbu, jak se jídlo v závodní jídelně neustále zhoršuje a tak podobně. Každodenní život tak kontrastující s konfliktem, který zuří jen kousek odsud.

Mluvili ale i o válce a to mě začínalo trochu mást. Hovořili o ‚zatracených vzbouřencích‘ a ‚zrádcovské armádě‘, která se usadila za zdmi města. Skoro to vypadalo, jako by se ti lidé domnívali, že rebelové jsme my, a ne oni. Obviňovali vzbouřence - tedy vlastně Impérium - z rozpoutání války, z bezdůvodného napadení. Zeptal bych se na to plukovníka, kdyby to mělo smysl, ale nemyslel jsem, že by se mi dostalo přímé odpovědi.

Zástup lidí kolem nás trochu zřídl a já jsem vpředu uviděl Kronina, který se pravděpodobně zapletl do hádky se dvěma místními obyvateli. Musel se oddělit od Lorona, který na něj měl dávat pozor. V duchu jsem zaklel a přidal do kroku.

„Žádám pouze omluvu,“ soptil jeden z továrních dělníků, ruce založené v bok. Tvář měl zbrázděnou jizvami po popáleninách a ve vlasech mu začínala prosvítat pleš. Kronin nebyl nijak vysoký, ale i tak byl o dobrých pár centimetrů vyšší než tenhle drobný chlapík.

„A všichni byli požehnáni v očích Císařových,“ řekl Kronin rozčileně; zjevně se ho dotklo, že mu nerozuměli.

„Přestaňte takhle žvanit,“ vztekal se druhý dělník. „Myslíte si vo sobě, že jste nějakej kazatel, nebo co?“

„Proč se s ním hádáte?“ křičel na ně zrovna Striden, když jsme k nim doběhli.

„Kdo k čertu jste, cizáci?“ zeptal se první dělník a postavil se proti nám. Jeho přítel se ho snažil podpořit a zaujal vedle něho stejně vyzývavý postoj. Byl přibližně stejně vysoký jako já a jeho silné bicepsy a vypracovaná předloktí prozrazovaly, že mu těžká manuální práce není cizí. Vypadal, že se o sebe dokáže postarat, ale to já také.

„Jestli okamžitě nezmizíte, zažijete něco velice nepříjemného a definitivního,“ zasyčel jsem na ně a vyzývavě jsem se před nimi vypjal.

„Všichni jste stejní, lezete nám sem dolů, abyste nás poučovali, jak máme vést naše továrny,“ postěžoval si druhý dělník a ukázal na mne prstem v obviňujícím gestu. „Zacházíte s námi, jako bysme spadli z voblohy. Už je na čase, aby vás někdo z těch vašich pohodlnejch fleků vyšoupl.“

Nemohl jsem si pomoci a vyprskl jsem smíchy. Bylo to tak absurdní, až se to zdálo neskutečné. Bojoval jsem v tuctu válek a teď jsem se měl dostat do rvačky s párkem dělňasů jenom proto, že jsem nemluvil se stejným přízvukem jako oni. Můj smích měl maniakální nádech, který je varoval.

„Všichni jste cvoci!“ zabručel první z dělníků a mávl znechuceně rukou. „Všichni cizáci.“

„Dost velcí cvoci,“ opáčil jsem co možná nejzlověstnějším tónem. Většímu z dělníků došlo, že moje výhrůžka nebyla planá, chytil svého přítele za rameno a táhl ho pryč. Ten se za námi neustále otáčel a zasypával nás nadávkami, díky nimž se někteří kolemjdoucí po nás začali ohlížet.

„Ty!“ zavrčel jsem na Kronina, chytil ho za kombinézu a zvedl na špičky. „Budeš se držet vedle mne a mlčet!“

Strkal jsem je oba před sebou a ještě jednou jsem se rozhlédl. Opodál procházel chodbou bezpečnostní tým složený ze tří mužů a nějaká žena se rozběhla přímo k nim. Zrychlil jsem krok, snažil jsem se pospíchat a být nenápadný zároveň, což je tedy proklatě těžké, to vám řeknu. Za námi jsem zaslechl někoho křičet, abychom zastavili.

„Do prdele!“ zaklel jsem a dal se do běhu. Proběhl jsem mezi Kroninem a Stridenem a oba je přitom popadl za paže. „Hněte sebou, máme problém!“

Poslední dvě hodiny byly snad ty nejhorší v mém životě. Po plukovníkovi, Loronovi, Lorii a Gudmanzovi nebylo nikde ani stopy a my tři jsme se museli neustále skrývat před bezpečnostními týmy, kterými se tovární oblast brzy jen hemžila. Jednou jsme zahnuli za roh a skoro jsme vrazili do jedné takové skupinky. Naštěstí jsme byli s Kroninem rychlejší a podařilo se nám je po krátkém boji přemoci. Byli ozbrojení těžkými automatickými pistolemi, což bylo to první, o co jsme omráčené muže připravili. To vše postupně vyústilo v situaci, ve které jsem se nyní nacházel. Krčil jsem se s pistolí v ruce na vršku žebříku. Za mnou stáli Striden s Kroninem a pokoušeli se vypáčit mřížku ventilačního potrubí. Byla jen čirá náhoda, že jsme si vybrali odbočku, která vedla do opuštěné tovární oblasti. Další štěstí nás potkalo, když jsme objevili komplex zajišťující filtraci vzduchu. Bez váhání jsme se rozhodli na nějaký čas se v něm schovat. Nebyli jsme tu ale sami. Z dálky k nám doléhalo pokřikování bezpečnostních hlídek, které se takto dorozumívaly mezi sebou. Netušil jsem, co se venku děje, ale sem zatím nikdo nevešel.

Mříž spadla na zem s tak hlasitým zařinčením, až jsem sebou leknutím trhl. Snad to nikdo jiný neslyšel. Otočil jsem se a uviděl Stridena, jak se na mne šklebí.

„Vy dva vlezte dovnitř jako první. Zahněte doleva a pak pokračujte rovně. Nezastavujte se, dokud se nám nepodaří vymyslet nějaký plán,“ řekl jsem jim a ještě jednou jsem se rozhlédl, abych si zkontroloval, že nikdo není nablízku. Továrna s kamenobetonovou podlahou byla však stejně opuštěná jako před chvílí. Uspokojen panujícím klidem jsem se vsoukal do vzduchového potrubí a vydal se za Stridenem a Kroninem.

„Do prdele!“ vykřikl jsem a udeřil pěstí do kovové stěny potrubí. „Pro Císaře, nechtě mě chvíli přemýšlet!“

Lehl jsem si na zem, zuby zaťaté bezmocným vztekem, který se mne náhle zmocnil. Půl hodiny jsme se plazili tím zatraceným potrubím, a když se konečně rozšířilo, začal jsem si dělat naději, že se skutečně někam dostáváme. Mýlil jsem se. Přibližně dvacet metrů před námi se otáčel obří větrák, který nám znemožňoval pokračovat v cestě. Nervy jsem měl z toho plazení ve tmě, kde jsem si nemohl být ani na chvíli jistý, jestli v příštím okamžiku nespadnu do nějaké díry, napnuté k prasknutí. A tohle bylo to poslední, co mi ještě chybělo - vracet se několik stovek metrů k poslední odbočce.

Trochu jsem se vzchopil a postavil jsem se. Přistoupil jsem k větráku. Neotáčel se nijak zvlášť rychle, ale dost na to, aby se jím nedalo proskočit. Skrze jeho lopatky jsem zahlédl něco, co vypadalo jako společná předsíň nějaké obytné oblasti. Jako většina místností této pevnosti byla i tahle obložená dlaždicemi různých barev a tvarů, což ostře kontrastovalo s chladným kovem úlových továren, odkud pocházím. Uprostřed otevřeného prostoru seděly dvě děti a hrály nějakou hru. Celkem vzato to vypadalo jako docela příjemné místo k životu, přestože venku za zdmi zuřila válka. Začal jsem větrák zkoumat zblízka. Usoudil jsem, že je vyrobený z nějaké keramiky. V průměru měl přibližně dvakrát víc, než je mé rozpětí paží, a z druhé strany ho zakrývalo tenké kovové pletivo, na němž se usazovala špína a prach. Nejspíš je tam dali proto, aby nedošlo k zablokování větráku.

„Ustupte kousek,“ poručil jsem svým druhům, když jsem se vrátil od větráku, a z opasku kombinézy jsem vytáhl pistole.

„Co chcete dělat?“ zeptal se Striden s pohledem upřeným na zbraně v mých rukou.

„Chopit se iniciativy,“ odsekl jsem a zamířil oběma pistolemi na ventilátor. Záblesky odražené od kovových stěn potrubí byly oslepující a samotné výstřely se ve stísněném prostoru rozlehly jako burácení hromu. Větrák se podle mého předpokladu rozletěl na kusy. Když se mi vrátil sluch, uslyšel jsem zmatený křik ozývající se zvenčí. Do místnosti se seběhly zhruba dva tucty lidí, kteří na mě ohromeně civěli, jak stojím v ústí vzduchového potrubí. Jediným kopnutím jsem vyrazil mříž. Jak dopadla na podlahu, zarachotila a lidé vyděšeně ucouvli.

„Kdokoli se pohne, zabiju ho,“ oznámil jsem klidným a pevným hlasem. A myslel jsem to vážně. Díval jsem se dolů na jejich oněmělé tváře neviděl jsem nic než hromádky popela. Byli mrtví, i když se dosud pohybovali. Kronin se Stridenem se na mě mačkali zezadu a já jsem se začal spouštět z výšky několika metrů na zem; přitom jsem neustále mířil

na lidi v místnosti, abych se ujistil, že nikdo nepodlehne pokušení přiblížit se ke mně příliš blízko. Obě děti, které jsme zahlédli předtím, se tiskly ke své matce, štíhlé mladé ženě v červené kombinéze s očima rozšířenýma strachem. Ve skutečnosti to ale nebyly dvě děti, pouze dvě malé, ubohé hromádky popela. Slyšel jsem, jak moji dva druzi za mnou seskočili na zem a Kronin se postavil vedle mne s pistolí v ruce.

Vykročili jsme vpřed a lidé se před námi rozestupovali; všichni fascinovaně civěli na cizince, kteří tak náhle a násilně vtrhli do jejich životů. Už jsme skoro byli u ústí chodby, která vedla z obytného komplexu ven, když se nějaký idiotský hrdina vrhl po Kroninově pistoli. Pistole v mých rukou plivaly smrt, odmrštily jeho roztrhanou mrtvolu do davu, který se z hysterickým křikem rozprchl do bezpečí domovů. Také jsme se dali do běhu a snažili se co nejrychleji dostat co nejdál odtud. Zabitému muži jsem nevěnoval jedinou myšlenku.

Zbraně jsme hodili do odpadní šachty - nebyly nám k ničemu a budily by zbytečnou pozornost - a vydali jsme se k další bráně. Alespoň jsem se domníval, protože můj orientační smysl byl blouděním ve větrací šachtě poněkud narušen. Přišli jsme k jakémusi tržišti, velkému veřejnému prostranství plnému prodejních stánků, z nichž mnohé byly zavřené. Jelikož se Coritanorum v současnosti nacházelo v obležení, mnoho tu toho na prodej nebylo. Ústřední dominantou náměstí byla velká bronzová socha, nejspíš Machariova, která stála na mramorovém podstavci minimálně o tři metry vyšším než já. Panoval zde čilý ruch, který nám umožňoval skrýt se před několika málo strážci procházejícími mezi stánky. Vědomí, že se můžeme v případě ohrožení bleskově ztratit v davu, mě uklidňovalo. Většina lidí kolem byly ženy a malé děti; starší děti a muži asi těžce pracovali v továrnách nebo bránili tuto obrovskou pevnost, protože smyčka císařských vojsk kolem ní se soustavně utahovala. Přemýšlel jsem, co se k čertu stalo s ostatními členy naší jednotky. Nevadilo by mi nechat je, ať dokončí naši misi sami, a počkat na ně někde v úkrytu, ale bohužel to nešlo - pokud jsem nebyl ochotný nechat se upéct v žáru plazmové exploze.

Konečně se nám podařilo dostat se na hlavní chodbu, která širokým obloukem obcházela druhý okruh. Pak už bylo snadné se znovu zorientovat. Snažili jsme se spěchat, jak jen to bylo možné. Neměl jsem potuchy, co budeme dělat, až se dostaneme k přístupové cestě, nebo jak najdeme plukovníka, ale nemělo smysl si lámat hlavu s víc než jedním problémem současně. Rostoucí hustota davu nás varovala, že se blížíme ke spojovacímu průchodu. Když jsme k němu dorazili, prošli jsme zdánlivě bez povšimnutí kolem něj, ale přitom jsme se snažili nenápadně zjistit, jak dobře je střežený. Nemohli jsme se prostě zastavit a spočítat strážce, to bychom vzbudili podezření, ale odhadoval jsem, že bránu hlídá minimálně dvanáct mužů. Pokračovali jsme chodbou ještě asi sto metrů, když jsme dorazili k budově, která vypadala jako strážnice. Na masivních dvojitých dveřích byl symbol bezpečnostních sil. Nikdo tu nehlídal, ani bezpečnostní tým, takže jsem se odvážil prohlédnout si ji zblízka. Moji společníci mne beze slova následovali. Zjistil jsem, že dveře jsou zamčené, a zrovna když jsem se otočil a chystal se pokračovat v obchůzce, zaslechl jsem za sebou zavrzání otevíraných veřejí a vzápětí i něčí kroky. Po zádech mi přeběhl mráz.

„Pojďte rychle dovnitř, vy idioti!“ ozval se za mnou plukovníkův hlas.

Uvnitř stanice, která se nebyla ničím jiným než terminálovou místností s několika celami na jedné straně, ležely mrtvoly dvaceti strážných. I tady byla podlaha zdobená mozaikou, tentokrát byly však abstraktní tvary nahrazeny vyobrazením jakési bitvy z dávné minulosti. Nedokázal jsem přesně určit, co to je. Těla mrtvých mužů zakrývala příliš velkou část obrazce a jejich napuchlé obličeje mi připomněly mrtvé stráže ve věži u vstupní brány. Domyslel jsem si, že nejsme jediní, kdo proti vzbouřencům bojuje zevnitř.

„Dali jste si na čas,“ poznamenal Loron, když jsme vešli dovnitř.

„Co se tady stalo?“ zeptal se Striden a rozhlédl se po všech těch mrtvolách okolo.

„Byli mrtví, už když jsme sem dorazili,“ odpověděla Lorii s pokrčením ramen. „Vypadá to, že se náš neznámý pomocník snaží ze všech sil.“

„Chtěl jste se úmyslně nechat dopadnout, Kagei?“ zeptal se mě Schaeffer, sotva za námi zavřel dveře. Pak ukázal na Gudmanze, který seděl u největšího z terminálů, už zase napojený. „Odsud máme přístup do celé bezpečnostní sítě a zároveň monitorujeme komunikační kanály. Poslední čtyři hodiny jsme sledovali hlášení o vašem pohybu. Naštěstí pro vás se Gudmanzovi podařilo přidat několik falešných hlášení a požární poplach, takže je svedl z vaší stopy.“

„Jak se dostaneme přes další průchod?“ zeptal se Striden. „Teď budou obzvlášť opatrní.“

„Jednoduše jím projdeme jako minule,“ odpověděl stroze plukovník a ukázal na uniformované muže ležící kolem nás. „Bezpečnostní týmy procházejí oběma směry už celé dvě hodiny. Jeden navíc nevzbudí žádné podezření.“

Náhle Gudmanz bolestně vyjekl a pozornost všech se rázem obrátila k němu. Neurální zásuvka se navinula zpátky do otvoru v jeho lebce a technokněz se znaveně opřel o opěradlo křesla.

„Co se děje?“ zeptal se ho plukovník. Přešel ke křeslu a opřel se rukama o jeho zadní část. Na přední straně terminálu bylo půl tuctu monitorů.

„Už nemohu používat terminálovou síť,“ řekl technokněz pomalu, zatímco se pokoušel probrat z jakéhosi šoku. „Zjistili, co dělám, a použili své technokněze, aby mne v síti vyhledali. Podařilo se mi odpojit těsně předtím, než mne objevili, ale jenom proto, že jsem v tom směru zkušenější než oni. Jakmile se znovu napojím na síť, okamžitě mne objeví.“

„Co byla poslední věc, kterou jste zjistil?“ zeptal se Schaeffer. Odtrhl zrak od monitorů a upřel ho na technokněze.

„Nic nenasvědčuje tomu, že vědí, že naším cílem jsou plazmové reaktory,“ ujistil ho Gudmanz. „Podezřívají nás, že se snažíme proniknout do některého ze seskupení střeleckých věží, které jsou v hlavní pevnosti. Vůbec je nenapadlo, že bychom tady mohli být kvůli něčemu mnohem většímu, než je sabotáž několika děl.“

„Dobrá, tak si tedy pospíšíme,“ řekl plukovník, narovnal se a rozhlédl se po mrtvých strážích. „Měli bychom se dostat do posledního přístupového tunelu dříve, než nastane noc. Třetí okruh není nijak veliký.“

„A co pak?“ zeptal se Loron a sklonil se k mrtvole muže přibližně stejné postavy, jakou měl sám, aby z něho svlékl uniformu.

„Dokončíme naši misi,“ odpověděl plukovník zamračeně.

„Přemýšlela jsem o našem tajemném pomocníkovi,“ řekla Lorii, když jsme sestupovali po schodech vedoucích z hlavní chodby třetího okruhu. „Proč nevyhodil reaktory do vzduchu sám?“

„Proklít omezovací pole typu, o němž je tady řeč, je velice složitá záležitost,“ vysvětlil jí Gudmanz, který kulhal z kamenobetonových schodů před námi. „Převážná část plazmového reaktoru je vyhrazená pro tvorbu heligramů a opatření zajišťujících stabilitu požehnání Strojového boha. Reaktory jsou proti selhání zabezpečeny mnoha různými způsoby, které by mohly naše plány úplně zhatit. Nemůžete je jednoduše vypnout tím, že se dotknete nějaké runy a odříkáte pár zaříkadel. Musí to provést někdo, jako jsem já.“

„A je mi jasné, proč vás nemohli poslat samotného,“ dodal Loron za našimi zády. Samozřejmě tím myslel technokněžovu rostoucí slabost. Jako kdyby nám stárl před očima. Od chvíle, kdy jsme se před třemi dny poznali, se jeho pohyby viditelně zpomalily. Řekl, že vydrží měsíc, ale soudě podle jeho současného stavu jsem si nedokázal představit, že by se dožil konce přespříštího dne. Plukovník byl opět zamlklý. Jeho napětí evidentně rostlo s tím, jak jsme se blížili k cíli. V jednu chvíli se choval skoro lidsky, ale hned zase přešel do svého strojového režimu.

Třetí okruh byl podobný druhému. Terasovitě uspořádané továrny se zde střídaly s bludišti obytných komplexů. Veškeré prostory byly obloženy zvláštní směsicí kovových plátů, cihel a dlaždic, s níž jsme se setkali už ve vnějších okruzích. Se svými chabými znalostmi plánu pevnosti jsem se snažil představit si vzor odlišných stylů. Řekl bych, že původně tady stálo několik různých tvrzí, které se postupem času spojily a později byly doplněny o centrální přístupové chodby, které je vzájemně propojovaly.

Venku se stmívalo a tady uvnitř všechno pomalu utichalo. Potkávali jsme stále méně lidí, většinou jiné hlídky, se kterými jsme se letmo pozdravili a pokračovali jsme rychle dál. Jak jsme se blížili k poslední přístupové cestě, dostávaly okolní budovy stále vojenštější ráz. V mnohých byly terminálové místnosti, a některé dokonce vypadaly jako kasárna. Procházeli jsme klikatícími se chodbami a ve vzduchu byla doslova cítit rostoucí nervozita každého z nás. Z obav před stupňující se podrážděností jsem se snažil ostatní poněkud rozptýlit.

„Zajímalo by mne, co asi dělá Linskrug,“ položil jsem řečnickou otázku.

„Je rád, že tu není s námi, co jiného,“ řekla Lorii a vrhla podrážděný pohled do postranní chodby, kterou jsme právě míjeli.

„Je mrtvý,“ oznámil nám klidně plukovník, který kráčel za námi.

„Jak to můžete vědět?“ zeptal se Loron.

„Protože trestanecká legie, ke které byl převelen, byla pověřena útokem, jenž měl odlákat pozornost nepřítele při našem průniku do pevnosti,“ odpověděl, aniž by nám věnoval jediný pohled.

„A odvrátil se svatý Baxter od ohnivých plamenů a vrhl se z útesů,“ řekl Kronin, víceméně sám pro sebe.

„Možná to přežil,“ snažil se vykřesat jiskérku naděje Loron.

„Ne,“ řekl plukovník. „Osobně jsem předal komisaři Handelovi rozkaz bojovat do posledního muže. Jsem si jist, že ho splnil do písmene.“

Několik minut jsme šli mlčky dál a snažili jsme se vyrovnat s informací, které se nám právě dostalo.

„Co byste dělal, kdybychom tuto misi odmítli všichni?“ zeptal se Loron plukovníka, který odbočil doleva a vedl nás po mostu klenoucímu se nad železárnami, jejichž pece teď byly vyhaslé. „Byl byste namydlený, kdyby váš návrh odmítla třeba jen polovina.“

„Vlastně jsem nečekal, ani že ji odmítne Linskrug,“ odpověděl plukovník s pohledem upřeným stále přímo před sebe. „Předpokládal jsem, že se příležitosti, kterou jsem vám dal, chopíte všichni. Přecenil jsem ho.“

„Proč jste si byl tak jistý, že se k vám přidáme?“ vyzvídal Loron. Zrychlil krok a dohnal Schaeffera.

„Ze stejného důvodu, z jakého jste stále tady,“ odpověděl. „Máte touhu po životě, která překoná každé nebezpečí. Věděl jsem, že když vám nabídnu možnost získat svobodu, přijmete ji.“

„Ale Linskrug ji nepřijal,“ zvolal Loron triumfálně. Naše konverzace na chvíli umlkla, když jsme došli na konec mostu a odbočili do další kovem obložené chodby. Proti nám kráčeli dva písaři, kteří si nás měřili nedůvěřivými pohledy.

„Převezl vás, že?“ řekla Lorii, když zmizeli z dohledu. „Muselo vám zatrnout, když Linskrug řekl své ne.“

Plukovník se na místě zastavil a otočil se čelem k nám.

„Linskruga jsem si nevybral já; byl mi do Poslední šance vnucen,“ zavrčel na nás. „Každého z vás ostatních jsem si osobně vybral. Prostudoval jsem si vaše záznamy, sledoval vás v bitvách a zvažoval sílu vašich charakterů. Nevyhledával jsem tři roky války na tuctu různých světů bezdůvodně. Musel jsem si být vámi jistý.“

S těmito slovy se opět otočil a vykročil dál. Vyměnili jsme si překvapené pohledy a vydali se rychle za ním.

„Tím chcete říct, že jste celou dobu věděl, co nás čeká?“ zeptal jsem se ohromený tou představou.

„Jistě,“ zněla jeho stručná odpověď.

„Shromáždil jste čtyři tisíce mužů s vědomím, že jich přežije jenom hrstka, která bude mít za úkol proniknout na tohle místo?“ naléhal jsem dále.

„Jistě,“ odpověděl opět stručně a já jsem doslova cítil, jak z něj sálá vztek.

„Proč?“ zeptal jsem se. „Proč jste to k čertu všechno dělal?“

„Protože jsme potřebovali ty nejlepší, Kagei,“ cedil skrze zaťaté zuby. „Ať se vám to líbí, nebo ne, Poslední šance dává vzniknout těm nejlepším bojovníkům, jaké v této části galaxie naleznete, schopným přežít skoro cokoli. Všichni jste prokázali bojové i charakterové vlastnosti, které jsou nezbytné pro úspěšné splnění této mise. Pokoušel jsem se vás zničit, ale nepovedlo se mi to.“

„Pokoušel?“ skoro jsem na něho zařval, ale na poslední chvíli jsem zkrotil svůj vztek, protože by to mohlo přilákat nežádoucí pozornost. Bylo snadné zapomenout, že jsme uvnitř nepřátelské pevnosti. Vešli jsme do další chodby, osvětlené pouze mihotavou bledou září světelných pruhů ve stropě. Zdála se být temnější než ostatní chodby. Problémy s rozvodem elektrické energie, řekl bych. Pokud bude naše mise úspěšná, zdejší energetické problémy se ještě o mnoho zhorší.

„Ano, to je pravda,“ připustil plukovník a mnul si kořen svého nosu, jako kdyby měl bolesti hlavy. „Většina situací, ve kterých jste se za poslední tři roky ocitli, byla vybrána nebo zinscenována tak, aby v nich byly prověřeny různé oblasti vojenských dovedností a rysy vašich osobností. Byla testována vaše iniciativa a vynalézavost. Prověřovali jsme vaši odhodlanost, smysl pro povinnost, disciplínu a reakci na strach. Jistě, ne všechno proběhlo podle představ, ale musíte uznat, že se mi vždycky podařilo využít situaci k danému účelu. A kromě toho jsme pomohli vyhrát pár válek, což taky není marné, že?“

„Podle představ?“ zasyčel jsem vztekle. „Ta příhoda uprostřed džungle byla kapánek nečekaná, že? A co eldarský útok na naši transportní loď? Pouhá nepříjemnost? A havárie raketoplánu na Hypernolu?“

Neodpovídal, jen dál odhodlaně kráčel chodbou vpřed. Pak mi došlo, co vlastně řekl, a konečně jsem začínal chápat.

„Vy jste řekl zinscenována,“ řekl jsem udiven, že můj vztek nad tím, co nám tento muž provedl, může ještě růst.

„Ano,“ připustil a ohlédl se po mně přes rameno. „Většinou jsem dokázal vybrat situace navozující požadované podmínky, ale někdy bylo třeba aktivně zasáhnout. Havárie raketoplánu byl jeden z těchto případů. Nemůžete prostě jenom doufat, že k něčemu takovému dojde, že?“

To byla ta příslovečná poslední kapka. Vrhl jsem se vpřed, chytil plukovníka za rameno a trhnutím jsem ho otočil. Dříve, než jsem mohl cokoli udělat, mě vší silou udeřil hřbetem ruky do obličeje a téměř mne srazil k zemi. Byl jsem otřesený jeho jednáním stejně jako inkasovanou ranou - ještě nikdy jsem ho neviděl uhodit někoho z Poslední šance bez toho, že by ho předtím sám napadl.

„Nezapomínejte na disciplínu, poručíku Kagei,“ řekl mrazivě a přitom na mě upíral ty svoje třpytivé kousky ledu, které měl místo oči. „Podobnou neposlušnost vám víckrát tolerovat nebudu.“

Nové informace mne překvapily jen částečně. Vlastně jsme ho z něčeho takového podezírali, přinejmenším posledních pár měsíců. Ale míra, do jaké plukovník ovlivňoval události, se vymykala i nejfantastičtějším představám. Kolikrát už poslal na smrt tisíce vojáků, jeti aby zjistil, kteří z nich jsou ti nejlepší? Kolikrát to ještě hodlal udělat? Přestože to byl nemilosrdný a bezohledný způsob, musel jsem s ním částečně souhlasit. Žijeme v nemilosrdné a bezohledné galaxii, a pokud i ostatní mise byly tak důležité jako tato a podařilo se tak zachránit celé světy, pak bych mu skoro dokázal i odpustit. Skoro. To však stále nevysvětlovalo, proč tak utajoval cíl naší mise. Skutečně si myslel, že bychom couvli, kdybychom zjistili, co je v sázce? Měl o nás opravdu tak špatné mínění, že nevěřil, že v sobě máme tolik slušnosti a odvahy, abychom dobrovolně bojovali v zájmu lidstva, za statisíce vojáků a námořníků, kteří umírají při pokusech dobýt tuto pevnost hrubou silou?

Šli jsme dál a zarytě jsme mlčeli.

Ukryli jsme se v opuštěném archivu, na který jsme narazili cestou, a tam jsme začali spřádat plán dalšího postupu. Byli jsme obklopeni řadami polic plných pergamenů, datatabulek a krystalových disků. Ukryti mezi stohy informací jsme se shlukli kolem otlučeného dřevěného stolu a pozorně jsme si prohlíželi kopii mapy centra pevnosti, kterou jako kouzlem vytáhl Gudmanz ze svých objemných rukávů.

„Připravil nám náš dobrodinec nějaké milé překvapení i pro tento případ?“ zeptal se Loron, který se skláněl nad nákresem na druhém konci stolu.

„Ne, budeme si muset poradit sami,“ zavrtěl hlavou plukovník. Zraky nás všech se obrátily ke Gudmanzovi.

„Tentokrát to nebude tak snadné,“ řekl ztěžka a zhluboka se nadechl. „K otevření brány je potřeba podstoupit retinální sken.“

„Cože to?“ zeptala se Lorii, která seděla na okraji stolu sehnutá nad mapou.

„Vzpomínáte si na první bránu, kde skener identifikoval otisky prstů na ruce bezpečnostního důstojníka?“ zeptal se Gudmanz a všichni jsme souhlasně přikývli. Kdo by mohl zapomenout na něco tak strašidelného? „Tak tento portál je vybaven přístrojem, který mapuje rozložení vlásečnic na oční sítnici.“

„V oku?“ vykřikl Striden a zatvářil se skutečně zdrceně. Jeho nálada se už pomalu začínala zlepšovat, zdálo se, že se už vyrovnal i se smrtí té ženy. „To bude ještě složitější než opatřit ruku!“

„Zapomeňte na oční bulvy,“ řekl plukovník klidně a pozornost nás všech se obrátila k němu. Seděl na čalouněném křesle, mírně odtažený od stolu. Pravým loktem se opíral o opěrátko a bradu měl zabořenou v dlani. „Dostaneme se dovnitř snazším způsobem.“

Osobně bych plukovníkův způsob řešení stěží označil jako snazší. Každopádně ale byl mnohem přímočařejší. Zamířili jsme ke zbrojnici, před kterou stáli dva strážci s lasery připravenými ke střelbě. Když uviděli plukovníka v uniformě vyššího bezpečnostního důstojníka, poněkud se uklidnili. Přesto bylo patrné, že jsou stále ve střehu. Plukovník přistoupil před kameru, která byla hned vedle pancéřovaného vchodu do skladu zbraní.

„Vaše povolení ke vstupu,“ řekl hlas z reproduktoru umístěného přímo nad okem kamery.

„Povolení ke vstupu?“ zeptal se plukovník a skoro dokonale napodobil ostrý typhonský přízvuk.

„Máme příkazy nepouštět nikoho dovnitř,“ oznámil mu voják stojící uvnitř zbrojnice.

„Mám písemné povolení,“ odpověděl plukovník a zamával před kamerou svazkem důležitě vyhlížejících fólií, které jsme získali v datové knihovně. Na rozhodnutí jsme čekali přibližně půl minuty, během níž jsme na sebe s oběma strážci venku významně krčili rameny.

„Dejte mi ty rozkazy - podívám se na ně," ozval se konečně hlas z reproduktoru, doprovázený hlasitým zařinčením závory na dveřích, které se na zesílených závěsech otevřely dokořán. Plukovník vstoupil rozhodně dovnitř a dveře se za ním se skřípěním zavřely.

Stridenovy nervy byly tak napjaté, že div nešoupal nohama. Zpražil jsem ho přísným pohledem a doufal jsem, že se uklidní dříve, než to začne být oběma strážcům podezřelé. Cítil jsem, jak mi po pravém spánku stéká pramínek potu; samotnému mi nezbývalo než skrývat neklid a věřit, že to na mně není moc vidět.

„Dává si na čas, co?" řekl jeden ze strážců a ohlédl se přes rameno po těžkých dveřích. Jenom jsem něco souhlasně zamumlal a přikývl jsem. Obával jsem se, že mé jazykové schopnosti nejsou tak dokonalé, aby se mi podařilo napodobit přízvuk místních obyvatel. Nejspíš jsme udělali dobře, že jsme Lorona, Lorii a Gudmanze nechali v archivu. Tihle hoši podle všeho brali svou službu skutečně vážně a určitě už byli informováni, aby si dávali pozor na cizince s bledou pletí v doprovodu technokněze. Řekl bych, že plukovníkův plán byl v tuto chvíli tím nejlepším možným; šance, že bychom se skrz poslední přístupový tunel dostali díky nějaké vymyšlené povídačce, byla mizivá.

Nepříjemné ticho bylo přerušené sykotem otevírajícího se vstupu, v jehož otvoru se objevil plukovník. V pravé ruce svíral kompaktní pistoli s tlustým tlumičem. Upovídaný strážce se otočil a překvapeně vytřeštil oči. O sekundu později mu kulka rozdrtila lebku na padrť a jeho krev a mozek se rozstříkly po podlaze. Druhý voják se rychle otočil, laser však už zvednout nestačil. Další kulka ho zasáhla do hrudi a mrštila jím o zeď za jeho zády.

„Popadněte je a odtáhněte dovnitř," přikázal nám plukovník a vrátil se do zbrojnice. „Už jsem zevnitř poslal signál do archivu, budou tady za chvíli. A najděte něco, čím by se dal uklidit ten nepořádek."

„Je na čase se pořádně vyzbrojit," řekla Lorii, když jsme společně procházeli mezi přepravkami plnými energetických článků a munice.

„Musíme jenom doufat, že nikoho nenapadne si sem přijít doplnit výzbroj," poznamenal Loron za mými zády.

„Potřebujeme něco s trochu větší palebnou silou, než jsou lasery," ozval se plukovník z galerie nad námi, odkud pohledem zkoumal řady krabic a polic se zbraněmi. „Jestli máme vyrovnat jejich množstevní přesilu, budeme potřebovat zbraně, které zabíjejí okamžitě při jakémkoli zásahu."

Několik minut jsme mlčky hledali, až Gudmanz objevil polici s patnácti boltery. Byly čerstvě vyčištěné a na světle se třpytily ocelovým leskem, který pro mé oko působil stejně lahodně jako smrtelně.

„Munice je v těch bednách nahoře," řekl Gudmanz a ukázal na řadu černých brašen, které visely nad boltery. Lorii se chopila jedné z nich, stáhla ji dolů a nechala ji dopadnout na podlahu. Uvnitř byly tucty zásobníků připravených k použití. Spolu se svým bratrem je začala překládat do těžkého přepravního vozíku, který přivezl Striden.

„Chtěl bych něco s větší ráží," zamumlal jsem a rozhlížel jsem se kolem po vhodné zbrani.

„A štědrá bude Císařova odměna pro ty, kdo pracují v Jeho jménu," recitoval Kronin s úsměvem, zatímco pomocí páčidla otevíral víko dřevěné truhly, v níž byly naskládány řady tříštivých granátů. Začal je házet Stridenovi, který je skládal do vozíku vedle bolterů.

„Je snad tohle zbraň, kterou hledáte?" zeptal se Gudmanz a zvedl dlouhou pušku. Byla natřená černým lakem, čímž získala hrozivý a smrtonosný vzhled.

„O, ta vypadá opravdu zlověstně," řekl jsem obdivně a přišel blíž. „Co to je?"

„Fractrixský stopový útočný laser," odpověděl s úsměvem a s láskou pohladil rukou hlaveň po celé její délce. To bylo poprvé, co jsem ho viděl vypadat šťastně. „Pět střel za sekundu, zdvojený energetický článek, se kterým je možné pálit patnáct sekund bez přerušení. Zaměřovač schopný zaměřit více palebných cílů najednou. Pracoval jsem jako kontrolor na jedné z jejich výrobních linek," dodal a podíval se na mě.

„Je spolehlivý?" zeptal jsem se. Věděl jsem, že v tom bude nějaký háček, jinak by jej už měl každý.

„O, velice spolehlivý," ujišťoval mne. .Jedinou nevýhodou je, že vždy po tisíci střelách je třeba vyměnit zaměřovači hranol a musí to udělat technoadept. Není příliš vhodný pro rozsáhlé bojové akce, ale naprosto ideální pro váš příští úkol."

Vzal jsem si laser a přiložil si jeho pažbu k rameni. Zavřel jsem levé oko a vyzkoušel jeho hledí. Neviděl jsem vůbec nic. Zmateně jsem se otočil k technoknězi.

„Až uvolníte bezpečnostní pojistku, aktivuje se napájení optické sady," vysvětlil mi a ukázal na drobné tlačítko přímo nad pažbou. Po jeho stisknutí se silové články začaly s tichým hučením zahřívat. Přiložil jsem si laser opět k tváři a otočil se k ostatním. V malém kruhu zaměřovače pro střelbu byli všichni obklopeni tenkou modrou září, která zvýrazňovala jejich siluety.

„Dokáže detekovat tepelné stopy," oznámil mi Gudmanz hrdě. „Nemusíte oběť ani vidět, ale zaměřovač vám ukáže její obrys."

Samolibě jsem se usmál a namířil laser na plukovníka. Stačilo by stisknout spoušť a dávka laserových paprsků by ho roztrhala na kusy. Ptal jsem se sám sebe, proč bych to neměl udělat. Proč bych neměl stisknout spoušť? Ve skutečnosti jsem ale odpověď znal. Za prvé jsem podvědomě tušil, že by nám plukovník neprovedl to, co udělal, kdyby se domníval, že existuje nějaká jiná alternativa. Měl své vlastní důvody a ty v jeho očích ospravedlňovaly jakýkoli čin, včetně zabití tří milionů lidí. Napadlo mne, jaké asi, ale nebyl jsem si tím zcela jist. Za druhé, on byl jediný, kdo měl alespoň nějakou šanci nás odsud dostat živé. Měl tajuplný kontakt uvnitř pevnosti a studoval toto místo déle než kdokoli jiný z nás. Pravděpodobně o něm ví dokonce více než Gudmanz. Odhadoval jsem, že převážnou část uplynulých tří let strávil plánováním této operace, a byl jsem si jistý, že do svého plánu zahrnul i způsob, jak se lze odsud dostat se zdravou kůží. Možná neplánoval, že odsud půjdeme s ním, kdo ví. Každopádně přilepit se na něho byla naše nejlepší šance. Opět jsem stiskl bezpečnostní tlačítko a průzor zaměřovače potemněl.

„Ochranné vesty a helmy jsou ve druhé uličce," řekl plukovník a ukázal doleva. Otočil se a všiml si, že na něho mířím.

Klidně se mi zahleděl do očí.

„To by se vám líbilo," řekl a odvrátil se ode mne, zcela bez zájmu. Věděl, že mu nic nehrozí. Parchant.

„Jasně," souhlasil jsem a zavěsil si laser na popruh přes rameno. „Teď potřebuju nějaké opravdu dobré nože."

„Nezapomeňte, že jednoho musíme dostat živého," připomínal nám Gudmanz, když jsme tlačili vozík plný munice a zbraní ukrytých pod balíkem maskovacích sítí směrem k průchodu. Věděl jsem, že venku už musí být skoro půlnoc, přestože světelné trubice osvětlovaly chodbu stejně jasně jako kdykoli jindy. Všichni spali, nebo jsme v to alespoň doufali. Podle nákresu byla nejbližší plazmová komora přibližně osm set metrů od přístupového portálu, takže náš plán byl udeřit na nepřítele rychle a tvrdě. Hodlali jsme zlikvidovat vojáky u vchodu až na jednoho, který nám měl zajistit průchod přes oční skener. Nato jsme měli co nejrychleji obsadit místnost, v níž se nacházel plazmový reaktor a pak, než se Gudmanzovi podaří splnit svůj úkol, jsme ji měli bránit před Typhoňany. Technokněz se domníval, že deaktivovat všechna zabezpečení plazmových reaktorů bude trvat několik hodin, proto jsme s sebou vezli takové množství munice. Šest lidí proti celému městu. Opravdu jsem doufal, že nás tentokrát Císař nenechá ve štychu. Po splnění úkolu bychom na opuštění pevnosti neměli mít více než několik málo hodin. Vynořili jsme se zpoza rohu na přístupové cestě a ani jsme nepotřebovali povel k zahájení palby. Ze svého útočného laseru jsem střílel přímo od boku a kropil jsem typhonské strážce u brány svazky načervenalých paprsků, jejichž energie vyhazovala zasažené muže do vzduchu a na zdech po sobě zanechávala ohnivé stopy. Loron s Lorii začali pálit z bolterů. Jejich explozivní projektily vybuchovaly v ohnivých květech, trhaly vojákům ruce a vypalovaly do jejich hrudí díry o velikosti zaťaté pěsti. Na vlastní oči jsem viděl, jak byla hlava jednoho ze strážců přímým zásahem z plukovníkovy pistole doslova roztříštěna na kusy. Jednomu z obránců se dařilo střelbu opětovat. Praskání jeho laseru bylo v rachotu bolterů sotva slyšet, ale jeden z laserových paprsků se odrazil od stěny, zasáhl Lorii do ramene a srazil ji k zemi. Striden zvedl svou brokovnici a bez míření muže zasáhl; jeho krev se rozstříkla po průchodu. Boj utichl stejně náhle, jako začal. Několik sekund soustředěné palby a bylo po všem.

Zatímco jsme nabíjeli, vrhl se plukovník vpřed a začal pobíhat mezi zmrzačenými těly typhonských stráží. Loron se sklonil nad svou sestrou s úzkostlivým výrazem ve tváři.

„Je v pořádku?" zeptal jsem se, když jsem kolem nich procházel.

„Je mi fajn," odpověděla Lorii a vstala. Po levé paži jí stékala rudá stružka krve. Sundala si ochrannou vestu a košili a Loron z uniformy jednoho z mrtvých vojáků utrhl kus látky. Nechal jsem ho, aby svou sestru ošetřil, a šel jsem zkontrolovat Stridena s Kroninem. Měli za úkol hlídat u ústí přístupové cesty do hlavní chodby, aby nás někdo nepřekvapil zezadu. Za mými zády se ozvalo plukovníkovo spokojené brumlání. Otočil jsem se a spatřil, jak táhne jednoho z Typhoňanů k očnímu skeneru, který byl hned vedle brány. Přitiskl k němu mužův obličej a o chvilku později se dveře otevřely.

„Jsme uvnitř," konstatoval plukovník, přiložil hlaveň pistole pod mužovu bradu a vystřelil mu mozek z hlavy. Kousky lebky se rozprskly po skeneru i okolních stěnách. Okamžik jsme ochromeně zírali na bizarní obrázek plukovníka držícího bezhlavou mrtvolu.

„Hněte sebou!" zařval a pustil bezvládné tělo se žuchnutím na zem. Okamžitě jsme se dali do pohybu. Kronin se Stridenem se chopili vozíku, plukovník a Gudmanz běželi před nimi a já s oběma dvojčaty jsme tvořili zadní voj. Jakmile jsme všichni proběhli průchodem, zavřel jsem za námi úderem do páky ovladače dveře a do pletence kabelů elektrického vedení, napojených na dveřní závoru, jsem hodil granát. Utíkal jsem rychle pryč, a když se za mnou ozvala detonace granátu a já se ohlédl, s uspokojením jsem zjistil, že po explozi nezůstalo z elektrického vedení nic než změť pokroucených drátů.

Mou pozornost upoutalo dunění plukovníkovy pistole, které se ozvalo zepředu. Znovu jsem se rozběhl, útočný laser připravený ke střelbě. Za ohybem hlavní chodby se krylo několik vojáků. Vzduch křižovaly laserové paprsky, odrážely se od stěn a podlahy a zanechávaly na nich nezřetelné stopy ožehnutí. Plukovník se krčil uvnitř otevřených dveří, ze kterých čas od času vykoukl a vypálil ze své pistole, jejíž výbušné střely trhaly ze zdí kusy kovu.

Vrhl jsem se vpřed, pod blesky nepřátelských laserů jsem se odkutálel po zemi ke vstupnímu otvoru v protější stěně chodby a pak jsem skrze něj proskočil do jakési vedlejší místnosti. Jakmile jsem se ocitl uvnitř, klekl jsem si na zem a zamířil na nejbližšího z Typhoňanů. Stál asi dvacet metrů ode mne, na stejné straně chodby, napůl ukrytý za rohem a právě se chystal k další střelbě. Jakmile jsem v hledáčku laseru uviděl jeho hlavu a ramena, lehce jsem stiskl spoušť a půl tuctu rudých laserových paprsků se zakouslo do horní části jeho těla. Některé jím prolétly a ztratily se kdesi v tunelu. Vzápětí mě nepřátelská salva donutila ukrýt se v místností.

Tohle bude trvat celou věčnost, říkal jsem si v duchu. A čím déle tady zůstaneme trčet, tím více nepřátelských jednotek do této oblasti dorazí.

„Granáty!" vykřikl jsem, současně jsem vytáhl jeden ze svého opasku a hodil jej do chodby. Vzápětí se k němu přidaly další tři, které tam naházeli ostatní. Jeden odvážný voják vyběhl z úkrytu, aby je sebral a hodil zpátky, ale bolterová střela jednoho z dvojčat ho zasáhla do nohy a utrhla mu ji pod kolenem. Chvilku se jeho křik odrážel od stěn chodby. Pak granáty explodovaly a roztrhaly hrdinu na kusy. Ještě než stačil výbuch odeznít, běžel jsem chodbou s laserem zapřeným do ramene a pálil po Typhoňanech, které jsem díky dokonalé optice své zbraně dokázal i přes kouř vznášející se v chodbě snadno zaměřit.

Jednoho, ukrytého v boční chodbě, jsem ale musel minout, protože jsem najednou ucítil, jak mne z pravé strany cosi zasáhlo do hlavy takovou silou, až se mi podlomila kolena a v uších mi začalo zvonit. Když jsem se otočil, spatřil jsem Typhoňana středního věku v uniformě, která mu byla poněkud těsná. Viděl jsem, jak se jeho oči zužují i hlaveň jeho laseru, mířící mi přímo do obličeje. Pak do mne něco vrazilo a srazilo mě k zemi. Jediné, co jsem stačil zaregistrovat, byla Loriina vůně, a vzápětí sama Lorii přistála na mně. Kutáleli jsme se spolu po kovové podlaze a těsně nad námi prolétl

laserový paprsek. Když jsme se zastavili, vyskočila Lorii okamžitě na nohy, s laserem už připraveným k palbě. První výstřel šel trochu nízko a zasáhl Typhoňana do stehna. Muž padl na bok a paprsek z jeho laseru se neškodně zaryl do stropu. Další výstřel už byl přesný a zasáhl Typhoňana přímo do jeho kulatého obličeje. Chodbu pokropila krev a kousky zubů a muž se mrtvý svezl na podlahu.

„Buď jsi hrdina, nebo idiot," řekla Lorii s úsměvem, když mi pomáhala na nohy. „Máš štěstí, že jsem taky tak odvážná nebo pitomá."

Nastalé ticho rušilo jen něčí sténání, které záhy ukončil výstřel ze Stridenovy brokovnice. Sundal jsem si helmu a stále trochu otřesený si ji prohlížel. Na místě, které mělo chránit moje pravé ucho, byla patrná stopa po zásahu laseru, jenž helmu propálil skoro skrz. Dotkl jsem se prohlubně prstem a se zděšením jsem zjistil, že jsem ji prolomil. Laserový paprsek dělila od mé hlavy vrstvička silná asi jako list papíru! V duchu jsem poděkoval Císaři za jeho ochranu, nasadil si přilbu zase na hlavu a chopil se svého laseru.

Za mými zády se začal chodbou rozléhat štěkot Loronova bolteru; museli se sem blížit další Typhoňané. Zpoza zatáčky vyběhl plukovník a doslova za sebou táhl Gudmanze. Kronin běžel vedle nich a před sebou tlačil kovový vozík s municí, který zběsile poskakoval ze strany na stranu, jak se jeho kolečka snažila rozjet do všech stran najednou.

„Odveďte ho do plazmové komory," křikl na nás plukovník a postrčil Gudmanze ke mně a Lorii. Vzali jsme zestárlého technokněze mezi sebe a rozběhli se chodbou dál do nitra pevnosti. Od jejích kovových stěn a stropu se odrážel křik a rachot střelby. Pravidelné salvy Stridenovy brokovnice se mísily s téměř neustávajícím hřměním Loronova bolteru a Schaefferovy bolterové pistole a matné stíny všech tří mužů tančily v záblescích výstřelů po lesklé zdi.

Gudmanz mezi námi silně kulhal, sotva se držel na nohou.

„Jak je to ještě daleko?" zeptala se Lorii se zaťatými zuby.

„Už jenom... jenom snad dvě stě metrů," zalapal po dechu technokněz. Jeho tvář byla bledá a v očích se mu zračila bolest stravující jeho rychle stárnoucí tělo.

Vzápětí se od stropu odrazil kulatý objekt veliký přibližně jako má pěst a dopadl na podlahu přímo před nás.

„Granát," sykla Lorii. Pustila Gudmanze, přiskočila a mohutným kopem poslala granát do míst, odkud přilétl. Vzápětí se ozval polekaný výkřik, přerušený hlasitou explozí. Opřel jsem Gudmanze o zeď a připravil si laser. Také Lorii se přikrčila a chopila se bolteru, který měla na zádech.

„Je jich asi tucet," řekla a zahájila palbu. Vystřelené nábojnice odletovaly z bolteru a hromadily se u jejích nohou.

„Dveře po mé levici..." zaslechl jsem za sebou sípat Gudmanze.

„Cože?" zeptal jsem se a ohlédl se po něm, aniž bych přestával střílet.

„Dveře po mé levici... vedou skrz... pět nocleháren," snažil se mi vysvětlit mezi jednotlivými namáhavými nádechy. „Dostanete se jim... tamtěm do zad."

„Zaměstnej je!" křikl jsem na Lorii a vrhl se do dveří, na které mě technokněz upozornil.

„Bez obav!" dolehla ke mně její odpověď.

Přesně jak Gudmanz řekl, ocitl jsem se v jedné z řady navzájem propojených nocleháren, z nichž každá byla přibližně dvanáct metrů dlouhá. U levé stěny byly vždycky tři postele a u pravé několik skříněk. Viděl jsem do sousední místnosti, ale další se mi ztrácela z dohledu za ostrým ohybem vnitřního okruhu Coritanora. Nechtělo se mi věřit, že by tuhle přístupovou cestu nikdo nehlídal. Věděl jsem, že musím využít momentu překvapení co nejlépe, proto jsem odložil laser na jeden z kavalců a vytáhl jsem jeden ze šesti nožů, které jsem měl zastrčené za bandalírem a opaskem.

Byl to příjemný pocit, svírat v ruce nůž. Miluji nože, vždycky jsem je miloval. Nebojím se přiznat, že upřednostňuju osobní kontakt, k němuž dochází, když do někoho vrazím čepel nože - střelba z dálky mi připadá tak trochu jako potupa. Jistě, pokud na mě nějaký parchant začne střílet, neváhám mu vracet jeho komplimenty tak rychle, jak je to jenom možné, a rozhodně neriskuji krk pro trochu potěšení, které mi skýtá vražení čepele mezi něčí žebra.

Rychle jsem se přikrčil, protože jsem před sebou zahlédl nějakého vojáka. Pod postelemi byl dostatek místa, abych se pod nimi mohl plížit. Sunul jsem se po břiše po zemi, před sebou jsem viděl vojákovy boty. Pořád se otáčel jako na obrtlíku, jak se snažil kontrolovat, jestli se někdo nepokouší proniknout tudy, a přešlapoval bez přestání sem a tam. Uvědomil jsem si, že bezděčně zadržuji dech, a nadechl jsem se. Nemusel jsem být tak potichu, i tady uvnitř bylo praskání laserových paprsků a rachot bolterových nábojů explodujících v tunelu skoro ohlušující a rozhodně by to zakrylo jakýkoliv hluk, který bych mohl nechtěně způsobit. Posunul jsem se o několik metrů vpřed a ocitl se těsně vedle Typhoňana.

Opět jsem několik sekund zůstal nehybně ležet a pokoušel se vymyslet co nejlepší způsob, jak ho zlikvidovat. Koukl jsem se nad sebe a zjistil jsem, že vlastní rošt postele nebyl s jejím rámem nijak spojený, byl na něm jen volně položený. Přetočil jsem se na záda. S výkřikem jsem vykopl vší silou vzhůru a vymrštěná matrace dopadla vojákovi přímo na hlavu. Zablesklo se, to když leknutím stiskl spoušť laseru, paprsek však zasáhl pouze jednu ze skříněk. Nedal jsem mu čas, aby se vzpamatoval, a vrhl jsem se na něho. Náraz mého těla mu vyrazil dech. Aniž bych se pod matraci podíval, začal jsem pod ni bodat a sekat jako šílený. Cítil jsem, jak nůž projíždí masem až na kost. Nakonec voják přestal bojovat. Zpod matrace se rozlévala karmínově červená kaluž, kterou do sebe otrhané šedé lůžkoviny začaly ochotně nasávat.

Vstal jsem a opodál, ve vchodu do další místnosti, jsem zahlédl klečet dalšího vojáka. Pálil laserem do hlavní chodby a jeho pozornost byla tudíž plně soustředěna na dění venku. Mou přítomnost zaregistroval až na poslední chvíli. Z úst mu unikl překvapený výkřik, který vzápětí umlčela čepel nože zabodnutá do měkké části pod jeho bradou. Pokusil jsem se nůž vytáhnout, ale bohužel byl zaražený hluboko v horní čelisti. Nechal jsem ho tedy tam, kde byl, a vytáhl z bandalíru jiný. Když jsem vzhlédl, spatřil jsem dalšího Typhoňana; stál na druhé straně chodby, zhruba deset metrů ode mne. Také si mě všiml a zvedl laser, aby po mně vystřelil. Vrhl jsem se zpátky a ukryl se za tělem vojáka, kterého jsem před okamžikem zabil. Sekundu či dvě jsem vyčkával, zatímco mrtvola se otřásala pod zásahy laserových paprsků. Se zaťatými zuby a zrakem rozostřeným od záblesků jsem se volnou rukou pokusil nahmatat laser zabitého Typhoňana.

Do jeho těla se zavrtávaly další a další paprsky a já jsem ucítil, jak mi jeden z nich roztrhl látku kalhot a připálil mi kůži a chlupy na levém lýtku. Pak moje ruka sevřela pažbu odhozeného laseru. Naslepo jsem jím zamířil do chodby a dobrých pět sekund jsem tiskl spoušť a nepřetržitě pálil.

Chvilku jsem počkal, jestli někdo nebude palbu opětovat. Nic se ale nedělo, takže jsem se nakonec odvážil vykouknout zpoza mrtvého těla, které bylo nyní celé potrhané. Místo, na němž voják stál, bylo prázdné. Zahlédl jsem pouze jeho botu vykukující zpoza obrubně dveří a krvavé skvrny na lesklých dlaždicích. Pomalu jsem vydechl a na okamžik jsem zůstal nepohnutě ležet a čekal jsem, až se divoký tep mého srdce poněkud uklidní.

Najednou na mne dopadl čísi stín a kdosi mne chytil za ramena a zvedl ze země. Byl to Schaeffer. Gudmanz za jeho zády se s úlevou opřel o jednu z postelí. Jednou rukou si plukovník otíral pot z tváře a druhou mi podával můj útočný laser.

„Není čas se tady povalovat, Kagei," štěkl. Vyklonil se ze dveří s pistolí připravenou ke střelbě a zkontroloval situaci na chodbě. „Na příští odbočce se dáme chodbou doleva. Na jejím konci je vstup do plazmové komory."

Chodbou se k nám obezřetně kradli Loron s Lorií. Jakmile však spatřili moji nehezkou tvář, rázem se oba uvolnili.

„Říkala jsem si, jestli to zvládneš," řekla Lorii a pohledem zkoumala, zda jsem neutrpěl nějaké zranění. Od hlavy až k patě jsem byl pokrytý krví a spálenými kousky masa, nic z toho však naštěstí nebylo moje.

„Kronine, Stridene, vy dva budete krýt hlavní chodbu, dokud se nedostaneme do plazmové komory," štěkl plukovník na muže, kteří vyběhli ze sousední místnosti a tlačili před sebou vozík. Chopil se ho sám a poslal jej ze dveří ven.

Všichni jsme pospíchali chodbou k odbočce, která vedla k reaktoru. Zbraně jsme měli připravené, ale nikdo se nám už nepostavil na odpor. Kronin a poručík námořnictva zaujali pozice v ústí postranní chodby, odkud mohli kontrolovat oba konce hlavní chodby. My ostatní jsme spěchali k masivním pancéřovaným dveřím na konci postranní chodby.

„Má někdo nějaký nápad, jak se dostat dovnitř?" zeptal se Loron, když jsme k nim doběhli. Už od pohledu se dalo odhadnout, že jsou velice solidní.

„Poslední dobou mi připadá, že žiju jenom proto, abych se dostávala přes nějaké zatracené dveře," zanadávala Lorii a se zamračeným pohledem začala zkoumat svařené kovové pláty.

„Máme tavné bomby," upozornil nás Gudmanz a z hromádky muničních pásů a energetických článků, která se už podstatně zmenšila, vytáhl plechovou krabici válcovitého tvaru. Odšrouboval její víko a obrátil ji vzhůru nohama. S rachotem na zem dopadlo deset disků o velikosti lidské dlaně.

„Kolik jich budeme potřebovat?" zeptal se Schaeffer technokněze, zatímco obracel jeden z disků v dlani. Byl čtyři centimetry silný a po obvodu rozdělený na dvě poloviny. Uprostřed se nacházelo oranžové tlačítko zasazené do drobné prohlubně.

„Vypadám snad jako expert na demolice, plukovníku Schaeffere?" zaskřehotal Gudmanz a sesul se podél stěny, aby se posadil. „Odstranili jste mi skoro všechny moje paměťové destičky, nevzpomínáte si?" dodal trpce.

„K čertu s tím, tak je použijeme všechny," rozhodla za nás Lorii, vzala si dvě tavné bomby a podle Gudmanzova návodu otočila jejich polovinami proti sobě, čímž aktivovala magnetickou svorku. Všichni jsme následovali jejího příkladu, rozebrali jsme si bomby a připevnili je na dveře, většinu z nich kolem masivních pantů.

„Jen tak pro jistotu bychom si měli nějaké nechat," řekl Loron, když jsem vzal do ruky čtvrtý a poslední disk. Hodil jsem jej zpátky do krabice a s očekáváním jsem se zadíval na dveře.

„Musíte aktivovat nálože," řekl Gudmanz s těžkým povzdechem, opřel se o zeď a pomalu vstal. „Stiskněte rudé tlačítko, zpoždění je pět sekund. Pak rychle zmizte, protože i když bude většina tavné energie výbuchů směřovat proti dveřím, dá se počítat i se zpětnými zášlehy."

„Kage a já aktivujeme nálože," řekl plukovník a odstrčil vozík s municí ode dveří.

Vzápětí k nám dolehl vzdálený zvuk laserového paprsku odrážejícího se od čehosi kovového, následovaný vylekaným výkřikem Kronina, který se svalil na záda. Z ohořelého otvoru v jeho ochranné vestě, přímo v místech, kde se nachází srdce, se kouřilo.

„Pospěšte si!" zavolal na nás Striden a začal pálit z brokovnice. Vyměnili jsme si s plukovníkem pohledy a pustili se do aktivace náloží. Aktivovali jsme jich sotva polovinu, když mě plukovník chytil za límec a strhl k zemi. Na zádech jsem ucítil závan horkého vzduchu a dveře s ohlušující ránou dopadly na zem. Ohlédl jsem se za sebe a na místě, kde ještě před chvílí stály, nyní zela rozeklaná díra. Ve vzduchu se vznášel kouř a okolní stěny byly potřísněny kapkami chladnoucí oceli.

„Jdeme!" zvolal plukovník, vyskočil na nohy a vytáhl svou pistoli. Vzápětí se pod salvou laserových paprsků, které se odrážely od stěn kolem řás, vrhl opět k zemi. Slyšel jsem Stridena něco křičet, ale v neustávajícím hřmění jeho brokovnice jsem mu nerozuměl ani slovo. Přiběhl k nám Loron, za sebou táhl Kronina, který byl v bezvědomí.

„Kolik jich máme v zádech?" zeptal se plukovník a naslepo pálil ze své bolterové pistole do plazmové komory.

„Většinu, řekl bych," odpověděl Loron s ustaraným výrazem. Ohlédl jsem se přes rameno a všiml si, že Kroninovo místo zaujala Lorii. Její bledá tvář měla v záři laserových paprsků žlutavý nádech.

Skrze zbytky zničených dveří jsem nahlédl do plazmové komory. Uvnitř jsem uviděl asi tucet Typhoňanů, porůznu ukrytých za datovými terminály a potrubím, které se táhlo všemi směry. Místnost byla poměrně rozlehlá a měla pravděpodobně oválný nebo šestiúhelníkový tvar, což bylo kvůli změti nejrůznějších strojů vyrovnaných podél stěn těžké určit. Do protější stěny byl zasazen obrovský monitor, na kterém se míhaly řady čísel. Na první pohled jsem si nevšiml žádných dalších dveří. Pak lidé uvnitř spustili palbu z laserů a já jsem se rychle stáhl.

„Musíme se dostat dovnitř," zasípal Gudmanz.

„Jakékoli nápady jsou vítány," odsekl jsem, sundal si z ramene útočný laser a vypálil jsem po hlavě, která vykoukla zpoza výstupku zdi po mé pravici. Když jsem znovu opatrně nahlédl dveřmi do místnostmi, zahlédl jsem postavu na kovovém ochozu zavěšeném zhruba pět metrů nad zemí. Muž byl oblečený v bojové kombinéze, která v tomto prostředí

působila až nepatřičně. V každé ruce třímal jednu pistoli a náhradní zásobníky měl nastrkané za pasem. Překvapením jsem zalapal po dechu, když začal pálit Typhoňanům do zad s takovou prudkostí, že se jich polovina skácela mrtvá k zemi dřív, než si stačili uvědomit, co se děje. Ti, co přežili, se otočili po novém nepříteli, čehož jsem okamžitě využil, vrhl jsem se dovnitř a začal zběsile pálit kolem sebe. Za zády jsem slyšel hřmění pistole plukovníka Schaeffera, který mi běžel v patách. Laserové paprsky se odrážely od kovového pletiva můstku a neznámý se jednou rukou chytil zábradlí a elegantně se přes ně přehoupl, přičemž nepřestával volnou rukou střílet. Jakmile se nám podařilo sevřít vojáky ze dvou stran, byla jejich likvidace otázkou několika okamžiků.

„Všichni sem!“ zvolal plukovník. Chodbou k nám přiběhli Striden a Lorii. Na druhém konci tunelu se objevil typhonský voják, který však byl okamžitě sražen k zemi Loronovou přesně mířenou střelou.

„Náš tajemný pomocník, předpokládám,“ řekla Lorii a zvědavě si prohlížela neznámého muže, který s pohledem upřeným do chodby nabíjel své zbraně.

„Vojáci Poslední šance,“ řekl plukovník a ukázal rukou na cizince, „představuji vám člověka, pro kterého právě bojujeme: inkvizitor Oriel.“

„Zdá se, že se stahují,“ zvolal Loron od otvoru, který zbyl po dveřích plazmové komory.

„Jejich důstojníci v tuto chvíli pravděpodobně proklínají architekty Coritanora,“ konstatoval inkvizitor Oriel a zasunul si automatické pistole za opasek kombinézy. Byl hladce oholený, obličej měl úzký a vlasy černé a řídké. Vyzařoval z něj klid, pod nímž se skrývala hrozba. „Celý vnitřní okruh je navržen tak, aby fungoval jako poslední obranná bašta, což je teď naše výhoda, ne jejich. Díky tomu ještě můžeme náš úkol úspěšně dokončit.“

Rozuměl jsem mu. Plazmová komora měla osmiúhelníkový půdorys a protilehlé stěny byly od sebe vzdálené vždy přibližně dvacet metrů. V místnosti se nacházelo několik samostatných zobrazovacích panelů, znečištěných tělními tekutinami mrtvých Typhoňanů, a kabely elektrického vedení, které se táhly z otvorů ve stěnách k centrálnímu terminálu umístěnému ve zdi naproti vchodu ukrytému za obrovským monitorem. Přístupová cesta byla čtyři, možná pět metrů široká a bylo téměř nemožné, aby jí prošli víc než čtyři muži najednou. To z ní spolu s její délkou, dosahující minimálně třiceti metrů, činilo dokonalou zónu smrti.

„Inkvizice?“ podivila se Lorii, stále ohromená. Seděla v podřepu vedle Kronina, který se opíral o zeď. Byl pořád ještě v bezvědomí, byl div, že vůbec ještě žil. Laserový paprsek ho zasáhl přímo do hrudi.

„To dává smysl,“ řekl jsem. „Kdo jiný by mohl mít prostředky či moc zničit sektorovou základnu?“

„Nebude to trvat dlouho a pokusí se o další útok,“ prohlásil plukovník a svolal nás k projednání dalšího postupu. „Gudmanzi, napojte se a začněte s přetěžováním. Ctěný inkvizitore, kolik přístupových cest vede do této komory?“

„Kromě hlavního vstupu a údržbářské šachty, kterou jsem se sem dostal já, žádná,“ řekl a ukázal přitom na ochoz nad našimi hlavami. „Proto je dokážeme držet v šachu i v tak malém počtu.“

„Co ta šachta?“ zeptal jsem se a starostlivě jsem se zadíval na můstek.

„Venku jsem nachystal malé překvapení pro každého, kdo by se sem touto cestou pokusil proniknout,“ ujistil mne se zlověstným úsměvem.

„Změnil jste se,“ konstatoval plukovník s pohledem upřeným na inkvizitora. Jeho prohlášení nás všechny zaskočilo. Sám jsem byl překvapený skutečností, že už se spolu někdy setkali. Na druhou stranu by mne to tak překvapovat nemělo. Dalo se předpokládat, že mezi plukovníkem, inkvizitorem a kapitánem trestaneckého praporu, odkud k nám přišli Loron s Lorií, panovaly daleko lepší vztahy, než jsme věděli.

„Ehm? Ach ano, ty vousy. Jakmile se velící štáb dozvěděl o mé minulosti, požádal jsem o změnu identity,“ řekl inkvizitor. „Tohle byl ten nejjednodušší způsob. Spolu s novou totožností údržbáře.“

„Něco se děje,“ zavolal na nás Loron a obrátil tak naši pozornost zpátky k chodbě. Na jejím druhém konci jsem zaregistroval pohyb, pak se v průchodu objevily hlavy vykukujících vzbouřenců, kteří se pokoušeli zjistit, jaká je momentální situace.

„Masový útok?“ zeptala se Lori i a s bolterem na prsou zaujala pozici vedle vstupního otvoru.

„Zdá se, že neexistují žádné jiné možnosti,“ souhlasil plukovník.

„Neměli bychom postavit barikádu?“ navrhl Striden, zatímco do zásobníku své brokovnice cpal další náboje.

„Jedna cesta dovnitř, jedna cesta ven,“ upozornila ho Lorii a ukázala palcem na přístupovou chodbu. „Až bude na čase odsud zmizet, budeme to muset udělat hodně rychle.“

„Vůbec jsem nepomyslel na to, že bychom se odsud měli dostat,“ přiznal se Striden a rukou si pročísl zpocené vlasy. „Vlastně jsem ani nevěřil, že se dostaneme dovnitř.“

„Nikdo vás sem nezval!“ odsekl jsem. „Tak si přestaňte stěžovat.“

Začátek útoku předznamenala divoká palba vedená podél jedné strany chodby. Paprsky laserů narážely do zbytků dveří a létaly do plazmové místnosti. Zatímco nás Typhoňané drželi krycí palbou v šachu, vyrazila skupinka jejich vojáků s válečným pokřikem podél druhé stěny chodby k nám.

Spolu s plukovníkem jsme hodili do chodby několik tříštivých granátů a bojový pokřik se rázem změnil ve výkřiky bolesti. Chodbou otřásla série výbuchů a několik střepin ze šrapnelů vlétlo i do místnosti. Když se kouř rozplynul, nahlédl jsem zpoza vchodu do chodby a na zemi jsem uviděl hromadu pokroucených těl typhonských vojáků. Výbuch je zastihl právě v okamžiku, kdy se obrátili k ústupu. K jejich smůle jim v tom zabránila hradba mužů, kteří běželi za nimi.

„Jedna nula pro Poslední šanci!“ rozesmála se Lorii, když mi vykoukla přes rameno.

„Kolik potřebujeme, abychom vyhráli?“ zeptal jsem se jí. Mlčky pokrčila rameny.

„Ze tří a půl milionu obyvatel, kteří zbyli v Coritanoru,“ ozval se inkvizitor, který stál na druhé straně vchodu, „je sedm set tisíc vycvičených vojáků. Takové musí být naše skóre.“

„Sedm set zatracených tisíc?“ neudržel jsem se. „Jak se k čertu máme odsud dostat?“

„Jakmile se nám podaří plazmové reaktory přetížit, budou se odsud všichni snažit dostat co nejrychleji pryč, Kagei," odpověděl mi plukovník, který stanul vedle Oriela. „Jakmile k tomu dojde, nikdo nebude mít zájem se tady zdržovat a bojovat s námi."

„To je fakt, máte pravdu," rozzářil se Loron. „Jediný boj, ke kterému pak dojde, bude o místo v raketoplánu!"

„Císařská armáda navíc právě zahajuje další útok na severní hradby," dodal inkvizitor. „Musí teď bojovat na dvou frontách."

„Co se stane s našimi lidmi, až tohle místo vyletí do vzduchu?" zeptal se Loron.

Další diskusi přerušilo pět předmětů o velikosti lidské pěsti, které s rachotem dopadly na podlahu plazmové komory.

„Granátomety!" vykřikla Lorii, přeskočila Kronina a strhla mne k zemi. O sekundu později došlo k explozi. Od stěn místnosti se odrážely ječící šrapnely a jeden z nich mne zasáhl do předloktí. Na podlaha dopadly další granáty a já se ve snaze vzdálit se co nejvíce od vchodu začal kutálet po podlaze. Do uší mne udeřila další detonace a komorou opět začaly hvízdat střepiny.

„Chcete vyhodit reaktor do vzduchu?" křikl Oriel do chodby.

Palba ustala a inkvizitor se na nás obrátil s úsměvem.

„Pořád neruší, co se snažíme provést," smál se. „Teď už těžké zbraně nebudou používat."

Během další půlhodiny došlo k pěti pokusům o útok. V chodbě se nyní kupila těla více než sta vojáků a každou následující akci komplikovala hromada mrtvol, přes kterou se útočníci museli dostávat. Chvíli před posledním útokem se nad našimi hlavami ozvala tlumená exploze. Někdo se pokusil proniknout dovnitř údržbářskou šachtou a narazil na past, kterou tam inkvizitor nastražil.

Posledních patnáct minut panoval naprostý klid. Gudmanz byl stále napojen na plazmový reaktor. Jeho tvář měla voskový, téměř mrtvolný vzhled. Seděl v naprostém transu; v jednu chvíli jsem měl obavy, jestli vůbec ještě žije, ale Lorii ho zkontrolovala a zjistila, že dýchá. Kdo ví, jakou soukromou bitvu sváděl uvnitř terminálové sítě s ostatními technokněžími. Začínala nám docházet munice, musel jsem se zbavit svého útočného laseru, který přestal fungovat v průběhu čtvrtého útoku. Pravděpodobně jsem už vypotřeboval svých tisíc ran. Používal jsem teď jeden z náhradních bolterů, velký a těžký kus kovu, nepříjemný kontrast proti lehkému laseru, na který jsem si zvykl.

„Zajímalo by mne, o co se pokusí teď," řekl Loron.

„Zatraceně," zaklel jsem, když mi na mysli vytanula jedna z možností, které měli.

„Co je zas?" zeptal se plukovník a vrhl na mne otrávený pohled.

„Plyn," odpověděl jsem stručně. „Nezpůsobí žádné škody na reaktoru, zato nás spolehlivě zabije nebo uspí."

„Nemohou použít běžné plynové zbraně," namítl Oriel. „Ventilace jednotlivých okruhů jsou uzavřené, aby se zabránilo průniku jedovatých látek zvenčí. Zároveň to ale znamená, že by se jakýkoli plyn okamžitě rozptýlil do sousedních chodeb. To je další obranný prvek, který teď pracuje proti nim."

„Slyšel jsem o virech s krátkou dobou života," upozornil nás Striden. „Měli jsme pár takových hlavic na palubě Císařovy shovívavosti. Jsou smrtelné jenom několik sekund. Na základně o velikosti Coritanora by docela dobře mohli mít k dispozici něco podobného."

„Ano, skutečně je měli," přisvědčil inkvizitor s úsměvem. „Bohužel pro ně, veškeré jejich zásoby už někdo použil."

„Strážní věž a strážnice..." řekla Lorii. „Velice povedené."

„Taky si myslím," odpověděl inkvizitor skromně a poškrábal se za uchem.

Vzápětí k nám z chodby dolehlo něčí volání.

„Vzdejte se a bude s vámi slušně zacházeno!" zavolal na nás anonymní hlas. „Proste o Císařovo odpuštění a vaše smrt bude rychlá a bezbolestná!"

„To se vsadím..." zamumlal Loron.

„Jste zatracení vzbouřenci!" křikla Lorii do chodby. „Vy proste o naše odpuštění!"

„To je nejspíš dost naštve," poznamenal Oriel. „Skuteční vzbouřenci jsou pouze ve velícím štábu."

„Tak proč s námi bojují?" zeptal jsem se. „Pokud jsou stále loajální, mohli by se svých velitelů snadno zbavit."

„Proč by měli?" odsekl s lehkým pokrčením ramen.

„Protože to je věc, kterou by člověk loajální k Císaři udělal," odpověděl jsem. Podle mne to bylo samozřejmé.

„Já tomu taky nerozumím," ozval se Striden. „Kage má pravdu."

„A proč si myslíte, že to jsou vzbouřenci?" zeptal se Oriel a rozhlédl se po nás.

„Protože to vy, plukovník a všichni ostatní pořád říkáte," odpověděl Loron a ukázal bradou na inkvizitora a Schaeffera.

„Přesně o tohle mi šlo," řekl Oriel s vřelým úsměvem. „Víte, že to jsou rebelové, jelikož vám někdo řekl, že jsou rebelové."

„A Typhoňanům zase řekli, že my jsme zrádci," dodal jsem a pomalu mi začínal docházet smysl Ortelových slov. „Přestože cítíme, že by mohli mít pravdu, věříme plukovníkovi. My nerozhodujeme, kdo je naším nepřítelem; pouze plníme rozkazy a zabíjíme všechny, k jejichž zabití jsme dostali příkaz—"

„Stejně jako to dělají oni," dopověděl Oriel a obrátil se zpátky k chodbě.

„Takže to je ten důvod, proč je tahle vzpoura velitelství sektoru tak nebezpečná a musí se zlikvidovat za každou cenu," řekl Loron. „Mohli by přesvědčit admirály a plukovníky v celém sektoru, že nepřítel je ten, koho za něj oni označí. Mohli by tvrdit, že každá armáda, která se jim postaví, se bouří proti Císaři."

„Ano, to je jeden z důvodů," přisvědčil plukovník.

Naše úvahy o nebezpečí vyplývajícím ze selhání velení přerušily další laserové paprsky, které prolétly dveřním otvorem dovnitř.

„Několik se jich dostalo přes mrtvá těla," konstatoval plukovník, když vyhlédl do chodby. „Další je následují."
„Šikovní parchanti," zaklela Lorii, která klečela vedle mne, bolter připravený k výstřelu.
„Opětujte palbu!" zavelel plukovník, vystrčil svou pistoli ze dveří a vypálil několik střel.

Přestřelka pokračovala v nepravidelných intervalech téměř celou další hodinu. Nedokázali jsme odhadnout, kolika vojákům se podařilo nepozorovaně proniknout do chodby a ukrýt se mezi hromadami uniformovaných mrtvol, které jim skýtaly téměř dokonalé maskování. Nějaký čas jsem už nestřílel. Začínalo se nám nedostávat munice a každý výstřel, každý laserový paprsek se teď počítal. Typhoňané naproti tomu pálili okamžitě, jakmile někdo z nás jenom vystrčil hlavu nebo zbraň.
Ležel jsem na břiše po pravé straně dveří a nade mnou se krčila Lorii. Na druhé straně byl plukovník s Loronem, zatímco Oriel a Striden se kryli za panelem plným ovládacích prvků a číselníků, přímo proti vchodu. Naši pozornost náhle upoutal Gudmanzův rozechvělý povzdech. Když jsem se otočil, viděl jsem ho, jak se potácí od svého terminálu na druhém konci místnosti. Neurální přípojka mu právě mizela v lebce.
„Dokázal jste to?" zeptal se plukovník.
„Slyšíte snad nějaké poplašné sirény, plukovníku Schaeffere?" odsekl popuzeně. „Nastavil jsem bloky a pasti tak, aby proces přetížení mohl být aktivován pouze z této místnosti, ne z jiného terminálu."
„Jak dlouho to ještě bude trvat?" zavolal jsem na něj.
„Moc dlouho už ne, ale budu potřebovat vaši pomoc," odpověděl. Plukovník přikývl a pokynul Stridenovi. Ten vyběhl ze svého úkrytu a současně se kryl palbou z brokovnice. Sekundu potom, co úkryt opustil, zahájili Typhoňané palbu a blesky laserů se začaly odrážet od datového panelu a odlamovaly z něj kousky kovu, které se rozletovaly všemi směry. Gudmanz chytil Stridena a strhl ho do krytu, z dosahu běsnící palby. Dusot těžkých bot obrátil mou pozornost zpátky k chodbě.
„Útočí na nás!" vykřikl Loron. Jeho bolter se probudil k životu a chodbu osvětlily drobné plamínky šlehající z jeho hlavně. Vlevo od sebe jsem koutkem oka zahlédl Oriela. Kotoulem se zpoza panelu, za kterým se ukrýval, vrhl do chodby a přitom pálil z automatických pistolí, které svíral v obou rukou. Dokončil kotoul, odhodil pistoli, kterou měl v levé ruce, a z pochvy tasil plukovníkův energetický meč. S řevem se rozeběhl přímo na útočící Typhoňany, přičemž se modrá záře jeho meče odrážela od stěn tunelu.
Inkvizitor narazil na čelo typhonského útoku a čepel jeho meče projela břichem muže, který mu přišel do rány jako první. Rychlá otočka a spodní švih a druhý voják padl k zemi s proťatým hrdlem. Inkvizitor uhnul před divokým výpadem bajonetem a uťal jeho majiteli polovinu stehenního svalu. Stříkající tepenná krev pokropila jeho kombinézu. Pozoroval jsem Orielův boj a srovnával jeho ladné, jakoby taneční pohyby s precizním, mechanickým stylem plukovníka. Pistole v inkvizitorově pravačce zasyčela a paprsek zasáhl jednoho z Typhoňanů do obličeje. Současně inkvizitor přeťal mečem laser, který voják zamýšlel použít jako obušek. Oriel s tváří zkřivenou vztekem cosi křičel, ale pro nářek umírajících mužů a rámus, který působila jeho pistole, jsem mu nerozuměl ani slovo.
Za Orielovými zády se z hromady mrtvých těl zvedl muž. Levou ruku měl uťatou pod loktem, ale ve druhé svítal bajonet. Zcela instinktivně jsem stiskl spoušť bolteru a pod mužem se podlomily nohy, jak mu exploze ve spodní části zad roztříštila páteř. Typhoňané začali před inkvizitorovým hněvem ustupovat. Oriel se ohnal po nejpomalejším z nich a ten padl k zemi rozpolcený vedví. Vojáci na opačném konci tunelu opět zahájili palbu a mrtvá těla se začala zmítat pod dopady laserových paprsků. Zdálo se, jako by jeden z nich zasáhl Oriela přímo do prsou a pronikavě oslnivý záblesk mne na okamžik oslepil. Když se mi zrak opět vrátil, spatřil jsem Oriela, jak se krčí za hromadou mrtvých Typhoňanů.
„Chrání ho sám Císař," zašeptala Lorii a v jejím hlase zněla posvátná bázeň.
„Čarodějnictví!" vykřikl Striden, oči rozšířené hrůzou.
„Nebo technologie," dodal Loron a jeho hlas zněl stejně vystrašeně.
„Konverzní silové pole," informoval nás plukovník klidným hlasem, zatímco vyměňoval prázdný zásobník svého bolteru. Nechápavě jsme se na sebe podívali, nikdo z nás nevěděl, o čem mluví. Pak zase zavládlo ticho, a zatímco se Oriel plazil zpátky ke dveřím, za sebou jsem uslyšel Gudmanze nahlas odříkávat jakousi liturgii.
„A čtvrtá pečeť bude odstraněna, sláva Strojovému bohu," deklamoval melodicky a jeho hlas se zvučně odrážel od kovových stěn. „A odstranění čtvrté pečeti bude zvěstováno zvukem radosti Strojového boha. Teď, jestli vás mohu požádat, poručíku Stridene."
Byl slyšet kovový zvuk a z panelu po mé levici uniklo zasyčení. Někde nad našimi hlavami třikrát pronikavě zakvílela siréna.
„Jak dlouho ještě?" zavolal plukovník a vzal si od Oriela zpátky svůj meč, jehož čepel byla teď, když byl tok energie vypnut, matně šedá.
„Odstranili jsme čtyři ze sedmi pečetí, plukovníku Schaeffere," odpověděl Striden. „Už moc dlouho ne, řekl bych."
„Vracejí se a jsou pořádně namíchnutí!" obrátil Loron naši pozornost zpátky k chodbě. Úzký tunel byl doslova ucpán vojáky. V jejich tvářích se zračila beznaděj a děs. Řekl bych, že si konečně domysleli, co zamýšlíme. Dalo se předpokládat, že teď budou bojovat ještě odhodlaněji, za záchranu svých domovů, přátel a rodin. Koneckonců neměli co ztratit, stejně jako my. Pokud by selhali, zemřeli by tak jako tak.
Z těch nesmyslných jatek by se mi zvedl žaludek, nebýt vidiny milosti, kterou jsem s sebou nosil neustále v hlavě. Té a představy hromádek popela, kterými tito muži a ženy ve skutečnosti byli. A všechno jenom proto, že se nějací velitelé rozhodli vzdorovat Císařovu hněvu a bojovat nikoli za slávu Jeho, nýbrž svou. Neviděl jsem ale, že by se někdo z velícího štábu vrhal za své ideály střemhlav proti krupobití střel.
Nebyl to boj, neměli vůbec žádnou šanci. Přepnul jsem bolter na dávky a vyslal jsem do chodby salvu malých výbušných nábojů, které živé vojáky srážely k zemi a mrtvé trhaly na kusy. Nepřátelé palbu zběsile opětovali a od stěn

se odráželo stále více laserových paprsků, které pronikaly dveřmi dovnitř. Pomalu postupovali vpřed, hrnuli se přes své mrtvé a umírající. Všichni křičeli, nedokázal jsem však poznat, jestli na nás nebo na sebe.

Na prázdný zásobník bolteru mne upozornilo až cvakání naprázdno, tak jsem se cítil odtržen od dění kolem sebe. Moje tělo pracovalo samo, bez jakékoli vědomé podpory mozku. Lorii mi hodila jeden ze svých zásobníků a já jej rychle vyměnil. Postup typhonského útoku jsme zastavili pouhou intenzitou palby. Vojáci se nedokázali dostat ani o krok blíž.

Vypálil jsem a ke stropu vylétl kus čísi paže. Druhá rána roztrhla jednomu z vojáků břicho a jeho vnitřnosti se vyvalily otevřenou ranou ven. Další výstřel a polovina něčí hlavy zmizela v krvavém oblaku. Následující rána způsobila explozi protivníkova laseru. Další rána a na zem dopadla helma i s hlavou. Další rána a jedna z typhonských žen byla odhozena na stěnu; držela se za pahýl levé ruky a vlasy měla slepené krví svých přátel. Tohle nebyla bitva, byla to střelnice se živými terči.

Většina Typhoňanů se obrátila a prchala pryč. Pálil jsem jim do zad a srážel je nelítostně k zemi. Po každém výstřelu přišel o život jeden muž nebo žena. Někdo mne chytil za rameno a křičel mi cosi do ucha, ale přes jekot sirény jsem ho neslyšel. Můj mozek začínal pomalu filtrovat informace a já jsem se cítil, jako kdybych se probíral z hlubokého snu. Ano, kolem se skutečně rozléhal jekot sirény, který se odrážel od stěn i podlahy.

„Dokázali jsme to!“ křičela mi Lorii do ucha. „Utíkají! Dokázali jsme to!“

„Kronin je mrtvý,“ slyšel jsem říkat Stridena a všichni jsme se k němu otočili. Stál nad Kroninem a opíral se o zeď.

„Mrtvý?“ zopakoval Loron, který byl tou zprávou viditelně otřesen. Také mě to zaskočilo; během boje jsem na zraněného šílence ani nepomyslel. Pocítil jsem smutek nad tím, že zemřel sám, aniž by si toho kdokoli z nás všiml. Byl sám, i když byl ještě naživu. Považoval jsem za neuctivé, že ho nikdo neviděl zemřít. V duchu jsem se pomodlil za jeho odcházející, zmučenou duši. Doufal jsem, že není příliš pozdě.

„Pravděpodobně vnitřní krvácení,“ konstatoval Oriel a vytrhl mne tak ze zamyšlení. „Nastal čas, abych vás také opustil.“

„Nedokázali jsme to,“ zašeptal Gudmanz zdrceně. Byli jsme už jenom kousek od nejbližší odletové haly, na cestě za svobodou, jenže několik Typhoňanů se patrně rozhodlo, že nás vezmou do pekla s sebou, a donutili nás ukrýt se v terminálovém přístěnku hlavní chodby. Oriel se vydal opačným směrem kdovíkam. Před několika minutami konečně přestaly ječet sirény, což moje uši a nervy přijaly se značným povděkem. Rozhodně jsem nepotřeboval, aby mi něco v jednom kuse připomínalo, že tohle město za okamžik přestane existovat.

„Jak to myslíte?“ vyštěkl plukovník a popadl technokněze za jeho volný háv.

„Varovné sirény neměly ztichnout,“ odpověděl Gudmanz, odstrčil plukovníkovu ruku a ukázal na terminál. „Pusťte mě, musím zjistit, co se stalo.“

Když se technokněžovy prsty obratně rozeběhly po runách a číselnících na terminálu, zraky nás všech byly upřeny jen na něj. Jeho ramena jako by se ještě více propadla, a když se k nám po chvíli zase otočil, byla jeho tvář obrazem sklíčenosti.

„Je mi líto, selhal jsem,“ vydechl a sesul se na zem. „Nepodařilo se mi odhalit skryté zabezpečení proti selhání. Reaktory se nepřetíží.“

„A do prdele,“ řekl jsem a padl na kolena.

„Copak není nic, co bychom mohli udělat?“ zeptal se plukovník, který se vzteky doslova třásl.

„Chladicí jednotka bezpečnostního zařízení není daleko odsud. Mohli bychom ji demontovat,“ odpověděl Gudmanz, ale neznělo to nijak přesvědčivě.

„Kudy?“ zavrčel na něj plukovník a zvedl ho na nohy.

„Zpátky k plazmové komoře, levá odbočka označená nápisem ‚rozvod energie‘,“ řekl nám. „Nemyslel jsem si, že je to důležité.“

„Vy zatracený idiote!“ zaklel Loron, popadl Gudmanze a praštil s ním o zeď. „Vy neschopný starý blázne!“

„Co kdybychom odsud jednoduše vypadli?“ navrhl jsem. „Tohle je naše jediná šance dostat se z tohohle města živí.“

„To je sakra pravda,“ souhlasila Lorii a podívala se na plukovníka.

„Tak dost!“ přikázal plukovník a odtrhl Lorona od technokněze. „Najdeme to zabezpečovací zařízení a deaktivujeme ho. Musíme si pospíšit, než typhonská armáda a bezpečnost zjistí, že žádné nebezpečí nehrozí. Jinak po nás půjde celé město. Momentální panika nám hraje do karet.“

„Naše mise selhala,“ řekl jsem plukovníkovi a zahleděl se mu přímo do očí. „Musíme odsud zmizet.“

„Naše mise nemůže selhat,“ odpověděl plukovník, odstrčil Lorona stranou a opětoval můj pohled.

„Proč ne?“ otázala se Lorii rozhněvaně a přistoupila k plukovníkovi. „Protože jste to řekl vy?“

„Nepokoušejte se nás zastavit,“ řekl varovně Loron a zvedl hlaveň bolteru tak, že mířila přímo na plukovníka.

„Toho se neodvážíte,“ zasyčel plukovník.

„Odcházíme!“ oznámil prostě Loron a tvářil se přitom stejně odhodlaně jako plukovník.

„Coritanorum musí být zničeno!“ prohlásil Schaeffer a já jsem poprvé za celou tu dobu, co jsem ho znal, zaslechl v jeho hlase náznak, jen slabý náznak beznaděje. Odstrčil jsem ústí Loronovy zbraně stranou a obrátil se k plukovníkovi.

„Dobrá, vysvětlete nám to,“ řekl jsem mu klidně. Přitom jsem se postavil mezi něho a ostatní. Bylo mi jasné, že jestli nějaký blázen zastřelí plukovníka, ať už záměrně nebo nešťastnou náhodou, nikdy se odsud nedostaneme. „Proč? Proč zrovna tahle mise nemůže selhat?“

„Na vysvětlování teď není čas,“ procedil plukovník skrze zaťaté zuby.

Naklonil jsem se k němu, pohled stále upřený do jeho chladných očí. „Musíte nám to říct,“ zašeptal jsem mu do ucha.

Z úst mu unikl povzdech. „Jestli selžeme, bude zničen celý sektor Typhos,“ řekl. Když uviděl nevěřícné výrazy v našich obličejích, pokračoval. „Neznám všechny podrobnosti, ty zná jenom inkvizitor Oriel.“ Z chodby se ozvalo

bouchnutí dveří a plukovník na okamžik umlkl. Typhoňané začali prohledávat místnost po místnosti.

„Stručně řečeno," řekl plukovník s pohledem upřeným na dveře. „Velící štáb Coritanora se dostal pod mimozemský vliv. Pravděpodobně pod vliv genolupiče."

„Genolupiče?" zeptal jsem se udiveně. „Myslíte jednoho z těch tyranidských parchantů, se kterými jsme se utkali na planetě Ichar IV? To jsou přece jenom přepadové jednotky. Jasně, jsou to dokonalí zabijáci schopní roztrhat muže na kusy během okamžiku, ale musela by jich být celá armáda, aby se dokázali postavit sedmi stům tisícům vojáků. Tak v čem je problém?"

„Jak už jsem řekl, všechno nevím ani já," řekl plukovník. Snažil se mluvit co nejrychleji. „Nejsou to jenom výkonní zabijáci, dokážou také obratně infiltrovat. Genolupiči dokážou nějakým způsobem ovládat ostatní, nějaký druh hypnózy, řekl bych. Pomocí ní dokážou ve společnosti, do které se jim podařilo infiltrovat, vytvořit jakousi pátou kolonu. Ochraňují ji, dovolují jí ovládat ostatní a postupně budují základy své příští moci zevnitř. Časem se to projeví povstáním, vzpourou nebo jinými nepokoji, k jakým došlo i zde. Navíc, jak moc takto ovlivněné skupiny roste, začíná vysílat jakési psychické signály, které podle toho, co jsem slyšel, dokážou proniknout warpem. Tyranidí úlové flotily pak mohou takové signály detekovat a orientovat se podle nich. No a my jsme zjistili, že úlová flotila Dagon lokalizovala Typhos Prime a nyní je na cestě sem."

„To ale přece není žádný důvod k tak radikálnímu řešení," vložila se do rozhovoru Lorii. „Zvlášť jestli už jsou tyranidi stejně na cestě. Kdyby šlo o to zmocnit se Coritanora kvůli obnovení jeho funkce velitelské a řídicí základny, pak bych tomu rozuměla. Jenže váš plán je jiný. Vysvětlete mi, jaký je rozdíl mezi tím, jestli pevnost ztratíme kvůli genolupičům, nebo si ji zničíme sami?"

„Ztráta Coritanora jako císařské základny by nás samozřejmě citelně zasáhla," odpověděl plukovník, který mluvil stále rychleji. „Mnohem horší by ale bylo, kdyby její tajemství padla do rukou tyranidů. Námořnictvo se snaží úlovou flotilu Dagon zastavit, ale zatím musíme vycházet z předpokladu, že se to nepodaří. Až sem flotila dorazí, asimilují tyranidi všechna data ze základny a jejího zkorumpovaného personálu a odhalí tak nejtajnější informace o rozmístění císařských vojsk v sektoru. Dostanou se jim do rukou údaje o lokaci základen námořnictva, světů připravených k vytvoření císařských pluků, informace o našich strategiích a možnostech. Bez Coritanora bude další boj velice obtížný, ale kdyby tyranidi získali přístup k takovýmto informacím, byla by naše porážka nevyhnutelná. I tak vlastně nevíme, jestli se nám je vůbec podaří zastavit."

„Pět set miliard lidí," řekl jsem si potichu. „Vám to tedy připadá jako férový obchod? Vykoupit smrtí Coritanora a jeho tří a půl milionů obyvatel šanci na záchranu ostatních pěti set miliard žijících v tomto sektoru."

„Lidé mohou být nahrazeni," odsekl plukovník vztekle a změřil si nás všechny přísným pohledem. „Obyvatelné planety nikoli. Světy, ze kterých tyranidi vysáli všechen život, už nikdy nemohou být znovu vzkříšeny a osídleny."

Ozvalo se další bouchnutí dveří, tentokrát mnohem blíže.

„Myslíte si, že za to vaše životy stojí?" pokračoval s opovržením. „Že je to hodno vaší oběti? Mýlil jsem se, když jsem lůze, jako jste vy, dal šanci se změnit? Opravdu nejste nic jiného než banda bezcenných kriminálníků?"

Vyměnil jsem si pohledy s ostatními členy naší malé skupinky a ty vydaly za tisíce slov. Tady nešlo o milost nebo záchranu sektoru. Šlo o splnění naší povinnosti. Vykonání toho, co jsme všichni při svém vstupu do Imperiální gardy přísahali. O náš slib chránit Císaře, Jeho Impérium a Jeho služebníky. Nestali jsme se členy Poslední šance dobrovolně, ale zavázali jsme se čelit nebezpečenství a být ochotni pro svou povinnost obětovat i životy.

„Jdeme!" zavelel plukovník, vrazil ramenem do dveří a vyběhl do chodby. Z bolterové pistole v jeho ruce začaly okamžitě šlehat blesky. Bez zaváhání jsme se za ním všichni rozeběhli. Laserová palba Typhoňanů nám praskala kolem hlav. Gudmanz vydal pronikavý výkřik a skácel se k zemi, na hávu uprostřed zad vypálenou velkou díru. Striden se zastavil, aby technokněze zvedl ze země, ale já jsem ho popadl za paži a táhl ho pryč.

„Je mrtvý," řekl jsem mu, když se pokoušel vzpouzet. „Stejně jako všichni lidé na více než padesáti planetách, pokud se včas nedostaneme k tomu bezpečnostnímu zařízení."

Naštěstí pro nás Typhoňané nepředpokládali, že se pokusíme vrátit. Snad se domnívali, že se prostě sebereme a utečeme. Těžko jsme jim to mohli vyčítat, protože jenom jejich velitelé věděli, co je v sázce. Pokud to věděli. Chaos v pevnosti byl dokonalý: nejprve neočekávaný útok zevnitř, zmatek způsobený poplašnými sirénami, davy lidí mířící k přistávacím dokům raketoplánů, útok císařské armády zvenčí. Typhonští důstojníci si touhle dobou zaručeně rvali vlasy.

Gudmanzova informace byla přesná. Po chvíli jsme skutečně objevili nápis ‚Rozvod energie' a postranní chodba pod ním nás dovedla k místnosti, která se v mnohém podobala plazmové komoře, ačkoli byla o dost menší, jen asi čtyři krát čtyři metry. Uvnitř byla změť trubek, nádrží a kabelů napojených na tucty měřicích přístrojů. Bezúčelné blikání jejich červených výstražných světel se odráželo od okolních stěn.

„Co si bez Gudmanze počneme?" zeptal se Striden s pohledem významně upřeným na mne. Všichni jsme se bezradně rozhlíželi kolem sebe ve snaze najít nějakou inspiraci.

„To je vážně skvělé," povzdechl si Loron a rezignovaně spustil ruce podél těla. „Jsme ochotni obětovat se pro dobrou věc, a jenom proto, že se ten mrzácký technokněz nechal zabít, jsme naprosto bezmocní."

„Musí přece existovat nějaké řešení," namítl Striden a zoufale těkal pohledem po místnosti.

„Jsme Poslední šance," prohlásil jsem s úsměvem. „Když nevíte jak dál, střílejte!"

Začal jsem začal pálit z bolteru do okolních kabelů a trubek a ostatní se ke mně přidali. Stříleli jsme do všeho, na čem spočinul náš zrak, a záhy vzduchem létaly jiskry z explodujících ovládacích panelů. Pokračovali jsme v tom několik dlouhých vteřin, ale až na obláčky kouře a syčení páry jsme nedosáhli žádného viditelného výsledku. Většina naši střelby se neškodně odrážela od pancéřovaného potrubí.

„Hej!“ zvolala Lorii a vytáhla něco z opasku. Byly to poslední kusy tavných bomb. „Tohle by se mohlo hodit!“

„Jsi úžasná,“ řekl jsem jí, když je začala rozdávat. Rozhodl jsem se, že ten svůj umístím na potrubí, které vystupovalo z podlahy a mizelo ve stropě. Bylo tak široké, že bych ho ani nedokázal obejmout. Aktivoval jsem nálož a odstoupil jsem o několik kroků zpět. Potrubí se rozzářilo bílým žárem a v příštím okamžiku explodovalo ve sprše odpařeného kovu a plastu. Ozvaly se další detonace a místnost byla rázem plná hustého, mastného dýmu. Panely se rozletěly na kusy v dešti pestrobarevných jisker a pak se znovu rozječely poplašné sirény. Striden se hlasitě rozesmál a Loron mě poplácával po rameni a šklebil se jako blázen.

„Je čas zmizet,“ prohlásil plukovník a rozběhl se ke dveřím.

Loron vyrazil jako první a my ostatní jsme ho v těsném závěsu následovali. K přístavním dokům nám zbývalo už jen několik metrů a pak na nás čekala svoboda. Loron se ohlédl a usmál se na mě. Jakmile ale vběhl do hlavní chodby, jeho hlava explodovala a krev se rozstříkla po obličeji jeho sestry, která běžela vedle něj.

Lorii přiškrceně vykřikla. Kapky krve se zdály být na její alabastrově bílé pleti neskutečně tmavé. Její bledě modré oči byly vytřeštěné, jako by jí měly každým okamžikem vypadnout z důlků. Chytil jsem ji za paži a stáhl ji zpátky zlomek sekundy předtím, než na zdi vedle ní zapraskaly další laserové výboje. Dívka se prudce otočila se a ohnala se po mně; její nehty zanechaly na mém čele hluboké krvavé šrámy. Přestože se zoufale snažila vyprostit z mého pevného sevření, držel jsem ji a nepustil. Pak mi ale vší silou vrazila koleno do slabin, takže jsem se složil v agónii bolesti a přitom jsem uvolnil sevření. Zatímco jsem se svíjel na podlaze a rukama si držel postižené místo, Striden se ji pokusil zachytit, ale pravý hák na bradu ho rovněž poslal k zemi. Lorii se sklonila pro bratrův bolter a rozběhla se vpřed. Jak se hnala chodbou, pálila z obou zbraní současně.

„Spletla si cestu!“ vykřikl jsem, když jsem uviděl, že míří vlevo, na opačnou stranu, než byla přistávací rampa.

„Získá pro nás trochu času navíc,“ konstatoval plukovník chladně a sám vyrazil chodbou doprava. Zleva bylo stále slyšet dunění bolterů, ale Lorii nám už zmizela z dohledu. Jakmile jsem se trochu vzchopil, vyskočil jsem připravený rozběhnout se za ní. Do cesty se mi ale postavil Striden a rozpřaženýma rukama mne zastavil.

„Ona už nechce žít, Kagei,“ řekl s vážnou tváří. „Tím, že se necháte zabít, ji nezachráníte.“

Chystal jsem se ho odstrčit stranou, když se náhle chodbou rozlehl pronikavý ženský výkřik. Slyšel jsem, jak plukovník běží pryč, jeho boty duněly na kovové podlaze. Striden ustoupil stranou, obešel mne a rozběhl se za plukovníkem. Zůstal jsem sám a s ušima nastraženýma jsem poslouchal, jestli neuslyším další dávku z bolteru. Nic se neozvalo. Najednou jsem si uvědomil, že jsem jediný, kdo zůstal z Poslední šance. Cítil jsem se absolutně vyčerpaný, prázdný. Duševně i fyzicky opuštěný. Jako by Loriina smrt všechno podtrhla a sečetla. Marnost nad marnost. K čemu to všechno bylo? Jaký význam to bude mít za rok, za deset, za sto let? Dnes už nejsou hrdinové, ne takoví, kteří by se mohli srovnávat s Machariem nebo Dolanem; jenom nespočetné miliony mužů a žen, kteří umírají v osamění, bez povšimnutí, ztracení v moři času. Měl jsem chuť padnout na kolena a všechno vzdát. Touha po životě, která mne provázela po celé tři uplynulé roky, ze mne najednou vyprchala. Bolter mne tížil v rukou mnohem víc než obvykle, obtěžkaný bezpočtem mrtvých.

V ústech jsem cítil pachuť krve a teprve nyní jsem si uvědomil, že jsem se kousal do rtu tak silně, až mi začal krvácet. Ta chuť mne vzpamatovala. Byl jsem pořád naživu a musel jsem přežít. Dlužil jsem to nejenom sobě, ale i ostatním. Ať už se stalo cokoli, nesměl jsem naše oběti a utrpení nechat zemřít spolu s námi. Otočil jsem se na podpatku a ještě jednou pevně sevřel zbraň; opět jsem měl v životě nějaký cíl. Rozběhl jsem se za Stridenem.

„Musíme tudy,“ oponoval Striden a rozběhl se chodbou doleva.

„Ne, musíme rovně,“ namítl plukovník a ukazoval hlavní chodbou dál.

„Pamatuji si mapu,“ trval na svém námořní důstojník a bez ohlédnutí pokračoval dál. Někde za našimi zády jsem zaslechl ránu, která signalizovala uzavření další bezpečnostní přepážky. Pravděpodobně se jednalo o automatický proces. Nedovedl jsem si představit, že by se kdokoli z Typhoňanů zdržoval v pevnosti jenom kvůli tomu, aby je mohl všechny pozavírat. Tedy ne že by to mělo nějaký smysl. Další rána mne donutila ohlédnout se. Poslední chodba vpravo od nás už byla uzavřená. Plukovník se vrhl za Stridenem a chytil ho za límec. Vzápětí zapadla přepážka na své místo. Ze stropu chodby sjela kovová stěna a oddělila mne od Schaeffera i námořního důstojníka. Chvíli jsem tam jen tak zmateně stál, neschopný uvěřit tomu, že jsou oba pryč.

Náhlý dupot těžkých bot obrátil mou pozornost zpátky k chodbě. Zpoza rohu vyběhlo sedm vojáků. Nikdo z nich si mne však ani nevšiml; jen proběhli kolem mne a utíkali pryč. Odhadl jsem, že raketoplány se budou pravděpodobně nacházet někde tím směrem a vydal se za nimi. Z neustávajícího kvílení sirén mne začínaly bolet uši, jejich pronikavý tón se mi zařezával až do mozku. Málem jsem vrazil do dvojice Typhoňanů, kteří vyběhli ze dveří po mé levici. Jednoho z nich, mladého muže s dlouhým nosem, jsem srazil úderem pažby bolteru k zemi. Druhý na mě překvapeně zíral tak dlouho, dokud jsem nestiskl spoušť a neudělal jsem mu díru do prsou. Zpětný náraz výstřelu mi málem vykloubil ruku. Jeho kulatá tvář na mne chvíli zírala v němé hrůze a pak se svalil zpátky do otevřených dveří, odkud před chvílí vyběhl. Patou boty jsem dupl do obličeje prvnímu Typhoňanovi a jeho temeno narazilo do podlahy s typickým zvukem praskající kosti.

Tohle drobné zdržení způsobilo, že mi muži, které jsem se snažil neztratit, zmizeli z dohledu. Snažil jsem seje následovat po zvuku a po několikaminutové chůzi se mi zdálo, že jsem zaslechl jejich dusot z chodby, jejíž vchod byl vlevo přede mnou. Rozeběhl jsem se tam, ale když jsem dorazil k rozcestí, všiml jsem si jakéhosi pohybu v protilehlé chodbě. Okamžitě jsem strnul. Bolter mi vypadl z rukou a s hlasitým zaduněním udeřil o zem. Přímo přede mnou stál genolupič. Vypadal úplně stejně jako ti, se kterými jsem se setkal na Icharu IV. Jeho černé oči, zasazené do široké a žilami protkané lebky, si mne měřily chladným pohledem, z něhož čišela smrt. Pak se v mírném předklonu rozběhl na dlouhých, dvoukloubých nohou směrem ke mně, udržuje rovnováhu všemi čtyři horními končetinami: jeden pár byl

opatřený kostěnými dýkovitými drápy, druhý prackami podobnými lidským rukám, které se pomalu rozevíraly a svíraly.

Mé oči byly neodolatelně přitahovány jeho mimozemským pohledem a cítil jsem, jak mi z těla vyprchává veškerý život. Vypadaly jako dvě černé tůně, do kterých jsem se propadal. Matně jsem si uvědomoval, že stojí přímo přede mnou, ale v tu chvíli mi to připadalo naprosto nepodstatné. Vlastně mě nezajímalo nic jiného než jeho oči, ty bezedné, černé tůně.

Pak rozevřel své dlouhé čelisti a odhalil řadu zubů, ostrých jako břitvy. Tak tedy zemřu, mihla se mi hlavou nejasná myšlenka. Genolupič se ke mně sklonil a v otevřené tlamě mu zakmital jazyk opatřený na konci jakýmsi otvorem. Byl zvláštním způsobem krásný, tenhle zabiják. Jeho purpurové žilnaté tělo kryl tmavě modrý chitinový pancíř, na jehož povrchu se leskl sliz. Účelné dokonalosti jeho tesáků a drápů se zkrátka nedalo neobdivovat.

Střed džungle.

Ta myšlenka zničehonic vyplula odkudsi z hloubi mé mysli a probudila ve mně neklid. Bylo to, jako kdyby se mi nějaký hlas snažil připomenout pocity z manipulace mimozemskou formou života. Pocit naprosté bezmoci. Začal jsem bojovat o získání kontroly nad sebou samým. Ichar IV.

Tentokrát byly vzpomínky mnohem živější. Viděl jsem před sebou hromady mrtvých těl, které jakási kreatura roztrhala na kus. Pralesy vyhlazené až na holou skálu. Roje tyranidů je zkonzumovaly i s půdou, z níž vyrůstaly. Obrovský biotitán procházel troskami čističky vod a ničil budovy, které se mu připletly pod nohy. Jeho hrozivé zbraně kolem sebe chrlily záplavy biokyseliny a salvy masožravých červů.

Sektor Typhon.

V okamžiku si můj mozek znásobil hrůzy Icharu IV padesáti. Právě to se stane.

Vytrhl jsem se z hypnotického transu právě v okamžiku, kdy mi genolupičův jazyk začal olizovat krk.

„Čert tě vem!“ zaklel jsem a instinktivně se ohnal pěstí. Klouby pravačky jsem zasáhl jeho čelist v dokonalém zvedáku. Genolupič, zaskočený nečekaným úderem, se zapotácel a o několik kroků couvl. Nohy mu sklouzly po kovové podlaze v marné snaze něčeho se zachytit a pak se netvor z ničeho nic svalil na záda. V příštím okamžiku ale už byl zase na nohou a se všemi svaly napjatými se po mně vrhl ve smrtícím útoku. Zůstal jsem podivně klidný.

Náhle stěna vedle nás explodovala úlomky kovu a genolupič se otočil a dal se na útěk. Zatímco se pokoušel zmizet v bezpečí, trhaly podlahu za jeho zády další a další detonace. Nakonec se mu však přece podařilo zmizet v potrubí ventilace.

„Děkuji vám, plukovníku,“ řekl jsem, aniž bych se otáčel

„Tentokrát ne,“ odpověděl inkvizitor Oriel a prošel kolem mne s kouřící pistolí v ruce. „Podařilo se mi té stvůře zabránit uniknout z města, ale zase mi utekla. Už jsem ji skoro měl.“

Cítil jsem se stále poněkud omámený. Inkvizitor zvedl mou zbraň a vložil mi ji zpátky do necitlivých rukou.

„Nedovolím jí utéct, jako že je nebe nade mnou,“ prohlásil Oriel spíše sám pro sebe. „Nedovolím jí, aby mi znovu unikla. Zemře v Coritanoru.“

Přikývl jsem, celý jsem se následkem šoku roztřásl. Genolupič byl pouhé dva metry ode mne a já jsem byl pořád naživu. Pořád naživu. Oriel mne zanechal mému osudu a zamířil chodbou k ventilační šachtě, ve které zmizela ta bestie. Něco si pro sebe mumlal.

Nedaleké zvuky startujících motorů mne opět vrátily do reálného světa a já jsem začal klopýtat směrem k přistávacím dokům. Zhruba po sto metrech jsem narazil na odbočku doleva, ze které ke mně dolehl řev tryskových motorů. Vydal jsem se za zvukem a po chvíli jsem došel k solidním dvojitým dveřím. Vstoupil jsem do haly, ve které mezi sebou bojovalo asi dvacet Typhoňanů. Snažili se přetáhnout nástupní schůdky k jednomu ze dvou raketoplánů, které v hangáru ještě zbyly. Ti, kteří byli na jejich vrcholku, se snažili odstrčit ostatní, aby mohli otevřít poklop. Zbytek rozsáhlého prostoru byl zaplněn poházenými barely a bednami, které podle svého vzhledu byly pravděpodobně vyházené z nákladních prostorů raketoplánů, aby uvolnily místo lidem. Vzduch byl plný kouře, který po sobě zanechaly odlétající raketoplány. Nikdo mi nevěnoval pozornost.

„To je můj raketoplán,“ řekl jsem si, z opasku jsem vytáhl poslední tříštivé granáty a hodil je proti vrchní části schůdků. Exploze zvedla muže do vzduchu a mrštila jimi o kovovou podlahu. Někteří z nich dopadli na zem v několika kusech. Bolter v mých nikách začal kolem sebe rozsévat smrt. Střely narážely do těch, kterým se podařilo výbuch přežít, srážely je přes zábradlí a trhaly jejich těla na kusy. Nikdo z nich nebyl ozbrojený a celá záležitost tak byla vyřízená během několika okamžiků.

Stoupal jsem po schůdcích k raketoplánu a cítil jsem se plný energie. Ranění muži pod mýma nohama skučeli bolestí. Od svobody mě dělilo už jen několik málo minut. Krátká cesta k nové části mého života. Protáhl jsem se poklopem a zamířil rovnou ke kokpitu. Pilot se ke mně otočil a vykřikl, ať okamžitě vypadnu. Když jsem vytáhl jeden ze svých nožů, vydal ze sebe zděšené zakňučení. Pak kolem sebe začal zběsile tlouct rukama, uvězněný v bezpečnostních pásech a tudíž neschopný řádné obrany. Jak se mě snažil odstrčit, pořezal si o čepel mého nože ruce a ani na okamžik přitom nepřestal ječet. Konečně se mi podařilo najít nekryté místo a bodnout mu nůž do těla. Pilotův křik se změnil ve smrtelný chrapot.

Odhodil jsem bolter i nůž na podlahu a sedl si na místo druhého pilota. Rozhlédl jsem se po okolních přístrojích a pomalu se mne začala zmocňovat nejistota. Jak se u všech rohatých takový raketoplán vůbec ovládá? Musel jsem na to přijít, přece to nemohlo být horší než řídit Chiméru. Jestli má svoboda závisela pouze na tom, abych pochopil, jak s touhle věcí uletět několik kilometrů, pak jsem to musel dokázat. Dlužil jsem to sám sobě. Musel jsem se smát té ironii. Do Poslední šance a do rukou plukovníka jsem se vlastně dostal proto, že jsem se pokusil uprchnout kradeným raketoplánem, a teď jsem se měl z jeho moci vymanit díky krádeži jiného raketoplánu. Průzorem kokpitu jsem zahlédl, jak do hangáru vtrhla pětice typhonských vojáků a v běhu pálila do chodby za svými zády. V patách jim byl určitě plukovník, ale to už byl jeho problém. V hangáru stál ještě jeden raketoplán, kterým se odsud mohl dostat. Typhoňané

by se mohli pokusit zmocnit toho mého a těžko jsem se mohl spolehnout, že jim v tom dokážu zabránit. Ne, v žádném případě jsem na plukovníka nemínil čekat. Slíbil mi omilostnění a svobodu a já jsem byl pevně odhodlaný ji získat.

Pak jsem si ale uvědomil, že vlastně plukovníka bezpodmínečně potřebuji. Milost by mi byla bez jeho podpisu a pečeti k ničemu, byl by to jen bezcenný cár papíru popsaný bezobsažnými slovy ve vznešeném švabachu. Ale, k čertu s tím, pomyslel jsem si. Až bude po všem, budou všichni pobíhat zmateně kolem jako bezhlaví bažinní pavouci. Nikdo si mne nevšimne, budu jen obyčejný voják mezi milionem jiných. Možná mne bude plukovník pronásledovat, jestli se odsud dostane, ale možná také ne. Mohl by si klidně myslet, že jsem zahynul. Nebo mi třeba udělí milost tak jako tak. Jak by se mohl dozvědět, že jsem tu seděl a rozhodoval se, jestli mu mám pomoct. Vyčítal by mi to?

Ne, nevyčítal, a právě to byl ten problém. On by předpokládal, že se na něho vykašlu. Ta nepříjemná myšlenka, která mne pronásledovala od okamžiku, kdy jsem se dostal na tuto planetu, se opět vynořila. Chlap, nebo kriminálník? Správný, nebo špatný? Znovu jsem se podíval ven a uviděl jednoho z Typhoňanů, jak klečí u vchodu s plazmovou puškou přiloženou k líci. Paprsek energie zmizel v chodbě a já jsem se konečně rozhodl.

Chopil jsem se svého bolteru a rozběhl se zpátky ke schůdkům. V zásobníku mi zbyly poslední čtyři náboje a žádné jiné jsem neměl. Pět vojáků, čtyři náboje. Proč mi to Císař nemohl alespoň jednou ulehčit a dát mi plný zásobník? Zaklel jsem a po třech schodech jsem seběhl po schůdcích dolů.

Jeden z vojáků si mne všiml v okamžiku, kdy jsem běžel napříč hangárem. Uskočil jsem před laserovými paprsky doleva a ukryl se za několika kovovými bednami. Čtyři náboje, pět vojáků. Přiložil jsem si bolter k rameni a opatrně vykoukl zpoza beden. Další paprsek mi prolétl těsně kolem levého ucha a ve stejném okamžiku jsem stiskl spoušť. Zlomek sekundy jsem pozoroval ohnivou dráhu střely letící hangárem. Rozdrtila vojákovo rameno a srazila ho na podlahu. Dalšího jsem poslal k zemi přesným zásahem do hlavy, ale třetí vyvázl pouze se škrábnutím na paži. Tři přeživší se rychle rozběhli k bednám, za kterými jsem se schovával, když tu jeden z nich náhle padl zasažen laserovým paprskem do prsou. Zbylí vojáci se otočili. Dovnitř vběhl plukovník s planoucím energetickým mečem a já jsem vypálil svou poslední ránu. Plukovníkovi v patách běžel Striden. Oběma rukama svíral laserovou pistoli, ze které střelil jednoho z Typhoňanů do hrudi; energie laserového paprsku ho odhodila půl tuctu metrů daleko. Poslední voják pravděpodobně úplné rezignoval a plukovník mu bez jakéhokoli odporu vrazil meč do břicha.

Vyběhl jsem z úkrytu a zavolal na své druhy. Striden po mně málem vystřelil, ale na poslední chvíli se zarazil.

„Kagei?“ zvolal plukovník, když jsem jim vyšel vstříc a on si mne konečně všiml. „Myslel jsem, že nám pomáhá inkvizitor Oriel.“

„Nikdy neodepisujte dobrého chlapa,“ odpověděl jsem mu.

Obrátil se ke mně a já jsem s údivem zjistil, že namísto levé paže mu z ramene trčí spálený pahýl končící těsně nad místem, kde kdysi míval loket. Nikdy dříve jsem neviděl, že by plukovník utrpěl v bitvě nějaké zranění, ani sebemenší škrábanec, a teď přišel o ruku. To mě vyděsilo, přestože jsem si nebyl zcela jistý proč. Nejspíš jsem si 0 něm myslel, že je nezranitelný. Pravděpodobně jsem byl otřesen více než samotný plukovník, který se chladným pohledem rozhlížel po místnosti a kontroloval, jestli tu nejsou další nepřátelé. Ďábel v lidském těle, tak jsem jednou Schaeffera nazval. Když jsem se na něho díval, jak přede mnou stojí bez ruky, a přesto bdělý a klidný jako vždycky, znovu jsem si na to vzpomněl.

„Plazmový výbuch,“ vysvětlil mi, když si všiml mého pohledu.

Vyšplhali jsme rychle po schůdcích nejbližšího raketoplánu. Právě jsem se chystal následovat Stridena s plukovníkem dovnitř, když jsem za sebou zaslechl čísi výkřik. Otočil jsem se a uviděl inkvizitora Oriela, který se hnal napříč hangárem k nám.

„Všechno je připraveno k odletu,“ zavolal Striden zevnitř raketoplánu.

Oriel vyběhl po schůdcích, ale když se sklonil, aby se protáhl do kabiny, zastoupil jsem mu cestu.

„Co to má znamenat, poručíku?“ zeptal se a znovu se narovnal.

„Jak se sem ten genolupič dostal? Na planetu, která se nachází celé měsíce nebo roky cesty od nejbližší úlové flotily?“ zeptal jsem se ho. Jednotlivé kousky skládanky mi začínaly v hlavě zapadat do sebe.

„Jsem agentem Císařova Svatého inkvizičního řádu,“ utrhl se na mne. „Mohl bych vás za vaši drzost zabit.“

„Neodpověděl jste mi na mou otázku,“ opáčil jsem a založil si ruce na prsou. Byl jsem v právu a tento muž musel odpovědět na mnoho otázek.

„Ustupte!“ přikázal a ohnal se po mně. Uhnul jsem stranou a úderem kolenem do břicha jsem ho srazil k zemi. Vzhlédl a podíval se na mě, zděšeně, nechápavě - nemohl uvěřit, že jsem se ho odvážil udeřit. Měl jsem štěstí, že něco takového nečekal. Nemyslím, že by mi jinak dovolil dotknout se ho byť jen jediným prstem.

„Řekl jste, že nedovolíte, aby vám znovu unikl,“ řekl jsem mu, zatímco klečel na schůdcích a lapal po dechu. „Vy jste ho nechal utéct, že je to tak? Zatraceně, co já vím, klidně jste ho sem mohl i přivézt.“

„Vůbec nic nechápete,“ zasípal a pomalu vstával. „Byla to nehoda, nic víc.“

Chňapl rukou po pouzdru pistole, které mu viselo na opasku. To ale bylo prázdné.

„Hledáte tohle?“ zeptal jsem se a ukázal mu pistoli, kterou jsem mu vytrhl z pouzdra v okamžiku, kdy jsem mu uštědřil úder kolenem. „Čtyři tisíce mrtvých mužů a žen z Poslední šance. Nehoda. Tři a půl milionu mrtvých Typhoňanů. Nehoda. Milion vojáků z celého sektoru. Nehoda. Ohrožení padesáti planet. Nehoda?“

„Nechápete to,“ řekl znovu a o krok ucouvl. „Abychom se mohli tyranidům postavit, musíme je studovat. V sázce je mnohem víc než pár milionů lidí. Víc než padesát planet. Ty stvůry by mohly zničit celé lidské Impérium. Musíme je zastavit za jakoukoli cenu. Chápete, za jakoukoli cenu.“

„Řekl bych, že i tohle je nehoda,“ odpověděl jsem a udeřil ho pažbou pistole do brady, až se skutálel ze schůdků dolů. Pak jsem nastoupil do raketoplánu, zavřel jsem ze sebou poklop a zajistil ho.

„Můžeme!“ zavolal jsem na Stridena. Když jsem usedl vedle plukovníka a upevňoval si bezpečnostní pásy, trysky

zaburácely a raketoplán se odlepil od země. Striden spustil akcelerační rakety na plný výkon a obrovské přetížení mě zamáčklo do lavice, na které jsem spolu s plukovníkem seděl. Raketoplán vystřelil z doků jako dělová koule. Letěli jsme krátkým tunelem a díky nedostatku Stridenových zkušeností s pilotováním raketoplánu jsme tu a tam narazili do stěn. O chvíli později jsme se ocitli v plném denním světle, které nás po tolika dnech strávených ve špatně osvětlených podzemních chodbách doslova oslepilo. Ohlédl jsem se po Coritanoru vestavěném do horského masivu, které se pod námi rozprostíralo v celé své šíři padesáti kilometrů.

Krátce po našem odletu nad pevností vyrostla obrovská oranžová koule, tvořená mohutným vírem energie obklopeným sršícími oblouky elektřiny. V příštím okamžiku se k ní přidaly další dvě, a než splynuly v jediný hrozivý oblak, vytvořily trojúhelník. Mohutné mračno plazmové exploze se rychle roztahovalo do všech stran a chrlilo k obloze salvy kamení a kovu, které se vzápětí měnily v oblaka páry. Na okamžik se mi zdálo, jako bych před plazmovou bouří viděl prchat jakýsi černý bod. Nejspíš si ale se mnou jen pohrála představivost, je ovšem pravda, že v docích zůstal ještě jeden raketoplán. Hory se pod náporem výbuchu začaly bortit a já nedokázal myslet na nic jiného než na hromadu popela, která tady kvůli čísi chybě po kdysi hrdém městě zůstane. Hromada popela, která stála tři a půl milionu životů. Skučící bouře začala po našem raketoplánu metat prach a kameny a já jsem se opět soustředil jen na vlastní přežití.

„Rychleji!“ křikl jsem na Stridena, když se vzduchem kolem nás začala šířit nárazová vlna. Neviditelná síla trhala zem pod námi, drtila skály na prach a obrovské zdi explodovaly v mračnech sutin. Poslední křečovitý výbuch plazmatu zaplavil celý povrch planety pod námi. Světlo a jas exploze mne pálily do očí a její dunění dolehlo k mým uším právě v okamžiku, kdy tlaková vlna dostihla náš raketoplán a vrhla jej obrovskou silou k oblakům. Vnitřkem raketoplánu se šířil ohlušující rachot dopadajících trosek zničené pevnosti a kvílení kovových plátů pláště pod náporem titánské bouře, která námi v sedadlech smýkala sem a tam. Slyšel jsem plukovníkův ječivý smích, ale v danou chvíli mi větší starosti dělal můj žaludek, který se mi z toho nekonečného zmítání začal obracet.

Pak nápor výbuchu pominul a náš let se opět stabilizoval. V tu chvíli jsem se přestal soustředit výhradně sám na sebe a uvědomil si plukovníkův šílený smích.

Schaeffer seděl na lavici, namísto levé ruky ohořelý pahýl, rozcuchaný, celý pokrytý krví a špínou, a smál se jako blázen. Pak se na mě podíval a jeho ledově chladné oči se zaleskly.

„Jaké to je, být hrdina, Kagei?“ zeptal se.

EPILOG

PLUKOVNÍK ZAHNAL podrážděným gestem písaře, který se po našem příletu pokoušel dělat povyk kolem jeho zmrzačené paže. Nervózně jsem přešlapoval a čekal, až konečně dostanu svou milost do rukou. Byli jsme zpátky v předsunutém táboře komisariátu, odkud jsme se vypravili za svým posledním úkolem. Za mými zády se se zaskřípáním otevřely dveře a dovnitř vešel Schaefferův osobní písař, klerik Amadiel. Lem svého hnědého hávu táhl za sebou po podlaze. Nebyl sám, doprovázel ho mladý muž, na jehož tváři byla vytetována lebka a ozubené kolo, znaky Adepta mechanika. Amadiel držel v rukou svazek milostí a technoadept nesl jakýsi bizarní nástroj vyhlížející nejspíš jako kříženec laserové pistole a pavouka.

„Zde jsou ty dokumenty, plukovníku,“ řekl Amadiel pomalu a jeden po druhém pokládal pergameny na prázdný dřevěný stůl před plukovníka.

Snažil jsem se ovládnout svou touhu vrhnout se po celém svazku a vyhrabat z něj milost, která patřila mně. Plukovník, který si vědomě dával na čas, začal podepisovat omilostnění ostatních - Franxe, Kronina, Lorii, Lorona a Gudmanze. Milosti pro mrtvé, zatímco já, živý, jsem musel čekat. Pracoval pomalu a metodicky. Písař mu jednotlivé svitky přidržoval, zatímco je plukovník svou zdravou rukou podepisoval. Pak mu Amadiel podal zapálenou červenou svíčku, z níž se stejně iritující pomalou důkladností ukápl na každý pergamen trochu vosku a otiskl do něj pečeť, kterou písař vytáhl ze svého rukávu. Konečně, po době rovnající se věčnosti, vytáhl plukovník i mou milost.

„S platností této milosti se pojí několik podmínek, Kagei,“ řekl přísně a konečně zvedl pohled od svitků na stole ke mně.

„Ano?“ zeptal jsem se s obavami, jaká budou plukovníkova další slova. Nepřipadal mi jako typ člověka, který by se ze svých slibů pokoušel vykroutit. Měl svou čest, to jsem mu nemohl upřít.

„Za prvé nesmíte s nikým hovořit o podrobnostech naší mise v Coritanoru, pokud vám to výslovně nepřikážu já nebo některý ze členů Svatého císařského inkvizičního řádu,“ řekl vážně a zdůrazňoval význam svých slov zdviženým prstem.

„Mám zapomenout, že se něco takového kdy stalo, že, pane?“ ujistil jsem se.

„Přesně tak,“ odpověděl s přikývnutím. „Nikdy jsme tu nebyli, zkázu Coritanora způsobila porucha na plazmových reaktorech. Vůle Císařova.“

„Rozumím,“ ubezpečil jsem ho. Vlastně jsem to čekal už od okamžiku, kdy náš raketoplán přistál a nás nacpali do jednoho z těch černých pancéřovaných aut komisariátu.

„Za druhé,“ pokračoval a zvedl další prst, „jste v podmínce. Milost bude zrušena, jakmile porušíte jakýkoli z císařských zákonů nebo v případě, že zůstanete u Imperiální gardy, některý ze článků Kodexu Imperiální gardy případně jiná vojenská nařízení.“ Odříkával to, jako kdyby prohlášení četl z nějakého zápisu uvnitř své hlavy.

„Do ničeho se nezapletu, pane,“ odpověděl jsem mu naprosto upřímně.

„O tom pochybuji,“ opáčil se zlomyslným úsměvem a psychicky mne tak zcela vyvedl z rovnováhy. Znělo to skoro jako vtip! „Jenom si dejte pozor, ať vás nechytí při něčem příliš závažném.“

„Nezlobte se, plukovníku," řekl jsem, „ale vaší společnosti jsem si užil dostatečně, abych vás už nikdy v životě nechtěl vidět."

„Tohle jsou podmínky," shrnul plukovník svou řeč, podepsal svitek pergamenu a otiskl na něj pečeť. Zamyšleně mi dokument podal. Opatrně jsem po něm natáhl ruku, stále jsem totiž plukovníka trochu podezříval, že na poslední chvíli ucukne a vysměje se mi do očí.

Nakonec jsem vytrhl Schaefferovi svitek z ruky a dychtivě jsem očima přelétl po slovech, která v něm stála: svoboda... omilostněn ze všech zločinů. Svoboda!

„Co budete dělat teď, Kagei?" zeptal se mě plukovník a opřel se do opěradla staré dřevěné židle, která jakoby na protest zavrzala.

„Zůstanu u gardy, pane," odpověděl jsem bez zaváhání. Přemýšlel jsem o tom během našeho letu z Coritanora. Hlavně proto, abych nemusel myslet na Stridenovo letecké neumění. Nakonec, když vypukla další bouře, jsme dokonce museli nouzově přistát.

Plukovník zvedl udiveně obočí a já jsem se pustil do vysvětlování. „Vstoupil jsem do Imperiální gardy proto, abych bojoval za Císaře. Složil jsem přísahu, že budu chránit Jeho statky, a hodlám ji dodržet."

„Velmi dobře," řekl plukovník a pokyvoval souhlasně hlavou. „Vaše dosažená hodnost poručíka bude převedena do kteréhokoli pluku, ke kterému se dáte. Je jich poměrně dost, ze kterých si můžete vybrat. Osobně bych vám doporučoval, abyste se vyhnul Mordianským."

„Přesně to mám v úmyslu," přisvědčil jsem důrazně. „Nějak se mi zalíbily uniformy Trobaranských hraničářů, tak se k nim možná pokusím dostat."

„Jakmile se rozhodnete, uvědomte klerika Amadiela. Postará se, aby všechny formality proběhly bez problémů," řekl mi plukovník a bradou ukázal na svého písaře. Amadiel na mne hleděl svým pevným, bezvýrazným pohledem.

„Ještě jedna věc," ozval se plukovník, když jsem se chystal odejít. Prstem kývl na přítomného technoadepta.

„Mohu odstranit vaše tetování trestanecké legie," řekl adept a jakoby na vysvětlenou mi ukázal předmět, který celou dobu svíral v ruce.

Vyhrnul jsem si rukáv a podíval se na své rameno, na němž byl stěží rozeznatelný emblém lebky se zkříženými meči. Nad ním stálo Třináctá trestanecká legie a pod ním, jak jsem si vzpomínal, nápis 14-3889: Kage, N.; ten byl však nyní ukrytý pod bílou tkání široké jizvy.

„Nechám si ho," rozhodl jsem se a rukáv jsem si opět stáhl.

„Necháte?" vykoktal Amadiel dříve, než si stačil uvědomit, co dělá.

„Na památku," dodal jsem a plukovník chápavě přikývl. Vzpomínka na čtyři tisíce mrtvých mi zůstala vrytá do mozku. Dávalo to jakýsi podivný smysl, aby byla vytetována i v mé kůži.

Bez jakýchkoli dalších slov jsem zasalutoval, otočil jsem se na podpatku a odcházel. Dokument s udělenou milostí jsem svíral v ruce tak pevně, až mi zbělely klouby. Dva strážci před bunkrem srazili paty v pozoru. Prošel jsem mezi nimi a záměrně jsem je ignoroval. Ještě včera by mě při sebemenší příležitosti nebo zámince zabili.

Když jsem procházel napříč rozbahněným polem posetým krátery výbuchů, otočil jsem se a uviděl jsem, že z bunkru vyšel i plukovník. Náhlý řev motorů a silné vzduchové víry předznamenaly přílet jakéhosi stratoplánu - dlouhého, hladkého, uhlově černého a bez jakéhokoli označení. Ozvalo se zasyčení a dveře v jeho trupu se otevřely. Ven vyskočili tři muži oblečení v tmavě rudých kabátech, které se ve vzduchových poryvech vytvářených motory stratoplánu divoce třepotaly. Plukovník kývl na pozdrav. Všichni čtyři muži nastoupili do stratoplánu, který se vznesl do vzduchu a během necelých deseti sekund zmizel v oblacích. To bylo naposledy, co jsem plukovníka spatřil. Nejspíš už plánoval první sebevražednou akci pro další bandu nešťastníků, která si bude říkat Poslední šance.

Prázdná láhev, kterou jsem lhostejně shodil ze stolu, se na zemi rozlétla na drobné úlomky skla a keramiky, jež se smísily se střepy jiných čtyř lahví, které jí předcházely. Byl jsem opilý. Hodně opilý. Celé tři roky jsem si k alkoholu ani nečichl, takže se mi první sklenka vrazila rovnou do hlavy. Druhá do nohou a ty ostatní, no, to ví jen Císař kde. Tak to se mnou vypadalo už dva měsíce. Každou noc jsem trávil v důstojnické kantýně, a když mne vyhodili, odplazil jsem se na svůj kavalec.

Byl jsem na Glaciu Formundu, ve vojenské posádce, kde mi společnost dělali Trobarané a Typhoňané. Pořád jsem tady nikoho neznal, celé noci jsem trávil propíjením svého žoldu ve snaze vymazat z paměti poslední tři roky. Nebylo to ale jednoduché. Přehlídky a výcvik byly tak nudné, že jsem se v myšlenkách musel neustále vracet zpátky. Na Odpuštění, na Promiximu Finalis, na Falešnou naději a na všechna jiná místa, na kterých jsem bojoval a kde mí spolubojovníci umírali po stovkách. Chvíli jsem přeléval typhonské víno po stěnách stříbrného poháru a předstíral, že si užívám jeho delikátního aroma i přes kouř cigarety, která mi visela z koutku úst. Pozoroval jsem tisíce svíček na tuctu lustrů, osvětlující mramorovou síň mihotavým světlem. Napadlo mne, jestli tuje tolik svíček jako mrtvých z Poslední šance.

Jídelna byla toho dne plná Typhoňanů, kteří po mně vrhali nevraživé pohledy, jako kdyby něco tušili. Nemohli ale nic vědět, tím jsem si byl jist. V Coritanoru jsme dosáhli důležitého vítězství, vyhráli jsme válku a byly zahájeny přípravy na přílet úlové flotily Dagon. A proto jsme teď všichni trčeli tady. Velké vítězství, které ale nikdo neoslavoval. Všichni v jídelně byli střízliví. Nechápal jsem, proč jsou všichni kolem tak nešťastní. Dostávalo se jim všeho, co potřebovali: dobré maso, čerstvá zelenina, pití, děvky, hazard a místo v bitvách trávili své životy v zahálce. To byl pravděpodobně ten důvod, proč jsem sem nezapadl; boj mi začínal chybět. Křičet rozkazy na tlupu uniformovaných povalečů, kteří pochodují po nástupišti sem a tam, mi nemohlo nahradit brodění se bahnem a krví a situace zabij, nebo buď zabit, při nichž si člověk plně uvědomuje, že skutečně žije. Zatracení parchanti, copak nevěděli, že jsme právě vyhráli válku?

Pochmurná nálada ostatních mne skličovala ještě více. Přemýšlel jsem o lidech z Poslední šance. O těch, kteří byli

mrtví. O těch, kterým se milosti dostalo příliš pozdě. Bylo jich tři tisíce tři sta devadesát devět. Všichni mrtvi. Všichni kromě mne. Začal jsem uvažovat, proč já jsem přežil, a oni ne. Čím jsem byl tak výjimečný? Měl jsem prostě štěstí? Chránil mne snad sám Císař? Nejvíce jsem se klonil právě k této možnosti. Proto jsem také znovu vstoupil do gardy, abych mu splatil svůj dluh za to, že nade mnou poslední tři roky bděl. Císaři, přál bych si, aby se ti Typhoňané trochu rozveselili, parchanti zatracení.

„Co jsi to říkal?“ zeptal se mne chlap, který seděl u baru, zhruba tři metry vpravo ode mne. Byl oblečený v modrobílé uniformě typhonských jednotek. Na levé straně prsou mu visely zlaté prýmky a na pravé se třpytila sbírka vyznamenání. Plukovník, řekl bych. Musel jsem mluvit nahlas.

„Cože?“ odpověděl jsem a snažil se přitom probrat z opileckého opojení a rozpomenout se, o čem jsem to přemýšlel.

„Označil jsi mě za zatraceného parchanta,“ obvinil mne, prošel oblakem ambróziového kouře a stoupl si na druhou stranu malého oválného stolku, u něhož jsem seděl. Opřel jsem se o židli, sundal lokty ze stolu a opětoval jeho pohled.

„Právě jsme zachránili celý tenhle zatracený sektor a přitom se tu každý tváří, jako kdyby mu umřela sestra,“ řekl jsem. Zatím se vedle plukovníka postavili další dva Typhoňané, soudě podle uniforem kapitáni nebo majoři.

„Musel jsem opustit svou rodinu a vydat se do téhle díry uprostřed ničeho,“ řekl ten nalevo a ukázal na mne prstem. Na jeho obrovském kníru ulpěly zbytky pivní pěny. „Tak proč bych měl být šťastný?“

„Vítejte do zatracené Imperiální gardy,“ řekl jsem s pokrčením ramen a hodil do sebe poslední sklenici vína.

Chystal jsem se vstát, ale druhý z nich, holohlavý muž středních let, mne chytil pevnou rukou za rameno a přinutil mne se opět posadit. Prudce jsem dosedl zpátky na svou židli a jeden z Typhoňanů mi z náprsní kapsy mé bundy vytáhl složený pergamen s udělenou milostí. Stále jsem ho nosil u sebe, talisman pro štěstí. Z cigarety mi do klína spadl popel, smetl jsem ho na zem.

„Copak to tu máme? Ten parchant je z trestanecké legie!“ řekl, když pergamen otevřel a začal číst jeho obsah.

„Už ne. Teď jsem řádným důstojníkem,“ odpověděl jsem jim stále zpola omámený vínem. „Vždyť se podívejte, vysedávám tady na svém tlustém zadku, řvu na vojáky a pokouším se dostat kdejakou sukni v tomhle městě. Nemůžu být nic jiného než důstojník.“

„Měl bys viset!“ přisadil si muž s mrožím knírem, který nahlížel přes přítelovo rameno. „Jsi ostudou Imperiální gardy.“

„Kdyby nebylo nás, byli byste všichni mrtví,“ odsekl jsem. „Měli byste mi poděkovat, parchanti nevděční.“

„Myslíš?“ řekl třetí z nich a strčil mi svůj prasečí rypák až do obličeje. „Ty nejsi nic! Jsi míň než odpad!“

„Všechny vás měli zabít!“ prohlásil plešoun, jehož obličej byl nyní brunátně rudý.

„Moc nechybělo!“ odsekl jsem otrávený jejich přístupem. „Oni byli zatracení hrdinové. Vy, co si tady hrajete na vojáčky, byste si nezasloužili ani lízat jejich boty!“

„Ty proradný lumpe,“ zavyl muž s prasečím rypákem. Tasil z pochvy bohatě zdobený meč a začal jím přede mnou mávat. Jak jsem se tak koukal na ty nabubřelé, zkažené, namyšlené důstojnické snoby se slepičími mozečky, jako by najednou uvnitř mne něco prasklo. Ovládl mne pocit, který jsem postrádal od chvíle, co jsme opustili Coritanorum: pocit energie a vitality, pocit, že žiju. Tělem se mi rozlévala energie a síla.

„Jsem muž, voják!“ rozkřikl jsem se na ně a vyskočil na nohy. „Oni všichni byli vojáci, skuteční muži! Žádný odpad!“

Muž s prasečím rypákem se po mně neohrabaně ohnal mečem. Stál však příliš blízko a já jsem ho bez obtíží chytil za zápěstí. Levačkou jsem uchopil koš jeho jílce, škubl jsem a vypáčil mu meč z ruky - bylo to stejně snadné jako sebrat cukrátko dítěti.

„Chcete se rvát?“ vykřikl jsem a praštil jsem jílcem meče do prasečího rypáku jeho majitele. Po bílé tunice na prsou mu rázem začala stékat červená. Všichni tři začali rychle ustupovat a v důstojnické kantýně se strhl povyk. „Jste vojáci, nedokážete se mi postavit? Za co jste dostali ta vyznamenání? Za leštění bot? Za řvaní na podřízené? Postavte se mi, zatraceně!“

Přiskočil jsem k muži s mrožím knírem a nabral ho jílcem do břicha. Znovu všichni ustoupili a očima kolem sebe pátrali po někom, kdo by za ně bojoval.

„Nikdo jiný vám nepomůže,“ zavrčel jsem. „Budete si muset pomoct sami.“

Místností se začal rozléhat hluk, jak se všichni snažili co nejrychleji se dostat ke dveřím a shazovali přitom židle a stoly. Všichni prchali před šílencem, který křičel a oháněl se kolem sebe mečem. Minimálně polovina se jich takhle blízko skutečnému boji nikdy neocitla. V žilách se mi mísil alkohol se vztekem a přiživoval mou touhu po krvi. Oči mi zastírala krvavá mlha, ze které se vynořovaly hromádky popela, anonymní cizinci, kteří se po mně sápou v mých snech, lidé rozřezaní a roztrhaní na kusy. Všechny tyto představy mi vířily hlavou a já jsem cítil, že se mne zmocňuje závrať. Jako kdyby v mé mysli volalo po krvi čtyři tisíce hlasů. Čtyři tisíce hlasů lidí křičících, aby nebyli zapomenuti. Čtyři tisíce hlasů dožadujících se pomsty.

„Tohle je za Franxe!“ vykřikl jsem a zabodl čepel do břicha muže s prasečím rypákem. Zbývající dva se mne pokusili chytit, ale sekl jsem po nich ukořistěným mečem a rychle se stáhli.

„Za Poala! Poliwicze! Gudmanze! Gappa! Kylea! Aliss! Densela! Harlona! Lorona! Joretta! Malloryho! Fredrickse! Brokera! Roiselanda! Slaviniho! Kronina! Linskruga!“ Z mých úst se hnula litanie jmen, zatímco jsem porcoval ty tři arogantní Typhoňany na kusy. Sekal jsem do nehybných těl a krev, která se z nich řinula, se na světle modrém koberci stékala v purpurové kaluže. Při každém úderu se mi vybavila něčí smrt. Všichni, které jsem viděl umírat, byli uvěznění v mé hlavě a jakoby se z ní chtěli mermomocí dostat pryč. „Za ně za všechny! Za Lorii!“ Těmito slovy jsem ukončil své běsnění a nechal jsem meč trčet v hrudi muže s prasečím rypákem.

Lidé křičeli a sápali se po mně. Vpravo ode mne někdo zvracel; zbabělec. Na poslední chvíli jsem si vzpomněl na pergamen se svou milostí, odstrčil jsem je a vytrhl drahocenný dokument z křečovitě sevřených prstů holohlavého muže. Doklopýtal jsem ke dveřím a vyběhl na ulici. Po rukou, jimiž jsem si cpal milost zpátky do kapsy, mi stékala krev.

Probudil jsem se s takovým duněním v hlavě, že by přehlušilo všechny kovárny na Marsu. V krku mne bolelo, jako by mi tam rok hnízdila rodinka myší, a ruce i nohy jsem měl jako z rosolu. Jen matně jsem si vybavoval události předchozího večera. Na rukou jsem cítil zaschlou krev Typhoňanů. Opravdu bych se měl pokusit krotit svůj temperament. Další moje myšlenka patřila udělené milosti, rychle jsem se přesvědčil, zeji mám stále u sebe. Sáhl jsem si do kapsy a srdce mi vyskočilo až do krku, když jsem zjistil, zeje prázdná.

Vzápětí jsem zaslechl zvuk trhaného pergamenu a s námahou jsem otevřel oči. Ležel jsem u zídky aleje, kde jsem se včera zhroutil, a někdo stál nade mnou. Od okna za jeho zády se odráželo slunce, takže mu nebylo vidět do tváře. Mžoural jsem do světla, ale neviděl jsem nic než dva malé kousky třpytící se modři. Dva kousky lesknoucího se ledu. Na mokrou zem dopadly dva kusy roztrženého pergamenu, ve kterých jsem poznal svou milost. Dotyčný vytáhl svou bolterovou pistoli a zamířil mi jí do obličeje.

„Co tady zatraceně dělá?“ byla první myšlenka, která mi vytanula na mysli.

„A jak u všech svatých dostal zpátky svou pistoli?“ byla druhá.

„Já jsem věděl, že se ke mně vrátíte, Kagei,“ zavrčel plukovník výhružně. „Vy patříte mně. Vždycky mi budete patřit. Mohu vás na místě zabít. Nebo vám dát ještě jednu Poslední šanci.“

Do prdele.

GAV THORPE
TŘINÁCTÁ LEGIE

Z anglického originálu 13th Legion, který vydal v Black Library Publications Games Workshop Ltd.,přeložil Martin Novák.

Ilustraci na obálce namaloval Kenson Low, grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.

Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,Podkopčí 464, Frenštát p. R.,e-mail: svoboda@polarissf.cz,v roce 2004 jako svou 163. publikaci.

Tisk: Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava

Vydání první.

Cena: 209 Kč

ISBN 80-7332-052-5